KARAMURAT' ın yeni serüveni

VAHŞİ ve GÜZEL

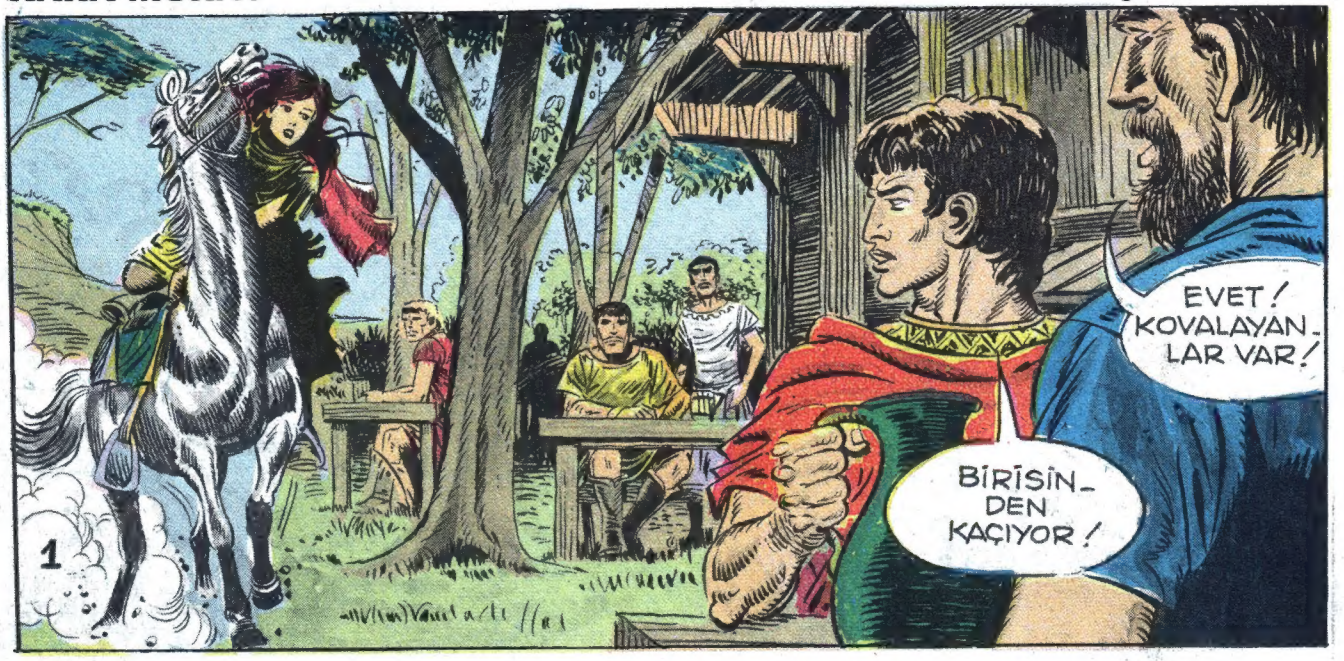

Bahar Middilli'ye birdenbire gelmişti. Ada yeşillenmiş, kırlarda gelincikler açmıştı.

Altın Çekiç Hanı'nın önündeki ağaçlar altında müşteriler önlerine konan yemekleri bitirmeye çalışıyorlardı.

Birden, karşıdaki tepenin tozlu yolunda, atını çılgınca sına süren bir süvari belirdi. Uçarcasına giden doru renkli at, arkasında tozdan bir bulut bırakıyordu.

Handaki müşteriler, yemeklerini bırakarak gelen atlıya baktılar:

- Birisinden kaçıyor!.
- Evet.. Mutlaka arkasında kovalayanlar var!.
- Fakat bu hıza at dayanamaz, çatlar!.

Çılgın süvari, hanın önüne gelince atının dizginlerini olanca gücüyle çekerek durdu...

Koşmaktan harap olan hayvanın ağzından köpükler saçılıyordu. Siyah elbiseli süvari, çevik bir hareketle yere atladı.

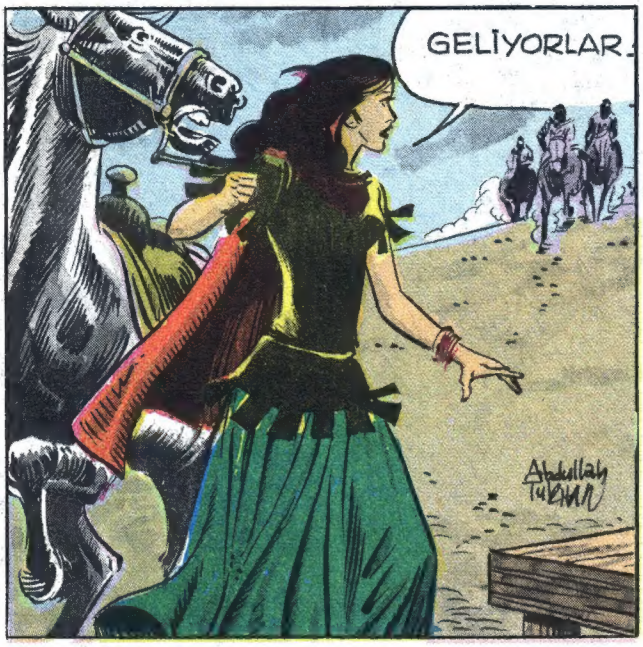

Bu, genç bir kadındı. Kızıl saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, endişe dolu ürkek bakışları bile gözlerinin güzelliğini örtemiyordu.

Genç kadın çevresine bakınırken, yolun ötesinde üç atlı daha belirdi.. Onlar da atlarını dolu dizgin hana doğru sürüyorlardı.

Gelen atlılara korku dolu bir bakış fırlatan genç kadın, gözlerini ağaçlar altında yemek yiyen müşterilere çevirerek:

- Ne olur bana yardım ediniz!. Beni peşimden gelen şu haydutlardan kurtarınız!" dedi.

Sesi titriyor, kalbi parçalanacak gibi çarpıyordu. Çaresizlikle gerilen güzel yüzünde, umutsuz bir ifade vardı.

Fakat handaki müşterilerden hiç bir ses çıkmadı. Kimsenin başını derde sokmak istemediği anlaşılıyordu...

Kadın, iyice yaklaşan atlılara nefretle baktı, sonra titreyerek tekrar haykırdı:

-İçinizde bir kadına yardım edecek kadar yürekli hiç

bir erkek yok mu ?

Bu sırada üç atlı hanın önüne varmıştı. Atların üzerindeki üç iri adamdan en önde olanı, kadının sözlerini duyunca vahşi bir kahkaha attı:

-Zahmet ediyorsunuz küçük hanım ! Burada size yardım edecek hiç bir erkek bulamazsınız... Çünkü erkek değildir onlar...

Avluda bir homurtu yükseldi. Müşterilerin bazıları yemeklerini bırakarak adama dik dik baktılar.

İri yapılı adam, hantal görünüşünden umulmayacak kadar hafif bir hareketle attan indi, kanlı gözlerini etrafta dolaştırarak homurdandı:

-Bir itirazı olan var mı ?

Homurtular, bıçakla kesilmiş gibi birden durdu.

Adam tekrar kadına döndü:

-Bizimle beraber gelmekten başka çareniz yok ! İnat etmeyin ! Hem size bir kötülük yapacak değiliz...

Genç kadın, güzel gözlerini son bir defa umutsuzca

masalarda oturan müşterilerin üzerinde dolaştırdıktan sonra, kimsenin kendisine yardım etmeyeceğine inandı.

Üç atlıyı gören handaki herkesi garip bir titreme sarmıştı. Büzülen ağızlardan korku dolu mırıltılar çıkıyordu.

Gelen bu üç atlı, Midilli'nin en azgın üç haydutuydu... Bu üç müthiş adam, tavuk boğazlar gibi adam kesen, bir yumrukta insan öldüren ünlü Kapera kardeşlerdi.

Onlardan herkes korkar, titrer ve kaçardı.

Genç kadın ümitsiz bir öfkeyle bağırdı:

-Beni öldürebilirsiniz ama sizinle gelmeye zorlayamazsınız !

Büyük Kapera onu kolundan tutarak homurdandı:

-Biz geleceksin dedik mi, gelmelisin !Haydi yürü !

Güçlü pençesiyle kolundan tuttuğu kadını sürüklemek istedi. Genç kadının rengi sararmıştı. Adama vahşi vahşi bakarak direndi, haykırdı:

-Bırak beni haydut ! Bunu pahalıya ödeyeceksin !

Bu sözlere üç adam da kahkaha ile güldüler.

Handa çıt çıkmıyor, herkes hazin bakışlarla bu gurur

kırıcı sahneyi seyrediyordu.

Nihayet ak sakallı bir ihtiyar, üç korkunç hayduta karşı gelme yürekliliğini gösterdi.

-Ne istiyorsunuz bu zavallı kızdan? Sizde hiç din, iman Allah korkusu yok mu? Bırakın zavallıyı!

Büyük Kapera'nın gözlerinde şimşekler çaktı.

-Çekil önümden moruk! Belâmı mı arıyorsun?

İhtiyar diretti:

-Zorla güzellik olmaz... Bırakın kızı... Bakın nasıl

titriyor yavrucuk? Acıyın ona!..

Ortanca Kapera, ağabeyine:

-Fazla konuşturdun şu herifi! diye seslendi.

Büyük Kapera iyice öfkelenmişti. Korkunç bir sesle:

-Kardeşim doğru söylüyor, çok konuştun moruk! diye gürleyerek elinin tersi ile ihtiyara müthiş bir tokat indirdi.

Yaşlı adam, yediği darbe ile sarsıldı, sallandı, sonra olduğu yere yığıldı. Ağzından kalan son birkaç dişini de

kanlı salyalarla birlikte tükürürken, Kapera onun böğrüne korkunç bir tekme indirdi.

İhtiyar inledi, gözleri karardı ve bayıldı.

Kimseden ses çıkmıyordu.

Müşteriler, beyinlerine pençelerini geçiren korkunun etkisi altında nefes bile almıyorlardı.

Genç kadın umutsuzluk içindeydi..

Kendisini korumak isterken hırpalanan ihtiyarın acıklı haline içi parçalanmıştı... Ah, şu anda yanında kırbacı olsaydı.. Kırbacını kılıç gibi kullanırdı. Ama kaçarken bir ara atı tökezlemiş, yanından hiç eksik etmediği kırbacı yere düşürmüştü.

Kapera boğuk ve vahşi bir kahkaha kopardı:

-Haydi güzelim, moruğun işi tamam, gidelim...

İri adam genç kadını atına doğru sürüklerken garip bir şey oldu. Gür bir ses avluda top gibi patladı:

-Bırak o kadını!

Herkes şaşkınlıkla donup kaldı..

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 TEMMUZ 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI:23 FİYATI 100 KURUŞ

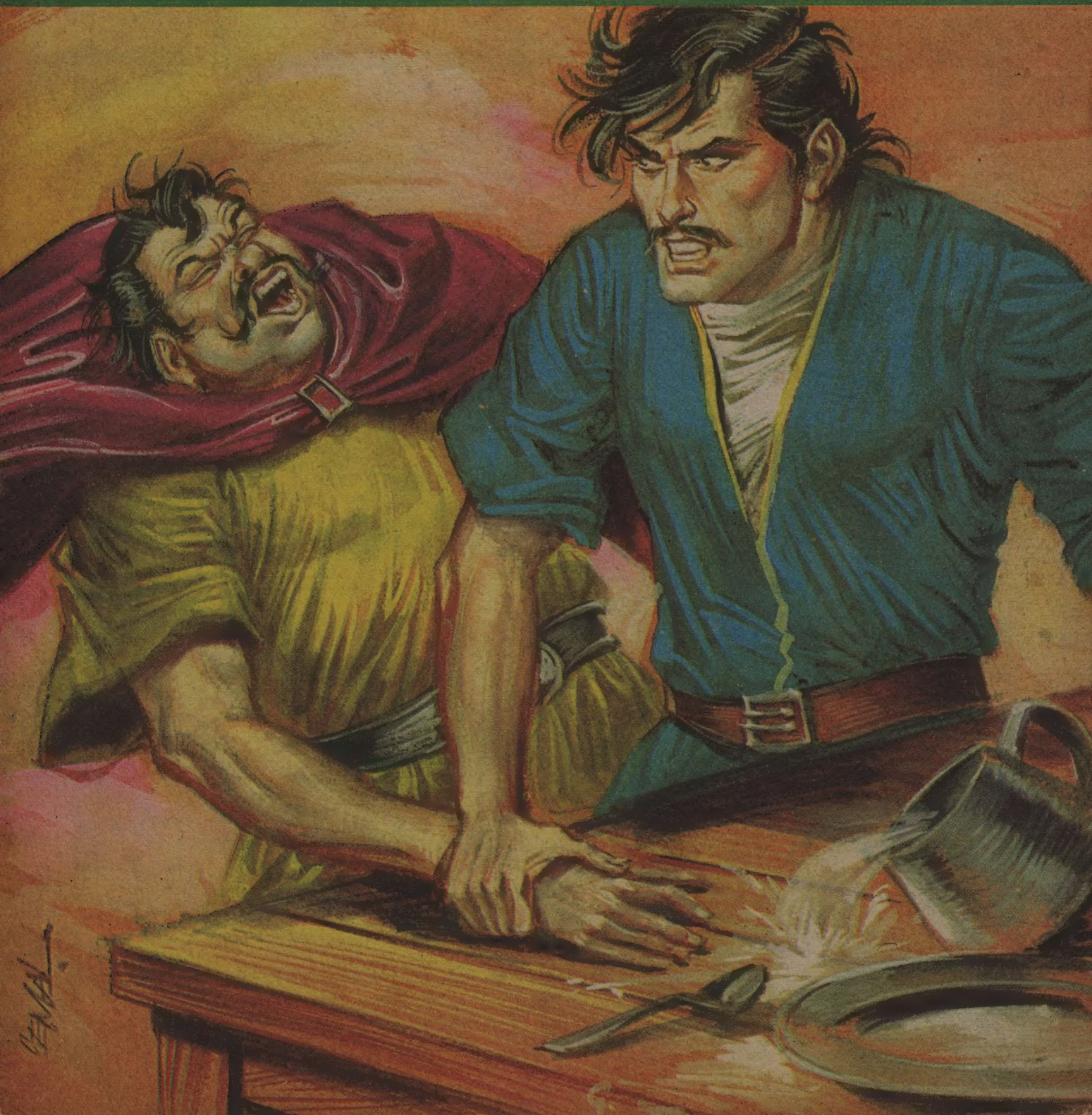

KARA MURAT

"Altın Çekiş Hanı"na ata binmiş bir kız korkuyla gelir. Peşinde kovalayan üç atlı vardır. Kapera adlı bu kardeşler hana dehşet saçarlar.

VAHŞİ ve GÜZEL

Ortalıkta buz gibi bir rüzgâr esti.

Kapera kardeşler gülmelerini kestiler.

Büyük Kapera, biraz şaşkın, biraz da öfkeli bakışlarla sesin sahibini araştırdı.

Kuytu köşede, bir ağacın gölgesi altında, genç bir adam sakin sakin yemeğini yiyordu.

Kapera, gök gürültüsü gibi bir sesle bağırdı:

-Sen mi seslendin bize uğursuz herif?

Genç adam, hiç istifini bozmadan yemeğine devam ederken sakin bir sesle:

-Evet, dedi. Anlamadıysanız bir daha tekrar edeyim. Ama yine anlamazsanız günah benden gider. O zaman kepçe kulaklarınızı keserim.

Kapera birden çılgına döndü, kadını bırakarak kendini kaybetmiş bir halde yabancının üzerine yürüdü. Genç adam kımıldamadı bile.. Aynı sakin haliyle yemeğine devam etti..

Kapera bir boğayı yere serecek güçte olan iri yumruğunu olanca şiddetiyle, yabancıya savurdu:

-Al sana öyleyse...

O anda umulmadık bir şey daha oldu.

Masada oturan genç adam zamanla ölçülemeyecek kadar hızlı bir hareketle yana sıçradı. Kapera'nın kolunu havada yakaladı, büktü ve masaya vurdu.

Korkunç bir çatırdı işitildi.

Arkasından Kapera'nın çığlığı ortalığı inletti:

-Aaaah!.. Kolum, kolum!..

İri yapılı adamın kalın kolu bir kürdan gibi kırılıvermişti.

Genç adam, iki büklüm olarak böğürmeye devam eden Kapera'ya aldırış etmeyerek yürüdü, kadına yaklaştı ve önünde zarif bir şekilde eğildi:

-Emrinizdeyim madam. Size kimse dokunamaz.

Genç kadın teşekkür etmeye hazırlanırken birden gözleri irileşti, sesi heyecandan düğümlenerek:

-Dikkat edin.. Arkanızdan saldıracaklar, dedi.

Yabancı, muhteşem bir soğukkanlılıkla:

-Endişe etmeyiniz madam.. Ben öyle kolay kolay avlanmam... diye gülümsedi.

Kapera'nın kolunun kırıldığını gören öteki iki kardeş büyük bir öfke içinde kılıçlarını sıyırarak atlarından inmişlerdi. Sağ kolu kırılan Büyük Kapera da kılıcını sol eliyle kavramış, kardeşlerinin yanında yer almıştı.

Üçünün de ağzından köpükler saçılıyordu:

-Çabuk kılıcını çek, köpek! Seni ikiye böleceğiz!

Delikanlının dudaklarında beliren gülümseme müthiş bir alay şeklini aldı:

-Ölmek için henüz pek gencim baylar! Ama dilerseniz sizinle biraz kılıç oynatıp, eğleniriz. Hadi, hep beraber gelin, bekliyorum...

Aralarında sadece birkaç adım mesafe kalmıştı.

Ortanca Kapera şimşek gibi bir hamle yaptı:

-Al sana!

O güne kadar bu yıldırım hamleden kimsenin kurtul-

duğunu görmemişti.

Fakat bu kez Ortanca Kapera yanılmıştı. Korkunç bir hızla savurduğu kılıcının boşlukta ıslık çaldığını görünce şaşırdı, dehşet içinde kaldı.

Henüz kılıcını bile çekmemiş olan yabancı genç, onun hamlesinden daha hızlı bir hareketle geriye sıçramış, bu öldürücü darbeden kolaylıkla kurtulmuştu...

Ortanca Kapera büyük bir hayret içinde:

-Vay canına! dedi...

Yabancı, hâlâ hiç bir şey olmamış gibi sakin bir şekilde onlara bakıyordu.

Kapera kardeşler, korkunç bir öfke nöbetine tutulmuş gibi titreyip, küfürler savurarak hep birden saldırdılar..

Üçü de önüne geleni boynuzlamak isteyen kudurmuş birer boğa gibiydi.

Delikanlı, işte o zaman uzun kılıcını bir şimşek hızıyle çekti.

Handaki müşteriler titreyerek:

-Yazık! Delikanlıyı parça parça edecekler!diye mırıldandılar.

Bir kişinin, gözlerini kan bürümüş üç hayduda karşı çıkması görülmüş şey değildi.

Herkes dehşet içinde kalmıştı..

Fakat delikanlı, onların sandığı gibi parçalanmadı.

Büyük bir ustalıkla kullandığı kılıcıyle, üç haydudun saldırısını kolayca önledi..

Ummadıkları bu direnme karşısında Kapera kardeşler daha da öfkelendiler.

Delikanlı bir ara, gayet ciddi bir şekilde:

-Sizi gönülden alkışlarım baylar! dedi. Çünkü, üç kuzunun bir kurda saldırdığı görülmüş şey değildir...

Alayın zehiri üç kardeşin kalbine işledi, korkunç bir şekilde haykırıp, küfrederek yeniden saldırdılar.

Kılıçlar havada çarpıştı.

Genç kadın, kendi kaderini tayin edecek bu kavgayı korku dolu gözlerle izliyordu. Çığlığını bastırmak için e-

lini ağzına kapamıştı. Yüzü sapsarıydı...

Üç haydut, sağdan, soldan, arkadan, önden saldırıyor, bağırıyor, küfrediyor, lanet okuyordu..

Fakat yabancı genç, tek başına, hiç sesini çıkarmadan yüzünde hep aynı sakin ifade ile bütün saldırıları karşılıyor, ara sıra yay gibi uzanarak, düşmanlarının kolunda, göğsünde, omuzunda küçük küçük delikler açıyordu.

Bu deliklerden kan fışkırıyordu.

Kapera kardeşler, müthiş bir kavgacıya çattıklarını anlamışlardı ama, artık geri dönemezlerdi.

Kavgaya başladığı andaki kadar diri olan ve henüz solukları bile sıklaşmayan delikanlı bir aralık, kan ter içinde kalan Kapera kardeşlere:

-Baylar, dedi. Yorulduğunuz vakit bana haber verin de bu dövüşü bırakalım. Siz de pek iyi anladınız ki, istesem hepinizi şişlerim. Ama şansınız varmış.. Bugün canım kan dökmek istemiyor...

Üç azılı kardeş, şaşırarak birbirlerine baktılar.

Gerçekten yorulmaya başlamışlardı. Her tarafları yara bere içindeydi. İlk kez böyle zorlu bir rakiple karşıla-

şıyorlardı.

Bütün güçlerini toplayarak son bir defa saldırdılar ama, delikanlının müthiş kılıcı karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar. Kırık kolu dayanılmaz bir şekilde sızlamaya başlayan Büyük Kapera:

-Bu herif şeytanın ta kendisi! Bu şartlar altında dövüşe devam edemeyiz, gidelim! dedi.

Böyle belâlı bir dövüşcüyle kavgaya giriştiklerine çoktan pişman olan öteki iki kardeş ses çıkarmadan ağabeylerinin teklifine uydular.

Haydutlar, atlarına binip uzaklaşırken dişlerini öfkeyle gıcırdatarak:

-Seninle yine hesaplaşacağız! diye tehdit savurmayı da ihmal etmediler.

Delikanlı arkalarından seslendi:

-Hay hay! Ne zaman isterseniz! Kılıç tutmasını iyice öğrendikten sonra gelin...

Bir süre, uzaklaşan atlılara baktıktan sonra, heyecan-

dan titreyerek olanları seyretmekte olan genç kadına döndü. O zaman onun eşsiz bir güzelliğe sahip olduğunu görerek şaşırdı.

Genç kadının, uzun kirpiklerinin gölgelediği iri, siyah gözlerinde derin bir minnet ifadesi vardı. İnsanı büyüleyen tatlılıktaki bakışlarını genç adama çevirdi, ılık bir sesle:

-Çok teşekkür ederim, dedi. Beni büyük bir tehlikeden kurtardınız.

Delikanlı saygı ile eğildi:

-Önemli bir şey değil bu.. Sizin gibi soylu bir kadını, bu üç korkak hayduta karşı değil, güçlü bir düşmana karşı korusaydım, kendimi daha mutlu sayardım.

Delikanlı, genç kadına bakarken, üç azılı haydutun kılıçları karşısında bile titremeyen kalbinde müthiş bir fırtınanın başladığını hissetti.

Bir an göz göze kaldılar.. Bu bakışlar, sözle anlatılmayacak kadar derin bir anlamla yüklüydü. Gözlerini ilk çeviren kadın oldu. Delikanlı sordu:

-Bu haydutlar sizden ne istiyordu?

-Atla gezmeye çıkmıştım. Tedbirsizlik edip, yanıma muhafız almadım. Farkına varmadan şehirden uzaklaşmışım. Bu üç yabani, yoluma çıktı.

-Ne istiyorlardı?

-O haydutlar, bu adada çok önemli mevkii olan bir adamın hizmetindedirler. Dikkat edin.. Onları hırpalamakla müthiş bir insanın daha düşmanı oldunuz. O, bunu affetmeyecektir!

-Tehlike bana vız gelir.. Bence insan, düşmanının çokluğu oranında değer kazanır.

Kadın en tatlı gülümsemesiyle delikanlıya baktı. Genç adam içinden:

"-Güzel bir kadının gülümsemesi, dünyanın bütün tehlikelerine değer" diye mırıldandı.

Kadın gitmeye hazırlanırken:

-Sizden ayrılmadan bir şey rica edeceğim, dedi.

-Buyrun, emredin!

-Söyler misiniz bana, siz kimsiniz? Beni kurtaran kah-

ramanın adını bilmek isterim.

Delikanlı kibar bir tavırla eğildi:

-Adım Murat.. Kara Murat derler bana..İşsiz, güçsüz bir serüvenciyim..

Genç kadının bakışları birden gölgelendi, yüzünü anlaşılmaz bir keder ifadesi kapladı, titrek bir sesle:

-Demek bir Türk, dedi.

Kara Murat, kadındaki bu değişikliğe bir anlam verememişti. Şaşırmış bir halde ona bakarak:

-Evet, bir Türk! diye tekrarladı.

Güzel kadının az önceki tatlı bakışları tamamen kaybolmuş, yerini garip bir donukluk, hatta bir öfke ifadesi kaplamıştı.

-Sizden son bir şey daha rica edeceğim, dedi.

-Hay hay, emredin!

-Şimdi, buradan nereye gideceğimi anlamaya kim olduğumu öğrenmeye çalışmamanızı ve beni unutmanızı isteyeceğim!

Kara Murat üzgün bir sesle:

-Bu ne merhametsizlik! dedi.

Aynı hazin sesle devam etti:

-Ömrüm oldukça unutamayacağım eşsiz bir güzelliği aklımdan silmemi istiyorsunuz. Bu imkânsızdır. Fakat söyler misiniz neden benden bunu istiyorsunuz?

Genç kadının yüzünü hazin bir gülüş kapladı:

-Bu bir sırdır!

-Ne gibi bir sır?

Güzel kadının sesi biraz titrek, biraz da boğuk çıktı:

-Türkleri sevmememi, hatta onlardan nefret etmemi gerektiren bir sır! Beni bu haydutlardan kurtaranın bir Türk olmamasını dilerdim. Türk olduğunuzu bilseydim yardımınızı reddederdim..

Genç kadın bunları söyler söylemez atına binip hayvanı mahmuzladı.

Kara Murat, dört nala uzaklaşan atın arkasından uzun bir süre dalgın dalgın baktı:

-Tuhaf şey! dedi. Bu güzel kadın Türklerden neden bu kadar nefret ediyor acaba?

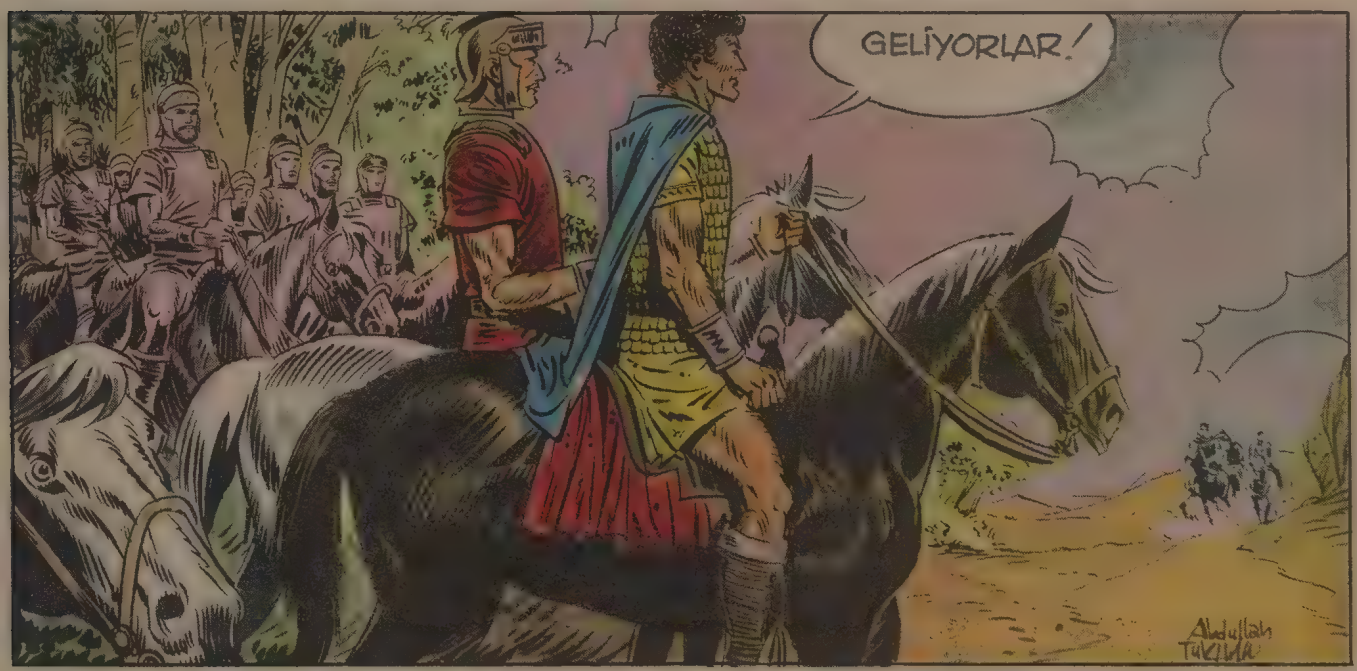

Sonra umursamaz bir şekilde omuz silkerek döndü, ağacın dibindeki masasına otururak, yarıda bıraktığı yemeğini yemeye devam etti...

★★★

Altınçekiç Hanı'ndan birkaç kilometre uzaktaki ormanda, on beş-yirmi atlı uzun süreden beri bekliyordu.

Prens Nikola Gateluzyo, toprak yolu uzun uzun gözden geçiriyor, ara sıra söyleniyor, küfrediyordu. Hareketlerinde bir sabırsızlık göze çarpmaktaydı.

Birden gözlerinde ani bir sevinç ışıltısı yandı:

-Geliyorlar! diye mırıldandı.

Kalbi heyecanla çarpıyordu.

Kendisi için büyük önemi olan bir şeyi bekliyor gibiydi. Vücudu, beklemenin ıstırabı ile kasılıyordu.

Atlılar yaklaşınca bakışları korkunçlaştı. Boğuk bir sesle gelen atlılara bağırdı:

-Ne o? Yine boş döndünüz galiba?

Tozu dumana katarak gelen üç atlı Kapera kardeşler di. Boyunlarını bükerek:

-Öyle oldu efendimiz, bizi bağışlayın, dediler.

Prens Nikola, deli gibi bakan gözlerini onlara dikti :

-Neden öyle oldu, anlatın bakayım !

-Kızı tam yakalamıştık ki, önümüze uğursuz bir herif çıktı...

-Bir herif mi? Tepeleyemediniz mi?

-Müthiş bir adamdı efendimiz. Şeytan gibi bir şeydi !

-Hay Allah belâsını versin ! Sizin de Allah belânızı versin !

Prens Nikola, Kapera kardeşlerin savaştan çıkmış gibi perişan ve bitkin hallerine acı acı baktı:

-Peki size engel olan o haydut nerede şimdi?

Kapera kardeşler boyunlarını büktüler:

-Hanın bahçesinde yemek yiyordu. Eğer gitmediyse oradadır efendimiz.. Adam şeytanın ta kendisi... Kılıç işlemiyor herife...

Prens Nikola vahşi bir kahkaha kopardı:

-Yaa ?... Kılıç işlemiyor demek? Gidip bir görelim şu kahramanı.. Bakalım bizim kılıçlarımız da işlemeyecek

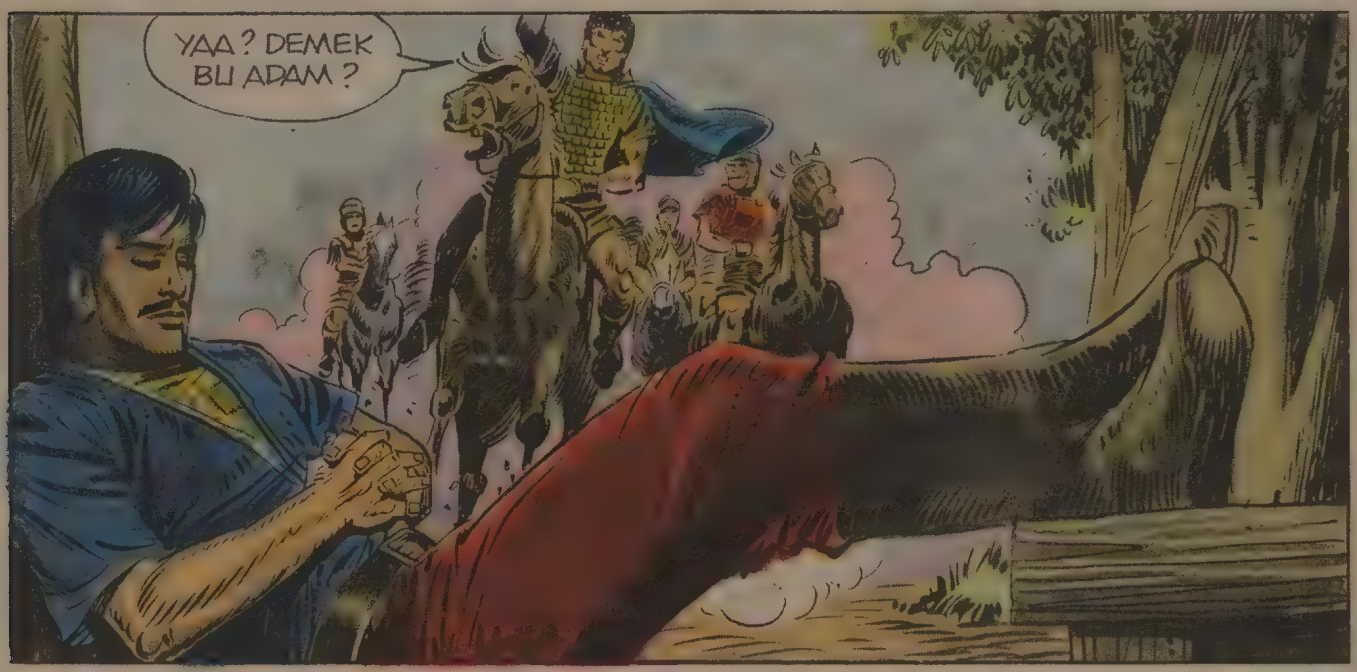

mi?

Büyük Kapera inledi:

-Ben gelemeyeceğim efendimiz ! Kolum kırık !

Prens hain hain güldü:

-Hayır ! Sen de geleceksin ! Bir kolun kırılmış, ne çıkar? Kafanın kopmadığına şükret !

Sonra adamlarına işaret vererek atını tozlu yola sürdü. Dört nala giden kafile az sonra hanın önüne varmıştı.

Kara Murat yemeğini bitirmiş, arkasını ağacın gövdesine dayamış, ayaklarını önündeki masaya uzatmıştı. Elleri göbeğinin üzerinde uyur gibiydi..

Kapera kardeşler onu Prens Nikola'ya gösterdiler:

-İşte efendimiz... Bu adam !

Han'daki müşteriler titrediler.

Bir çoğu havada kan kokusu hissetti.

Hepsi tepeden tırnağa silahlı olan bu atlıların neden geldiklerini hemen anlamışlardı.

-Zavallı yabancı !.. Şimdi cehennemi boyladı işte, diye acı acı mırıldandılar..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 TEMMUZ 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 24 FİYATI 100 KURUŞ

Midilli Prensi, kaçırtmak istediği kadını Kara Murat'ın kurtardığını öğrenince öfkeden deliye döner. Bu yabancı gence dersini vermek için adamlarıyla hana baskın yapar..

VAHŞİ ve GÜZEL

Kara Murat, gelenleri göz kapaklarının arasından görmüştü. Hissettirmeden kılıcının kayışını düzelterek, çekmeye hazır hale getirdi.

Prens Nikola, yüzünde alaylı bir ifade ile dönüp arkasında duran şövalyeye seslendi :

- Hey, Kızılsakal... Kapera kardeşleri korkutan şu yabancıyı gözüne kestirebiliyor musun?

Kızılsakal adıyle çağrılan silahşor atını sürdü, Prens Nikola'nın yanına geldi.

Bu, görülmemiş derecede iri yapılı bir adamdı. Kalın kolları, geniş omuzları, korkunç bakışlarıyle insanı ürperten bir görünüşü vardı. Atının üzerinde küçük bir dağ gibi heybetli duruyordu.

Adam, kendisine gösterilen Kara Murat'a kısa bir bakış fırlattı, sonra kahkahası ortalığı çınlattı :

- Sayın Prensim benimle alay ediyorlar galiba? Bu adamı tek parmağımın üstünde oynatırım...

Konuşulanları hiç kımıldamadan ve gözlerini açma -

dan dinleyen Kara Murat içinden "Yine çattık belâya ! " diye düşündü.

Kızılsakal, dudaklarında karşısındakini küçük gören bir gülümseme ile seslendi :

- Hey delikanlı, uyan !

Kara Murat gözlerini açarak saf saf sordu :

- Bana mı seslendiniz asilzadem?

Kızılsakal kirli dişlerini göstererek sırıttı :

- Evet sana seslendim küçük bey! Bir teklifim var !

Kara Murat son derece sakin bir tavırla ayağa kalktı, adamın amacını anlamamış gibi tekrar sordu :

- Bana ne gibi bir teklifte bulunacaksınız?

Kızılsakal'ın sesi bu kez vahşi bir şekilde çıktı :

- Teklifim çok basit... Benim uşağımdan dayak yemeni isteyeceğim.. Hem, bunu kabul etmekten başka çaren de yok.. Çünkü Prensim, sana dayak atmamı buyurdu. Ama benim elim ağır biraz. Vurursam sakat kalabilirsin. İyisi mi at uşağım dövsün seni.

Bütün atlılar Kızılsakal'ın bu sözlerine kahkahalarla güldüler :

- Ömür adam şu Kızılsakal !

- Bir adamı dövmeden önce alay etmese olmaz sanki !

Kara Murat, gülen adamlara bakmadı bile. Bütün dikkatiyle Kızılsakal'ı incelemeye koyulmuştu. Onu tepeden tırnağa süzdükten sonra şu yargıya vardı :

-"Boğa gibi kuvvetli, fakat akılsız bir adam."

Kızılsakal, sinsi sinsi gülerek devam etti :

- Biliyor musun azizim? Sayın Prensim, hep böyle kolay görevleri bana verir.. Bu biraz gücüme gidiyor benim.. Bir gün gerçekten güçlü bir rakiple dövüşsem o kadar memnun olacağım ki ! Ama ne gezer ! Galiba bu dünyada benimle boy ölçüşebilecek kimse yok !

Bu kez Kara Murat güldü :

- Öyle mi dersin? Şaşılacak şey doğrusu !

Kızılsakal, gücünden şüphe eden gence korkunç bir bakış fırlattı.

Atlılardan biri :

- Hey, Kızılsakal ! Bu delikanlı moda meraklısı galiba ! diye seslendi.

Dev adam anlamadı, sordu :

- Nasıl bir moda?

- Baksana gömleği yama içinde.

Kızılsakal, delikanlıya dikkatle baktı, sonra katıla katıla güldü :

- Doğru, haklısın !

Kara Murat'a dönerek :

- Ne dersin delikanlı? dedi. Yeni bir moda mı yaratmak istiyorsun?

Gerçekten Kara Murat'ın üzerindeki gömlekte en az üç-dört yama vardı. Üzerindeki elbiseler temiz, fakat oldukça eskiydi. Anlaşılan dikkati çekmemek için böyle giyinmişti.

Atlılar, yeni bir alay konusu bulmanın sevinci içinde kıkır kıkır gülüyorlardı.

Kara Murat onlara hiç aldırmadı. Keskin bakışlarını Kızılsakal'a dikerek sakin bir sesle konuştu :

- Yanılmıyorsam şövalyemiz üzerimdeki elbiseleri beğenmedi. Söyler misiniz kaç tane yama saydınız?

Kızılsakal gülmesine devam etti :

- Ben üç tane saydım. Ama göremediğim yerlerde, belki poponda moponda birkaç yama daha vardır.

Kara Murat hiç kızmadı :

- Güzel ! Diyelim ki, beş yama var elbisemde... Ve sizinkinde hiç yok ! Anladığıma göre, delikli gömlek modasım çok beğendiniz.. İster misiniz Midilli'de bu modayı yaymaya sizden başlayayım.. Buyurun, üzerinizde derhal beş delik açayım.

Kızılsakal'ın gülmesi korkunç bir kahkaha halini aldı:

- Hah hah ha! Çenen çok iyi işliyor delikanlı .. Söyle bakalım bu delikleri neyle açacaksın?

- Çenem kadar kılıcım da işler ! İşte bununla açacağım! Fazla uzatırsan, dilini de keseceğim.. Ama dilini keseceğime burnuna halka takmam daha iyi... Çünkü bizim memlekette senin gibileri burnuna halka takıp, tef çalarak oynatırlar !

Kızılsakal birden gülmesini kesti.

Yapılan hakaretin büyüklüğüyle kalbine hançer yemiş gibi sarsıldı.

Yüzü önce, kızardı, sonra mosmor oldu.

Atından inerek, kalın kılıcını kınından sıyırdı.

- Günah benden gitti delikanlı .. Bunu sen istedin ... Bugüne kadar senin gibi otuzdan fazla iti öldürdüm. Şimdi cehennemi boylama sırası sende..

Kara Murat'ın bakışları da sertleşmişti. Buz gibi bir sesle :

- Dene bakalım ! dedi.

Kızılsakal konuştukça etraftakilere karşı küçük düştüğünü hissetti, bu işi en kısa yoldan bitirmeye karar verdi.

Birden ağzı köpürerek saldırıya geçti. Kalın kılıcı havada parlak bir yay çizerek korkunç bir hızla Kara Murat'ın üzerine indi.

Bu öldürücü darbeden kurtulmak kolay değildi. Fakat Kara Murat, seyredenleri hayretler içinde bırakan bir çeviklikle tehlikeden kolayca sıyrıldı.

Kızılsakal, hamlesinin boşa gittiğini görünce pek şaşırdı. Sonra, daha büyük bir öfke içinde saldırdı :

- Bundan kurtulamayacaksın !

Kara Murat onun kılıcını yine havada kendi kılıcıyla karşıladı.

İki çeliğin çarpışmasından doğan ses avluda çınladı.

Atlılar ve handaki müşteriler derin bir sessizlik içinde, nefes bile almadan, eşine az rastlanan bu kavgayı seyrediyorlardı.

Kısa bir süre birbirlerine çarpan iki kılıcın şakırtısından ve dövüşenlerin soluklarından başka hiç

bir ses duyulmadı.

O güne kadar bütün düşmanlarını kolayca yere seren Kızılsakal yaptığı hücumların boşa gittiğini görünce yavaş yavaş kendine geldi ve karşısındakinin, küçümsenmeyecek bir rakip olduğunu anlayarak irkildi.

"Kaybedersem bütün dünyaya rezil olurum" diye korkuyla düşündü. Bu düşünce onu ürpertti. Sonra en zor anlarda kullandığı aldatıcı vuruşunu yaparak kılı-

cını delikanlının göğsüne saplamak istedi. Ama lastik gibi bükülen çevik gövde inanılmaz bir kıvraklıkla bu darbeden de kurtuldu.

Dövüş kızıştıkça Kızılsakal'ın ağzından küfürler, lânetler homurtular yükselmeye, tükürükler fışkırmaya başladı.

Kara Murat kaya gibi sağlam, soğukkanlılığını kaybetmeden saldırılara bir süre karşı koyduktan sonra keskin bakışlarını Kızılsakal'ın gözlerine dikerek bağırdı:

-Dikkat et Kızılsakal ! Şimdi göğsünde küçük bir pencere açacağım.

Birden yay gibi uzandı. Sivri kılıç adamın göğsünün sağ tarafında kanlı bir delik açtı. Çelik, ete iki santim kadar girmiş sonra çekilmişti.

Dövüşü seyredenlerin ağızlarından birer hayret sesi fırladı.

Kara Murat:

-Bu bir !..dedi.

Kızılsakal kudurmuş gibi uludu.

Canının acısından çok, gururunun kırılmasından doğan bir feryattı bu.

Yüzü korkunç bir hal aldı, ağzından köpükler fışkırdı:

-Şimdi seni geberteceğim şeytanın piçi!..

Öfkeden kendini kaybederek yeniden saldırdı, fakat saldırmasıyla boğuk bir çığlık atıp geri çekilmesi bir oldu.

Kara Murat'ın kılıcı bu kez dev adamın omuzunu

delmişti.

Herkes bu hayret verici sahne ile donup kalmıştı.

Kızılsakal yılmadı, aldığı yaraların öldürücü olmadığını anlayınca tekrar gayrete geldi, yeniden boğa gibi saldırdı.

Aynı anda delikanlının kılıcı sol kolunu deldi geçti..

Dev adam şaşkına dönmüştü. Utancından ölecek gibiydi..

Bu yabancı kimdi böyle?

Şeytan mıydı neydi?

Bu güne kadar yaptığı kavgalarda tek bir sıyrık bile almamışken, bu genç adam iki dakika içinde vücudunda üç yara birden açmıştı.

İçini ansızın garip bir korku sardı.

Kendisiyle dövüşen bu genç, insan olamazdı.

Tanrının kendisini cezalandırmak, canını almak için yolladığı Azrail miydi yoksa?

Kızılsakal'ın aklından bu korkunç düşünce zinciri geçerken bir yandan da kılıçlar havada çarpışmaya devam ediyordu.

Kara Murat arka arkaya yıldırım gibi iki hücum daha yaptı. Bunu, Kızılsakal'ın can acısıyle çıkardığı iki müthiş çığlık izledi...

Adamın vücudunda iki yeni delik daha açılmıştı.

Bu deliklerden kan fışkırıyordu.

Her tarafı kızıla boyanmıştı.

Dev adam birdenbire yıldı. Korkuyla geriledi... Gözleri bir hayalet görüyormuş gibi dehşet doluydu. Yenilgiyi kabul etmişti.

Kara Murat, kanlı kılıcı elinde öteki atlılara döndü.

-İçinizde gömleğini deldirmek isteyen başka kimse varsa buyursun!.. dedi.

Herkese meydan okuyan sözlere kimse cevap veremedi. Kızılsakal'ı perişan eden bu yaman gencin

vi alay ede ede yenmişti. Onun kılıcından çok yararlanabilirdi.

Bu düşünceyle Prensin dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi.

Nikola gerçekten gaddar, zalim, öfkeli, affetmeyen bir insandı. Ama böyle yaman kılıca sahip olan bir genci hizmetine alıp, onu düşmanlarına karşı kullanmayı düşünecek kadar da akıllıydı.

Kara Murat'a seslendi:

karşısına kim çıkmaya cesaret edebilirdi ki?

Birkaç atlı sinirli sinirli homurdandı. İçlerinden bazıları:

-Hep beraber atılıp gebertelim şunu diye bağırdılar.

Prens Nikola hayretler içindeydi.

Bir işaretle atılmaya hazırlanan adamlarını durdurdu.

Bu genç müthiş bir insandı. Kızılsakal gibi bir de-

-Adın ne senin delikanlı?

-Kara Murat!.

-Demek bir Türk?

-Evet!.

-Midilli'ye neden geldin?

-İş aramak için..

-Ne gibi bir iş?

-Bol para getirecek bir iş.. Parasızım.. Gördüğünüz gibi yamalı elbiselerim adamlarımız için alay

konusu oldu. Tek sermayem kılıcımdır. Bir asilzadenin günün birinde kılıcımın değerini anlayacağını sanıyorum. Bu umutla şehir şehir dolaşıyorum.

Prens Nikola, düşünceli bir tavırla Kara Murat'a bakarak:

-Benim hizmetimde çalışmak ister misin? diye sordu.

Kara Murat umursamaz bir tavırla:

-Vereceğiniz paraya bağlı! dedi.

Kara Murat büyük bir toz bulutu kaldırarak uzaklaşan atlıların arkasından bir süre baktı:

-Şansım iyi gidiyor! diye mırıldandı.

Sonra sıkıntılı bir tavırla kendi kendine söylendi:

-Şu yere batası Mihail de nerede kaldı acaba?

Arkasından saygılı bir ses yükseldi:

-Geldim beyzadem buradayım.

Kara Murat geri dönünce her zamanki güleç yüzüyle Mihail'i karşısında buldu. Kaşlarını çatarak:

-Alacağın maaşla kısa zamanda zengin olursun delikanlı. Bunu düşünme. Seni artık hizmetimde sayıyorum. En geç yarın akşam Midilli Sarayı'nda olmalısın. Seni bekleyeceğim...

-Geleceğim sayın Prens! Bundan emin olabilirsiniz.

Prens Nikola adamlarına emir verdi. Yaralı Kızılsakalı da alıp geldikleri yoldan geri döndüler.

-Sabahtan beri seni bekliyorum. Hangi cehennem-deydin? diye sordu.

Mihail ellerini uğuşturarak:

-Emrin üzerine Midilli Sarayı'na girmenin yollarını arıyordum, dedi.

-Buldun mu bari?

-Ne gezer!. Sarayın kapısına bile yaklaşmanın imkânı yok!. Çok sıkı muhafaza ediyorlar!..

Kara Murat güldü:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 TEMMUZ 1974 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 25 FİYATI 100 KURUŞ

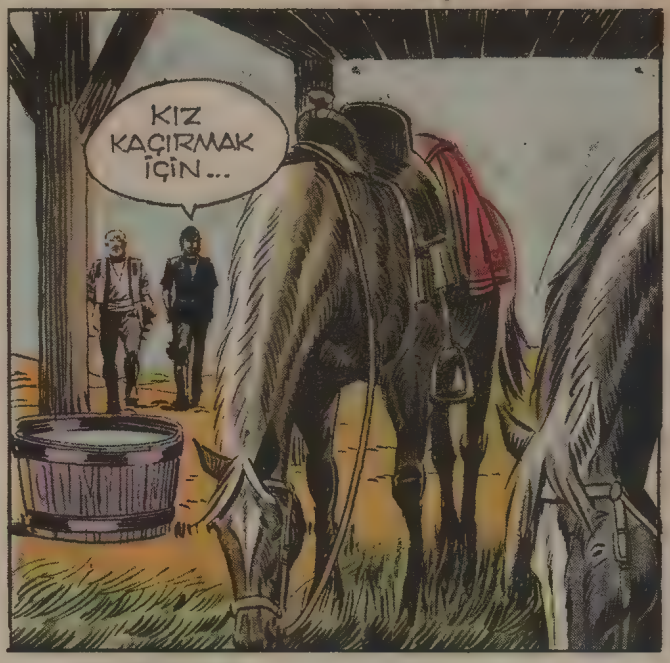

—Üzülme.. Ben çaresini buldum bile. Yarın, kollarımı sallaya sallaya saraya gireceğim ve bana kimse engel olamayacak.

Gözleri şaşkınlıkla açılan Mihail'e, o yokken olanları anlattı. Adam onu sessiz sessiz dinledikten sonra can sıkıntısiyle yüzünü buruşturarak:

-Bunların hepsi iyi, güzel ama, bu Allah'ın belâsı adaya neden geldik? diye sordu.

Kara Murat garip bir şekilde güldü:

-Kız kaçırmak için ! .. dedi..

Mihail bu işe daha çok şaştı...

★★★

Kara Murat'ın Midilli'ye gidiş nedenini anlamak için on yıl önceye dönmek gerek...

Yıl 1452...

Yağmurlu bir nisan gecesi...

Arka arkaya çakan şimşeklerin ardından düşen yıldırımların patlamaları kulaklarda sağır edici

yankılar bırakıyor, yağmur, gök delinmiş gibi yağıyordu..

Etraf zifiri karanlıktı.

Şimşeklerin aydınlattığı, çamurlu orman yolunda dört süvari atlarını dolu dizgin sürüyorlardı.

Dördünün de üzerinde siyah birer pelerin vardı.

Önde giden atlı bir ara, yolun ikiye ayrıldığını görerek atının dizginlerini çekti, hayvan kişneyerek durdu.

Ötekiler de onun gibi yaptılar. Birinci atlı:

-Tarabya kasrına şu yoldan gideceğiz, dedi.

Bu, genç bir erkek sesiydi. Pürüzsüz, sert ve emretmeye alışmış bir ses...

İkinci atlının sesi titrek ve endişeli çıktı:

-Gitmesek olmaz mı devletlûm?

-Neden gitmeyecekmişiz?

-İçimde bir kuşku var da..

-Ne gibi bir kuşku?

-Size bir tuzak hazırlandı gibi geliyor bana...

Genç adam bu kuşkuyu yersiz bulduğunu anlatmak ister gibi güldü:

-Merak etme Zağanos ! Elen'e güvenim büyük!

Zağanos'un sesinde hâlâ itiraz ifadesi vardı :

-Yine de böyle bir serüvene atılmak doğru değil devletlûm...

-Korkuyor musun Zağanos?

-Hâşâ devletlûm.. Zağanos kulunuz hiç bir şeyden korkmaz... Fakat sizin bir tehlikeye düşmeniz endişesi içimi karartıyor..

-Hiç tasalanma.. Elen bize tuzak kurdurmayı düşünmeyecek kadar soylu bir kızdır..

Zağanos hâlâ kuşkuluydu:

-Bana kalırsa kadınlara güvenmemek gerek devletlûm, dedi.

Genç atlı onu dinlemedi bile.. Sadece ters ters

baktı, Sonra Tarabya sırtlarından aşağıya doğru atını saldı-gitti..

Ötekiler de onu izlediler..

Yağmur, Tarabya köşkünün pencerelerini kırbaçlıyor, çakan şimşekler, binanın gökyüzüne doğru uzanan kulelerini aydınlatıyordu.

Bizans ve dolaylarının en muhteşem binalarından biri olan köşkün büyük şamdanlarla aydınlatılmış geniş salonunda genç bir kız, sinirli adımlarla dolaşıyordu.

İnce vücudu, beklemenin verdiği ıstırapla gerilmişti. Hareketlerinde büyük sabırsızlık ve endişe vardı. Belki yüzüncü kez kendi kendine sordu:

-Gelecek mi acaba?

Genç kız, eşsiz bir güzelliğe sahipti.

Uzun boyu, siyah gözleri, dalga dalga omuzlarına dökülen parlak kızıl saçları, birer arzu tomurcuğu gibi fışkıran diri göğüsleri, küçük pembe du-

dakları ile, her erkekte gönül depremleri yaratacak güzellikteydi.

Bu genç kız, Bizans Başbakanı Grandük Notaras'ın kızı Elen'di...

Büyüleyici güzelliğini bu gece sınırsız bir kederin gölgelediği seziliyordu.

Köşede, ceviz ağacından yapılmış masanın üzerinde duran büyük saat, gecenin birini göstermekteydi.

-İştahım yok Aleksandra...

-Prensesimin beklediği konuk, iştahını kaçıracak kadar önemli biri mi?

Elen müthiş bir heyecanla sarsıldı:

-Evet Aleksandra! Düşündüğünden çok daha önemli biri.. Hatta diyebilirim ki, bu dünyada ondan daha önemli bir kimse yok...

Aleksandra, hanımına derin bir hayretle baktı:

-Sakın Türk padişahı olmasın bu?

Elen sonsuz bir keder içinde:

-Gelmeyecek galiba.. Sözünde durmadı! diye mırıldanırken, kapı görevini gören ipek perde usulca aralandı, genç bir kadın göründü.

Elen ona döndü, ağlar gibi titrek bir sesle:

-Sen misin Aleksandra? dedi.

Genç kadın yumuşak bir sesle sordu.

-Vakit çok geç oldu. Hâlâ yemek yemeyecek misiniz?

Elen birden titredi, yüzü mosmor kesildi. Aleksandra'nın kolunu tutarak şiddetle sıktı:

-Nereden biliyorsun?

Aleksandra daha da şaşırdı:

-Hiç... Bilmiyordum vallahi... Laf olsun diye söyledim. Sahi o mu?

-Evet o!

-Aman Allahım!

-Neden korktun?

-Türklerin çok korkunç olduğunu söylüyorlar.. Kimbilir padişahları ne kadar korkunçtur...

Elen, büyük bir heyecan içinde olmasına rağmen gülümsedi:

-Hiç de düşündüğün gibi değil...

-Yaa ?Onu gördünüz demek?

-Evet,o kadar güçlü bir insan ki...

Elen sustu, sonra derin bir üzüntüyle:

-Ben ne kadar talihsiz bir kızmışım'.diye inledi. Son üç ay içinde gidip dört kere gördüm onu. Fakat çok kısa bir süre..İyice konuşamadık bile.Daha rahat görüşmek için buraya çağırdım.Söz verdi. Ama, gelmedi..

-Sizi seviyorsa,gelmesi lâzım. Emin misiniz sevgisinden?

Elen'in sesi heyecandan düğümlendi:

-Ah!..Onun yazdığı mektupları bir okusan. O a-

teşli cümlelerin içini tutuşturduğunu hissedersin.O kadar içli,o kadar duygulu yazıyor ki,insan onun yaman bir savaşçı olduğunu değil,ince ruhlu bir şair olduğunu zanneder..Mektuplarını şiir gibi yazıyor. Satırlarından taşan coşkun sevgiyi anlatmaya kimsenin gücü yetmez..

Bu sırada, köşkün dışında yaklaşan atlıların sesi duyuldu.

Elen,yağmur sularının dere gibi aktığı camdan bakarak dışarıyı görmeye çalışıyordu.

Fenerli kuledeki nöbetçi,birileriyle konuşmak ister gibi aşağıya doğru eğilince heyecandan boğulurcasına haykırdı:

-Geldi..O geldi..Çabuk koş Aleksandra... Asma köprüyü indirsinler..

Aynı anda,avlunun ötesindeki kulede nöbet bekleyen asker eğilerek bağırdı:

-Kim o?

-Yabancı değil.Prenses Elen'in konukları..

Elen heyecandan yerinde duramıyordu..

Aleksandra'nın rüzgâr gibi salondan çıktığı, bir süre sonra da köşkün asma köprüsünün yavaş yavaş indiği, büyük demir kapının gıcırdayarak açıldığı görüldü.

Dört atlı avluya girdi.

Prenses Elen'in kalbi parçalanacak gibi çarpıyordu.

Sevdiği adam nihayet gelmişti..

İşte bu dört atlıdan biri oydu..

Bu garip bir şeydi ama, genç kız üzerinde çok durmadı. Önemli olan sevdiği adamın gelmesiydi. Bütün tehlikelere rağmen gelmişti. Demek ki o da seviyordu.

Elen'in yüzüne mutlu bir gülümseme yayılmıştı. Heyecandan dudaklarını kanatırcasına ısırarak beklemeye başladı.

Aylardır Edirne Sarayı ile İstanbul arasında ateşli aşk mektupları gidip geliyordu. Bunu düşünürken, Elen'in genç gövdesi tatlı bir heyecanla ürperdi.

Dört atlı mı?

Genç kız birden, yağmur altında avluyu geçip, iç kapının önünde duran atlıların üç kişi oldukları-nı gördü.

Bir an şaşırdı.

Dış kapıdan girerken dört kişiydiler.

Şimdi üç kişi..

Peki öteki atlı ne olmuştu?..

Birdenbire nasıl kaybolmuştu?

Mektupları okuya okuya âdeta ezberlemişti. Dünyanın en kudretli adamının sevgisini kazanmış olmanın mutluluğu içindeydi.

Az sonra salonun büyük kapısı açıldı, eşikten başını uzatan Aleksandra:

-Konuğunuz geldi Prensesim! diyerek çekildi.

İçeri, 22 yaşlarında genç bir adam girdi.

Ortadan biraz uzun boylu, geniş omuzluydu.

Kartal gagası gibi bir burnu, kartal gibi keskin bakışlı gözleri vardı.

Belinde, topuklarını döven uzun bir kılıç sallanıyordu.

Tanınmamak için bir Bizanslı gibi giyinmişti.

Oysa, bu Türklerin Padişahı İkinci Mehmet idi.

Adı tarihlere Fatih Sultan Mehmet olarak geçecek olan genç hükümdarın adımlarını atışında bile, kendine güvenen insanların rahatlığı, herkesi önünde diz çöktürmeye alışmış kimselerin sertliği vardı:

-Sanırım vaktinde geldim...

titredi.

Büyülenmiş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Bu gözlerde aşk vardı, sevinç vardı, heyecan vardı..

Elen başını genç adamın omuzuna dayadı, beraberce gidip hayvan postlarıyle kaplanmış sedire oturdular.

Genç kız sevgi dolu bir sesle fısıldadı:

-Gelmeyeceksiniz sanmıştım..

-Neden?

-Bilmem..Belki de güvensizlikten..

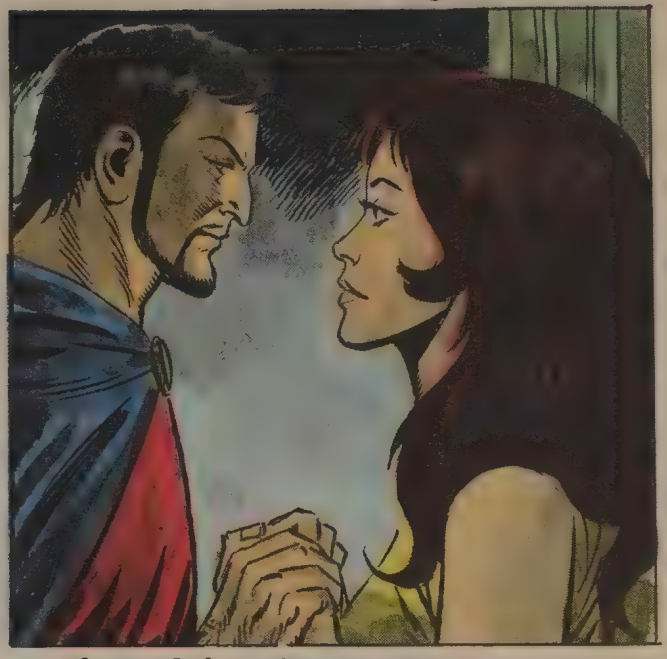

Elen mutlu bir gülümseme ile:

-Biraz geciktiniz, dedi.

Koşup, kendini onun kollarının arasına atmak istiyordu...

Buna can atıyordu ama, kendini tuttu..İlk hareketin ondan gelmesini beklemek daha doğru olurdu..

Sultan Mehmet ilerledi, genç kızın küçük ellerini iri avuçlarının içine alarak kuvvetlice sıktı.

Elen, ellerin bu teması ile zevkten eridi, kalbi

-Bir Türk, hayatı pahasına da olsa verdiği sözü tutar.

El ele, diz dize uzun uzun konuştular Sultan Mehmet Rumcayı mükemmel biliyor, bir Rum'dan daha güzel aşk cümleleri kurarak Elen'in kulağına fısıldıyordu.

***

Bu sırada bitişik salonda iki kişi gizli bir pencereden onları gözetliyordu.

Bunlardan biri Bizans Başbakanı Grandük Nota-

ras,öteki ise Şehzade Orhan idi...

İkisi de tipik birer Bizans asilzadesi gibi giyinmişlerdi.

Notaras,elli yaşlarında kadar görünen,kır saçlı, sağlam yapılı bir adamdı.Elen'in babasıydı..

Şehzade Orhan ise Yıldırım Beyazıt'ın torunuydu.Yıllardır Bizans'ta yaşaya yaşaya tıpkı onlar gibi olmuştu.Babası taht kavgası yüzünden can veren Emir Süleyman'dı...

verdi:

-Her şeyin bir sırası vardır Prens Orhan!. Ben sizin kininizi değil,Bizans'ın geleceğini düşünüyorum.Sultan Mehmet artık avucumuzun içindedir. Onun için iki yol vardır.Ya kızım onu Bizans'ı zapt etmek tutkusundan vazgeçirecektir, ya da burada kellesini bize verecektir.Bu tarihi bir andır dostum..

Grandük Notaras tecrübeli bir politikacı idi.. Beklemesini bilirdi.En büyük gücü de buydu.

Öldürülmemek için kaçan ve Bizans'a sığınan Şehzade Orhan'ın artık yalnız adı Türk'tü.En az bir Bizanslı kadar Türklerden nefret ediyor,en az bir Bizanslı kadar,Türkleri kendisine düşman biliyordu

Sultan Mehmet'in salona girdiğini görünce boğuk bir sesle homurdanmıştı:

-Tamam! Kuş kafese girdi..Hemen bastırıp kellesini uçuralım!

Grandük Notaras soğuk ve sert bir sesle cevap

Şehzade Orhan,gözlerinden şimşekler çakarak bağırdı:

-Onu öldürürsek her şey biter!

-Bitmez dostum..Onu öldürürsek Türkler bir başkasını padişah yapar..Yine aynı belâ başımızda dolaşır..Oysa Sultan Mehmet kızımı seviyor. Bizans'ı rahat bırakacağına söz verir ve kızımla evlenirse,bu bizim için daha büyük bir garantidir.

-Ya sözünde durmazsa?

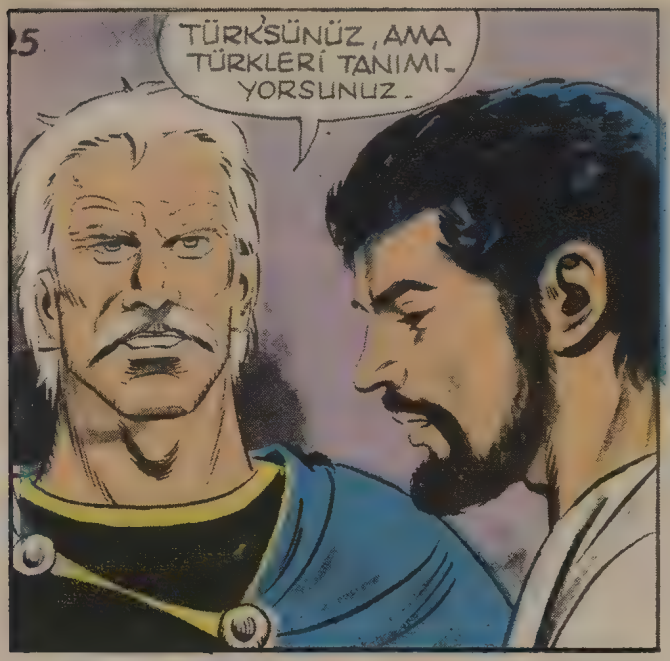

-Siz bir Türk'sünüz ama, Türkleri tanımıyorsunuz azizim. Bugüne kadar verdiği sözden dönen bir Türk görmedim.

Şehzade Orhan, yüzü utançtan kızararak sustu. Gerçekten Türk müydü? Notaras'ın dediği gibi Türkleri tanımıyordu bile... Bütün ömrü Bizans' ta geçmişti.

Ne garip?

Kendisi büyük padişah Yıldırım Beyazıt'ın torunuydu.

Notaras güldü :

-Beklemek gerek genç dostum.. Beklemesini bilmek gerek.

Şehzade Orhan, gözlerinden kin ve öfke kıvılcımları saçarak dikildi :

-Ya Bizans'ı rahat bırakmayı kabul etmezse?

Notaras'ın yüzünde zalim bir ifade belirdi :

-O zaman içeri girip, onu cehenneme yollayacağız!

Şu anda salonda Prenses Elen'e aşk sözleri fısıldayan Sultan Mehmet de Yıldırım Beyazıt'ın torunuydu.

Oysa kendisi Bizanslıların elinde bir oyuncak, öteki ise dünyayı parmağında oynatan bir hükümdardı. Kendi kaderine isyan etti, yumruğunu sıkarak bağırdı :

-Onu şimdi kendi ellerimle boğacağım!

***

Elen bir kedi yumuşaklığıyla Sultan Mehmet' e sokuldu.

Sultan Mehmet güldü :

-Arzu ediyorsun.. Ama bir aydan beri evlenme teklifime kesin bir cevap vermiyorsun.. Şimdi sana son defa soruyorum : Evet mi? Hayır mı?

-???

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 TEMMUZ 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 26 FİYATI 100 KURUŞ

Prenses Elen'in güzel yüzü, derin düşüncelerle karıştı. Genç adamı kalp çarpıntılarıyla dinliyor, bundan tatlı bir heyecan duyuyordu.

Ülkelere hükmeden bir padişahın karısı olmak az mutluluk muydu? Neden hemen "Evet" demiyordu sanki?

Düşüncelerini bulandıran, içini kemiren, kalbini buran, damarlarını yakan bir başka düşünce daha vardı: Bizans'ın geleceği?

Ümitle, heyecanla, aşkla titreyen sesi Sultan Mehmet'in kulaklarını doldurdu:

-Size âşığım... Sizinle evlenmek için can atıyorum. Bunu biliyorsunuz... Ama..,

Sultan Mehmet, kızın ateş gibi yanan ellerini avuçlarının içinde sıktı:

-Peki, kararsızlığının sebebi ne?

Genç kız yutkundu. Çekingen bir sesle mırıldandı:

Elen bir Bizanslıydı.. Her Bizanslı gibi Bizans'ı düşünmesi, onu bütün tehlikelere karşı gücünün yettiği kadar koruması gerekirdi.

İşte Bizans'a korkulu rüyalar yaşatan, Bizans'ın kaderini elinde tutan adam, şu anda karşısındaydı. Ve bu adam kendisine âşıktı...

Onu, Bizans'ı zapt etmek gibi kanlı ve korkunç tasavvurundan vazgeçirmeliydi.. Bu Elen'in vatan borcuydu..

-Geçen hafta Boğaz'daki Ayamihailos Kilisesi'ni yıktırmışsınız..

Sultan Mehmet'in kaşları çatıldı:

-Evet yıktırdım.. Çünkü yıkılmaya mahkûmdu ... Bunun aşkımızla ilgisi ne?

Elen hazin bir şekilde gülümsedi:

-Oraya büyük bir kale yaptırıyormuşsunuz.

-Evet, yaptırıyorum!

-Bütün Bizans'ta bunun tatsız birtakım olayların

başlangıcı olduğunu söylüyorlar.

Sultan Mehmet anlamamış gibi sordu:

-Ne gibi?

-İstanbul'a hücum edecekmişsiniz!

Flen sustu, heyecanını bastırmak için derin derin soluk aldı, sonra devam etti:

-Bu hisarı yaptırdıktan sonra, Bizans'ın Karadeniz ticaretini mahvederek güç durumda bırakacağınız, sonra da Konstantinepoli'yi (İstanbul'u) elde et-

mek isteyeceğiniz söyleniyor.

Sultan Mehmet kaşlarını derin bir hayretle kaldırdı:

-Yaaa? Demek böyle söyleniyor. Cidden ilgi çekici... Devam ediniz...

-Boğaz sahillerindeki Rum köylerini yağma ve talan ettiriyormuşsunuz.. Boğaz'dan geçen gemilere mermer gülleler yağdırarak batırıyormuşsunuz! Büyük toplar döktürüp büyük hazırlıklar yaptırıyormuş-

sunuz!

-Bunların hepsi doğru, ama, evlenmemizle ne ilgisi var, hâlâ anlayamadım!

Genç kız boğulacak gibiydi. Titriyordu. Sustu.. Bu duruş, bu sessizlik, sözle anlatılamayacak kadar derin heyecanı ifade ediyordu. Boğuk bir sesle konuştu:

-Eğer kaleyi yaptırmaktan vazgeçer, Bizans İmparatoru ile yaptığınız anlaşmalara sadık kalacağınıza vaat ederseniz, babam belki sizinle evlenmeme i-

zin verir...

Sultan Mehmet, ummadığı bu istek karşısında bir an şaşırdı. Ayağa kalktı, sıkıntılı ve sinirli birkaç adım attı, sonra genç kızın karşısında durdu:

-Boğaz'ın Anadolu sahili benimdir, dedi... Orada her istediğimi yaparım. Rumeli sahilini ise, imparatorunuz koruyamıyor. Bu yüzden orası da benim dir. Orada da her istediğimi yaparım. Dilediğim yapıları yıkar, yerine dilediğim kaleleri yaptırırım.

Bu, imparatorunuzu üzermiş veya endişeye sürüklermiş, beni ilgilendirmez. Rum köyleri, askerlerimin ihtiyaçlarını karşılamak istemezlerse, işlerimizi baltalamaya kalkışırlarsa, o köyleri de dilediğim gibi yaktırır, yıktırırım...

Sultan Mehmet sustu, karşısındaki kıza baktı. O - nun vücudunun her tarafının titremekte olduğunu gördü:

-Yine soruyorum, Elen. Bunların aşkımızla ne ilgisi var?

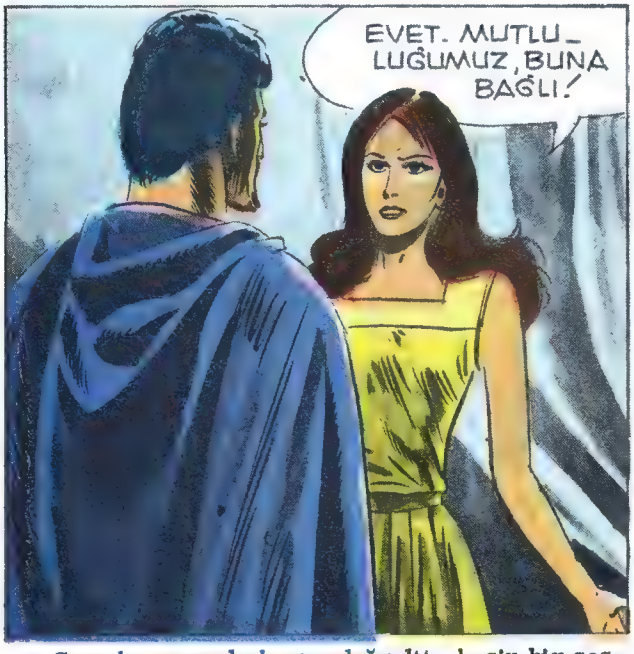

Genç kız gururla başını doğrulttu, kesin bir ses - le:

-Evet! dedi. Mutluluğumuz buna bağlı.

Sultan Mehmet öfkeli adımlarla salonda bir süre daha dolaştı.

Güneşten yanmış esmer çehresinin üzerinde gözleri ateş gibi yanıyordu.

Dudaklarında dolaşan belli belirsiz gülümseme i - se, halinin en korkunç tarafıydı:

Genç kız içini çekerek cevap verdi:

-Bütün mutluluğumuz buna bağlı. Düşününüz, ben bir Bizanslı'yım.. Kendi ülkeme göz diken, kendi yurttaşlarımın hayatına kasteden bir insanla nasıl evle - nebilirim? Babamın izdivacımıza izin vermesi için bu hisarı yapmaktan derhal vazgeçmeniz. Bizans'la dost kalacağınıza söz vermeniz gerek...

Sultan Mehmet'in gözleri birden karardı.

-Demek bir tercih yapmamı istiyorsun?

Bu gülümseme Elen'i titretti...

Sultan Mehmet esefle başını sallayarak:

-Ne yazık? Bir tercih yapamıyorum, dedi.

Sonra bakışları dikleşti, ağzı büzüldü, yumruğu - nu önündeki masaya şiddetle indirerek kükredi:

-Hem kaleyi yapacağım... Hem Bizans'ı, hem de seni alacağım! İkiniz de benim olacaksınız...

Bu cevapla Elen, müthiş darbe yemiş gibi oldu.

Şaşkın, perişan, korkudan ve öfkeden titreyerek, bağırdı :

-Asla ! Asla senin olmayacağım !

Gözlerinden ıstırap dolu yaşlar sicim gibi boşandı :

Sultan Mehmet genç kızın hıçkırıklarına aldırış etmeden konuşmasını sürdürdü :

- Senin, benim karım olman için babanın iznine ihtiyacım yok. . Ben seni almak istiyorsam, baban razı olsa da olmasa, da, sen beni sevsen de sevmesen de alırım ! Buna kimse engel olamaz. . Olmaya gücü yetmez !

Genç kızın omuzları, hıçkırıklarla sarsılıyordu. Dehşet, kin, öfke, isyan gibi duygular karmakarışık bir şekilde içinde dolaşıyordu. . . Göz yaşları içinde, inledi :

-Allahım . . . Ben ne talihsiz insanmışım !

Sultan Mehmet, sert ve öfkeli bir sesle devam etti :

-Madem ki sen, aşkımdan, ülken için çıkar sağlamak istiyorsun, madem ki sen aşkımızı koz olarak kullanmak istiyorsun, işte sana kesin cevabım: Rumelihisarı'nı yaptırdıktan sonra Bizans'ı saracağım. Konstantin'i alt edip, askerlerime Ayasofya' da cuma namazı kıldıracağım. . Aynı gün sen de bana karı olacaksın !

Genç kız hıçkırıklar arasında :

-Hayır ! Olmayacağım ! Olmayacağım ! diye bağırdı. Bu, isyan eden, kalpten fışkıran umutsuz bir sesti. . .

Sultan Mehmet, aşk dolu duygularla geldiği bu köşkte, bu derece öfkeleneceğini, tatlı başlayan romantik gecenin, bu derece düşmanlığa dönen bir kinle sonuçlanacağını hiç düşünmemişti. . .

Evet. . . Bu genç kızı seviyordu. . Güzeldi. Onu haremine almak, sayısı belirsiz olan karılarının arası-

na katmak isterdi.

Ama bu mağrur kız, kendisini elde edemezse kahrından öleceğini mi sanıyordu ne?

Kendisinin bu kadar ağır basacağını mı umuyordu?

Keskin bakışlarını onun gözlerine dikti:

-Şimdi gidiyorum.. Ama yakında yine görüşece - ğiz. Sabret, en geç bir yıl sonra mutlaka benim olacaksın.

tu.

Genç padişah bir anda durumu kavradı, yüzü ve bakışları kararadı. Hazin bir gülüşle:

-Bunu yapmamalıydın Elen! dedi.

Genç kız perişan bir halde ona baktı, yüzü morarmıştı, titreyen bir sesle mırıldandı:

-Emin olunuz ki, bundan benim haberim yoktu.

Sonra askerlerin önüne atılarak haykırdı:

-Durun!

Elen, yüzündeki yaşları silerek ona baktı, ama tek kelime söylemedi.

Kalın bir ses salonda gürledi:

-Dur! Bir yere gidemezsin..

Sultan Mehmet, duymaya alışmadığı bu emredici, sesle şaşırdı, kaşlarını çattı ve dönüp baktığı zaman hayret ve endişe onu olduğu yere çiviledi.

Salonun büyük kapısı ardına kadar açılmış ve içeri tepeden tırnağa silahlı Bizans askerleri dolmuş-

Bizanslı silahşörlerin başında Grandük Notaras ve Prens Orhan vardı.

Notaras önlerine geçen kızını sert bir hareketle kenara iterek korkunç bir çehre ile:

-Sen karışma.. Çekil şöyle.. diye azarladı.

Elen kendini kaybetmiş bir halde haykırdı:

-Ona dokunamazsınız! O benim konuğumdur!

-Kes sesini! Ne zamandan beri çocuklar babalarına emretmeye başladı?

Sultan Mehmet, iki adım çekilerek sırtını duvara dayadı, elini belindeki uzun ve enli kılıcın kabzasına attı..

Notaras:

-Teslim olunuz! dedi. Başka çareniz yok.

Sultan Mehmet'in yüzünde garip bir gülümseme, belirdi, sakin, fakat işitenleri titreten sesiyle:

-Öyle imi sanıyorsunuz ?Diye alay etti.

Son cümleyi adeta bağırırcasına söylemişti. Gerideki küçük kapı birden açıldı, eşikte görülen iri yapılı, eli kılıçlı iki adam yürüyerek Sultan Mehmet 'in yanında yer aldı.

Notaras vahşi vahşi güldü:

-Bu iki adamınıza mı güveniyorsunuz ?

Sultan Mehmet, Bizans Başbakanına acır gibi baktı, azarlayan bir sesle bağırdı:

-Beni hiç tanıyamamışsın.. Eğer imparatorumu -

Notaras, onun bu muhteşem soğukkanlılığı karşısında ürperdi, endişe ile çevresine bakındı. Oda kendi askerleriyle doluydu. Sıkıntılı bir tavırla sordu:

-Tek başınıza bizimle çarpışmayı mı düşünüyorsunuz yoksa ?

Sultan Mehmet soğuk bir şekilde:

-Önce tek başıma değilim, dedi. Kapıda iki adamım daha var.

zun yerine ben olsaydım, seni başbakan değil, kapı kulu bile yapmazdım.

Grandük Notaras, hakaretin ağırlığı altında sarsıldı ama bütün gücünü kullanarak soğukkanlılığını korumayı başardı. Çevresine bakındı.

Salon kendi askerleriyle doluydu.

Köşkte en az elli silâhşörü vardı.

Türk Sultanının, değil kaçmasına, kımıldamasına, bile olanak yoktu.

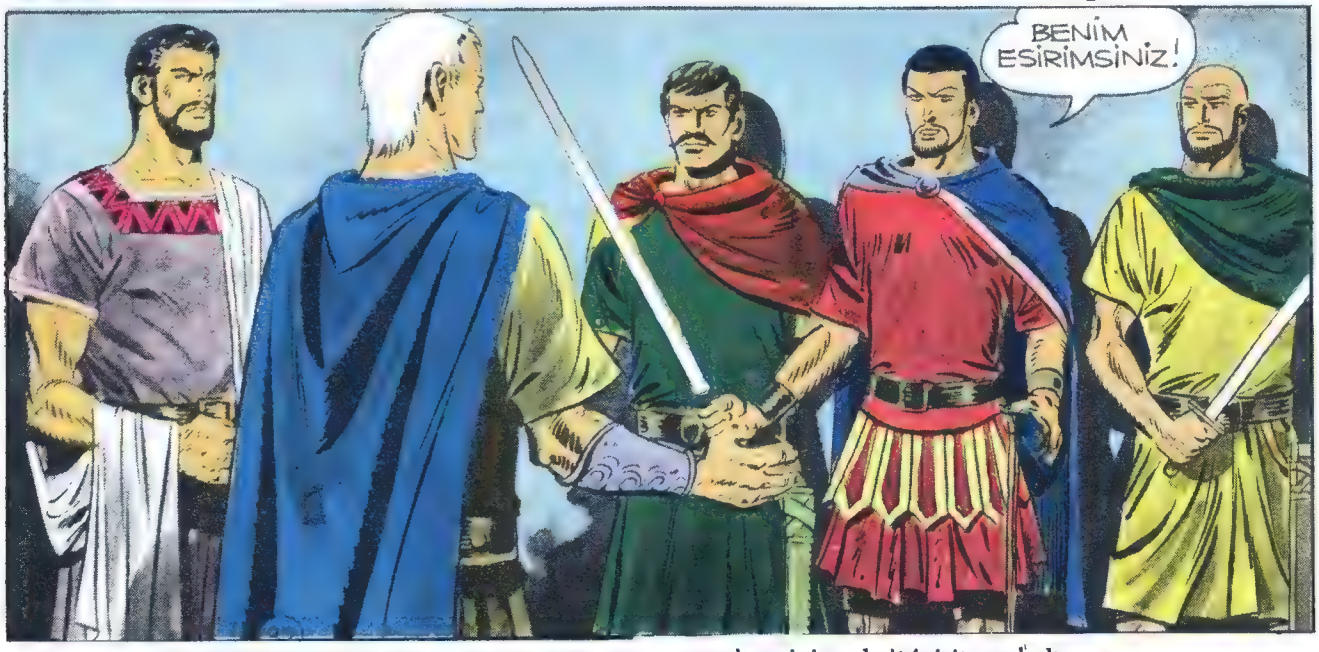

Peki neyine güveniyordu bu çılgın Türk?

Her halde yanındaki iki muhafızına değil...

Dışarıda da adamları mı vardı?

Evet evet! Mutlaka vardı!

Zaten Notaras, onun köşke böyle elini kolunu sallaya sallaya gelmesinden biraz kuşkulanmıştı. Bir insan bu kadar tedbirsiz olamazdı...

Şu halde?

Aklına gelen kötü ihtimaller, Bizans Başbakanı'nın beynini ve kalbini tırmalıdı.

Tam yakaladıklarını sandığı anda onu elinden kaçıracak mıydı?

Hayır! Buna razı olamazdı.

Birden, hücum emrini vererek Sultan Mehmet'i öldürmeyi düşündü..

Bu, büyük bir zafer olurdu.

Gereken emri vermek için tam ağzını açarken, Sultan Mehmet keskin bakışlarını onun gözlerine dikti,

sözünü ağzına tıkarak güven dolu, sakin bir sesle:

-Burada ben sizin değil, siz benim esirimsiniz! dedi.

Notaras, vücudunun her yanının titrediğini hissetti.

Ötekiler de şaşırdılar.

Prens Orhan, Notaras'ın kolunu sıkarak:

-Çok konuşturduk amcaoğlunu! Atılıp kellesini alalım! diye homurdandı. Notaras sıkıntılı bir tavırla:

-Dur bakalım, acele etme, dedi. Bu adamın güvendiği bir şey var! Ama ne? Önce bunu öğrenelim...

Sultan Mehmet'in yüzü şimdi kurnaz bir gülümseme ile çizgilenmişti. Aynı sakin sesle konuşmasına devam etti:

-Evet yanlış duymadınız. Şu anda hepiniz benim esirimsiniz. Eğer beni daha fazla kızdırmazsanız bir defaya mahsus olmak üzere sizleri bağışlarım..

Notaras düşüneeli bir tavırla, Sultan Mehmet'e bakıyordu.

Doğru mu söylüyordu bu adam? Yoksa bir oyun - muydu bu? Birden öfkeyle haykırdı:

-Bu blöfünüzü çocuklar bile yutmaz! Kimi kandı - rıyorsunuz siz?

Sultan Mehmet yavaş, fakat korkunç bir sesle ce- vap verdi:

-Öyle mi sanıyorsunuz? Şu gördüğünüz iki adamım senin yirmi askerine bedeldir. Bir de ben varım. Ü-

Aynı anda elini kaldırarak garip bir işaret yaptı.

Herkes merakla bekledi.

Korkunç bir sessizlik dakikası oldu.

Sonra müthiş bir patlama yeri göğü sarstı.

Köşkün, kalın, büyük kapısı gürültüyle parçalandı.

Gecenin karanlığını, korkunç bir alev dalgası ay- dınlattı..

Havaya yüzlerce tahta, taş ve demir parcası fır- ladı.

çümüz burada sizinle en az yarım saat boğuşuruz..

-Fakat sonunda da öbür dünyayı boylarsınız.

Sultan Mehmet yavaş yavaş kızmaya başlamış ba- kışları değişmişti.

Onun gözlerinde beliren öfkeyi gören Bizanslılar, titrediler.

Genç hükümdar, pencereye doğru iki adım attı, o - dadakilere dönerek acı bir sesle:

-Bakınız! dedi.

Avluyu ateş ve duman kapladı.

Salondakiler iliklerine kadar titredile..

Dış kapı paramparça olmuş, nöbetçi kulesi alev alev yanmaya başlamıştı.

Elbiseleri tutuşan muhafızlardan bazılarının av luda, umutsuz bir şekilde çığlık çığlığa koşuştuğunu gördüler.

Notaras'ın alnı ter içindeydi. Türk Sultanına karşı duyduğu nefret bir şimşek gibi gözlerinde parlıyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

31 TEMMUZ 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 27 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, gizli bir görevle Midilli Adası'na giderler. Bu gizli görevleri 12 yıl önce, Sultan Mehmet ile, Bizans Başbakanının kızı Elen arasında geçen gönül macerasına dayanmaktadır

Sultan Mehmet'in dudakları garip bir şekilde kıvrılmıştı, onların müthiş korkusuna iğrene - rek bakıyor gibiydi:

-İşte gördünüz! dedi. Köşkün kapısı bir işaretim- le yok oldu. Şimdi dışarıdaki 4 bin Yeniçeri , içeri saldırmak için ikinci işaretimi bekliyor.

Sustu, karşısındakilere baktı. Onların korku dolu haline gülümsemekten kendini alamadı.

Hepsi kaskatı kesilmiş, hareketsiz duruyordu.

-İster misiniz ikinci işareti vermemi ?diye sor- du.

Bu sualiyle onları daha da korkuttu. Kimseden ses çıkmadı.

Prens Orhan ona nefretle bakarak:

- Bizim amcaoğlu da amma hinoğlu hinmiş ha! di- ye homurdandı.

Sultan Mehmet artık eğilmez bir kuvvet ve kud - retin örneği gibiydi:

-Eğer ikinci işareti verirsem, hepinizin kılıçtan geçmesini ben bile önleyemem. Şimdi açılın. Ve bir daha böyle çirkin oyunlara sakın heves etmeyin.

Cevap beklemeden sert adımlarla yürüdü.

Fedaileri ellerinde kılıçlarla iki yanında yer al - mışlardı.

En ufak harekette bulunanın kafasını uçurmaya ha- zır bir şekilde ilerlediler.

Bizanslı askerler, komutanlarından emir bekle - meden kendiliklerinden açılıp, onlara yol verdi.

Üç Türk, acele etmeden salondan çıktı, merdi - venlerden indi.

Grandük Notaras da, politikacılığın verdiği alış - kanlıkla, tek başına onları izledi.

Sultan Mehmet'e büyük bir saygı gösteriyor, na- zik bir ev sahibi gibi onu uğurlamaya çalışıyordu.

Fakat her hareketinde bir sahtelik seziliyordu.

Beraberce avluya çıktılar.

Üç Türk, sundurmanın altında bekleyen atlara binerek yine hiç acele etmeden avluyu geçti.

Notaras da yürüyerek onlara refakat etti.

Beraberce, alevlerin aydınlattığı parçalanmış kapıdan çıktılar ve asma köprüyü de geçtiler.

Son anda onlara bir atlı daha katıldı. Bu, kapıyı barutla uçuran Zağanos Paşa idi.

Asma köprüyü de geçtikten sonra, artık köşkten kesin şekilde çıkmış bulunuyorlardı. Notaras:

-Siz gittikten sonra askerleriniz köşke saldırmayacak değil mi sultanım ?diye sordu.

Titreyen sesinde teminat almak, rahatlamak isteyen bir ifade vardı. Karşısındakine mahzun mahzun bakıyordu.

Sultan Mehmet gayet ciddi cevap verdi:

-Üzülmeniz tamamen yersizdir. Sizi temin ederim, kimse saldırmayacaktır..

-Çok teşekkür ederim efendim.

-Teşekkür etmenize gerek yok. Zaten istesem de saldıramaz..

Notaras'ın kaşları hayret ve şaşkınlıkla çatıldı:

-Nasıl ?

-Hepsi masaldı!

-Ne demek istiyorsunuz ?

Sultan Mehmet güldü:

-Şunu demek istiyorum ki, köşkün dışında hiç bir askerim olmadığı gibi, bir aşk buluşmasına koca bir ordu ile gelecek kadar da saf değilim. Bu bir oyundu, azizim. Kaybeden siz, kazanan ben oldum...

Bizans Başbakanı, aldatılmış olmanın verdiği öfkeyle sarsıldı.

Aynı anda dört atlı geldikleri gibi doludizgin, gecenin karanlığında kayboldu.

Grandük Notaras, şaşkın, perişan korkudan ve öfkeden deli gibi bağırdı:

-Askerler! Muhafızlar! Çabuk atlara! Yakalayalım onları!

Fakat artık çok geçti.. Gecenin karanlığında, dört Türk'ün atlarından çıkan nal sesleri bile duyulmaz olmuştu...

***

Fatih Sultan Mehmet, şimdiki Üniversite binası - nın bulunduğu yerdeki sarayının penceresine dirsek - lerini dayamış, Marmara Denizi'ni seyrediyordu.

Uzaklarda, beyaz yelkenlerini bol rüzgârla şişi- ren bir gemi, sonsuz maviliğin içinde hareket eden bir nokta gibi görünüyordu.

Fatih, bu gemiye bakarak daldı gitti.

Yıllar önce, sevdiği kadın da böyle bir gemi ile kendisinden kaçıp gitmişti.

Hem de tam onu ele geçirdiğini sandığı gün.

Sultan Mehmet, 1453 yılının 29 mayıs salı günü Topkapı'dan büyük bir Fatih olarak İstanbul'a girdiği

an, Elen, Saraybumu'nu dolaşan küçük ve hızlı bir gemi ile pupa yelken Marmara'ya açılmıştı.

Bizans Başbakanı Grandük Notaras, kızını kurta - rabilmek için askerlerine Türk elbiselerini giydir - miş, yelkenlinin direğine Türk Bayrağı çektirmiş ve Türk karakol gemilerini atlatarak kızını İstanbul'dan uzaklaştırmayı başarmıştı.

Gemi adalar açıklarında iken hile anlaşılmıştı a- ma, artık çok geçti. Bu hızlı yelkenliye yetişmenin olanağı yoktu.

Sultan Mehmet bunları düşünürken acı acı güldü.

"İstanbul'u alacağım" demiş, almıştı.

"Askerlerime Ayasofya'da cuma namazı kıldıra- cağım!" demiş, kıldırmıştı.

Elen'e, "Aynı gün Vlakerne Sarayı'nda bana karı olacaksın!" demişti. Fakat olmamıştı.

Aradan yıllar geçmesine rağmen, içinde garip bir hüzün duydu.

Elen'in saçları dağılmış, gözleri yerinden fırla - mış, sapsarı bir yüzle ve inatla: "Hayır senin karın olmayacağım! " diye haykırışı geldi gözlerinin önüne.

"Kız haklı çıktı! "diye mırıldandı.

x x x

İstanbul, 53 gün süren kanlı bir savaştan sonra fethedilmişti.

Türk askeri, zafer mutluluğu içinde fetih şarkıla- rı söylüyordu.

Şehir ele geçeli henüz 24 saat olmuştu.

Tatlı bir akşam güneşi, yıkılmış imparatorluğun son kalıntılarını bir gün önceki gibi kızıl ışıklarıy- le aydınlatıyordu.

Bir gün önce çanların çaldığı kiliselerden şimdi ezan sesleri yükseliyordu.

Surlar delik deşik olmuştu.

Yer yer yangınlar devam etmekteydi.

Şehre giren yüz binlerce Türk'ün zafer çığlıkları

büyük bir uğultu halinde yükseliyor, davullar vuruyor, zurnalar ötüyordu.

Bütün bu gürültü arasından sokaklarda dolaşan tel- lalların bağırmaları duyuluyordu:

"Rum Veziri Notaras'ın kızı Elen'in yerini kim bildirirse, padişah ona iki bin altın mükâfat verecek"

Tellal devam ediyordu:

"Rum Veziri Notaras ile Şehzade Orhan'ı ölü ya da diri bulup getirene bin altın verilecek."

Tokmak davula iniyor, sonra yine aynı ses bağı- rıyordu:

"Türk olduğu halde, Bizanslılarla beraber Türk'- lere karşı savaşan Orhan Çelebi'nin kellesini geti - rene büyük mükâfat vaaar! "..

Sokaklar cesetlerle doluydu.

Kan, çamurları kızıl renge boyamıştı...

Yerlerde kıvranan, tedavi edilmeye çalışılan ya- ralılardan kan fışkırıyordu.

Türk'lerin zafer naralarına, mağlup halkın çığlıkları, hıçkırıkları karışıyordu.

Esir edilen Bizanslı askerler zindanlara tıkılmıştı.

Kimi korkudan, kimi aldıkları yaraların dayanılmaz acısından inliyor, karanlık ve rutubetli zindandaki pis koku midelerin bulandırıyordu.

Dışarıda hâlâ tellalların sesi çınlıyordu:

"Rum Başvekili Notaras ile, Şehzade Orhan'ı bu-

Grandük Notaras ile Şehzade Orhan'ı tanımıştı.

Heyecandan titredi.

Adam sinsi sinsi kapıya doğru süründü.

Arananları yakalatırsa, hem bu zindandan kurtulabilir, hem de zengin olabilirdi.

Gözlerinde, avını yakalayan aç bir kedinin korkunç ışıltısı vardı.

Zindanın dışından ayak sesleri geldi.. Bir anahtar kilitte döndü.

lup getirenler, ya da yerini haber verenler zengin edilecektir..."

Mazgal deliklerinden içeriye giren ışıkların güçlükle aydınlattığı zindanda bulunan mahpuslardan biri hafifçe kımıldadı, sonra doğrularak dikkatle, karşısında duran bir başka mahpusa baktı...

Birden kalbi parçalanacak gibi çarptı.

Gözlerinde zalim bir ışık belirdi. Dudakları garip bir gülümseme ile kıvrıldı.

Mahpuslar korkudan büzülürlerken içeriye birkaç yeniçeri girdi. İri yarı, çıplak kollu, burma bıyıklı bir yeniçeri:

-İçinizde Rum Başvekili Notaras'ın yerini bilen var mı ?diye sordu.

Köşede duran Notaras ile Şehzade Orhan müthiş bir korku ile titredi.

İkisinin de rengi sarardı. Görünmemek için duvarın dibine iyice büzüldüler, küçüldüler..

Birden, az önceki mahpus çığlık çığlığa bağırdı:

-İşte! oradalar!

Notaras da Şehzade Orhan da mosmor kesildi.

Korku âdeta içlerine işlemişti.

İhbarcı Rum'a kin dolu gözlerle bakarak, lanetler okudular...

Mahpus, dirsekleriyle öteki mahpusları yararak ilerledi, Notaras'ın önünde durdu, Başvekilin gözlerinin içine bakarak yeniçerilere seslendi:

-İşte bu!

-Emin misin?

-Evet!

-Ya Şehzade Orhan?

Mahpus, Notaras'ın yanındaki genç adamı kolundan tutarak vahşi bir sesle:

-O da bu! diye bağırdı.

Öteki esirler büyük bir öfke içinde:

-Kalleş! Pis ihbarcı! Dönek! diye homurdandılar.

Yeniçerilerden korkmasalar, ihbarcı Rum'u oracıkta parçalayabilirlerdi.

Yeniçeriler Notaras ile Orhan Çelebi'yi yaka paça dışarı çıkardılar.

İri yapılı yeniçeri ihbarcı Rum'a:

-Sen de bizimle gel! Mükâfatını alacaksın! dedi.

Mahpus sevinçle ellerini ovuşturarak onları izledi. Bir yandan da parmaklarını sayarak hesap yapıyor:

-Alacağım mükâfatla zengin olurum! diye gevrek gevrek gülüyordu.

Fakat yeniçeriler de kendi aralarında ayrı bir hesap yapıyorlardı. Biri:

-Alacağımız parayı dörde taksim edeceğiz dedi. Öteki:

-Bilecikli Ali'yi unutmayalım..O da bizden, diye cevap verdi.

Onların aralarındaki bu konuşma, ihbarcı Rum'u kuşkulandırmıştı. Sinsi bakışlarını birden derin bir keder bulutu sardı. Öfkeli bir sesle:

-Adamları yakalatan benim! diye bağırdı. Paraları ben almayacak mıyım?

İri yapılı yeniçeri kahkahalarla güldü:

-Ulan senin gibi hiynetsiz herife mükâfat verilir mi be?Sen ki, kendi başvekilini ele verdin, kendi milletine ihanet ettin. Hadi, onları biz bulduk diyelim de seni hain damgası yemekten kurtaralım...

İhbarcı Rum titremeye başladı, gözlerinden yaşlar boşandı, yeniçerinin karşısına dikilerek haykırdı:

-Yani ben para almayacak mıyım?Bu yaptığımız kalleşliktir. Gidip Yeniçeri Ağasına her şeyi anlatacağım.

Bu tehdit üzerine yumuşayan yeniçeri güldü:

-Hemen de kızıyorsun be arkadaş!Şaka yaptık sana! Bizimle gelirsen paranı alırsın!

Mahpusun gerilen yüzü gevşedi tekrar sevinçle ellerini ovuşturmaya başlarken, birden yıldırımla çarpılmış gibi sarsıldı.

Havada ansızın parlayan enli bir pala adamın başını gövdesinden ayırmıştı.

Uzun bir kan sütunu fıskiye gibi havada fışkırdı.

İri yapılı yeniçeri palasındaki kanları silerken homurdandı.

-Pis ispiyoncu! Hem kendi soydaşım gammazla hem de para iste. Ulan biz varken, bu parayı almak sana mı kaldı?

Sonra Notaras ile Şehzade Orhan'ı bağlayıp iki a-

tın üzerine yükleyen arkadaşlarına döndü:

-Haydi, hemen saraya gidelim!

İki önemli esiri taşıyan atlar Vlakerne Sarayı'nın önüne geldiği zaman, haber çoktan padişaha ulaşmıştı

Sultan Mehmet'in gözlerinin içi ışıldadı, sevinçle titreyerek vezirine emretti:

-Zağanos! Onları yakalayan yeniçeri kullarıma hemen iki bin altın dağıtın! İhbar eden Rum'a da bin altın verin!

-Rum Başvekilini de derhal buraya getirin. Onunla konuşacağım..

Zağanos Paşa koştu, merdivenlerden dörder dörder indi, Şehzade Orhan'ı bağlandığı attan çözdürüp indirtti, sonra cellâtlara emretti:

-Alın içeriye, vurun boynunu.

Sapsarı kesilen Şehzade Orhan iki adım geriye çekildi, korku dolu bir sesle mırıldandı:

-Beni hemen öldüreceksiniz ha ?Demek amcaoğlu böyle emretti ?

Bir süre kararsız adımlarla salonda dolaştı. Alnı düşünce ile karışmıştı. İki dakika sonra buz gibi bir sesle:

-Orhan'ın kafası hemen vurulsun! dedi. Benim sülalemden olduğu halde İstanbul'u bana karşı müdafaa eden o hainin suratını görmek istemiyorum...

Zağanos saygı ile eğildi:

-Ferman padişahımızındır.

Sultan Mehmet devam etti:

Zağanos ona bakmadı bile.

Emir verilmişti..

Artık onun için yeryüzünde Şehzade Orhan diye biri yoktu.

Soğuk bir tavırla Grandük Notaras'a döndü:

-Siz benimle geleceksiniz, dedi. Padişah görüşmek istiyor.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 AĞUSTOS 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 78 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail,gizli bir görevle Midilli Adası'na giderler.Bu gizli görevleri 12 yıl önce,Sultan Mehmet ile,Bizans Başbakanının kızı Elen arasında geçen gönül macerasına dayanmaktadır .

Zağanos Paşa ile Notaras merdivenleri çıkarken aşağıda iki cellat Orhan Çelebi'yi yüzü koyun yere yatırmış,üçüncü cellât enli palasını kaldırarak bütün gücüyle şehzadenin açılan ensesine indirmişti.

Orhan Çelebi'nin başı top gibi fırlayıp yarım metre öteye düştü...

Uzun bir kan sütunu fışkırdı.

Başsız kalan gövde,kısa bir süre titredi ve katıldı kaldı...

Bu sırada Bizans İmparatorluğunun son veziri Notaras, Sultan Mehmet'in karşısına çıkmıştı.

Padişah,İstanbul zapt edilir edilmez,divan odası haline getirttiği İmparator Konstantin'in yatak odasında idi..Hayvan postlarıyle kaplı sedirde oturuyor keskin bakışlarıyle karşısındaki adamı süzüyordu... Kaşları çatıktı.Yüzünde kararlı bir ifade vardı.Azarlayan bir sesle konuştu:

-Eserine bak! Bu kadar esir ve bu kadar ceset!

Suçun çok büyük Notaras! Kuşatmanınuzamasına,bunca insanın can vermesine,kanların ırmak gibi akmasına hep sen sebep oldun.Oysa teslim çağrıma uyarak bunu önleyebilirdin.Ama önlemedin.Bu yüzden cezan ölümdür.

Bizans Başvekili sarardı,titredi,buna rağmen soğukkanlılığını korumaya çalışarak:

-Ben görevimi yaptım,dedi.Bunun için beni ölüme mahkûm edeceksiniz hiç üzülmem.Ama bana kalırsa, siz, şehri koruduğum için değil,Elen'i kaçırtığım için bana kızıyorsunuz.Beni bu yüzden öldürmek istiyorsunuz..

Sultan Mehmet bu sözle ilgilendi,merakla sordu:

-Demek Elen'i sen kaçırttın?

-Evet...

-Neden?

-O istedi.. Sizin yüzünüzü görmeye tahammül edemeyeceğini söyledi...

-Yaaa ?Demek böyle dedi ?Peki sen neden kaçmadın ?

-Görevim burada, İmparatorumun yanında çarpışmaktı.

-İmparatorun nerede şimdi ?Kaçtı mı yoksa ?

-Hayır! Vatanı için vuruşarak öldü. Bizans zaten

içten çürümüştü. Komutanlarından papazlarına kadar herkes bir ihanet yarışı içindeydi. Bunları yıllarca, İmparator Konstantin'e anlatmak istedim. Ama ancak ölürken gerçeği anladı ve şunları söyledi:

"Mezar taşıma şunu yazsınlar:Son Bizans İmparatoru burada yatıyor. Kör olduğu sürece yaşadı. Bir gün gözleri açılınca duyduğu tiksinti yüzünden öldü."

Sultan Mehmet düşünceli bir tavırla:

-İmparatorun gerçekten yiğit bir kişi idi,dedi .. Çevresi onu aldattı. Avrupa'dan yardım gelecek diye oyaladı. Onu kandıran ve savaşa zorlayanların başında da sen vardın...

Notaras dikildi:

-Ben görevimi yaptım.. Görevim burada halkımın başında çarpışmaktı. Umutsuz da olsa direnmekti. Somunda ölüm de olsa savaşmaktı...

Sultan Mehmet birden öfkelendi. Bizans Başvekilinin üzerine yürüyerek korkunç bir sesle bağırdı:

-Binlerce insanın ölümünden sorumlu olduğunu unutarak bir de kahramanlık taslıyorsun.. Senin boş inadın yüzünden birçok askerim öldü. Karıları dul, çocukları yetim kaldı. Kanlar ırmak gibi aktı. Bu şehri her ne pahasına olursa olsun alacağımı biliyordun. Neden teslim olma çağrılarımı dinlemedin ?

Sultan Mehmet durdu, yüzündeki ifade iyice sertleşmişti. Gerilen dudakları arasından çok kati sözlerin çıkacağı anlaşılıyordu.

Birden Zağanos Paşa'ya:

-Götürün bu adamı! dedi.

Noıaras perişan bir çehre ile odadan çıkarılırken Sultan Mehmet ikinci emrini verdi:

-Binlerce insanın kanına giren bu adamı affedemem. Sorgusu bittikten sonra vurun boynunu!

den uzaklaşması bunu göstermiyor muydu?

Fatih Sultan Mehmet, böyle dalıp gitmişken salona Sadrazam Mahmut Paşa girdi:

-Bir akıncı, şevketlü hünkâr ile görüşmek ister. Önemli haberleri varmış..

Padişah kızdı:

-Bizimle görüşmek isteyen her akıncıyı kabul etsek halimiz nice olur Mahmut? Bu olacak şey mi ki, bana haber verirsin?

***

Aradan yıllar geçmişti.

Marmara'ya açılan beyaz yelkenli büyük hüküm - darın kafasında o günkü anıları canlandırmıştı...

Derin derin içini çekti ve Elen'i çok arattığını, ama hiç bir yerde bulamadığını düşündü.

Elen güzeldi, tatlıydı, duyguluydu ama bazen korkulacak derecede inatçı ve vahşiydi..

Basit bir tartışma yüzünden ebediyyen kendisin -

Mahmut Paşa ısrar etti:

-Fakat, bu bizim küçük akıncı!

-Küçük akıncı mı? O da kim?

-Kara Murat!

Fatih'in öfkesi birden geçti, gözleri sevinçle ışıldadı, tatlı bir sesle:

-Kara Murat geldi ha? Koca delikanlı oldu, ona hâlâ "Küçük akıncı" diyoruz. Hemen al içeri.. O önemli dediyse mutlaka önemli bir haber getirmiştir.

Az sonra Kara Murat, Fatih'in huzurundaydı. Saygılı fakat yiğit bir duruşu vardı. Kartal bakışlarıyle bütün dünyayı titreten koca padişahın karşısında korkusuz ve dimdik duruyordu.

Belki de Fatih'in hoşuna giden, Kara Murat'ı sevmesine yol açan, bu umursamaz duruş, bu korkusuz bakışlar, kendine güvenen gencin bu sakin hali idi.

Herkesi önünde iki büklüm görmeye alışmış olan Fatih için Kara Murat değişik, ilgi çekici, takdir edi-

lecek bir yiğitti.

"Yanımda kalsa, kısa zamanda paşa yapardım" diye düşündü.. Yıllar önce ona İstanbul'da kalmasını teklif ettiği vakit delikanlı:

"Ben akıncıyım ulu hünkâr, demişti. Akıncı kısmı saray hayatına alışamaz.. Ben daima, kendi başıma buyruk olmalıyım. Ben kırlarda, dağlarda gezmeye, yıldızların altında yatmaya alışmışım. Saray hayatı beni boğar..."

İşte şimdi, Kara Murat yine her zamanki gülümsemesi ile dimdik ve saygılı, karşısında duruyordu.

Elinde bir torba vardı.

Bu torbayı, çok değerli bir şey gibi sımsıkı tutuyordu.

Fatih, torbaya şöyle bir göz attı. Huzuruna böyle garip bir şekilde gelinmesine şaşırdığı belliydi. Fakat yine de tatlı bir sesle:

-Eee.. Anlat bakalım Murat, dedi. Neymiş şu önemli haber?

Kara Murat elindeki torbayı salondaki masanın üzerine bırakarak:

-Haberden çok size bir armağan, ulu hünkâr! dedi Beğeneceğinizi umduğum küçük bir armağan!.

Fatih güldü.

Bu delikanlı, getirdiği armağanı kendisinin beğeneceğinden nasıl bu kadar emin olabilirdi?

O,tüm komşu ülkelerin hükümdarlarından dünyanın en değerli hediyelerini almaya alışmıştı.

Bütün ülkelerin hazinelerini ayaklarının dibine serseler umurunda olmazdı..Başını çevirip bakmazdı bile...

Kara Murat'ın kendisini sevindireceğini söylediği armağan ne olabilirdi ki ?

Fatih sabırsız bir hareket yaparak Mahmut Paşa'ya döndü:

Fatih birden öfkelendi,sert,gür sesiyle:

-Söylesene be adam,ne var torbada ?diye bağırdı.

Sonra cevap vermeden yürüdü,Sadrazamı derin bir hayrete sürükleyen torbayı açıp içine bizzat kendisi baktı.

Bakar bakmaz irkildi,olanca haşmetiyle gürledi:

-Bu da ne ?

Padişah,kızmak mı,yoksa gülmek mi gerektiğini

-Aç bakalım şu torbayı Mahmut ?Murat'ın armağanını pek merak ettim...

Mahmut Paşa ilerledi,torbanın ağzındaki bağı çözdü,açtı,baktı...

Bakmasıyle ürpermesi bir oldu..

Gözleri yuvalarından dışarı fırladı.

Bir an titreyerek hareketsiz kaldı.

Bir torbaya,bir Kara Murat'a baktı:

-Olur şey değil! diye mırıldandı.

anlayamadı.

Torbada kesik bir baş vardı.

Kanları pıhtılaşmış,yüzü balmumu gibi sararmış gözleri parlaklığını kaybetmiş bir kesik baş...

Fatih,Kara Murat'a döndü,boğuk bir sesle:

-Kimin kellesi bu ? diye sordu.

Kara Murat muhteşem bir sadelikle cevap verdi.

-Eflâk Voyvodası Vlad'ın...

Fatih'in öfkesi birden dağıldı, gözleri hayretle açıldı:

-Neee ? Voyvoda'nın başı ha ?Demek o zalim adam bu ?

-Evet ulu hünkâr!

-Sen mi kestin canavarın başını ?

-Evet! Buyruğunuzu yerine getirdim...

-Nasıl oldu bu iş ?

Kara Murat hiç övünmeden, uzatmadan, kısaca olanları anlattı. Voyvoda'ya karşı kazandığı zafer sanki olağan bir şeydi. Onun bu övüngüsüz hali, Fatih'in daha da hoşuna gitti, delikanlıya uzun uzun baktı. Bu bakışlarında merak vardı, sevgi vardı, bir parça da hayranlık vardı..

Sonra Mahmut Paşa'ya dönerek:

-Bu pis kelleyi bütün Rumeli'de, Anadolu'da köy, köy, kasaba, kasaba dolaştırın, dost, düşman herkes görsün! diye buyurdu.

Hamza Paşa torbayı aldı, yerlere kadar eğilerek salondan çıktı.

Fatih'in gözlerinin içi gülüyordu. Koca bir ordunun yapamadığı bir şeyi, Kara Murat tek başına başarmıştı..

"Yanılmamışım! Yaman bir genç çıktı bizim kü-

Padişah elini onun omuzuna koydu:

-Büyük bir iş başardın delikanlı! dedi.

Delikanlı şu anda, eğilmez bir kuvvet ve kudretin örneği gibiydi.

çük akıncı" diye düşündü.

Kara Murat, görevini yapmış insanların iç rahatlığıyle Fatih Sultan Mehmet'in huzurundan ayrılmak üzereydi. Birden elini koynuna attı, dörde katlanmış bir kâğıt çıkararak uzattı.

Fatih hayretle sordu:

-Bu ne ?Bir başka armağan mı yoksa ?

-Hayır.' Yıllar önce sizin yazdığınız buyruktu... Verdiğiniz bu kâğıda hiç ihtiyacım olmadı. Koynumda buruşup kaldı....

Fatih kendi yazısını ve imzasını taşıyan kâğıdı hatırladı.

Bu, hazine değerinde bir emirname idi. Yalnız Osmanlı paşalarına, beylerine değil, bütün komşu ülkelerin hükümdarlarına hitap ediyor, "Kâğıdı taşıyan Kara Murat'ın her dileği yerine getirilsin. Biz bu yardımın karşılığını öderiz" diye yazıyordu.

Kara Murat, o devirde bir hazineden daha değerli olan bu kâğıdı geri verirken:

lamak isterim. Gider misin?

Kara Murat başını gururla dikti:

-Bana görevimi söyleyin...

-Bir kızı arayacaksın...

-???

-Bulursan kaçıracaksın!

-???

-Kaçıramazsan gelip haber vereceksin! Ben bir ordu ile gidip adayı zapt edeceğim...

-Emanetinizi buyurun ulu hünkâr, dedi.

Fatih, Kara Murat'ın tokgözlülüğüne bir kez daha hayran kaldı:

-O kâğıt sende kalsın, dedi. Gerçi bu görevin bitti. Ama seni şimdi daha zorlu bir görev bekliyor.

Salonda düşünceli düşünceli bir süre dolaştı, sonra Kara Murat'ın karşısında durdu. Kararını vermişe benziyordu:

-Dinle beni delikanlı... dedi. Seni Midilli'ye yol-

Fatih, Kara Murat'a, Bizans Başvekili Notaras'ın kızı Elen'le olan macerasını anlattı. Yıllardır onu aradığını, son olarak Midilli'de yaşadığına dair bir haber aldığını söyledi ve sözlerini:

-Onu bulmanı istiyorum delikanlı, diye bitirdi.

Kara Murat Fatih'in huzurundan çıkarken kendi kendine:

-Kolay ve zevkli bir iş! diye gülümsedi.

Fakat başına gelecekleri bir bilse, her halde böyle düşünmezdi...

Hatta ürperir ve titrerdi...

***

Akşam olmak üzereydi. Denizden esen tatlı bir rüzgâr, Kara Murat'ın alnında saçlarıyle oynuyordu.

Delikanlı, hafif hafif çırpınan denizin lâcivert sularına dalgın dalgın baktı.

-İşte böyle Mihail.. Şimdi Midilli'ye neden geldi-

sinin karısı, Elen'in teyzesidir...

-Midilli Prensi mi? Az önce seni saraya çağıran sırtlan suratlı herif mi?

-Hayır! Onun babası! İhtiyar Prens Doren Gateluzyo... Ben az sonra saraya gideceğim.. Bir şeyler öğreneceğimi umuyorum...

Mihail dikildi, güven dolu bir sesle:

-Ben de seninle geleceğim! dedi.

Kara Murat tatlı tatlı güldü:

-Hayır, gelmeyeceksin.. Bir defa, sen davetli değilsin. Sonra dışarıda yapacak bir sürü işin var. Dinle beni...

ğimizi öğrenmiş bulunuyorsun.. Elen'i kaçıracağız.. Kaçırmak belki zor değil ama, bu denizi nasıl aşacağız bilmem...

Mihail sakalının üstünden çenesini kaşıdı:

-Zor bir iş!

-Belki.. Fakat imkânsız değil...

-Peki kızı nasıl bulacağız? Tanımıyoruz ki...

-Öğreneceğiz.. İlk işimiz bu.. Midilli Sarayı'nda gizlenmesi kuvvetle muhtemel.. Çünkü Midilli Pren-

Delikanlı uzun uzun bir şeyler anlattı. Mihail can kulağı ile onu dinledi.

Yarım saat sonra Kara Murat ıslık çala çala Midilli Sarayı'na doğru yol alıyordu...

***

Midilli adasına hükmeden Prens Doren Gateluzyo şehre hâkim bir tepe üzerinde inşa edilen muhteşem şatoda otururdu. Bu şatoya, "Midilli Sarayı" derlerdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 AĞUSTOS 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 29 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli adasına giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Doren Gateluzyo aslen Cenevizliydi. Adada kanlı bir saltanat kurmuştu.

İmparator Birinci Jan Paleolog, Midilli Adasını Gateluzyo adlı zengin Ceneviz ailesine, Akdeniz adalarını deniz haydutlarından temizlemek için yaptığı hizmetlere mükâfat olarak vermişti.

O tarihten sonra, İmroz, Taşoz ve Limni adalarını da ele geçiren Gateluzyolar, kendilerini bütün Ege denizinin hâkimi ilân etmişlerdi.

İhtiyar Prens Doren Gateluzyo, şatonun Edremit körfezine bakan geniş bir salonunda, sinirli adımlarla dolaşıyordu. Yüzü sapsarıydı.. Gözünde sanki şimşekler çakıyordu..

Korkunç bir buhranın pençeleri arasına düşmüş gibiydi.

Oğullarının haftalardan beri devam eden garip halleri, prensi son derece üzüyordu.

İki oğlu da durgunlaşmış, şatonun bahçesindeki dev çam ağaçları altında dalgın dalgın dolaşarak bir şey-

Prensin, kendi gibi zalim iki oğlu ve bir kızı vardı.

Oğullarından biri Prens Nikola, öteki ise Prens Dominik'ti.

İkisi de güçlü kuvvetli, sağlam yapılı delikanlılardı. İyi ata biner, iyi kılıç kullanır, kan dökmekten zevk duyarlardı.

Kızı Julya ise, güzeldi, zarifti. Fakat o da ağabeyleri gibi ihtiraslı ve zalim bir tabiata sahipti..

ler düşünür olmuşlardı..

Hele Dominik, çoğu zaman denize hâkim bir yerde oturuyor, başını elleri arasına alıyor, düşünüyor, düşünüyordu...

Nikola ise, korkulacak derecede hırçınlaşmış, en küçük olay karşısında bile öfkelenip kan döker hale gelmişti.

Oğullarının bu durumu, yaşlı prensin dikkatini çekmişti.

Bu çocukların bir derdi vardı, ama ne?..

Niçin böyle herkesten kaçar gibi bir halleri vardı?

Neden geceleri uyumuyorlardı ?

Ne düşünüyorlardı ?

Neyi düşünüyorlardı ?

Prens günlerdir bunu çözmeye uğraşıyordu. Bütün güvendiği adamlarını bunu öğrenmek için hareket**e geçirmiş, ama bir sonuç alamamıştı.**

Bu sırada odanın kapısı vuruldu:

-Tık! Tık!

Prens sabırsız bir hareket yaptı:

-Ne haber ?Bir şey öğrenebildin mi ?

Rinaldo ellerini ovuşturarak mırıldandı:

-Kesin bir bilgi verecek durumda değilim sayın prensim...Fakat...

Prens öfkeyle kükredi:

-Fakatı ne ?Çabuk söyle herif..

-Bugünkü olaydan bir şeyler sezer gibi oldum..

-Hangi olay ?

İçeriye, dairesinin önünde nöbet bekleyen muhafızların komutanı girdi:

-Rinaldo geldi Prensim!

Prens heyecanlandı:

-Rinaldo mu ?Çabuk içeri alın!

Az sonra salona, sıska, uzun boylu, tilki bakışlı, sivri sakallı bir adam, ayaklarının ucuna basa basa, çekingen adımlarla girdi. Yürüyüşü bir hırsız gibi sessiz ve korkaktı.

Rinaldo çekingen bir sesle mırıldandı:

-Şey..Oğlunuz Nikola bugün Prenses Elen'i kaçırtmak istedi.

Prensin gözleri yuvalarından fırlar gibi oldu:

-Nee ?Elen'i mi kaçırtmak istedi ?

-Evet efendimiz...

-Fakat nasıl olur ?Her gün sarayda birbirlerini görüyorlar. Birbirleriyle düşman gibi değil, dostça kardeşçe konuşuyorlar...

Rinaldo sinsi sinsi güldü:

-İşte bu görüşmeler, bu dostça, kardeşçe konuşmalar, Prens Nikola'nın kalbinde fırtınalar yarattı. Prenses Elen'e çılgıncasına âşık oldu.

Yaşlı Prens derin bir hayret içinde:

-Yaa ?dedi. Devam et..Devam et..

Rinaldo garip garip gülümsedi:

-Oğlunuz Prens Nikola, av köşkünü âdeta bir saray gibi döşedi. Sonra en güvendiği üç adamını, Kapera kardeşleri, Elen'in peşine taktı. Kızı, sarayın içinde, bütün asilzadelerin, subayların, nöbetçilerin gözü önünde kaçıramayacakları için, onun şatodan çıkmasını beklediler. Elen'i yakaladıktan sonra av köşküne götüreceklerdi. Fakat son anda bir yabancı, kızı kurtardı.

-Kim bu yabancı ?

-Bir Türk...

Prens Gateluzyo acı acı güldü:

-Zavallı! Her halde bu hareketini canı ile ödemiştir...

-Hayır efendimiz, Türk o kadar güçlüydü ki, onun kılıç kullanmaktaki mahareti oğlunuzun hoşuna gitti, hizmetine aldı...

Prens Gateluzyo buna daha çok şaşırdı:

-Hayret! Neler duyuyorum ?Devam et Rinaldo!

Rinaldo'nun yüzü ve bakışları ciddileşti, sesine kalın bir ton vererek:

-Anlatacaklarımın önemli yönü asıl şimdi başlıyor Prensim, dedi.

Prens, tehdit dolu bakışlarla, karşısındakini süzdü, yumruğunu öfkeyle kaldırarak bağırdı:

-Bana bak! Ağzında geveleyip durma..Ne söyleyeceksen çabuk söyle...Bir yumrukta kafanı patlatmayayım...

Rinaldo ürkmüş gibi bir adım geri çekildi:

-Kızmayınız rica ederim, dedi. Köleniz, sizin sağlığınız ve mutluluğunuz için canını vermeye hazırdır.

Bütün bunları emriniz üzerine öğrendim. Ama sizi üzüyorsam...

-Peki, devam et, devam et!

-İşin kötü yanı, öteki oğlumuz Prens Dominik' in de aynı dertten mustarip bulunuşudur.

Prens Gateluzyo, Rinaldo'nun kolundan tuttu, şiddetle sarstı ve haykırdı:

-Nee ?Doğru mu bu ?Doğru mu ?

-Bu ne kuvvet Prensim ?Kolumu koparacaksınız ! dedi.

Yaşlı prens kendine gelir gibi oldu, adamın kolunu bıraktı:

-Anlat! Devam et!

-Siz de biliyorsunuz ki, benim her yerde olduğu gibi, saray içinde de, iyi gören gözlerim ve duydukları yalan çıkmayan sağlam kulaklarım vardır...

Rinaldo kısa bir an sustu, öfkeden deli gibi olan

Prense bakarak devam etti:

-İki oğlunuz da aynı kızı seviyor, Prensim.. Bu çok tehlikeli..İkisi de yemeden içmeden kesilmiştir. İkisi de Elen'e nasıl sahip olacaklarını düşünmekte - dir..İkisi de sevdikleri kıza göz dikenin gözlerini oyacak derecede âşıktır. Ben iki kardeşin birbirine düşmesinden korkuyorum Prensim!

Yaşlı prensin saçları diken diken oldu:

-Ne diyorsun Rinaldo ?

-Evet Prensim..İki oğlunuz da sevecek ve sevi - lecek yaşta bulunuyorlar..İkisi de çılgınlık yapacak yaradılışa sahipler..Cesur ve mağrurlar..Çok şükür ki, Elen ikisine de yüz vermiyor. Yoksa birine yanaşması, kanlı sonuçlar doğurabilir..

Yaşlı Prens, yumruğunu havaya doğru kaldırdı, titreyerek haykırdı:

-Buna asla izin vermem!

Midilli'nin tek hâkimi, sapsarı kesilmişti. Derin bir nefes alarak bağırmasına devam etti:

-İki kardeşin aynı kıza âşık olması bir felâkettir. Tanrım! Bunu nasıl önleyeceğiz ?

Rinaldo verdiği haberle prensin bu derece ilgilenmesine sevinmişti..

Yaşlı prens, bir süre öfkeli öfkeli dolaştıktan sonra kesin bir sesle:

-Hayır! Bu felâkete engel olacağım! Elen'i adadan defedeceğim.. Karımın akrabası da olsa, böyle tehlikeli bir kızı sarayımda, hatta adada tutamam. Onun için hanedanımı tehlikeye atamam!

Artık prens avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Rinaldo, her zamanki garip tavrıyle:

-Fakat Prensim, dedi. Onu adadan atarsanız, buna hem karınız, hem de oğullarınız çok üzülür..

-Elbette bunu hemen yapacak değilim.. Bir fırsatını kollayacağım.. Kim bilir, belki de şu sözünü ettiğin yaman Türk'ten bu iş için yararlanabiliriz..

-Nasıl ?

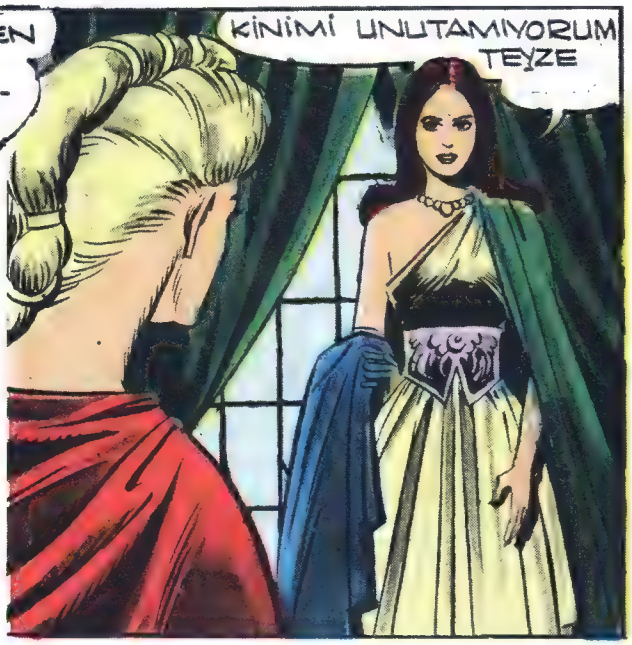

-Bilmiyorum.. Ama meselâ kızı kaçırıp götürebilir.. Ya da öldürebilir.. Sonra da biz onu öldürürüz.

Rinaldo yaltaklandı:

-Güzel bir fikir efendimiz.. Siz bir dahisiniz..

-Hemen o Türk'ü bul!

-Emredersiniz!

***

Aynı anda, sarayın bir başka salonunda Prenses Elen şaşkın ve perişan dolaşıyordu.

Yüzü solgundu.

Karşısında orta yaşlı bir kadın duruyordu. Bu kadının yüzünde, geçmiş bir güzelliğin izleri vardı. Elen üzüntüyle başını sallayarak:

-Evet teyze, dedi. Yıllar önce İstanbul'dan kaçarken Türklerden nefret ediyordum. Fakat daha sonra, babamın öldürüldüğünü duyunca, bu nefrete kin de eklendi.

O zaman, rastladığım her Türk'ü öldüreceğime yemin ettim. Öcümü böyle alacaktım. Yıllar geçti, ilk kez bugün bir Türk'le karşılaştım...

Genç kadının alnı ter içindeydi. Sapsarı çehresi - nin üzerinde gözleri ateş gibi yanıyordu:

-Fakat ona hiç bir şey yapamadım. Çünkü beni oğlunuzun adamlarından kurtardı.

Orta yaşlı kadın, Prens Gateluzyo'nun ikinci karısıydı. Gülümsedi:

ya bakarken, birden irkildi..

Sarayın dış kapısında bir kargaşalık göze çarpıyordu. Muhafızlar ve hizmetçiler bir adamın etrafını sarmışlardı.

Elen, heyecanla bağırdı:

-İşte o! Sabah beni kurtaran Türk! Burada ne arıyor?

Gözlerinde öfke kıvılcımları dolaştı.

Teyzesi Düşes Anna da uzanarak onunla birlikte kapıdaki kalabalığa bakmaya başladı.

-Yani üvey oğlumun demek istiyorsun Elen...

-Evet, üvey oğlunuzun.. Son zamanlarda, nedense peşimden ayrılmaz oldu. Bakışları yapışkan ve sulu bir hal aldı. Ürkütüyor beni.. Bugün de kaçırtmak istedi.. O Türk olmasaydı, belki de başaracaktı. Biliyor musun teyze, bir Türk'e borçlanmam benim için ne kadar acı. Oysa onu kendi elimle öldürmek isterdim. Ama artık yapamam..

Elen, başını pencerenin camına dayayarak dışarı-

★★★

Kara Murat, şatonun kapısına yaklaştığı vakit:

-İşte geldik! diye mırıldanarak içeri girmek istemişti.. Ama iri yarı iki muhafız yolunu keserek bağırdılar:

-Geri çekil! Yaklaşma!

Kara Murat şaşırdı:

-İyi ama, beni Prens Nikola bekliyor!

Muhafızlar kahkaha ile güldü:

-Prens Nikola mı? Haydi defol! Prens senin gibi çapulcuyu ne yapacak? Bas geri!

Kara Murat kızmadı, sadece canı sıkılmış bir halde:

-Yahu ne aptal adamlarsınız siz! dedi. Beni Prens Nikola çağırdı diyorum. Bırakın gireyim.

Tartışmayı gören sekiz on kadar muhafız, Kara Murat'ın etrafını çevirmişti. Delikanlı onlara bakarak acı acı gülümsedi:

gence haddini bildirmek için hep birden üzerine yürüdüler..

Kara Murat, işin sarpa sardığını görerek elini kılıcına attı..

Birden on kılıç yüzüne doğru uzandı.

Delikanlı geri sıçrayarak kılıcını sıyırırken, keskin bir ses duyuldu:

-Durun!

Kara Murat, başını sesin geldiği yöne çevirdi... Birkaç adım ötede, parlak üniformalı bir subay du-

-Bana bakın, kafamı kızdırıyorsunuz.. Şimdi hepinizi tepeleyip zorla gireceğim!

Muhafızlar, tek başına kendilerine meydan okuyan gence bakıp kahkahalarla güldüler:

-Amma da attın ha!

-Nerelisin sen?

-Şuna bir güzel dayak atmalı! Hem Prensin adını kullanarak yalan söylüyor, hem de kafa tutuyor!

Muhafızlar, içeri zorla girmek isteyen yabancı

ruyordu. Adam:

-Prens, geleceğinizi bana söylemişti. Odasında sizi bekliyor şövalye! dedi.

Kara Murat'ın üzerine saldırmaya hazırlanan muhafızlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

Kimseye selâm vermeyen mağrur Prensin, böyle birini beklemesini akılları almamıştı.

Delikanlı onlara alaylı bir bakış fırlattıktan sonra subaya döndü:

-Bana şövalye demeyiniz..Çünkü şövalye değilim..Şimdi Prensin yanına nereden gideceğini söyleyin..

Subay kibar bir tavırla:

-Büyük kapı asilzadelere aittir, dedi. Siz sol taraftaki yoldan gidip, yandaki küçük kapıdan girecek-siniz. Orada bulunan bir kâtip, saraya girmeniz için gerekli işlemleri yapacaktır.

Kara Murat teşekkür ederek, muhafızların şaş-

Bu sırada, kalın gövdeli ağaçların arkasına gizlenmiş olan iki gölge, birbirlerine fısıldadı.

-Geliyor!

-Aman kaçırmayalım!

-Bir vuruşta kellesini düşürmeli!

-Bizden kurtulsa bile, etrafta on adamımız var.. Hep beraber çullanıp gebertiriz!

-Senin elin titremez! İlk vuruşu sen yap!

-Merak etme! Öldüğünü bile anlamayacak..

-Tuzağın farkına varırsa bizi uğraştırabilir. Ya-

kın bakışları arasında yürüdü gitti.

Güneş batmak üzereydi.

Şatonun geniş bahçesinde ağaçlar akşam rüzgârıyle usul usul sallanıyordu.

Etraf tenha ve sessizdi.

Kara Murat'ın, çakıl taşlı yolda çıkardığı ayak sesinden başka hiç bir ses duyulmuyordu.

Delikanlı:

-Amma da büyük şato! diye düşündü.

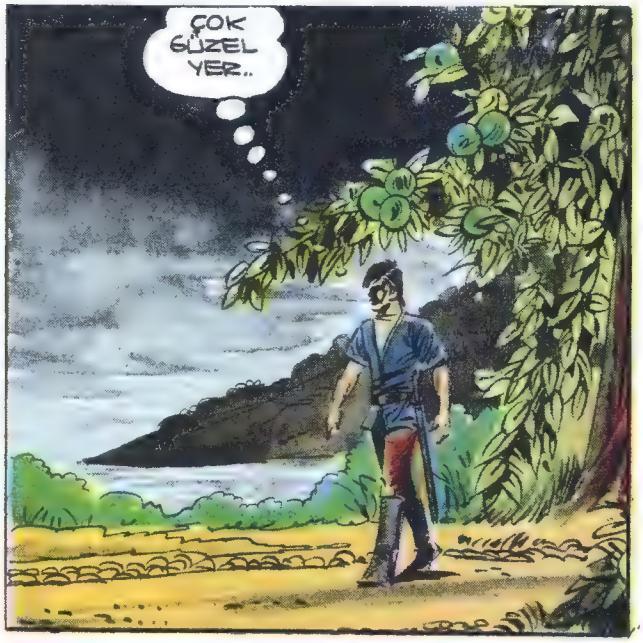

man kılıç kullanıyor çünkü..

-Merak etme dedik ya! Kellesi bir top gibi şu yola yuvarlanacak..

Bu iki gölge, yaklaşan Kara Murat'ı dikkatle izlemeye başladı.

Delikanlı her şeyden habersiz, ağaçlar arasındaki yolda ilerliyordu. Burnuna, bahar çiçeklerinin kokuları geliyor, bahçeden, göz alabildiğine uzanan Ege Denizi'nin maviliği görünüyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 AĞUSTOS 1971 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 30 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli adasına giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

-Gateluzyolar, tam yaşanacak yer bulmuşlar! diye gıpta ile mırıldandı.

Ağaçlar, çiçekler, ötüşen kuşlar, havanın berraklığı denizin maviliği Kara Murat'ın ruhunda ince duygular uyandırmıştı.

Delikanlı, iki gölgenin gizlendiği kalın gövdeli ağacın önüne geldiği vakit, adamlar kımıldadı, biri korkunç bir sesle fısıldadı:

-İşte, iyice yaklaştı!

farkına varamadı.

Ansızın bir kılıç yıldırım gibi kalktı ve indi.

Kalın çelik parçası, batmakta olan günün son ışıklarıyle parladı.

Kara Murat kılıcı ancak tepesine inerken görebildi.

Geriye kaçacak, ya da yana sıçrayacak vakit yoktu.

Saniyenin onda biri kadar kısa olan o küçük zaman içinde kendini ne yana, ne de geriye atabildi.

Öteki:

-Tam zamanı! diye homurdandı.

Kara Murat, eğer tabiatın güzelliği karşısında böylesine dalıp gitmemiş olsaydı, belki tepesinde parlayan kılıcı vaktinde görürdü.

Ama, dalgındı, göremedi.

Prensin davetlisi olduğu bu sarayda, herhangi bir tehlike ile karşılaşabileceğini düşünmemişti bile..

Bu yüzden, kendisine hazırlanan korkunç tuzağın

Böyle yapsa ikiye bölünürdü.

Yapılacak tek şey vardı. Yıldırım gibi bunu düşündü ve kendini bütün hızıyla kılıçtan yana attı.

Keskin çelik hızla indi. Ama kafasına kılıç yerine kalın kabzası çarptı.

Delikanlı yediği darbe ile sarsıldı, bir an gözlerinin kararddığını hissetti, başı döndü, sendeledi ve kıvrılarak yolun kenarındaki yemyeşil çimenlerin üzerine yıkıldı.

Adamlardan biri:

-Tuh! Iska geçtin! diye bağırdı.

Öteki vahşi vahşi güldü:

-Kim ıska geçti ?İşte devirdim onu! Şimdi otların üzerinde solucan gibi ikiye böleceğim!

-Elini çabuk tutsan iyi edersin!

-Hah hah ha! Artık onu Allah bile kurtaramaz elimden. .İşte bak!

İri yapılı adam böyle diyerek kılıçlı kolunu havaya kaldırıp, hızla indirdi.

Aynı anda, Kara Murat yerde, kendi ekseni etrafında fırıldak gibi döndü.

Kalın kılıç, olanca hızıyla çimenleri doğrayıp yumuşak toprağa gömüldü.

Kara Murat, ilk sersemliği geçtikten sonra gözlerini aralayarak tepesine dikilen iki gölgeye bakmış, havada parlayan kılıcı tam zamanında görerek dönmüştü.

Hamlesinin boşa gittiğini gören adam müthiş bir küfür savurdu.

Aynı anda ikinci adam saldırıya geçti ve öfkeyle kılıcını savurdu.

Kara Murat yerde, umutsuz bir gayretle yine fır fır döndü. Keskin kılıç saçlarını budadı.

İki adam da ummadıkları bu direnme karşısında, şaşırmışlardı. Birbirlerine bakarak homurdandılar:

-Vay canına!

-Herif kedi gibi çevik be!

-Hayır! Fare gibi!

-Neden fare ?

-Kedi biziz çünkü... Onu yiyeceğiz!

İşte Kara Murat'a zaman kazandıran, adamların bu şaşkınlığı ve gevezeliği oldu. Kendini iyice toplamıştı. Çevik bir hareketle yay gibi fırlayarak ayağa kalktı:

-İşte baylar, karşınızdayım!.. Şimdi daha rahat konuşabiliriz!..

Delikanlının neşeli, hatta alaylı sesi çın çın öttü.

Onun kendisini bu kadar çabuk toparlamasından endişeye düşen iki adam, işlerini bir an önce bitirmek ister gibi burunlarından soluyarak saldırdı.

Henüz kılıcını bile çekmemiş olan Kara Murat, kıvrak vücut hareketleriyle onların hamlesinden sıyrıldı ve alaylı bir sesle:

-Galiba bu sefer, fare kedileri yiyecek! dedi.

İki adam, şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar:

-Bir de alay ediyor bizimle!

-Canını şeytan alsın!

-Kapera bu işe fena bozulacak!

Kara Murat, "Kapera" adını duyunca birden ciddileşti, kaşları çatıldı:

- Demek sizi Kapera yolladı. Hani, bu sabah dayak attığım şu pis haydut!

Hava artık kararmak üzereydi. Güneş batmış, gölgeler koyulaşmıştı.

Birden ağaçların arasından sekiz on adam daha fırladı. Hepsi de tepeden tırnağa silahlıydı.

Kara Murat, adamların başında, kolu askıya alınmış olan Büyük Kapera'yı ve onun yanında yer alan kardeşlerini gördü, irkildi.

Büyük Kapera kin dolu bir sesle:

-Seni gürültü çıkarmadan cehenneme yollamak istiyorduk ama olmadı. Şimdi o pis gövdeni dilim dilim doğrayarak köpeklere yedireceğim. Direnmenin hiç faydası yok, dedi.

Kara Murat, silahlı adamların, çevresini sarmak istediklerini görünce yavaş yavaş geriledi, sırtı şatonun duvarına dayanınca durdu, ateş saçan gözlerini karşısındakilere dikerek bağırdı:

-Haydi gelin! Beni nasıl öldüreceksiniz bakayım? Pek merak ediyorum!

Kapera kardeşler, avlarını ele geçiren vahşi hayvanların sevinci içindeydiler. Dudakları gevşemiş, yüzlerinde iğrenç bir gülümseme belirmişti. Büyük Kapera:

- Bugüne kadar bana kafa tutan tek kişi bile sağ kalmadı! dedi..

Sonra, ölüm alevleri fışkıran gözlerini Kara Murat'ın gözlerine dikti:

-Bana yaptıklarını unutacağımı mı sandın? Ha !. Sonun geldi.. Öldüreceğim seni!..

Kara Murat dimdik duruyordu. Rengi hafif sararmıştı. Buz gibi bir sesle:

-Dene bakalım! dedi.

Aynı anda hızla kılıcını sıyırdı.

Büyük Kapera'nın bir işaretiyle, adamlar kudurmuş gibi saldırdılar.

Kılıçlar parladı, çelikler havada çarpıştı..

İlk saldırıyı iki korkunç çığlık izledi.

Hücum edenlerden ikisi kanlar içinde yere yıkılarak kıvrandı, titredi ve öldü.

Geri püskürtülen adamlar, bir an şaşırarak durdular.

Ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü.

Sonra daha büyük bir öfkeyle yeniden hücuma geçtiler.

Kanlı ve korkunç bir dövüş başladı.

Kara Murat kılıcını o kadar ustalıkla kullanıyordu ki, yanına hiç kimseyi yaklaştırmıyordu.

Her uzanışında etrafa et ve kan saçıyor, küfürler, tehditler, haykırışlar birbirini izliyordu.

Fakat sonunda, delikanlı yavaş yavaş yoruldu, aldığı ufak tefek yaralarla her yanı kan içinde kaldı, son bir gayretle üzerine saldıranları tekrar püskürttü..

Artık iyice yorulmuştu. Adamlar toparlanıp, yeniden hücum ettikleri takdirde ölüm onun için kaçınılmaz olacaktı.

Düşmanlarından beşini yere sermişti.

Ama kendi de bitmişti.

Kavgayı gerilerden yöneten Büyük Kaptan bunun farkına vardı. Korkunç bir sesle arkadaşlarını gayrete getirdi:

-Davranın arkadaşlar! Herif yoruldu.. Haydi. Hücum! Hücum...

Adamlar bütün güçlerini toplayıp, tekrar saldırdılar. Burunlarından soluyor, ağızlarından köpükler saçılıyordu.

Aynı anda Kara Murat, ayağının kaydığını, geriye doğru yıkıldığını hissetti.

Dayandığı yer, sanki yarılıyormuş gibi açıldı.

Bir boşluğa yuvarlandığını hissetti.

Kara Murat'ın yaslandığı yer, demir bir kapı idi. Bu kapı birdenbire açılmış ve gizli eller delikanlıyı, içeri çektikten sonra yine kapanıvermişti.

Saldıranlar, avlarının ellerinden kaçtığını görünce, kapıyı kudurmuşçasına yumrukladılar, tekmeledi-ler, küfrettiler.

Kara Murat, bu son saldırıya karşı koyamayacağını anladı. Arkasına iyice dayandı, derin bir soluk aldı ve gözlerini hayata kapamadan önce dünyayı son bir kez görebilmek için çevresine bakındı.

Kuşlar, çiçekler, ağaçlar, deniz, gök.. Her şey o kadar güzeldi ki, içini derin bir ıstırap kapladı. Tabiat onun ıstırabına karşı hissizdi..

Delikanlının dayanma gücünün bittiğini gören adamlar, sevinç çığlıkları atarak kılıçlarını indirdiler,

★★★

Kara Murat, bir yatakta yatıyordu.

Şatonun önündeki boğuşmadan sonra, onu buraya getirmişler, karyolaya yatırmışlardı.

Delikanlı gözlerini açtı, başını kaldırmak istedi. Başı uğulduyor, bütün mafsalları ağrıyordu.

Düşünmeye, başından geçenleri hatırlamaya çalıştı.

Kapıdan içeri çekildikten sonra, yığılıp kaldığı yerden birkaç çift elin kendisini kaldırdığını, merdivenlerden çıkarıldığını, yüzünde soğuk bezler gezdirildiğini, kollarının ve şakaklarının ovulduğunu, ılık ve yumuşak ellerin yüzüne dokunuşunu rüyada gibi hatırlıyordu..

Nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı.

Birden irkildi..

Gözleri, kendisine bakan bir çift iri, siyah gözle karşılaşmıştı.

Bir kadındı bu..

Uzun, kızıl saçlı, güzel bir kadın...

Kimdi bu kadın?

Kendisini niçin kurtarmıştı?

Neden yaralarını sarmış, temizlemiş, ilâçlamıştı?

Birden onu tanır gibi oldu. Bu gözler.. Evet, bu gözler.. O genç kadındı.. Hanın önünde, Kapera kardeşlerin saldırısından kurtardığı güzel ve esrarengiz kadındı..

Genç kadın, Kara Murat'ın kendine geldiğini görünce derin bir nefes aldı:

-Çok şükür, iyileştiniz, dedi.

Kara Murat, içinde bulunduğu güç duruma rağmen

parlak dişlerini göstererek gülümsedi:

-Sağlığımla bu kadar ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.

Güzel kadının yüzü birden ciddileşti. Bakışları hiç de dosta benzemiyordu. Sevmediği, nefret ettiği, kin duyduğu bir insana, bir düşmana bakar gibiydi..

Bu kin dolu bakışlar Kara Murat'ı şaşırttı. Bu kadın kendisine niye böyle öfkeli bakıyordu?

Delikanlı bunları düşünürken, kadın ilerledi, masanın üzerindeki sürahiyi aldı, bardağa biraz su koydu, içine birkaç damla ilâç akıttıktan sonra Kara Murat'a uzattı:

-Bunu içiniz..Artık iyileştiğinizi görüyorum.Kaç gündür bu dakikayı bekliyordum...

-Nasıl ?Kaç gündür mü?O kadar çok oldu mu?

-Evet..Üç gündür yatıyorsunuz.Çok şükür tehlikeyi atlattınız..Yaralarınız iyileşti.Başınızda biraz

-Evet ama,kim olduğunuzu söylememiştiniz...

-Kim olduğumun önemi yok..Size olan borcumu ödüyorum..Lütfen bu ilâcı içiniz..

Kara Murat birden karnının acıkmış olduğunu hissetti.Midesi kafasından daha yüksek sesle konuşmaya başladığı için sordu:

-Bu ilâcı içmesine içeceğim ama,doktor ilâcı verirken yemekten bahsetmedi mi ?Meselâ kuzu kızartması,kebap,börek,çörek,piliç filan yiyebileceğimi ,

sersemlik var,değil mi ?

-Evet..Ağrıyor..

-Doktor bunun böyle olacağını söylemişti. Önemli değil. Bu damlalardan alırsanız,İki saat sonra eskisinden daha zinde ayağa kalkarsınız..

Kara Murat,azarlar gibi sert bir sesle konuşan kadına şaşkın şaşkın baktı.

-Siz kimsiniz ?

-Tanışmıştık sanıyorum...

söylemedi mi ?

Genç kadın,cevap vermeden,masanın üzerindeki çıngırağı çaldı,içeriye giren hizmetçisine emretti:

-Şövalyeye yemek getiriniz.Canı piliç istiyormuş.Şarabı da unutmayın..

Kara Murat yüzünü buruşturdu.

-Şarap istemez! dedi.

Az sonra lokmaları midesine indirirken,bir yandan da:

-Güzel bir kadın ama neden bu kadar çatık kaşlı? diye düşünüyordu.

Genç kadın nihayet iri, siyah gözlerini Kara Murat'a dikerek:

- Sizi ölümden kurtardım yabancı! dedi.

-Evet, kurtardınız!

-Geçen gün de siz beni kurtarmıştınız...

-Evet, kurtarmıştım.. Ama bunları tekrarlamanın ne faydası var?

-Sizi ölümden kurtardım, tedavi ettirdim ve borcumu ödedim.

Durdu, derin bir soluk aldı, sonra sesi heyecandan düğümlenerek:

-Şu andan itibaren sizin baş düşmanınızım, dedi.

Kara Murat, canı sıkılmış halde ayağa kalktı, sesi biraz sert çıktı:

-Türklere olan kininizin nedenini bilmiyorum ve

Genç kadın garip garip gülümsedi:

-Birçok faydası var yabancı! Ben hayatta kimseye borçlu kalmak istemem.. Hele bir Türk'e, asla!

-Neden o?

-Türkleri hiç sevmediğimi size söylemiştim. Siz de bir Türk'sünüz.. Sizi de sevmiyorum. Hatta can düşmanım biliyorum!

Genç kadının gözleri büyümüş, yüzünün çizgileri gerilmişti. Çehresi sapsarıydı. Devam etti:

öğrenmek de istemiyorum. Sizinle dost olmayı tercih ederdim ama şunu bilmenizi isterim ki, sizin düşmanlığınız bana vız gelir..

Genç kadın içinden, "Tıpkı onun gibi mağrur ve öfkeli! Şu Türkler ne kadar birbirlerine benziyorlar" diye düşündü, sonra:

-Şimdi gidiniz ve bir daha karşılaşmamamız için dua ediniz! dedi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

28 AĞUSTOS 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 31 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli adasına giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Kara Murat, kadının gözlerinin içine bakarak elinde olmadan gülümsedi:

-Bütün düşmanlarımın sizin gibi olmasını isterdim.. Belki beni kılıçla yaralayamazsınız ama, uzun kirpiklerinizin kalbime birer mızrak gibi saplandığını söyleyebilirim. Silahlarınız gerçekten kuvvetli. Bu güzel, fakat öfkeli gözleri ömrüm oldukça unutmayacağım!

Kadın konuşmanın bittiğini anlatmak ister gibi

-Tanrım! Ne kadar aptalım! Neden bunu şimdiye kadar düşünmedim? diye mırıldandı.

Delikanlının yüzü şimdi kurnaz bir gülümseme ile çizgilenmiş, gözlerinde mutlu bir ışıltı belirmişti:

"Elen!..Elen!..Buldum seni!" diye düşündü. "Kendi kendini ele verdin! Çünkü dünyada başka hiç bir kadın, Türklerden böylesine nefret edemez.. Kırılan gururunun, incinen kalbinin, öldürülen babanın acısı ruhunu öyle karartmış ki, hiç tanımadığın insan-

zili çaldı. Kapıda görünen hizmetçi kıza:

-Konuğumuza yol gösteriniz! dedi.

Kara Murat kibar bir tavırla eğildi:

-Her şeye rağmen teşekkürlerimi lütfen kabul ediniz!

Bir an birbirlerine baktılar. Genç kadının gözlerinde kin, ateş gibi yanıyordu.

Kara Murat kapıdan çıkarken ansızın kafasında bir şimşek çaktı:

lara bile kin duyabiliyorsun!"

Kapıdan çıkmak üzere iken, genç kadına son bir bakış fırlattı, kalbi parçalanacak gibi çarparak, düşünmesine devam etti:

-"Beni bir hayli uğraştıracağa benziyor. Gerçekten güzel bir kadın.. Bu nefretinin altında, coşkun bir ihtirasın, bir türlü küllenmeyen ateşinden bir parça var gibi geliyor bana.. Bilmem yanılıyor muyum?"

Midilli Sarayı'nın büyük ve son derece süslü bir salonunda iki kişi vardı.

Biri Prens Nikola, öteki ise kardeşi Prenses Julya...

Salon, değerli birçok sanatkârın heykelleri ile süslenmişti. Duvarlarda nefis yağlıboya tablolar vardı. Tavandan büyük, kristal avizeler sarkıyordu..

Prenses Julya ipek kaplı bir sedirdeki kuş tüyü yastıkların üzerine yarı uzanmıştı. Güzel bir kadındı. Fakat bakışlarında zalim bir ifade vardı:

-Demek böyle sevgili kardeşim...

Prens Nikola heyecanlı bir sesle:

-Evet Julya, dedi. Sen zeki bir kızsın. Bu işte bana yardımcı olabilirsin. Artık dayanamayacağım.. Adanın hâkimi olmak istiyorum...

Julya ona dik dik baktı:

-Kardeşimiz Prens Dominik'i alt etmek için benden yardım istiyorsun...

Nikola acı acı içini çekti:

-Evet!

-Peki bunda benim kazancım ne olacak?

-İmroz ve Taşoz adalarının yönetimini sana bırakacağım.. Bu adaların kraliçesi, tek hâkimi olacaksın...

-Doğru mu bu söylediğin?

Prens Nikola, kız kardeşini hayran bir kıskançlıkla süzdü, bakışlarında bir ağabey değil, âdeta bir âşık ifadesi vardı:

-Güzel bir kadınsın Julya, aslında Midilli'nin kraliçesi olmaya lâyıksın.. Seni kadın olarak da çok beğeniyorum. Ama ne yazık ki, kardeşimsin.. Aramızda kan bağı olmasa seni alır, hemen kraliçe yapardım...

Julya, kardeşinin gözlerinin içine bakarak gülümsedi:

-Haklısın Nikola.. Adaları taksim etmekten başka çaremiz yok.. Bu konuda sana ne gibi bir yardımda bulunabilirim?

-Bunu ileride anlatacağım sevgili kardeşim..

-Anlaştık.. Ancak, bu anlaşmamızın, sağlam temellere dayandığını ispat etmelisin..

Nikola mağrur bir tavırla:

-Nasıl? diye sordu...

Julya'nın güzel gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi:

-İmroz Prensi Leon'u öldürerek...

Nikola soğuk bir tavırla, kız kardeşinin önünde eğildi. Kesin bir sesle:

-Prens Leon, İmroz ve Taşoz adalarını, babama bağlı olarak yönetir. Dilediğimiz an görevinden alabiliriz.. Ama madem sen onu kendine rakip olarak görüyorsun, ilk gördüğüm yerde öldüreceğimden emin olabilirsin...

Prenses Julya'nın gözlerinde kurnaz bir ışıltı be-

lirdi, yanındaki sehpanın üzerinde duran çıngırağa uzandı ve çaldı. Kapıda iri yarı bir muhafız belirdi. Prenses ona emretti:

-Yandaki salonda Prens Leon bekliyor. Lütfen onu içeri alınız...

Prens Nikola birden titredi, âdeta dondu kaldı, sonra sapsarı kesilerek iki adım geriledi:

-Nee? Prens Leon burada ha?

Prenses Julya garip bir gülüşle:

-Evet, dedi. Bana saygılarını sunmaya gelmiş...

Kardeşinin şaşkın ve endişeli haline bakarak devam etti:

-İşte anlaşmamızın sağlamlığını ispat için bir fırsat bu...

Aynı anda, Prens Leon büyük kapıdan içeri girerek, Prenses Julya'nın önünde eğildi.

Julya, Prens Leon'u görünce, uzanmış olduğu ipek şiltenin üzerinde hafifçe doğruldu.

Parmaklarına taktığı elmas taşlı yüzüklerle, bir servet taşıyan elini prense uzattı.

Prens Leon kibar bir tavırla eğildi ve öptü...

Prenses Julya çıplak değildi. Fakat üzerine giydiği ince tül elbise, güzel vücudunun tüm hatlarını ortaya koyuyor, insanın içini gıcıklıyordu..

Prens Leon da bu eşsiz güzellik karşısında bir an şaşırdı, afalladı âdeta...

Prens Nikola sapsarı kesilmişti. Şaşkın ve endişeliydi...

Konuk Prens titredi:

-Kim? Ben mi?

Prens Nikola boğuk ve vahşi bir sesle tekrarladı:

-Evet, sen.. Benim yanımda kız kardeşime böyle bakılmasına dayanamam...

Bunu der demez, bir hamlede belindeki hançerini çekti ve bütün gücüyle Prens Leon'un göğsüne sapladı...

Julya keskin bakışlarını onun gözlerine dikti.

Nikola perişan bir halde doğruldu.. Savunmasız bir adamı öldürmek, belki de son anda ona ağır gelmişti...

Birden kararını verdi, korkunç bir sesle kükreyerek:

-Kardeşimi çok mu güzel buldun Leon? diye bağırdı...

Zavallı adam, tek kelime söylemeden yığıldı, göğsünden fışkıran kanlar, mermerlerin üzerine sıçradı.

Yerde bir süre kıvranan yaralı, ağzından, burnundan kanlar boşanarak inledi:

-Ahh! Ölüyorum... Su... Bir yudum su!

Titriyor, yüzü ıstırapla geriliyor, güçlükle soluk alıyordu...

Prens Nikola vahşi vahşi güldü:

-Su istiyorsun ha? Su, öyle mi? Tabii, tabii.. Sana istediğinden de çok su verebilirim...

Sonra eğildi, güçlü pençeleriyle yaralıyı tek bacağından yakaladı, yerde sürükleyerek balkona çıktı ve can çekişmekte olan vücudu denize atarak:

-Bütün Ege denizinin suları serindir dostum, kana kana iç, dedi.

Prenses Julya, korkunç bir soğukkanlılıkla bu dehşet verici sahneyi izliyordu.. İş bittikten sonra gülümseyerek kardeşine baktı. Nikola:

-Nasıl? İnandın mı sevgili kardeşim? dedi.

Genç kadının güzel yüzü ihtirasla kararmıştı:

-Evet...

Bu sırada dışarıda bir gürültü duyuldu. Koridor, koşuşan, bağrışan adamların sesleriyle doldu...

Prenses Julya'nın yüzü öfkeden kızardı:

-Bu ne gürültü? Kim bu saygısız insanlar?

Prens Nikola da şaşırmıştı:

-Garip şey... Herkes sarayın bu bölümünden, ayaklarının ucuna basarak geçer halbuki...

★★★

Gürültüye sebep olan Kara Murat'tı...

Uşaklar ve nöbetçiler, delikanlının sarayın koridorlarında kollarını sallaya sallaya dolaştığını görünce önce ona alık alık bakmışlardı...

Kimdi bu yabancı?

Saraya nasıl girmişti?

Neyin nesiydi?

Prens Nikola, bu acayip kılıklı adamın kolayca saraya girdiğini duyarsa, bütün nöbetçileri ve uşakları mutlaka falakaya yatırırdı.

Bu düşünceyle birkaç uşak Kara Murat'a doğ - ru yürümüştü...

Delikanlı işin yine sarpa sardığını görünce ca - nı sıkılmış, üzerine gelenler silahsız olduğu için on - ları yumruklarıyla karşılamıştı

Prens Nikola ile Prenses Julya koridora çıktık - ları vakit, uşakların yedikleri yumruklarla birer bi - rer devrilmekte olduklarını gördüler.

-Evet... Bir Türk.. Birkaç gün önce de bizim Ka- pera kardeşleri iyice benzetmişti. Bak bak.. Nasıl da vuruyor hınzır? Her vurduğunu kütük gibi deviriyor.

Prenses Julya, gördüğü manzara karşısında gül- meye başlamıştı.. Öfkesi dağılmış, yüzünü bir çocuk sevinci kaplamıştı.

-Gerçekten müthiş bir genç! Bak bak... Nasıl da indirdi yumruğu.. Zavallı Simon'un bütün dişleri dö -

Prenses Julya, korkunç bir öfke nöbeti içinde:
-Kim bu terbiyesiz adam? diye bağırdı.

Gözlerinde ölüm kıvılcımları belirmişti.

Prens Nikola kız kardeşinin öfkesine güldü:

-Muhafızları çağırma sakın.. Bırak biraz seyre - delim şu dövüşü.. Bu yabancı genç benim adamımdır.

Julya, hayretle kaşlarını kaldırdı:

-Senin adamın mı?

küldü.. Nereden buldun bu yakışıklı canavarı?

Nikola her zamanki garip tavrıyla:

-Bu Türk, çok işimize yarayacak Julya, dedi. Hak- kında düşündüklerimi bir bilse, ne kadar yürekli o - lursa olsun eminim ki saraya gelemezdi...

Sonra ileriye atılarak bağırdı:

-Durun!

Gür sesi, koridorda çın çın öttü...

Bütün kavgacılar, bu emredici sesle taş kesildiler.. Birkaç uşak:

-Eyvah! Prens Nikola!.. Şimdi yandık işte! diye inledi.

Bir başka uşak:

-Belki bizi biraz haşlayacak ama, yabancı genç de ölümlerden ölüm beğensin, dedi.

Kara Murat döndüğü vakit, Prenses Julya ile göz göze geldi. Karşılaştığı eşsiz güzellik karşısında bir

olsa fark etmişti. Hafifçe eğilerek:

-Uşaklarınızın bana hazırladığı karşılama törenine karşılık vermek zorunda kaldım. Onları, biraz hırpaladığım için bağışlayın, dedi.

Nikola'dan önce, Prenses Julya konuştu:

-Yumruklarımız pek sıkı.. Kutlarım sizi.. Kılıcımız da yumruklarımız gibiyse karşınızda kimse duramaz..

Az önce kavga ettikleri yabancıya Prensesin böyle iyi davranması uşakları şaşkına döndürdü, aptal

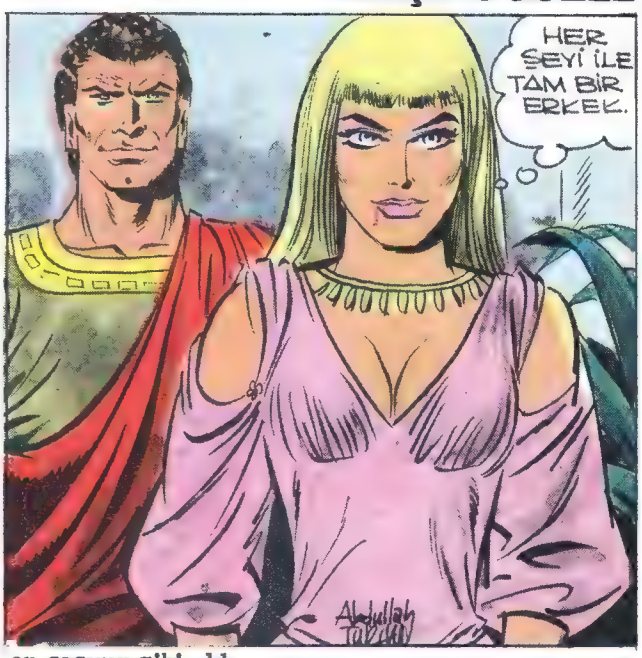

an şaşırır gibi oldu.

Delikanlının bu hali, prensesin dikkatinden kaçmamıştı. Dudaklarında bir zafer gülümsemesi belirdi. Güzelliği önünde şaşıran bir erkeği seyretmek her kadın gibi onun da hoşuna gitmişti. Büyük bir zevk almıştı bundan...

Kara Murat, ummadığı anda karşılaştığı bu bir çift güzel gözün büyüsünden kendisini çabuk kurtardı. Kadının yanındakinin Prens Nikola olduğunu geç de

aptal birbirlerine baktılar...

Kara Murat, genç kadının önünde zarif bir şekilde eğildi:

-Teşekkür ederim Prenses. Kılıcım her zaman emirlerinizi bekleyecektir.

Prens Nikola:

-Gelin içeriye girelim, dedi.

Kara Murat, az önce kanlı cinayetin işlendiği salona girer girmez, yerdeki lekeleri gördü, ürperdi.

Kanlar henüz kurumamıştı.

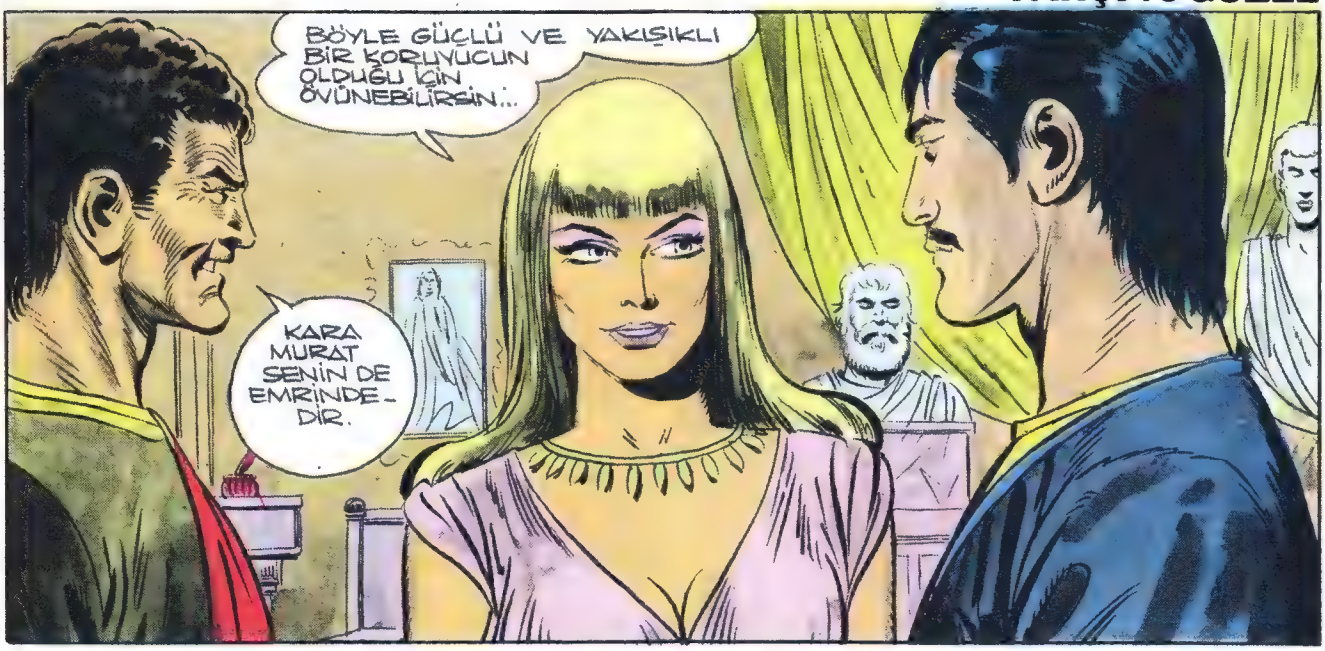

Salonda bir şeylerin döndüğü hemen belli oluyordu..

Delikanlı bunu sezdi ama renk vermedi.

Prens Nikola haşmetli bir eda ile:

-Göreviniz daima yanımda olmak ve beni korumak, dedi. Her asılzadenin olduğu gibi benim de birçok düşmanım var. Uyanık olmalı ve bütün emirlerimi eksiksiz yapmalısınız.

Kara Murat güven dolu bir şekilde cevap verdi:

Julya iri, güzel gözlerini Kara Murat'a çevirdi.. Bakışları birer öpüş gibi sıcaktı.

Delikanlının kalbi hızlı hızlı çarptı.

Her güzel kadın, onda değişik heyecanlar uyandırdı, içtenlikle:

-Prensesin emirlerini bekleyeceğim, dedi.

Prens Nikola sabırsız bir hareket yaptı.

-Geç kaldım.. İşlerim var.. Sizi yalnız bırakmak zorunda kalacağım...

Acele acele kapıya doğru yürürken, dönüp Kara

-Görevimi eksiksiz yapacağıma inanmanızı isterim.

Prenses Julya ılık bir sesle söze karıştı:

-Böyle güçlü ve yakışıklı bir koruyucun olduğu için övünebilirsin sevgili kardeşim.

Prens Nikola güldü:

-Benim muhafızım, aynı zamanda kardeşimin muhafızı demektir Julya.. Kara Murat senin de emrindedir.

Murat'a seslendi:

-Bu gece toplantı var. Sen de bu toplantıya benimle beraber geleceksin...

Sonra gülerek ekledi:

-Toplantıda birçok güzel kadın da bulunacak. .Onlara kur yapmak için böyle bir fırsatı kaçırmaman lâzım...

Kara Murat gülümsedi:

-Kaçırmam sayın Prensim!

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

4 EYLÜL 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 32 FİYATI 100 KURUŞ

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

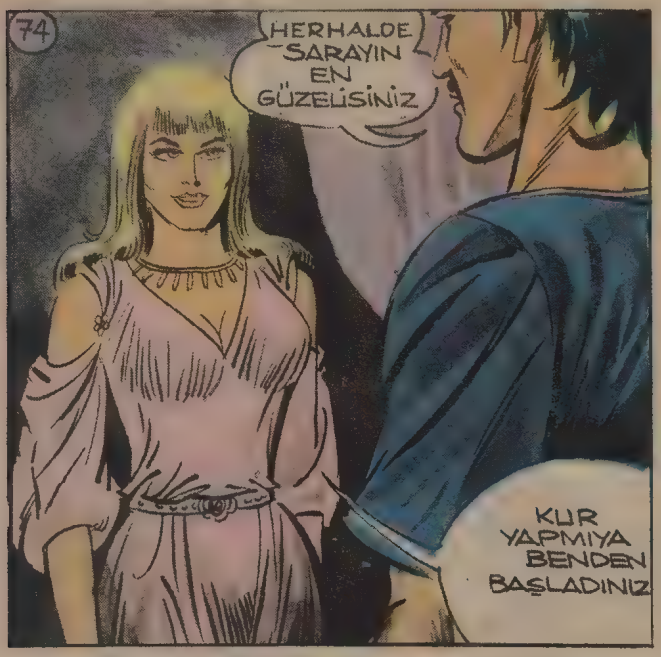

Nikola kapıdan çıkarken, Kara Murat, Prenses Julya'ya döndü:

-Bu sarayda, sizden başka kur yapmaya değer bir kadın olabileceğini düşünemiyorum...

Julya hafif bir kahkaha attı:

-Bakıyorum kur yapmaya benden başladımız..

Kara Murat tatlı bir sesle:

-Kim bilir, belki... dedi.

Prenses birdenbire ciddileşti.

Az önceki o güler yüzlü, sevimli kadın gitmiş, yerine çatık kaşlı, öfkeli, hırçın bir kadın gelmişti.

Sözleri kamçı gibi havada şakladı:

-Dikkat edin!.. Ben bir Prensesim! Siz de benim emrimde bir muhafızsınız! Emrimde olan kimselerin bana kur yapmasına izin veremem...

Kara Murat, bu ani değişme karşısında, birden şaşırdı, rengi hafif sarardı, buz gibi bir sesle:

-Nasıl isterseniz, dedi.

Ortalığa sıkıcı bir sessizlik çöktü.

Kara Murat'ın kaşları çatılmış, yüzü düşünceli bir hal almıştı.

Prenses içinden, "Bana kızdı galiba" diye düşündü. "Ama onunla fazla samimi olmamalıyım. Ne de olsa bir yabancı.. Bir Türk.. Henüz nasıl bir insan olduğunu bile bilmiyorum.. Böyle davranmak zorundayım.."

Sonra yine içinden:

"Her şeye rağmen, gerçekten yakışıklı bir erkek" diye kendi kendine itiraf etti...

O anda Kara Murat kendisini kollarının arasına alsa, olanca gücüyle sıksa Prenses Julya bundan büyük bir haz duyardı.. İçini çekerek, onun geniş göğsünde zevkle kıvrandığını düşündü...

Ama duygularını saklamasını iyi bilirdi.

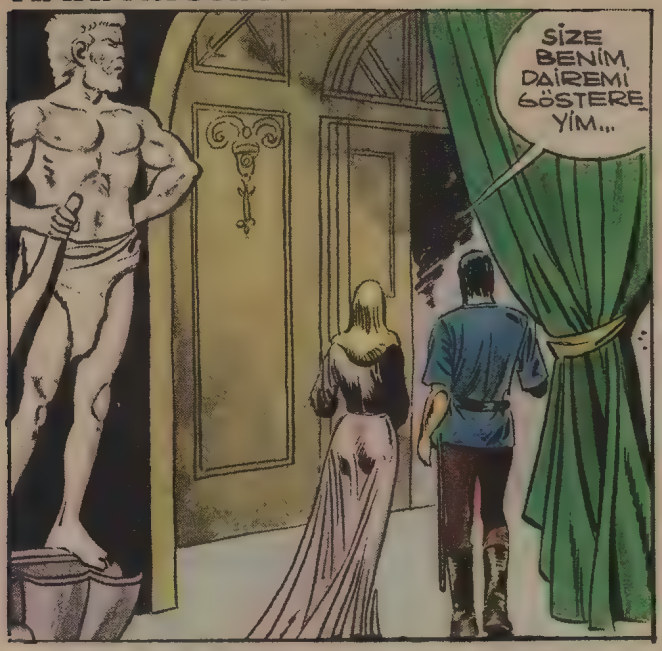

Sert bir hareketle, aklındaki bu düşünceleri kovdu, soğuk bir sesle:

-Geliniz, size benim dairemi göstereyim... Emir alacağımız yeri öğrenmelisiniz, dedi.

Koridorda yürürlerken delikanlı hâlâ Julya'daki bu garip değişikliği düşünüyordu.

"Kadın önce benden hoşlandı... Bakışları çağırıcıydı. Sesinden arzu fışkırıyordu. Hatta, bir an Prens Nikola'nın buna içerleyeceğini bile sandım.. O kadar

hafifti ki hareketleri... Ama birdenbire ne oldu? Neden böyle değişti?"

Aklına gelen ihtimalle gülümsedi:

"Kim bilir, belki de benden çok hoşlandığı için kendine kızdı. Bazı kadınlar birdenbire duydukları aşırı yakınlığı, bir zaafın belirtisi olarak kabul ederler. İçerlerler buna.. Kendi kendilerini kandırmaya çalışırlar... Acaba bu da öyle mi?"

Onlar koridorda ilerlerken, rastladıkları uşaklar,

hizmetkârlar Prensesin karşısında saygı ile yere kadar eğiliyorlardı.

Julya bir süre gittikten sonra, dev gibi iki zencinin nöbet beklediği büyük bir kapının önünde durdu.

Zenciler, tunçtan heykeller gibi hiç kımıldamadan duruyorlardı. Ellerinde, ışıl ışıl parlayan iri ve enli birer pala vardı.

Prenses, Kara Murat'a:

-İşte burası benim dairem, dedi. İyi öğrenmeli ve çağırdığım zaman derhal gelmelisin.. Ama yalnız çağırdığım zaman...

Sonra, nöbet tutan iki dev adama dönerek tatlı bir sesle sordu:

-Eğer bu delikanlı, benim iznim olmadan içeri girmek isterse, ne yaparsınız?

İki zenci, kara dudakları arasından parlak beyaz dişlerini göstererek sırıttılar...

Parmaklarını önce palalarının keskin tarafına, dokundurdular, sonra Kara Murat'ın boynunu gösterdiler.

Aynı anda ağızlarından korkunç bir hırıltı çıktı. Bu, kesmeyi ifade eden, ürpertici, dondurucu bir sesti.

Kara Murat, Prenses Julya'ya bakarak, tatlı tatlı güldü:

-İnanın ki, eşsiz güzelliğinizi görebilmek için, boynumu seve seve verebilirim..

Julya bu sözleri duymamış gibi davrandı, soğuk bir sesle:

Prenses Julya, odasına girdikten sonra sırtını kapıya dayayarak derin bir soluk aldı.

-Bizim kahraman yabancıyı iyice korkuttum!. diye düşündü. Dev gibi zencileri görünce zavallının beti benzi attı. Bir daha semtime bile uğramaz..

Gitti, duvardaki boy aynasının karşısında, her güzel kadın gibi hayran hayran kendisini seyretti. Sonra üzerindeki elbiseleri çıkardı, diri göğüslerine, kusursuz vücuduna uzun uzun baktı:

-"Güzel bir kadınım..Ama biraz mağrur muyum

-Şimdi gidebilirsiniz, diyerek arkasını döndü ve hızla odadan içeri girdi.

Ağır tunç kapı, Kara Murat'ın yüzüne karşı gürültüyle kapandı.

Delikanlı, umursamaz bir tavırla omuz silkerek "Garip bir kadın" diye düşündü...

Fakat şimdi ne yapacaktı?

Nereye gidecekti? Kime baş vuracaktı?

Her şeye o kadar yabancıydı ki...

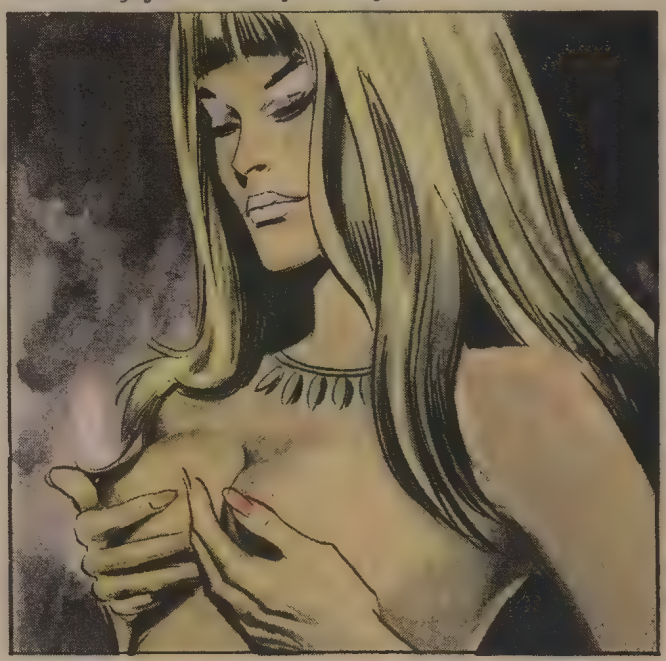

ne? Meselâ şu yabancıdan..Adı Kara Murat mıydı neydi? O gençten hoşlandım pekâlâ..Galiba hoşlandığım için de kaçtım..İtiraf etmeliyim ki, hoşlanmak bir yenilgi gibi geliyor bana..Yenilmek istemediğim için kaçıyorum.. Ama neden? Yenilsem ne olur sanki?.."

Aynada, dimdik göğüslerinin titreyişine bir an baktı. Sonra onları elleriyle örttü zevkle sıktı, pişman bir sesle inledi:

-Ah..Keşke onu kovmasaydım..Şu anda burada olsaydı..Sarsaydı beni..Kuvvetli kollarının arasında kıvransaydım...

Birden kendi kendine kızdı, aynadaki hayaline çatarak:

-Neden onu kırdım sanki?diye homurdandı. Ne olur şu anda burada olsaydı?

Sakin bir ses:

-Buradayım, dedi.

keyle gürledi:

-Nasıl..Nasıl girdiniz buraya?

Kara Murat son derece sakin:

-Kapıdan! dedi.

Julya'nın gözleri irileşmiş, yüzü mosmor kesilmişti. Titreyerek haykırdı:

-Çabuk odayı terk etmezseniz muhafızları çağırırım...

Kara Murat ilgi ile sordu:

-Şu sizin zenci muhafızları mı?

Prenses Julya birden titredi. Müthiş bir heyecan çıplak gövdesini sarstı. Döndü, baktı, gözleri dehşetle büyüdü. Korkunç bir sesle:

-Siz...Siz ha! dedi...

Kara Murat, kapının eşiğinde durmuş gülümseyerek kendisine bakıyordu.

Prenses Julya, ilk şaşkınlığı geçer geçmez, iskemlenin üstüne koyduğu elbisesini alarak memelerini örttü, sonra delikanlının üzerine yürüyerek öf-

-Evet! Kafanızın kesilmesini istemiyorsanız derhal gidiniz..

-Sizi görebilmek için boynumu sevinçle verebileceğimi söylemiştim..

-Demek gitmiyorsunuz?

-Hayır..

-Zencileri çağıracağım...

-Çağırınız!

-Korkmuyor musunuz?

-Hayır! Sizin önünüzde ölmek, bana zevk verir...

-Siz budala bir gevezesiniz!

-Biraz da âşık...

-Kime bana mı?Bu ne cüret?Bu ne küstahlık?

Prenses Julya öfkeden boğulurcasına bağırırken, göğsünü kapadığı elbisenin yavaşça kaydığını,memelerinden birinin dışarı taştığını fark etti,telâşla örterken yüzü kıpkırmızı oldu.Kara Murat ilerledi...

Prenses Julya kekeledi ve geri çekildi...

Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırarak yutkun-

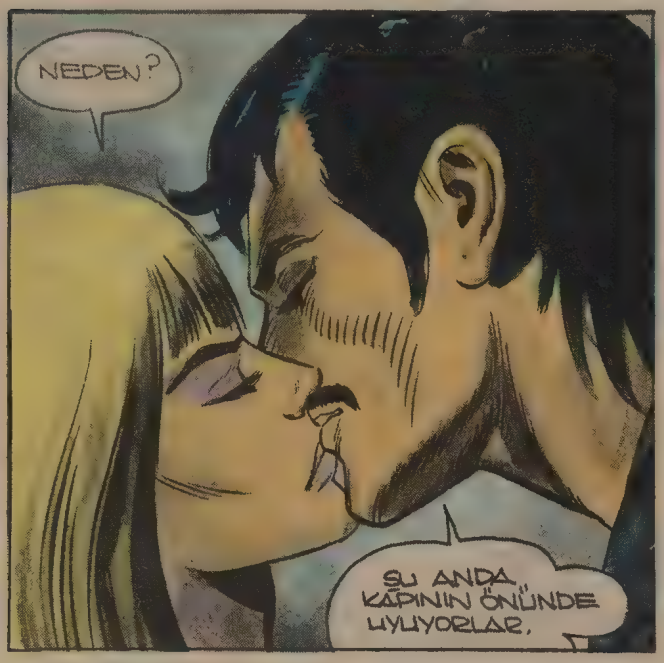

Julya,kalbinde şimdiye kadar hiç hissetmediği , garip bir heyecan duydu.Vücudunun her yanı titriyordu..Sapsarıydı.Perişan bir halde:

-Gelemezler mi?diye sordu.

Kara Murat eğildi,kadının dudaklarına nefes kadar hafif bir öpücük kondurdu:

-Evet! Gelemezler! Çünkü şu anda kapının önünde uyuyorlar..

Julya birden,Kara Murat'ın yumruklarındaki müt-

du...

Artık bağırmayı bırakmış,sesi inilti halinde, dudaklarından çıkmaya başlamıştı...

-Ne olur gidiniz...Sizin ölmenizi istemiyorum.. Muhafızları çağırmak zorunda bırakmayın beni.Gidin, gidin...

Kara Murat yaklaştı,genç kadını çıplak kollarından tuttu,gözlerinin içine bakarak:

-Çağırsanız da gelemezler Prenses! dedi.

hiş gücü hatırladı,olanları bir anda kavradı...

-Demek..Demek o iki devi hakladınız..diye mırıldandı..Bunu benim için,beni görmek için yaptınız. Siz müthiş bir insansınız..

Kara Murat güldü:

-Aşk bazen,sakatları pehlivan,korkakları kahraman yapar Prenses...

Aşk ve öfke,Julya'nın kalbinde olanca şiddetiyle çarpıştı..Sonunda aşk galip geldi...

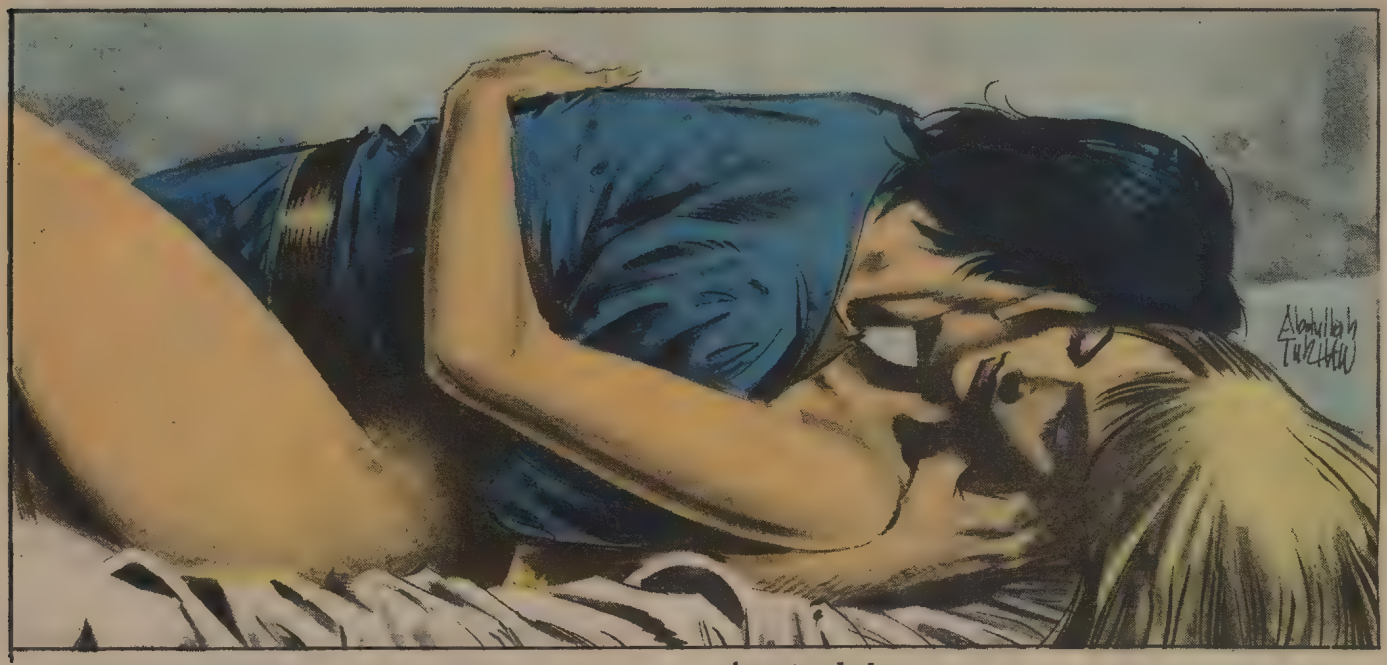

-Fakat siz, ne sakat, ne de korkaksınız..Siz benim güçlü erkeğimsiniz...

Ayaklarının ucuna basarak yükseldi, sıcak ve titrek dudakları Kara Murat'ın dudaklarını buldu...

Delikanlı, kadının elindeki elbiseyi tuttu usulca çekti.

Güzel vücut bütün ihtişamıyle ortaya çıktı.

Julya, çıplak kollarını, delikanlının boynuna doladı dudakları bu kez, bir alev kasırgası gibi onun dudaklarını yaladı..

Kara Murat, eşsiz güzellikteki bu genç vücudu tüy gibi kaldırdı, götürdü, ilerideki divanın üzerine yatırdı.

Prenses Julya inledi:

-Ne kadar güçlüsün?Bütün Türkler senin gibi midir?Ohh...Sev beni..Sev beni...

Körpe vücudunun her yanı şehvetle titriyordu..

O şimdi emreden bir prenses değildi.

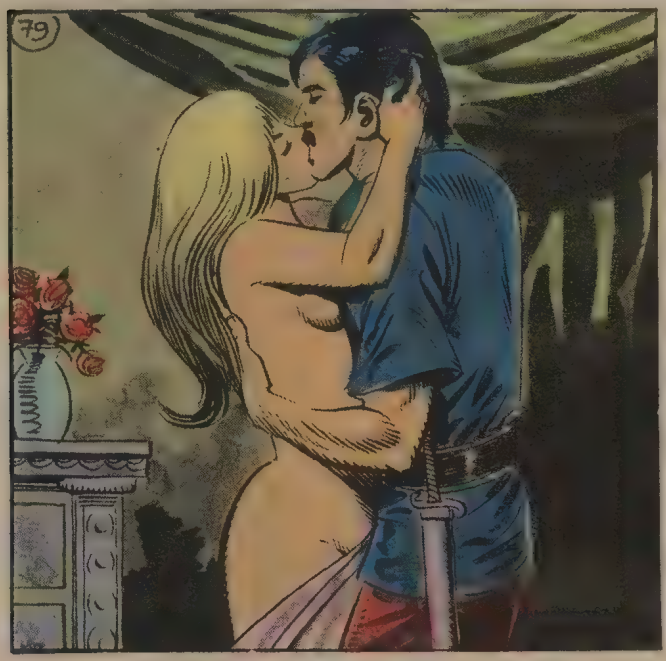

O şimdi sadece bir kadındı..

Kara Murat'ın ateşli öpüşleri karşısında titreyen inleyen, hazla ürperen bir kadın..

Çılgın sevişme sürüp giderken, Julya onun kendisini bu şekilde tahrik eden, çeken, bağlayan ilk erkek olduğunu düşündü..

Böyle güçlü bir erkeği sevebilir, hatta ona tapabilirdi..

Sevişmenin en ateşli anında kapı müthiş bir gümbürtüyle sarsıldı:

Dışarıdan tunç kapı yumruklanıyor, telâşlı sesler:

-Prensesim, prensesim! diye haykırıyordu.

Julya, şehvetin koynunda damla damla erirken, rahatsız edilmenin verdiği öfkeyle haykırdı:

-Ne var?Ne istiyorsunuz?

Dışarıdan, yeni ayılan iki dev nöbetçinin acıklı sesleri geldi:

-Prensesim..O yabancı bize hücum etti. İçeri girmesinden endişe ettik de...

Prenses Julya öfkeden kudurucasına haykırdı:

-Defolun sersem herifler.Beni rahatsız etmeyin.

Sonra bir kedi gibi usulca Kara Murat'a sokuldu. onun geniş göğsüne göğüslerini yasladı.Sonsuz bir şehvet girdabında uçarcasına döndüler,döndüler..

Kara Murat,vataktan usulca kalktığı zaman Prenses Julya hâlâ hayatında ilk kez eriştiği sonsuz hazdan erimiş,bitmiş bir halde çırılçıplak uyuyordu.Yüzündeki sakin ve mutlu ifadede,derin ve rahat soluk alışında,tatmin olmuş insanların ölçüsüz huzuru vardı.

Kara Murat'ı Prenses'in odasından çıkarken gören dev yapılı iki nöbetçinin şaşkınlıktan gözleri irileşti,ağızları açık kaldı ve aptallaştılar.

Delikanlı onların bu haline alaylı bir gülümsemeyle baktı,parmağını dudaklarının ucuna götürerek:

-Şşştt! Gürültü yapmayın,prenses uyuyor! dedi, sonra hiç acele etmeden geniş koridorda yürüdü gitti.

Aynı anda,kalın,mermer sütunlardan birinin ardına gizlenmiş olan bir gölge de harekete geçti.

Bu gölge,saatlerdir sabırla,Prenses Julya' nın kapısını gözetliyordu...

Kara Murat'ın arkasından sessiz adımlarla hızlı hızlı yürüyerek aradaki mesafeyi kapattı...

Delikanlı o anda nereye gideceğini,kime baş vuracağını düşünüyordu.Arkasından sinsi sinsi yaklaşan gölgeyi fark edemedi...

Birden kuru fakat kuvvetli bir elin omuzuna yapıştığını hissetti,irkildi...

Keskin bir ses:

-Biraz dur! dedi...

Kara Murat'ın hızla geriye dönerken şimşek gibi bir hareketle kılıcını yarı yarıya sıyırmış olduğunu görünce gölge acele acele ekledi:

-Yooo..Hayır, hayır..Seninle dövüşmeye hiç niyetim yok. Ne yaman bir kavgacı olduğunu biliyorum çünkü...

Kara Murat, ürkek bakışlı adama hayretle baktı.

-Şu baba Prens mi yani?

-Evet..Adanın tek hâkimi...

-Beni nereden tanıyor?

-Ada'da şöhretinizi duymayan kaldı mı ki? Kapera kardeşleri deviren, Kızılsakal gibi bir devi yenen bir yiğidin ünü böyle küçük yerlerde çabuk yayılır..

Kara Murat bir an kuşku dolu gözlerle Rinaldo'yu süzdü. Bir oyuna gelmek istemiyordu. Adamın görünüşü hiç güven vermemesine rağmen kararını verdi:

İçini bir güvensizlik duygusu kapladı. Sert bir sesle:

-Ne istiyorsun? dedi.

Adam, İhtiyar Prens Doren Gateluzyo'nun casusu Rinaldo idi. Yüzünü yapmacık bir gülüş kaplamıştı:

-Efendimiz Prens Gateluzyo sizinle görüşmek istiyor!

Kara Murat hayretler içinde sordu:

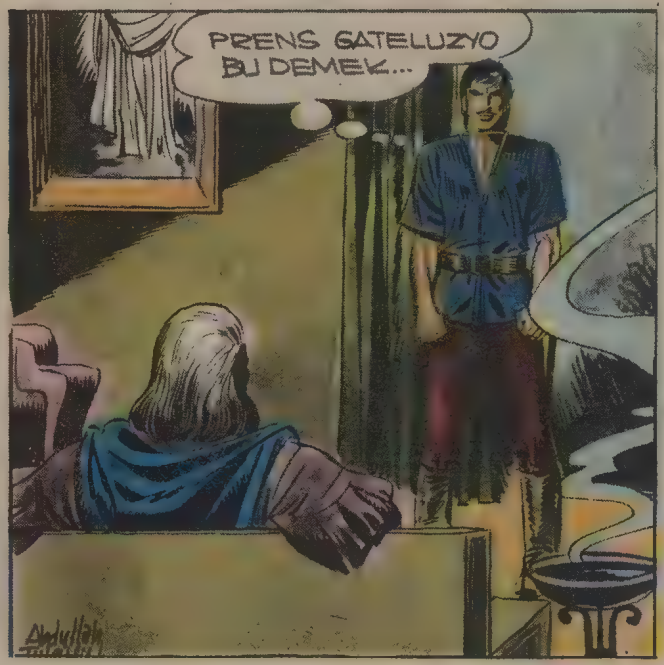

-Gidelim, dedi.

★★★

Yaşlı Prens Gateluzyo, salondaki büyük koltuğa oturmuş onları bekliyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı...

Kara Murat içeri girer girmez prens, nasıl bir adam olduğunu anlamak ister gibi gözlerini ona dikti Sanki içine girmek kalbini okumak istiyordu. Yumuşak bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rıdvan Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 EYLÜL 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 33 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

-Buyrun oğlum, oturun! dedi.

Kara Murat, prensin kendisine gösterdiği bu yakınlığa şaştı. Kuşkulanmasına rağmen sesini çıkarmadı, hafifçe gülümsedi. Adanın hakiminin kendisine karşı gösterdiği bu inceliğe hayret etmiş, nasıl karşılık vereceğini şaşırmıştı.

Yaşlı prens devam etti:

-Seni bir prens olarak değil, bir dost olarak kabul ediyorum. Seni bana pek övdüler. Bileği güçlü ve yürekli insan dediler. Böyle yiğitleri severim...

Kara Murat, bu tatlı sözlerin ardından neler geleceğini merakla bekledi. Gördüğü her gülen yüze, duyduğu her güzel söze kanacak kadar saf değildi.

Yaşlı prens Kara Murat'ın kendisini sessizce dinlediğini görünce, daha da tatlı bir ifadeyle sordu:

-Sen Midilli'ye çalışmak için geldin değil mi?

-Evet.. Umduğum gibi iyi bir iş de buldum. Oğlunuzun yanına girdim.

-Fakat daha başka, daha iyi işler de bulabilirsin.

-Ne gibi?

-Senin gibi yürekli, bileği bükülmez ve kahraman bir silahşör, bazı fena insanları iyilik yoluna sokmak gibi çok hayırlı işler de yapabilir..

Kara Murat'ın yüzünü düşünceli bir ifade kapladı. Adamın kendisinden önemli bir istekte bulunacağını sezmişti.

Bu istek ne olabilirdi?

-Size bu konuda nasıl yardım edebilirim? diye sordu.

Her insanı tatlı diliyle yola getirebileceğini düşünen prensin yüzünü kurnaz bir gülümseme kapladı.

Şu anda karşısındaki gence her şeyi yaptırabileceğine inanmış, içinden kendi politik dehasına hayran olmuştu:

-Delikanlı, dedi. Her büyük insanın olduğu gibi, benim de düşmanlarım var. Şu ihtiyarlıkta, bir ayağım çukurda olduğu halde yine de tahtımın ve hanedanımın tehlikeye düşmesini istemem.. Bu prensliği şimdiki durumuna getirebilmek için ömrümce savaştım. Bütün güçlü düşmanlarımı dize getirdim. Bir hayat süresince kurabildiğim bu düzenin bir anda yıkılmasına razı olamam.

-Hayır genç dostum, senden isteyeceğim hizmet, bundan daha basit bir iş.. Ölmeyi gerektirmeyecek kadar kolay.. Hayatta bütün düşmanlarımı alt etmiş bulunuyorum. Ama öyle bir tanesi var ki, buna gücüm yetmiyor.

Kara Murat içinden:

"Hınzır herif, birini öldürmemi isteyecek.. Ama kimi?" diye düşündü. Sonra içini bir öfke ve isyan dalgası kapladı.

Kara Murat sözün nereye geleceğini merakla bekliyordu. Doğru bulduğu konularda, herkese yardımcı olabileceğini anlatmak için:

-Sayın prens, dedi. Kılıcım daima hak ve adaletin yanındadır. Dost bildiğim insanlar uğrunda, gerekirse canımı bile veririm.

Prens gülümsedi:

"Bu adam beni kiralık bir katil mi sanıyor ne ?.. Eğer böyle düşünüyorsa, gereken karşılığı alacaktır. Cevabımı suratına tokat gibi çarpacağım!"

Prens devam ediyordu:

-Bu düşman içimizdedir. Bu düşman beni en zayıf yerimden vurmak üzeredir. Bu düşman, her hangi bir surette ortadan kalkacak olursa, prensliğimin üzerinde dolaşan tehlike bulutları dağılacaktır.

Kara Murat'ın rengi hafif sararmıştı. Bir kız - gınlık selinin kalbine doğru hücum ettiğini hissedi - yordu. Güçlükle kendini tuttu, adamın teklifini reddetmeden önce, öldürülmesi düşünülen adamın kim olduğunu öğrenmek istedi:

-Düşmanınızın adını söyleyiniz!

Yaşlı prens sevinç içinde:

-Demek kabul ediyorsun?diye haykırdı.

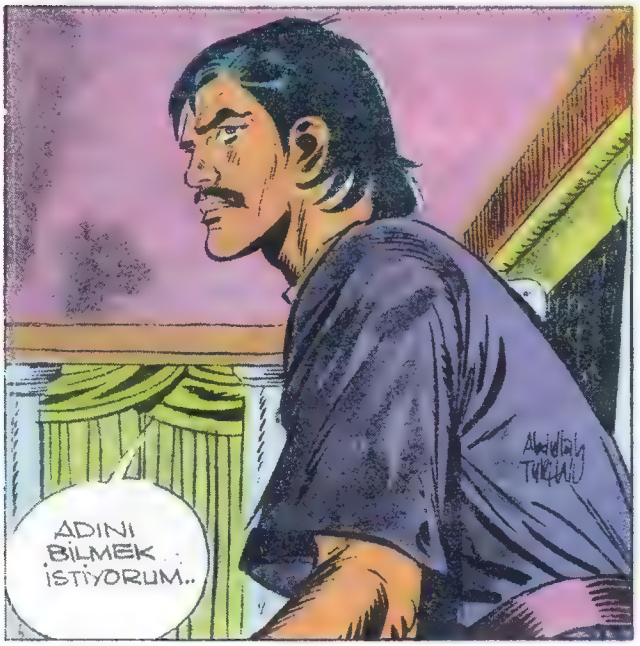

ğunu ve onun ortadan kaldırılması gerektiğini söylü - yorum.

Kara Murat birden kıpkırmızı oldu, kalbi heye - canla titredi. Kafasının içini parlak bir ışık aydınlat - tı..

Düşündüğü şey doğru ise, hayatında ilk kez şans bu derece yardım ediyordu.

Sesinin titreyişini belli etmemeye çalışarak:

-Adını söyleyiniz, dedi.

Kara Murat soğuk bir sesle:

-Önce kim olduğunu öğrenmeliyim, dedi.

-Tabii tabii.. Adını söyleyeceğim.. Sözünü etti - ğim bir erkek değildir.. Bir kadın.. Genç bir kadın .. İki oğlumun da kalbine giren,onları birbirine düşür - mek üzere olan bir kadın.. Anlıyor musun şimdi tehlikenin büyüklüğünü? Kılıçların, mızrakların, tüfeklerin yapamadığı şeyi, bir kadının yapmak üzere oldu -

-Prenses Elen..

-Onu öldürmemi mi istiyorsunuz?

-Öldürmeni ,ya da adadan kaçırmanı, buralardan uzaklaştırmanı.. İkisi de aynı benim için..

Kara Murat'ın kalbi bir kez daha titredi. Şansı gerçekten iyi gidiyordu. Kısmet ayağına kadar gel - mişti. Heyecandan boğulur gibi olmasına rağmen hemen kabul etmiş gibi görünmek istemedi:

–Bu işi neden bana vermek istiyorsunuz? Bir emrinizle işi seve seve yapacak yüzlerce insan çıkabilir..

Prens güldü:

–Bunu bir yabancının yapması daha yararlı.. Midilli ile bir bağın yok.. Kolayca kopup gidebilirsin.. Ama adamlarım öyle mi?

–Haklısınız.. Bu işi ne zaman yapmam gerekiyor?

Prens hararetle:

–Kaçmanı sağlayacağım, dedi. Anadolu sahillerine sağ salim ayak basacaksın..

Kara Murat bir süre düşünür gibi yaptı. İçinden "Bu sevimli görünüşün, babacan halin altında kirli bir ruh yatıyor. Pis, iğrenç bir ruh.. İş bittikten sonra beni kendi eliyle hançerler.. Fakat ne olursa olsun, şansım gerçekten iyi gidiyor. Hünkârın verdiği görevi böylesine kolay halledeceğimi hiç düşünmemiş-

–Şu birkaç gün içinde..

–Peki bundan kazancım ne olacak?

–Bir servet kazanacaksın.. Bu iş için sana bin düka altını vereceğim. Ayrıca Elen'i de bir esir pazarında satarsan kârın daha da artar. Eğer kızı kaçırmaz da öldürmeyi tercih edersen esir pazarında kazanacağın parayı da ödemeye söz veriyorum..

–Kızı öldürürsem, ona âşık olan oğullarınızın beni sağ bırakacaklarını sanıyor musunuz?

tim" diyordu.

Sonra yüksek sesle:

–Anlaştık sayın prens, dedi. Duruma göre kızı ya öldüreceğim, ya da kaçıracağım.. Ama aslına bakarsanız kaçırmayı tercih ederim.. Çünkü gerçekten güzel bir kız..

Yaşlı prens, gıdıklanır gibi kıkır kıkır güldü:

–Ne diyorsun? Bir içim su! Bu yaşımda benim bile içimi hoplatıyor..

Durdu, derin bir soluk aldı, kalbi ağır bir yük - ten kurtulmuş gibi rahatlamıştı. Sevinçle Kara Mu - rat'ın elini sıktı:

-Bu işte Rinaldo sana yardımcı olacak. Haydi şan- sın açık olsun delikanlı!..

★★★

Aynı akşam, bol ışıklandırılmış büyük salonda, Midilli'nin bütün asılzadeleri toplanmıştı.

Salonun bir köşesinde Kara Murat Rinaldo ile ko- nuşuyordu. Onun da gözleri Elen'in üzerindeydi ... Genç kadın salona girdiği vakit elinde uzun bir kır - baç bulunduğu dikkatini çekmişti.

-Rinaldo...

-Buyurun efendim...

-Elen salona girdiği vakit, elinde bir kamçı var - dı. Sonra kenarda bir yere bıraktı.

-Öyle yaptı efendim...

Baba Prens geniş bir koltuğa oturmuş, oğulları Prens Nikola ile, Prens Dominik'e bakıyordu.

İkisinin de gözlerinin Elen'in üzerine mızrak gi- bi saplandığını görmemek için kör olmak gerekirdi.

Baba Prens hafifçe içini çekerek:

-Sizi bu aşk belâsından Kara Murat kurtaracak.. Sonra da isterseniz onu paramparça edin, umurum- da değil, diye düşündü.

-Elen her gittiği yere kamçıyla mı gider?..

Rinaldo, çarpık dişlerini göstererek kıkır kıkır güldü:

-Prenses Elen'in kamçıyla salona girmesi ne demektir bilir misiniz efendim?

-Hayır!

-Bu gece salonda bazı tatsız, ya da tatlı olaylar geçecek demektir.

-Nasıl?

- Prenses Elen, belki de dünyanın en iyi kamçı kullanan insanıdır.. Onun elinde kamçı, kılıçtan da tehlikeli, kılıçtan da keskin bir silahtır. Hiç unutmam, bir defasında kendisine saygısızlık eden bir şövalyeyi herkesin içinde evire çevire dövmüştü. Kırbacı indirdiği her yerden kan fışkırıyordu.. Adamcağız sonunda çaresiz kalınca, kılıcını çekmek gafletinde bulundu.

- Sonra?

- Müthiş bir şey.. Desene Prenses Elen yaman bir kadın..

- Oldukça yamandır..

- Bu gece de bir kurban mı arıyor acaba?

- Mümkündür.. Böyle bir şey olursa iyi eğleniriz doğrusu.. Ama kurban ben olmak istemem..

Kara Murat, Rinaldo'ya cevap vermedi.

Gözlerini Elen'den ayıramıyordu.

- Prenses Elen de onu rezil etmek için kılıcını çekmesini bekliyordu. Kamçı yılan gibi uzandı, kılıcı - ca dolandı ve onu zavallı şövalyenin elinden çekip, aldı...

- Yaaa!..

- Evet... Şövalye elindeki kılıcın, kırbacın ucuna sarılarak bir kuş gibi uçtuğunu görüp dehşet için - de kaldı..

Kara Murat takdirle başını salladı:

Bu ne güzellikti böyle?

Gündüz seviştiği Prenses Julya bile onun yanın - da sönük kalırdı..

Erkekler, bir ışığın çevresinde uçuşan kelebek - ler gibi Elen'in etrafını sarmışlardı.

Hepsi, ona kur yapıyor, iltifat üstüne iltifat yağ - dırıyor, genç kadının dikkatini çekmek, kendilerini o- na beğendirmek için büyük çaba sarfediyorlardı.

Kara Murat birden, Prenses Elen'in çevresindeki tüm asilzadelerin gözlerinin dikkatle kendi üzerine çevrildiğini gördü, şaşırdı.

Prenses Elen, Kara Murat'ı göstererek onlara bir şeyler söylüyordu..

Bu sözlere hepsi güldüler.

Kara Murat kendisinden söz edildiğini anladı rengi attı. Elen ne söylüyordu acaba?

Bir ara genç kadınla göz göze geldi..

Delikanlı, kuvvetli içgüdüsüyle ortada bir şeyler döndüğünü sezdi..

- Galiba yine başım derde girecek! diye mırıldandı..

Kaşlarını çatarak beklemeye başladı.

Prenses Elen, gözleri ateş saçarak ona bakıyordu.

Genç şövalye, Kara Murat'ın karşısında durdu. Alay eder gibi garip bir gülüşle ona baktı.

Birbirlerine baktılar. Ama dostça değil, düşmanca sına..

Kara Murat, Elen'in gözlerindeki öfkeyi görerek ürperdi:

"- Bu kız gerçekten bana düşman galiba" diye düşündü.

Aynı anda Elen'in çevresindeki genç şövalyelerden biri gruptan ayrılarak Kara Murat'a doğru yürüdü..

Dudaklarında, karşısındakini küçük gören bir gülümseme vardı.

Kara Murat bir an saçlarının öfkeden diken diken olduğunu hissetti. Fakat kendisini tutmasını bildi.

Şövalye alaylı bir sesle:

- Sizi düelloya davet etmek zorunda kaldığım için affınızı dilerim bayım, dedi.

Kara Murat ona dik dik baktı, sakin, fakat işitenleri titreten sesiyle:

–Benimle dövüşmek mi istiyorsunuz? dedi. Kendinizi niçin öldürtmek istiyorsunuz?

Genç şövalye şaşkın şaşkın baktı:

– Kendimi öldürtmek mi? Kim dedi kendimi öldürteceğimi? Sizi öldüreceğim ben bayım, sizi!.. Beni tanımıyorsunuz galiba?

Genç şövalyenin, ibiği yeni büyümüş kavgacı bir horoz gibi dikilmesi Kara Murat'ın hoşuna gitti, öfkesi dağıldı, gülümseverek:

– Ne zaman?

– Hemen, şimdi, burada!..

Kara Murat'la genç şövalye arasında geçen bu konuşma, etraftakilerin dikkatini çekmiş, yavaş yavaş ikisinin çevresinde kalabalık bir halka belirmişti..

Kara Murat alayla güldü:

– Hayatımın, size bir genç kadının kalbini kazandıracak kadar değerli olduğunu bilmiyordum..

– Anladık, anladık dedi. Beni öldüreceksiniz. Ama sorabilir miyim, neden?

Genç şövalye gururla dikildi:

– Çünkü Prenses Elen ancak sizi yendiğim takdirde beni sevebileceğini söyledi..

Kara Murat, dudaklarını büktü:

– Garip şey... Demek bu yüzden benimle dövüşmek istiyorsunuz?

– Evet!

Genç şövalye haykırdı:

– Şimdi öğrendiniz, çekin kılıcınızı!..

Kara Murat acı acı içini çekti:

– Çok yazık dostum, sizinle dövüşemem!

– Neden?

– Çünkü sizi yenerek bütün dostlarınızın, hatta uğrunda adam öldürmeyi bile göze aldığınız Prenses Elen'in önünde utandırmak istemem..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 EYLÜL 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 34 FİYATI 100 KURUŞ

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Şövalye sapsarı oldu. Hakaretin ağırlığı altında ezildi âdeta... Kara Murat'a vahşi vahşi bakarak bağırdı:

-Korkuyorsunuz! İtiraf edin korkuyorsunuz!

Kara Murat şaşılacak bir sükûnetle:

-Hayır, dedi. Eminolunuz ki, size bir ders vermek benim için çok eğlenceli olur, fakat...

Artık bağıra bağıra konuştuklarından, salondaki herkes susmuş onları dinliyor, bu meydan okuyuşun sonucunu bekliyordu...

Salonda fısıltılar duyuluyordu:

- Yabancı ne kadar kavgacı olursa olsun, kılıçta Kont Pinyan'la baş edemez!

-Tanırım onu. Kılıcını savurmaya başladığı vakit, gözle bile takip etmenin imkânı yoktur...

-En geç iki dakika içinde yabancının göğsünü deleceğine bahse girerim...

-Kont Pinyan neden onunla dövüşmek istiyor?

-Prenses Elen'in gözüne girmek istiyor.

Bu sırada adı Kont Pinyan olan genç şövalye gözlerinden şimşekler çakarak Kara Murat'a bağırdı:

-Neden çekmiyorsunuz kılıcınızı?

Kara Murat dudaklarından gülümsemesini eksik etmeden cevap verdi:

-Çok üzgünüm. Ama birkaç gün önce bu adaya geldiğimde yemin etmiş bulundum...

Kont Pinyan ona dik dik baktı:

-Dayak yememek için mi?

-Hayır dostum... Midilli silâhşörlarını yenmenin çok kolay olduğunu görüp onlara acıdım da...

Etraftan homurtular yükseldi... Bazıları:

-Bize hakaret ediyor, diye bağırdılar.

-Şuna dersini vermeli...

-Küstah adam!

Kara Murat söylenenlere hiç aldırmadı. Aynı sakin tonda devam etti:

- Midilli'de iyi kılıç kullanana rastlamadığım için kendi kendime bir karar aldım...

Kont Pinyan sabırsız bir hareket yaptı, yumruğunu sıkarak gürledi:

-Çok uzattın ...Kısa kes...

-İsa hakkı için, vücudunu delik deşik etmeli...

-Olur şey değil...

-İki kişiyle birden nasıl dövüşür bu Türk?

Salondaki herkes Kara Murat'a büyük bir öfkeyle bakıyordu. Prenses Elen'in öfkesi herkesinkinden daha müthişti.

Gözleri kan çanağına dönen Kont Pinyan, şimşek gibi bir hareketle kılıcını çekti. Aynı anda Kara Murat'a kızan iki kişi daha kılıçlarına sarılmışlardı.

-Evet, sözü uzatmanın gereği yok. Kısacası Midilli'de iki rakiple birden karşılaşmadan kılıcıma el atmamaya karar verdim. Duyuyor musun delikanlı? Karşıma aynı anda iki kişi birden çıkmazsa çarpışmam, yemin ettim...

Etraftan daha büyük bir gürültü yükseldi. Homurtular, küfürler, birbirine karıştı:

-Neler saçmalıyor bu adam?

-Deli mi ne?

Kara Murat, üç kişinin birden kılıcını sıyırdığını görünce zevkle gülümsedi. Neşeli sesi salonda çın çın öttü:

-Ne güzel, ne güzel! Bakın şimdi oldu işte! Ben iki rakip istemiştim. Üç tane birden geldi!..Sizi kutlarım baylar! Üçünüzü de kabul ediyorum!

Görülmemiş bir hızla kılıcını çekerek üç silâhşörün karşısına geçti:

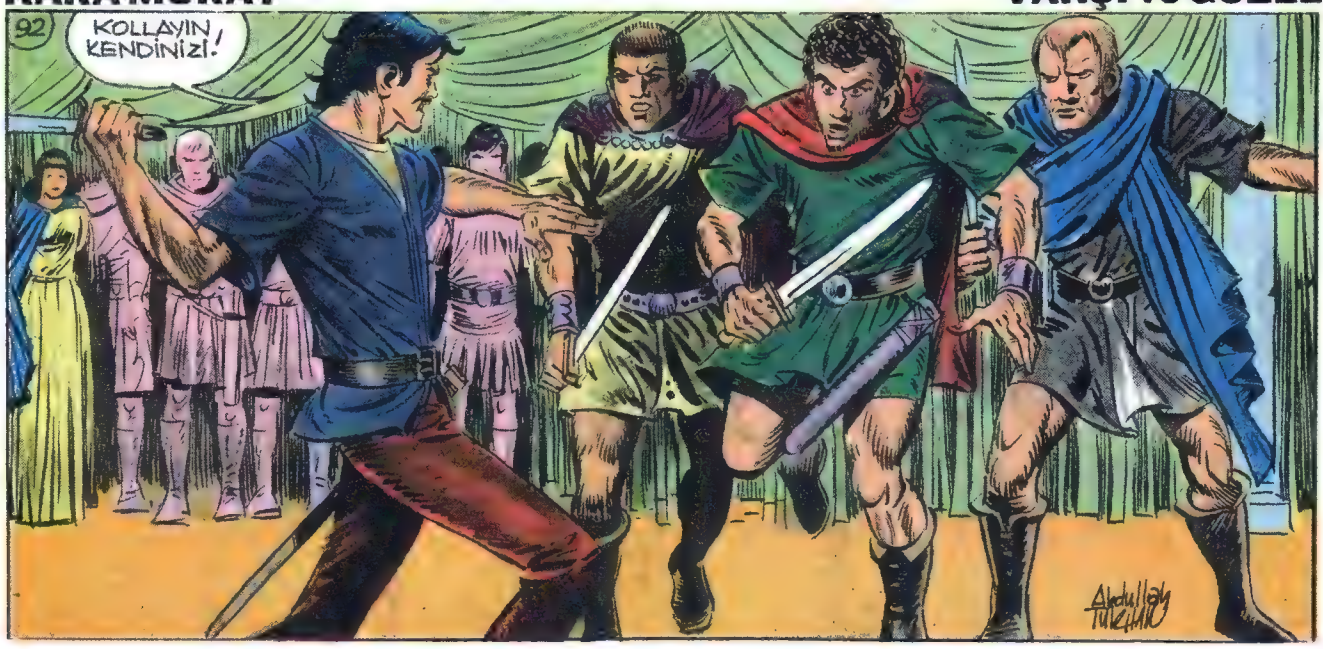

-Haydi başlayalım... Kollayın kendinizi.

Merak ve heyecan salonda bir fırtına gibi esti.

Artık kanlı düelloyu kimse önleyemezdi.

Kavgayı durdurmaya yetkili tek kişi Baba Prens Gateluzyo idi. Fakat o da böyle kanlı gösterilerden büyük zevk aldığı için önünde dövüşülmesini, kendisine karşı saygısızlık olarak kabul etmez, her türlü düelloya izin verirdi.

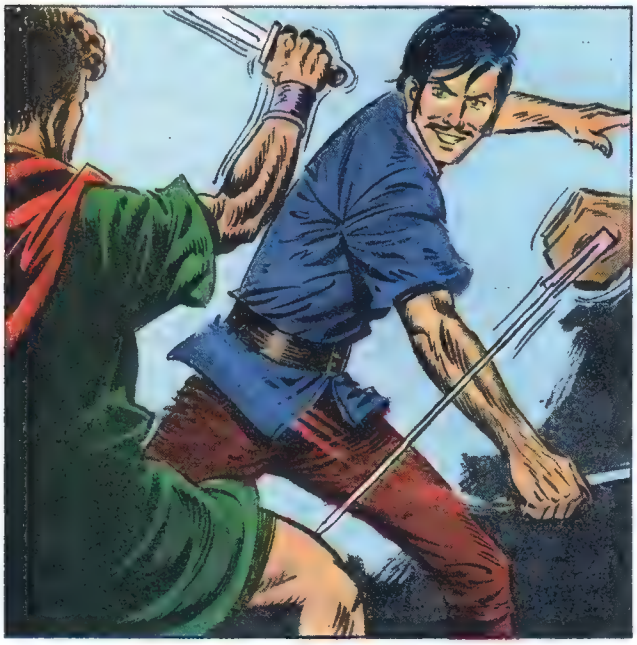

-Ama üç kişiyle birden nasıl dövüşür?

-Cinayet denir buna?...

-Durdurmalı, izin vermemeli...

Kara Murat, gençliğine acıyan kadınlara gülümseyerek baktı, sonra, rakiplerinin ilk saldırısını kıvrak hareketlerle etkisiz bıraktı.

Kılıçlar havada döndü, çarpıştı, kıvılcımlar çıktı, çelik sesleri salonu çınlattı, saniyeler ilerledi, saray halkı Kara Murat'ın üç kişiye birden kaya gibi dayandığını görerek hayret etti.

Erkeklerin öfkeli bakışlarına karşılık, salondaki kadınlar Kara Murat'ı hayran bir kıskançlıkla süzdüler.

Eğer bu yabancının kılıcı da dili kadar keskinse, gerçekten cazip, eşi bulunmaz bir erkek olurdu. Birbirlerine fısıldadılar:

-Ne kadar yakışıklı?

-Çok da genç...

Prens Dominik:

-Ağabeyim gerçekten yaman bir muhafız bulmuş! diye düşündü.

Prens Nikola ise:

-Bu Türk umduğumdan da iyi! diye mırıldandı.

Prenses Elen öfkesinden dudaklarını kemiriyordu. Güzel gözlerini sınırsız bir kızgınlık kaplamıştı.

Prenses Julya'nın ise bakışlarında açık bir hayranlık okunuyordu. Kara Murat'a bakarken zevkle geriniyor ve bu geceyi onun kollarının arasında geçireceğini hayal ediyordu.

Kara Murat artık gülmüyordu.

Bütün dikkatini dövüşe vermişti.

Sıçrıyor, zıplıyor, eğilip bükülüyor, üzerine uzanan üç kılıcı da etkisiz bırakarak geri çeviriyordu.

cuk boncuk terler biriktiği görülüyordu...

Korku, endişe ve umutsuzluk terleriydi bunlar...

Kara Murat, üç rakibini de iyice denedikten sonra birkaç adım geri çekildi, kılıcını yere dayayarak:

-Baylar, dedi... Bu komik dövüşü uzatmasak iyi olacak. Çünkü çabuk yoruldunuz. Bugünkü dersim pek basit...

Şimdi ellerinizde sopa gibi tuttuğunuz üç kılıcın,

Zaman zaman ustaca dalışlarla karşısındakileri güç duruma düşürüyor, bu arada onların göğüslerinde, kollarında, omuzlarında küçük küçük delikler açıyordu.

Açılan deliklerden kan fışkırıyordu.

Düello bir süre böyle devam etti.

Salondaki şaşkınlık son haddini bulmuştu.

Devamlı saldıran üç şövalyenin de alnında bon -

birdenbire kanatlanıp nasıl kuş gibi uçtuğunu görecek, bu mucizeye siz de şaşıracaksınız.

Üç silâhşör de şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar...

Yabancı, gerçekten dediğini yaparsa, artık ömürleri boyunca utançlarından insan içine çıkamazlardı.

Korku ile titrediler ve "Bu imkânsız" diye düşündüler.

Farkında olmadan kılıçlarına daha sıkı sarıldılar.

Kara Murat birden atıldı, korkunç bir hamle yaptı.

Kont Pinyan, darbeden kurtulmak için kılıcını kaldırdı, aynı anda Kara Murat bağırdı:

-Bu bir!

...Ve Kont Pinyan'ın elindeki kılıç havalandı, salonun köşesine kadar uçtu ve tok bir ses çıkararak döşemeye saplandı.

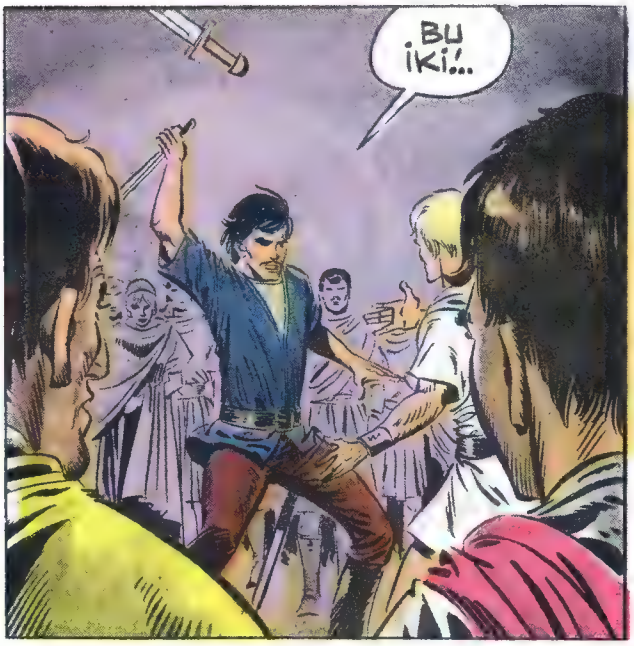

Kont Pinyan dehşet içinde:

-Kılıcım!..Kılıcım gitti! diye haykırdı.

Kara Murat tekrar atıldı, ikinci rakibinin kılıcı da elinden fırladı gitti:

-Bu iki!..

İki şövalye utançlarından nereye saklanacaklarını bilemezken, Kara Murat alev gibi yanan gözlerini üçüncü rakibine çevirdi:

-Sıra sana geldi dostum...Kılıcını sıkı tut...

Karşısındaki genç sapsarı kesilmişti.

Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

Titriyordu.

Birden çılgıncasına atıldı, kılıcı havada parlak daireler çizdi, Kara Murat bunu kolayca karşıladı, bir an göğüs göğüse geldiler.

O zaman genç şövalye soluk soluğa inledi:

-Yalvarırım size kılıcı elimden almayınız! Öldürünüz beni ama, bu kadar küçük düşürmeyiniz..Ne olur kılıcınızı göğsüme saplayın, olsun bitsin... Beni rezil etmeyin!

Kara Murat, bu onurlu gence acıyarak baktı, gözleri kederle doldu.

Kılıcını elinden düşürmektense ölmeyi tercih edecek kadar soylu olan bu genç şövalyenin hali hoşuna gitti...Şimşek gibi iki hamle yaptı, sonra kılıcını onun koluna sapladı.

Şövalyenin ağzından boğuk bir ses çıktı, yüzü acı ile buruştu, delinen kolundan fışkıran kanlara şöyle bir baktı, yaralı bir kahraman pozu ile yere yuvarlanırken Kara Murat'ın kulağına:

-Ohh! Teşekkür ederim efendim..Sağ olun..Şerefimi kurtardınız! diye fısıldadı, sonra düştü bayıldı..

Dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı.

-Bu iş burada biter! dedi.

Sert ve keskin bir ses:

-Bitmez! Devam edeceğiz! diye bağırdı.

Bu haykırış salonda çın çın öttü!

Bütün başlar, meydan okuyan sesin geldiği yöne çevrildi.

Kara Murat da o yana baktığı vakit, gözleri hayretten büyüdü, kaşları çatıldı, büzülen dudakları arasından boğuk bir sesle:

Salon derin bir sessizliğe gömülmüştü. Gördükleri emsalsiz düello herkesi büyülemiş gibiydi.

Kara Murat, o güne dek seyrettikleri kılıç ustalarının en büyüğü idi... Bir insan değil, şeytandı sanki... Kılıcını aynı anda üç yere birden yetiştiren insana şeytan denmez de ne denirdi?

Kara Murat, çevresindekilere gülümseyerek baktı, kılıcını kınına yerleştirirken:

-Bir bu eksikti! diye mırıldandı...

Salonda herkes sanki donup kalmıştı.

Sessizlik...

Sonra mırıltı halinde başlayan sesler, kabardı, yükseldi:

-Olur şey değil...

-Prenses Elen bu...

-Türk'e meydan okuyor...

-Kamçısını da almış ...

-O kamçının ne yaman bir silah olduğunu, Elen kullanırken görmeyenler bilemez...

-Türk yandı bu sefer...

-Şenlik şimdi başlıyor..

Gerçekten Prenses Elen, elinde uzun kamçısıyla Kara Murat'ın üzerine yürüyordu.

Aralarında birkaç adım kalınca durdu.

Kızarmış gözlerinde kin, alev alev yanıyordu...

Delikanlı, şaşkınlıktan büyüyen gözlerle bir an genç kadına baktı, içini garip bir korku kapladı...

Bugüne dek hiç bir kadınla böyle karşı karşıya kalmamıştı...

Şimdi, kendisini kamçılamaya hazırlanan Elen'e karşı ne yapacaktı?

Kılıcına mı sarılacaktı?

Ona hücum mu edecekti?

Bu onun için küçüklük olurdu...

Gerçekten güç durumdaydı...

Bir kadına kılıç çekmek...

Türk'e yakışır mıydı?

Birden Rinaldo'nun sözleri aklına geldi.

Prenses Elen belki de Kara Murat'ı kılıç çekmeye zorlayacaktı..Sonra kamçısı yılan gibi uzanacak ve elinden silâhı alacaktı..

Böylece gülünç duruma düşürmek isteyecekti o-mu...

Kara Murat bir anda aklından bunları geçirdi. İlk

şaşkınlığı geçtikten sonra içinden:

"Yok güzelim, ben böyle oyunlara gelemem" dedi.

Alnını buz gibi bir ter kaplamıştı.

Prenses Elen'in yüzü biraz sararmıştı. Kini gözlerini aydınlatan bir şimşekti sanki..Sinirli bir gülüşle:

-Madem Midilli'de sizi yenecek erkek yok, bu işi ben üzerime alıyorum...Şimdi sizi kırbaçlayacağım..Dilerseniz kılıcınızı çekebilirsiniz.

Bir an bakıştılar.

Fakat bu bakış, o kadar kanlı, o kadar karanlık, o kadar bulanıktı ki...

Kara Murat acı acı güldü:

-Bugüne kadar bir kadına kılıç çekecek derecede alçalmadım!

Elen, tehdit dolu bakışlarla baktı:

-O halde dayak yemeye hazırlanın!..

Kara Murat içinde bulunduğu zor durumun ıstırabı içinde:

Kara Murat hazin bir gülüşle:

-Şimdi daha iyi anlıyorum bana olan kininizin sebebini, dedi.

Elen haykırdı:

-Haydi çekin kılıcınızı...

-Çok üzgünüm, ama kılıcım galiba kınına yapışmış, çıkmıyor...

-Sizi kırbaçlayacağım!..

-Kırbaçlayın, bekliyorum...

-O da işime gelmez, küçük hanım... dedi. Vazgeçin bu dövüşme merakından. Varsa sevgiliniz, nişanlınız, babanız, kardeşiniz, kocanız, gelsin. Kim gelirse gelsin. Ama bir erkek gelsin karşıma...

Elen vahşi bir tavırla cevap verdi:

-Kocam, kardeşim, nişanlım, sevgilim, yok... Bir babam vardı. Onu da siz öldürdünüz... Siz ... Yani Türkler..

Kara Murat gözlerini Elen'e dikmiş, ayakta dimdik, kımıldamadan duruyordu. Kaskatı kesilmiş gibiydi...

Birden, Elen'in kamçılı kolu hızla kalktı, havada ıslağa benzer, keskin bir ses duyuldu:

-Al sana!

Kırbaç Kara Murat'ın gövdesine dolandı, ucu boynunda kanlı bir iz bıraktı...

Delikanlı bıçakla kesiliyormuş gibi müthiş bir acı duydu... Bağırmamak için dudaklarını ısırdı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 EYLÜL 1974 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI:35 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

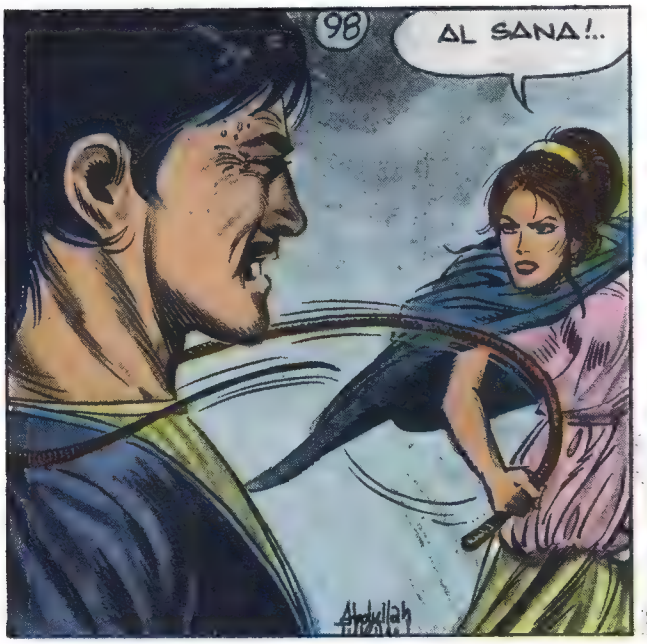

Fakat kımıldamadı bile...

Elen tekrar haykırdı :

-Al sana !

Kamçı tekrar dolandı, Kara Murat gövdesinin yeniden keskin bir acı ile sarsıldığını hissetti.

Bir... İki... Üç... Kamçı arka arkaya iniyor, fakat Kara Murat aynı durumda duruyor, kendini korumak için hiç bir hareket yapmıyordu... İri ter damlaları solgun yüzünden akıyordu.

Elen, deli gibi bakan gözlerini ona dikmişti. Bağırıyordu:

-Çek kılıcını ! Çek kılıcını !

Her cümlesinin ardından kamçı bir daha iniyordu.

Genç kadın, çılgın gibi, kahkahalarla gülerek :

-Korkuyor ! Kılıcını çekmeye korkuyor ! Çünkü

çeker çekmez elinden alacağını biliyor ! diyordu.

Herkes susmuştu. Bu susmada merak vardı, heyecan vardı, belki biraz da korku vardı.

Baba Prens Gateluzyo garip dövüşü seyrederken bir yandan da düşünüyordu :

"-Bizim Türk yaman bir silahşor olduğunu gösterdi ama, neden kılıcını çekmiyor? Yoksa gerçekten Elen'in kılıcı kamçı ile elinden almasından mı korkuyor... Acaba dövüşü durdursam mı? Yok yok, durdurmamalıyım... Belki sonunda kızar ve kılıcına sarılıp Elen'i doğrar. Tam fırsatı çünkü..."

Kamçı bir kez daha havada ıslık çaldı, bu defa delikanlının yanağında kırmızı bir iz bıraktı... Kara Murat, buz gibi soğuk bir sesle :

-Eh... Artık öfkenizi aldınız sanırım dedi. Bu gülünç oyunu sürdürmenin gereği yok...

Elen esefle başını salladı :

-Daha yeni başladık. Sizi öldürene kadar kamçılayacağım. Ya kılıcınızı çeker kendinizi korursunuz, ya da ölmeye razı olursunuz...

Kara Murat canı sıkılmış bir halde :"Bu kadın mutlaka elimden kılıcı alarak beni rezil etmek istiyor. Kamçı kullanmakta gerçekten usta... Yanına yaklaşmanın, kamçıyı yakalamanın imkânı yok... Böyle

-Kılıcına sarılıyor...

-Çekerse Prenses Elen'i ikiye böler...

-Ama çekemeyecek...

-Tabiî... Elen bunu bekliyor zaten...

-Kılıcını elinden alacak enayinin...

Bu sırada Baba Prens Gateluzyo ise kalbi sevinçle çarparak :

"Bizimki celâllendi galiba. Kızı öldürecek... Ondan sonra da ben onu öldürürüm" diye düşündü.

şamar oğlanı gibi kırbaçlanmak da pek tatlı bir şey değil... Bu kötü durumdan nasıl sıyrılacağım acaba? diye düşündü, sonra birden kararını verdi.

Son derece hızlı bir hareketle sağ elini beline doğru indirdi...

Herkeste bir şaşkınlık oldu, mırıltılar salonu sardı :

-Türk kızdı !..

Kara Murat'ın eli, belindeki kılıcının kabzasına doğru inerken, aynı anda Elen'in bileği yılan başı gibi kıvrıldı, kamçı görülmemiş bir hızla havada uçtu, Kara Murat'ın bileğine sarıldı...

Delikanlının gözlerinde sevinç dolu bir ifade belirdi.

Canı fena halde yanmıştı ama yine de memnundu.

Elen tuzağına düşmüştü...

Elini beline doğru indirmesi sadece bir oyundu..

Kamçı koluna sarılınca duyduğu müthiş acıya aldırış etmeden kamçıyı yakalayıverdi:

Elen, Kara Murat'ın aldatıcı hamlesini çok geç anlamıştı.

Birden yüzü sapsarı oldu.

Korku ve umut dolu bir hareketle kamçısını çekip kurtarmaya çalıştı..

Ama, Kara Murat'ın parmakları çelikgibiydi. Kımıldamadı bile...

Prens Dominik'in düşünceleri başkaydı:

"Eğer Kara Murat, Elen'i tokatlamaya, ya da küçük düşürecek bir harekette bulunmaya kalkışırsa onu kılıcımla dilim dilim doğrarım!"

Prens Nikola ise şöyle düşünüyordu:

"Biri benim adamım. Öteki ise sevdiğim kadın. Eğer Elen'e bir şey yapmaya kalkarsa, tahta geçme planlarımda önemli rolü olmasına rağmen, Kara Murat'ı öldürmek zorunda kalacağım.."

Elen, olanca gücüyle kamçısına asılırken garip bir şey oldu..

Delikanlı kamçının tuttuğu ucundan sert bir hareketle çekince Elen dengesini kaybetti, tökezlendi ve yuvarlanırcasına Kara Murat'ın üzerine gitti...

Baba Prens Gateluzyo kanlı sonucu umutla bekliyor:

"Yabancı şimdi onu öldürecek!" diye seviniyordu.

Öte yandan Prenses Julya, güzellikte sarayda tek rakibi olan Elen'in düştüğü güç durumdan memnun oldu. Dudakları alaylı bir şekilde kıvrılmıştı. O da:

"Kara Murat şimdi bu şımarık kadına dersini verecek." diye düşünmekteydi.

Dengesini kaybeden Elen, kendini bir anda Kara Murat'ın kolları arasında buldu, çırpındı, kurtulmaya çalıştı. Ama, gövdesini saran kollar, çelik birer kıskaç gibiydi..

Kara Murat, hafifçe gülerek:

- Tutmasam düşecektiniz, dedi.

Elen'in göğüsleri, Kara Murat'ın göğsü üzerinde ezildi, bir an nefesleri birbirine karıştı.

Genç kadın ürperdi, titredi. Şaşkın, perişan, korkudan ve öfkeden deli gibi:

- Bırakın ! Bırakın beni ! diye haykırdı.

Delikanlı son derece sakin bir sesle:

çinde döndü.

Birden yanı başında, Prens Dominik'in asık yüzünü gördü. Soğuk bir tavırla sordu:

- Ne dediniz?

Kahramanca bir tavır takınan Prens Dominik ona dik dik baktı..

- Prenses'i bırakmasaydınız, sizi tokatlayacaktım ...

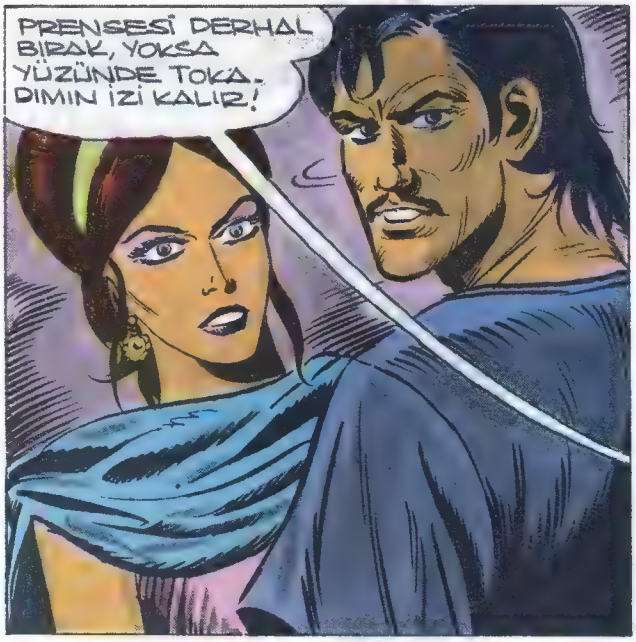

- Tabii.. Tabii bırakacağım ! dedi. Yalnız...

Salonda sert bir ses gürledi:

- Yalnız malnız yok delikanlı ! . Prenses'i derhal bırak, yoksa yüzünde tokadımın izi kalır ! ..

Kara Murat, duyduğu bu emredici sesle irkildi..

Saçları diken diken oldu.

Elen'i usulca bıraktı.

Her an için patlaması mümkün olan bir öfke i -

Genç prensin halinde, sevdiği kadını canavarın elinden kurtaran eski çağ şövalyelerinin gururu vardı.

Elen'in gözüne girmek için bundan uygun fırsat bulamayacağını düşünmüş, derhal harekete geçmişti.

Baba Prens Gateluzyo müthiş bir üzüntü içinde :

"- Eyvah ! Dominik her şeyi berbat etti ! "

Ne talihsizlik !" diye homurdandı.

Salonu büyük bir şaşkınlık dalgası kaplamıştı..

Kara Murat, Dominik'e ilgi ile sordu:

- Demek beni tokatlayacaktınız?

Güçlü kuvvetli, kavgacı bir insan olan ve prensliği nedeniyle sarayda kimsenin kendisine karşı gelemeyeceğine inanan Dominik, bu alaylı soru üzerine öfkeyle sarsıldı, bağırdı:

- Evet ! İstersen deneyeyim !

Kara Murat görülmemiş derecede sakin bir sesle:

Kurtaramayınca kuduran bir öfkeyle bütün vücudu sarsıldı.

Bileğini kavrayan parmaklar, kerpeten gibiydi..

Bu canlı kerpeten, her an biraz daha bileğini sıkıyor, canını acıtıyordu.

Genç prens titredi, bakışları ıstırapla bulandı.

Alnında iri iri terler birikmişti..

- Evet, lütfen, dedi. Tokadınızı çok merak ettim !.

Dominik'in bakışları kararardı, kalbine bir hançer yemiş gibi sarsıldı, korkunç bir öfke nöbetine tutularak tokat atmak için kolunu yıldırım gibi kaldırdı..

Fakat indiremedi...

Kara Murat'ın güçlü pençesi Dominik'in bileğini havada yakalamıştı.

Genç prens kolunu kurtarmak için çırpındı.

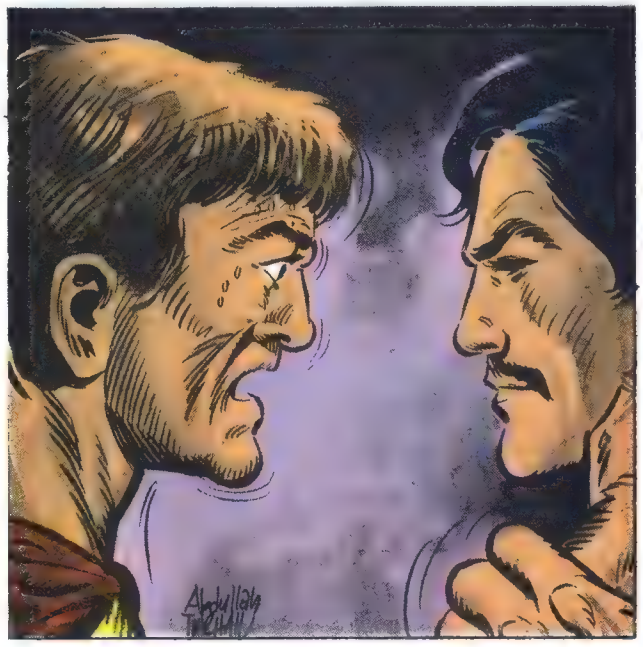

Kara Murat, parmaklarını biraz daha sıktı.

Dominik'in yüzü mosmor oldu ve korkunç bir şekil aldı..

Duyduğu acı ile gözleri yuvalarından dışarıya fırlar gibi oldu ..

Yüzünün çizgileri birdehşet maskesi halini aldı.

Karşılaştığı bu korkunç kuvvet karşısında, diz çökmek zorunda kaldı, inledi:

- Aaaah ! Bırak ! Bırak bileğimi ! Koparacaksın!

Prens Dominik'in iniltisiyle salondaki herkes sanki taş kesildi.

Kara Murat onun bileğini bıraktığı zaman, ağız - lardan birer hayret çığlığı döküldü :

- Aaa! Prensin bileği simsiyah olmuş !
- Çürümüş . Vallahi çürümüş ..
- Bu ne müthiş kuvvet böyle?

dürürüm ! dedi.

Sonra yürüdü, herkesin şaşkın bakışları arasın - dan salondan çıktı, gitti.

Kara Murat salonu terk ederken, Prens Nikola i - le Prenses Julya garip bir şekilde birbirlerine bak - tılar ve sessizce aralarında anlaştılar.

Bu sırada Baba Prens Gateluzyo büyük bir öfke içinde Kara Murat'ı düşünüyor, "Bu adam deli mi ne?

- Bu insan değil, bir şeytan ! . .

Gerçekten, Dominik'in bileği korkunç bir şekil - de morarmıştı. Genç prens iki büklüm olmuş, yüzü a - cı ile buruşarak, bileğini ovuştururken, kin dolu bir sesle homurdandı:

- Bunu çok pahalıya ödeyeceksin !

Kara Murat omuz silkti, soğuk bir sesle:

- Bir daha bana tokat atmaya kalkarsan seni öl -

Eline fırsat geçtiği halde Elen'i neden öldürmedi ? Üstelik oğlum Dominik'e hakaret etti. Ondan bunun hesabını sormalıyım" diyordu.

Gateluzyo, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra, salon - daki soğuk havanın dağılması için bir işaret yaptı. . .

Çift kanatlı büyük kapı gürültüyle açıldı. Su pe - risi kıyafetinde, yarı çıplak, otuz kadar güzel kız, dans ederek salona girdi. .

Kara Murat koridorda yürürken, önceleri kolay sandığı işin, gittikçe karıştığını, bir kaplan gibi yırtıcı olan Elen'i kaçırmanın çok zor olacağını düşünüyordu.

Üstelik bu gece, Prens Dominik gibi önemli bir kişinin daha düşmanlığını kazanmıştı:

- Kimbilir belki, oğlunu küçük düşürdüğüm için Baba Prens bile bana kızmıştır, diye mırıldandı.

Kara Murat, böyle düşünerek yürürken. birden yu-

Bu, bir tuzak olabilir miydi?

Kadın önde, o arkada yürüdüler. Bazı salonlardan geçtiler.

Kara Murat birden kendini, sabah yerde kan lekesini gördüğü odada buldu. Ama şimdi bu leke yoktu. Temizlemişlerdi.

Salonu hafif bir ışık aydınlatıyordu. Kendisini getiren kadın ortadan kaybolmuştu.

Delikanlı. havretle çevresine bakınırken arka-

muşak bir elin elini tuttuğunu hissetti, bir ses kulağına fısıldadı:

- Lütfen benimle geliniz !

Bu, ılık tatlı bir kadın sesiydi:

Kara Murat şaşırmasına rağmen, sessizce kadının isteğine uydu.

Kalbi hızlı hızlı atıyordu.

Kimdi bu kadın?

Kendisini nereye götürüyordu?

sından boynuna bir çift kolun dolandığını fark etti.

Kulağının dibinde ihtiras dolu bir ses:

- Gelin benim kahraman erkeğim, sizi bekliyorum, diye fısıldadı..

Bu Prenses Julya idi.

Kara Murat, geri döndüğü vakit, Julya'nın yarı çıplak, ılık ve güzel vücudu kollarının arasına düştü.

Genç kadın, nemli dudaklarını arzu ile ona doğru uzatarak:

- Öp beni ! Sev beni ! Sen benimsin diye inledi..

Sıcak ve titrek dudakları usulca Kara Murat ' ın ağzına yapıştı. Onu, sımsıkı saran çıplak kolları ile yerdeki yumuşak tüylü halının üzerine doğru çek - mek istedi.

Fakat Kara Murat, bu tatlı aşk öpüşüne karşılık vermedi. Bir heykel gibi kımıldamadan durdu. Dim - dik ve duygusuzdu.

- Bütün erkekler en ufak bir gülümsemem için yanıp tutuşurken, sen beni reddediyorsun öyle mi?

- Evet !

- Aptal !

- Belki ...

Prenses Julya öyle müthiş bir kızgınlık nöbetine kapıldı ki, onun bu korkunç halini gören Kara Mu - rat ürperdi, farkında olmadan bir adım geri çekildi.

Bir erkeğin, kendisini böyle reddetmesini Julya'-

Bütün vücudunu aşk titremeleri kaplayan Julya delikanlının soğuk davranışı karşısında şaşırdı kal- dı. Derin bir hayret içinde:

- Benimle sevişmek istemiyor musun ?diye sordu Kara Murat, sakin bir sesle:

- Hayır ! dedi.

Julya birden sarardı, zor zaptedebildiği bir öf - ke içinde haykırdı :

nın aklı almıyordu. Birdenbire kendini o kadar mah - zun hissetti ki, ölmeyi bile düşündü.

Genç kadının içini, öfkeyle birlikte derin bir me- rak da sarmıştı. Bütün ruhunun kin dolduğunu karşı - sındakine anlatan vahşi bir sesle:

- İyi ama neden? diye sordu.

Kara Murat, şehvet delisi Prenses'e gereken der- si verdiğini düşündü:

- Bir günde aynı tatlıyı iki defa yemem! dedi.,

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 EKİM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 36 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Dudaklarındaki gülümseme ile bir kat daha zalim görünen kadın, öfkenin, ıstırabın, kudurmanın, ümitsizliğin müthiş kini ile :

-Bunu çok pahalıya ödeyeceksin ! diye haykırdı . Oysa ben bu sarayda seni korumak, yükselmeni sağlamak, tehlikelerden korumak istiyordum.

Kara Murat umursamaz bir şekilde omuz silkti . İçinden :

-"Bir düşman daha kazandık" diye düşündü. "Benim bu düşman kazanma huyum gerçekten çok kötü.. Ama ne yapayım? Ben istediğim kadınla yatarım , yoksa beni her isteyen kadınla değil !"

Prenses Julya da Kara Murat'a bakarak düşünüyordu :

-"Güçlü bir erkek... Hiç bir şeyden yılmayan, atılgan ve zeki.. Bu adamdan çok faydalanabilirdim . Ama olmadı. Üstelik beni tahkir etti. Şu halde cezasını bulmalı, ölmeli... Oysa beni reddetmese, kendini bekleyen tehlikeden mutlaka kurtaracaktım !"

Julya bir saniye içinde aklından bunları geçirdikten sonra elini sert bir hareketle uzatarak Kara Murat'a kapıyı gösterdi.

Delikanlı hafifçe eğildi, hiç cevap vermeden kapıya doğru yürüdü.

Genç kadın onun arkasından kin dolu bakışlarla baktı. Dudaklarında korkunç bir gülümseme vardı :

-Bana hakaret ettin ama az sonra pişman olacaksın !

Kara Murat kapıdan çıktığı vakit hayretle mırıldandı :

-Başka bir salona girdim !.. Geldiğim kapı bu değil !..

Nerede bulunduğunu anlamaya çalışırken, bitişik odadan telâşlı ayak seslerinin geldiğini duydu, o tarafa doğru yürüdü. Kapı aralıktı . Baktı...

Geniş salonda genç bir adam sinirli adımlarla dolaşıyordu.

Sabırsızdı !

Gözlerinde zalim parıltılar vardı !

Vücudu beklemenin verdiği ıstırapla gerilmişti.

Birini bekliyordu ama, kimi?

Bu genç adam, Prens Nikola idi.

Birden gözleri karşıdaki küçük kapıya saplandı, bakışları nefret ve kinle kararadı.

Prens Dominik birden şaşırdı, sarardı, duyduklarına inanamadı.

-Nee? Beni öldürmek mi istiyorsun?

Nikola buz gibi bir sesle cevap verdi :

-Evet !

Dominik'in yüzü gerilmiş, dudakları mosmor olmuştu :

-İyi ama neden? Neden?

Kapıdan içeri kardeşi Prens Dominik girmişti.

Genç Prens, ağabeyine doğru yürüyerek konuştu :

-Beni niçin çağırdın? Adamının yaptığı saygısızlık için özür mü dileyeceksin? Yoksa onu cezalandıracağını mı söyleyeceksin?

Prens Nikola boğuk bir sesle :

-İkisi de değil kardeşim, dedi. Bu gece burada seni öldüreceğimi söylemek için çağırdım ! Son duanı yap !

-İki sebebi var. Birincisi Midilli Adası ya senin olmalı, ya benim... İkimize birden çok küçük gelecek

Dominik hâlâ duyduklarına inanamıyordu :

-Nikola, şaka etme benimle... Bir ada için kavga mı edeceğiz? İstiyorsan bütün ada senin olsun...

Nikola acı acı dudak büktü :

-Bizi dövüşmek, kozlarımızı paylaşmak zorunda bırakan ikinci bir sebep daha var !

-Yaaa ! Nedir bu sebep?

-İkimiz de aynı kadını seviyoruz !

Dominik daha da sarardı :

-Aynı kadını mı?

-Evet ! Elen'i...

İş gerçekten ciddileşmişti. Salonda tehlikeli bir hava esti. İki kardeş düşmancasına birbirlerine baktılar.

İkisi de birbirini kinle süzüyordu.

Nikola bunu söyledikten sonra birden kılıcına el attı, hızla kınından sıyırarak haykırdı :

-Midilli Prensi Gateluzyo'nun oğlu Dominik! Eğer seni bir köpek gibi öldürmemi istemiyorsan kılıcını çek, kendini koru !

Dominik en az ağabeysi kadar yaman bir silahşordu. Dövüşten korkmazdı. Ama bu kavga ona çok saçma görünüyordu.

Dominik'in duraksamasını, kendisinden korkmasına veren Nikola tekrar bağırdı :

İkisi de sararmıştı.

İkisinin de ağızları kurumuştu, elleri titriyordu.

Ağabeysinin gözlerindeki kanlı ışıltıları gören Dominik ürkek bir sesle :

-Demek hem adaya, hem Elen'e sahip olmak istiyorsun?

-Evet !

-Çok şey istiyorsun !

-Belki !

-Korkak köpek ! Çek kılıcını diyorum sana ! Çek - sen de çekmesen de, elimden kurtulamayacaksın çünkü... Hiç değilse yiğitçe öl !

Kapının aralığından bakan Kara Murat donmuş kalmıştı. Derin bir hayret içinde :

-Vay canına ! dedi. İki kardeş düello edecek ha !

Kardeşi kardeşe düşman eden bu hırs ne korkunç bir duyguydu !

Bir taht için, bir kadın için, birbirlerini çok seven, ya da sevdikleri sanılan iki kardeşin birbirine kılıç çekmesi mümkün müydü?

Ağabeysinin hareketleriyle kafası allak bullak olan Dominik'in eli birden kılıcının kabzasına gitti.

Fakat hâlâ kararsızdı.

Yüzü hiddetten bembeyaz olmasına rağmen kılıcını bir türlü çekemiyordu.

sonra barışırlar... Araya girip ben kötü kişi olmayayım! diye mırıldandı.

Salonda kılıçlar birbirine çarptı, yaman bir mücadele başladı.

Nikola bütün kuvvet ve ustalığını bileğinde toplamış, son derece dikkatle kılıcını kullanıyor ve akıllıca dalışlarla Dominik'i güç durumlara düşürüyordu.

Buna karşılık, Dominik'in yüzünde derin bir ıstırabın gölgesi vardı. Bütün vahşetine, bütün kan dökücülüğüne rağmen ağabeyiyle dövüşmeyi gereksiz ve saçma buluyordu.

Sonunda, kudurmuşçasına karşısında duran Nikola'nın korkunç hali onu ürküttü, isteksizce kılıcını sıyırırken :

-Madem istiyorsun, öyle olsun! dedi.

Karşı karşıya geçerek düello vaziyeti aldılar.

Kara Murat bir an, duruma karışmayı düşündü, fakat sonra :

-Ne de olsa kardeşler... Şimdi dövüşürler, az

Genç prens, bu garip dövüşe çabuk son vermeyi düşündü. Birden şiddetle atıldı. Kısa fakat müthiş çarpışma sonunda Dominik ağabeysini bir köşede sıkıştırıp, kılıcını gırtlağına dayadı, soluk soluğa :

-Ben kazandım ağabey! dedi.

Nikola çirkin bir küfür savurdu, kardeşine deli gibi bakarak haykırdı :

-Allah kahretsin, evet sen kazandın, öldür beni!

Dominik'in kılıcını biraz batırması, ağabeysinin ölmesi için yeterdi. Fakat kendini tuttu... Kılıçlı eli titriyordu.. Ne de olsa bu adam kardeşiydi. Acı acı başını sallayarak:

-Hayır, öldürmeyeceğim! Ben kardeş katili olamam! dedi.

Birden kesin kararını verdi, kılıcını indirerek kınına sokmaya hazırlandı.

Bu arada salonu Nikola'nın vahşi sesi çınlattı:

-Kavga bitmedi! Kolla kendini! İkimizden biri bu gece mutlaka ölecek!

Dominik çevik bir hareketle yana sıçrayarak Nikola'nın öldürücü darbesini son anda güçlükle önledi.

Çarpışma bir süre daha bütün hızıyla devam etti. Nikola arka arkaya şiddetli birkaç hamle yaptı.

Bu hamlelerden birinde Dominik'in kılıcı elinden fırladı:

Az önce dövüşü kazanmış olan Dominik, şimdi silahsız kalmıştı.

Yere düşen kılıcın üzerine basan Nikola sevincinden haykırmamak için dişlerini sıkıyordu.

Dominik'in yüzü gerilmiş, dudakları mosmor olmuştu.

Nikola öfkeli öfkeli soludu:

-Bir dakika sonra canın cehenneme gitmiş olacak! Duanı yap ve son isteğini söyle!

Dominik, ağabeysinin, kendisini öldürebilecek derecede canavarlaşabileceğine hâlâ inanamıyor, bütün bunları tatsız bir şakadan ibaret sanıyordu. Bu yüzden hafifçe gülümseyerek:

-Sen benden büyüksün, dedi. İkimizden birinin ölmesi gerekiyorsa, işte kalbim! Bu kadar törene gerek yok! Kılıcını sapla bitsin..

Dominik kollarını göğsü üzerine kavuşturmuştu. Korkusuzca duruyor, ağabeysinin kılıcı elinden atmasını bekliyordu.

Fakat Nikola vahşi bir sesle kükredi:

-Madem öyle, kollarını göğsünden çek! Kılıcımla kalbinin arasında hiç bir engel bulunmasın ki, seni bir vuruşta öldüreyim. Fazla acı çekmeni istemem.

-Hay hay! İşte kollarımı indiriyorum!

Aynı anda ellerini umursamaz bir tavırla beline

Bu sırada Nikola, kılıcını yavaş yavaş uzatarak sivri ucunu Dominik'in kalbi üzerine yerleştirmiş bulunuyordu.

Dominik ise hâlâ gülümseyerek ona bakmaktaydı.

Kısa bir sessizlik olmuştu.

Birden, Nikola'nın kılıcı tutan sağ kolu hızla ileri uzandı. Sivri çelik Dominik'in gömleğini deldi, eti yardı ve genç prensin kalbine girdi.

dayadı, göğsünü gerdi, gözlerini Nikola'nın gözlerine dikti:

-Bekliyorum!

Son ana kadar şaka yaptıklarını zannederek onları kapı aralığından seyreden Kara Murat, garip bir önsezi ile endişelendi:

-"Şimdi kan çıkacak! Cinayeti önlemeliyim!" diye düşündü.

Birden kapıyı açarak salona daldı.

Korkunç, tüyler ürpertici bir çığlık duyuldu.

Ağabeysinin kılıcı sapına kadar Dominik'in kalbine gömüldü...

Dominik şiddetle sarsıldı, bütün vücudu titredi, dudakları bembeyaz kesildi. Nikola'nın gözlerine dikilen gözlerinde tarif edilmez bir hayal kırıklığı belirdi. Dizleri kıvrıldı, düştü, çırpındı ve öldü.. Açık gözlerinde hâlâ inanamıyormuş gibi şaşkın bir ifade vardı.

Nikola kanlı kılıcını kardeşinin göğsünde bırak - tı, sevinç içinde mırıldandı:

-Tanrı'ya şükürler olsun, ilk engeli temizledim!

Aynı anda bir el omuzuna dokundu, kulağının di - binde bir ses gürledi:

-Katil! Kardeş katili!

Nikola çevik bir hareketle geriye sıçrayarak dön - dü, karşısındakine baktı.

Bu, gözleri korkunç bir nefretle parıldayan Kara Murat'tı. Yüzü öfkeden gerilmiş bir halde:

-Alçak herif! Bütün olanları gördüm!.. Sen iğ - renç bir kardeş katilisin! diye bağırıyordu.

Katil Prens ona aldırış bile etmedi.

Kara Murat'ın kendisini yakalamak için üzerine atıldığını görünce geri sıçradı ve bir kapının ardın - da kayboluverdi.

Kara Murat, yüzüne karşı gürültüyle kapanan ka - pıyı bütün gücüyle sarstı, yumrukladı, kolay kırılır cinsten olmadığını anlayınca avını kaçırmış bir kap - lan gibi homurdanarak döndü.

Dominik yerde, göğsüne saplanan kılıçla beraber yatıyordu. Kılıcın kenarından kanlar sızıyordu.

Kara Murat eğildi, baktı, hüzünle:

-Ölmüş! diye mırıldandı.

Sonra derhal oradan uzaklaşmaya karar verdi.

Olay yerinde fazla kalması kendisi için tehlike - li olabilirdi.

Döndü, salona girdiği kapıdan çıkmak isterken, bu kapının kapanmış olduğunu hayretler içinde gördü.

-Allah Allah! Kapı kapanmış! Acaba kim kapadı bunu?

Salonun iki kapısı vardı. Biri Prens Nikola'nın kaçtığı kapı... Kapalıydı...

İkincisi Kara Murat'ın içeri girdiği kapı.. O da şimdi kapanmıştı.

Ortada esrarengiz bir şeyler dönüyordu.

Atıldı, kapıyı olanca gücüyle zorladı, ama kıra - madı.

Pencereye koştu, baktı, atlanamayacak kadar yük- sekti.

Birden kendisine oynanan oyunu anlar gibi oldu,

dehşetle ürperdi.

Müthiş bir düşünce beynini alev gibi yaladı :

-Tuzak ! Tuzak bu !

Alnında beliren soğuk teri sildi, kendi kendine öf- keyle söylendi :

-Aptal gibi nasıl da düştüm bu oyuna ? Anlama - lıydım bunu. Julya'nın davranışından anlamalıydım !

Kara Murat çaresizlik içinde salondan çıkacak

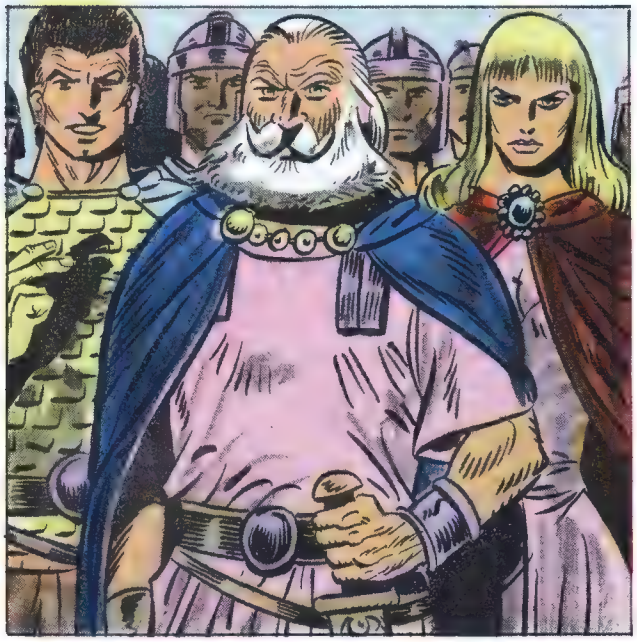

bir yer ararken, birden kapılar gürültüyle açıldı, bir sürü silâhlı adam içeri doldu.

Başlarında Baba Prens Gateluzyo, Prens Nikola ve Prenses Julya vardı.

Az önce kardeşini öldüren Prens Nikola :

-Evet baba ! Bu salondan müthiş gürültüler geli - yordu ! Size haber vermeyi uygun buldum ! diyordu.

Nikola salona şöyle bir göz attıktan sonra, bir tiyatro aktörü ustalığıyla çığlığı bastı :

-Katil ! Katil ! Kardeşimi öldürmüş !

Baba Prens de, salonun ortasında yatan oğlunun cesedini görünce acı acı bağırdı, sonra koşup onun ö - lüsünün üzerine kapandı :

-Oğlum ! Oğlum !

Yaşlı prensin gözlerinden yaşlar sicim gibi ini - yordu.

Prenses Julya, Kara Murat'ı göstererek haykırdı:

-İşte ! Katil orada ! Kaçamamış !

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 EKİM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 37 FİYATI 100 KURUŞ

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Kara Murat bu komediye acı acı bakıyordu.

Katil olmadığını söylese, gerçeği suratlarına haykırsa, kendisine kim inanırdı?

Dominik'i ağabeysinin öldüreceğine kim ihtimal verebilirdi?

Baba Prens hıçkırıyordu:

-Aah! Oğlum! Seni vuran kılıç benim de kalbimi deldi! Fakat intikamın alınacak oğlum! Seni öldüren de korkunç işkencelerle can verecek.

Başını kaldırarak Kara Murat'a baktı.

Gözleri kıpkırmızıydı.

Yanaklarından süzülen yaşlar, sakallarının ucunda birikiyor, oradan yere damlıyordu.

Korkunç bir sesle emir verdi:

-Yakalayın şu köpeği!

Prenses Julya da isterik çığlıklar atıyordu:

-Tutun! Vurun! Öldürün!

Halinde "Nasıl? Az önce beni tahkir eder misin? Şimdi cezanı çek!" demek ister gibi bir ifade vardı.

Prens Nikola ise, kardeşinin başucunda sahte göz yaşları döküyordu:

-Zavallı kardeşim! Ne temiz ruhlu bir gençtin sen. Bu cinayetten kendimi sorumlu tutuyorum. Çünkü bu katili saraya ben getirdim. Ama nereden bilebilirdim böyle olacağını?

Kara Murat, Nikola'ya iğrenerek baktı:

-Rolünü çok güzel oynuyorsun alçak köpek! diye homurdandı.

Aynı anda muhafızların komutanı iki adım atarak Kara Murat'ın karşısına dikildi:

-Prensin emrini duydun! Kılıcını teslim et!

Kara Murat hızla kılıcını kınından sıyırdı ve ucunu yere dayayarak beklemeye başladı:

-Pekâlâ, gel de al!

Bir yandan da düşünüyordu:

-"Teslim olmak, işkencelerle ölmek demektir ... Böyle çirkin bir şekilde can vereceğime, bunlara şerefli bir Türk'ün nasıl öldüğünü göstermeliyim! Vuruşa vuruşa, öldüre öldüre, ölmeliyim!"

Muhafızların komutanı tekrar sordu:

-Demek kılıcını vermiyorsun?

Kara Murat alay etti:

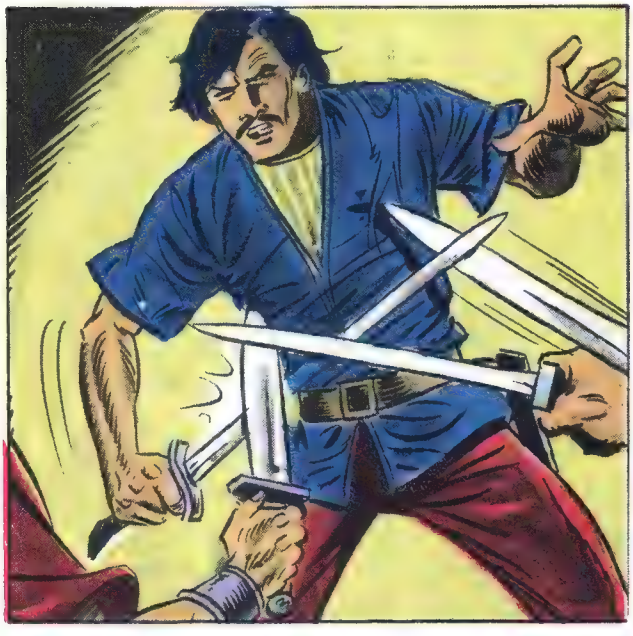

Kara Murat tek başına on beş kişiyle dövüşüyordu.

Boğuşma devam ederken, uzanan bir kılıç, Kara Murat'ın gömleğini yırttı, etini deldi. Omuzunda ufak bir delik açtı.

Delikanlı, sıcak bir kanın göğsünden aşağıya indiğini duydu, öfkelendi, korkunç bir hamle yaparak iki kişiyi birden yere serdi:

-Alın utanmaz köpekler! Alın size! Kılıç öyle değil, böyle kullanılır!

-Vermeye hazırım. Ama almasını bilmek gerek!

Muhafızlar hep birden Kara Murat'ın üzerine, saldırırlarken Baba Prens haykırdı:

-Onu canlı yakalayın! Kolay ölüm, onun için kurtuluştur! İşkenceyle can vermesini istiyorum!

Muhafızlar çılgıncasına atılırken, Kara Murat'ın müthiş kılıcı, şimşek gibi çakmaya, yılan gibi sağa sola uzanıp, fıskiye gibi kan fışkırtmaya başladı

Çarpışma çok şiddetli ve kanlı oldu.

Kara Murat'ın kolu, ölüm makinesi gibi her inip kalkışta bir can alıyordu.

Fakat bu müthiş savaş daha ne kadar devam edebilirdi? Delikanlı yavaş yavaş yorulmaya, nefesi sıklaşmaya başlamıştı.

Birden gözleri sevinçle parladı.

Hep birden kendisine saldıran muhafızlar kapıyı boş bırakmışlardı.

Orada yalnız Prenses Julya duruyordu.

Üzerine saldıranları yarıp geçebilirse...

Evet, evet! Neden olmasın?

Korkunç bir nara atarak umutsuzca saldırdı.

Hücumun şiddetinden muhafızlar çil yavrusu gibi dağıldılar, korku ile oraya buraya kaçıştılar.

Kara Murat kendisine kanlı bir yol açarak ilerledi, birkaç adımda kapıya ulaştı.

Düşmanının kaçmak üzere olduğunu gören Prenses Julya gözlerinden ateşler saçarak hançerini çekti, önünü kesmek istedi:

-Seni ben geberteceğim!

Kara Murat, genç kadının bu çılgın davranışına sadece gülümsedi, onu hançerli bileğinden tuttu, tüy gibi kaldırarak peşinden gelenlerin üzerine savurdu.

Julya ayaklarının yerden kesildiğini, kısa bir an

havada uçtuğunu, sonra bir yığın vücudun üstüne düştüğünü hissetti, kendinden geçerken:

-Yakalayın onu! Kaçırmayın! Öldürün! diye inledi.

Kara Murat koridora çıkmıştı. Kapıyı derhal kilitledi:

-Bu onları bir süre oyalar! diye mırıldandı.

Sonra koridorda rastgele bir yöne yıldırım hızıyla koşmaya başladı. Hem koşuyor hem de:

"-Bu Allah'ın belâsı yerden nasıl çıkacağım?" diye düşünüyordu.

Bir dakika sonra muhafızlar kapıyı kırıp, Kara Murat'ın peşine düşmüşlerdi. Hep bir ağızdan bağırıyorlardı:

-Katil! Katil kaçıyor!

-Tutun! Yakalayın!

-Prens Dominik'i öldürdü!

-Diri yakalayın! Diri!

Koridorlar, her yandan koşup gelen muhafız - larla dolmuştu. Her koridora ayrı bir grup daldı.

Korkunç bir takip başlamıştı.

Ama çoğu kimi kovaladıklarını bile bilmiyordu . Koşuyorlar, bağırıyorlar, küfrediyorlardı.

Kara Murat da koşuyordu.

Nereye gittiğini bildiği yoktu.

Elindeki kanlı kılıç, ona korkunç bir görünüş ve-

kaybediyordu.

"Çok geçmeden muhafızlar bana yetişir." diye düşündü.

Köşeyi döndüğü vakit birden zınk diye durdu . Sendeledi. Bütün vücudunu bir ürperti kapladı.

Koridorda iki silahlı asker nöbet bekliyordu.

Alnı ter içinde, heyecanla geriye baktı.

Peşindeki uğultu gittikçe yaklaşıyordu.

Geriye dönemezdi.

riyordu. Saçları dağılmıştı, yüzü terden parlıyordu.

Arkasından koşan muhafızların uğultusu duyuluyordu.

Korkunç bir uğultuydu bu...Küfürlerin, tehditlerin ve homurtuların birbirine karıştığı tüyler ürpertici bir ölüm uğultusu...

Kara Murat sarayın yabancısıydı. Nereye kaça - cağını, ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden zaman

"-Galiba yakalandık!" diye düşündü.

İki nöbetçi de onu görmüş, elinde kanlı bir kılıçla karşılarına çıkan Kara Murat'a, bir deliye bakar gibi korku ve endişeyle bakmışlardı.

Koridorun derinliklerinden gelen sesler artık açıkça duyulmaya başlanmıştı:

-Katil var!

-Tutun!

-Kaçmasın! Yakalayın!

İki nöbetçi bu seslerle kendilerine geldi.

Demek karşılarında duran, gözleri yerinden fırlamış, saçları dağılmış, korkunç görünüşlü adam bir katildi.

İkisi de mızraklarını doğrultarak Kara Murat'ın üzerine atıldılar:

-Teslim ol! Bırak kılıcını!

Kara Murat sabırsız bir hareket yaptı:

-Çekilin önümden! Savulun! Ölmek mi istiyorsunuz?

-Neden öldürmüş?

-Bilinmiyor! Yakalanınca her şeyi bülbül gibi söyler!

-Evet, nasıl olsa kaçamaz...

-Kaçamaz tabii... Şimdi yakalanır alçak herif!

Kalabalık köşeyi döner dönmez birden durakladı. Arkadan gelenler öndekilerin omuzlarına yüklendiler.

-O ne?

Koridordaki uğultu artık iyice yaklaşmıştı.

Bağıra bağıra koşan muhafızların arasına uşaklar ve hizmetçiler de katılmışlardı.

Olayı bilmeyenler hem koşuyor, hem de birbirlerine soruyorlardı:

-Ne olmuş, ne olmuş?

-Prens Dominik öldürülmüş!

-Yaa? Kim öldürmüş?

-Bir Türk... Azılı bir haydut!

-Aman Allahım!

-Ölmüş! Ölmüşler!

Duvarın dibine yığılmış iki ceset vardı.

Yüzükoyun yatıyorlardı. Başlarındaki miğferler yana kaymıştı. Koridorun ortasında, yeni akmış, küçük bir kan birikintisi görülüyordu.

En öndeki muhafız, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra, haykırdı:

-Tamam! İzini bulduk! Buradan geçmiş!

-Evet, iki muhafızı öldürmüş!

-Korkunç bir adam bu!

-İleri! Yakalayalım!

-Kaçmasın! Öldürelim!

-İntikam! İntikam!

-Derisini yüzelim!

-Parçalayalım!

Kalabalık, vahşi homurtularla uzaklaştı ve kori - dor eski sessiz halini aldı.

O zaman garip bir şey oldu.

bir sevinç içinde:

-Şimdilik atlattık! diye mırıldandı.

Az ileride bulunan pencereye doğru koştu, aşağı - ya baktı.

Pencereden attığı öteki muhafızın cesedi sarayın avlusunda boylu boyunca yatıyordu. Başında birkaç kişi birikmişti. Merakla yukarıya bakıyorlardı.

Kara Murat'ı görünce heyecanla bağırdılar:

-İşte! Orada! Pencerede!

Garip, hatta inanılmaz bir şey...

Bir gören olsa "Aman Allahım! Mucize! Mucize! " diye haykırırdı.

Belki de korkudan düşer bayılırdı.

Yerdeki iki cesetten biri canlanmıştı.

Muhafızlar uzaklaştıktan sonra çevik bir hare - ketle ayağa fırlamış, başındaki miğferi attıktan sonra dağılan saçlarını düzeltmişti. Yüzünde memnun bir i- fade vardı.

Bu Kara Murat'tı. Delikanlı zor zaptedebildiği

-Katil! Katil!

-Muhafızlara haber verin!

Kara Murat hemen pencereden uzaklaştı, az ön - ceki kalabalığın gittiği yönün tersine koşmaya başladı

Bir yandan da düşünüyordu.

Nasıl kurtulacaktı buradan?

Saraydan çıkabilecek miydi?

Kaçmayı başarsa bile, tekrar dönüp Elen'i kaçı - rabilecek miydi?

Bu imkânsızdı!

İşler mükemmel giderken, birdenbire nasıl karışmıştı?

Prens Nikola neden kardeşini öldürmüştü?

Neden cinayeti onun üzerine yıkmak istemişti?

"Ah... Ah... Şimdi anlıyorum!" diye homurdandı. "Beni saraya bu kadar kolay kabul edişinden şüphelenmeliydim. Cinayeti çok önceden tasarlamıştı. Suçu yükleyecek bir kurban arıyordu. Bunun

Yakalandığı zaman mutlaka en korkunç işkenceler altında can verecekti.

Bundan şüphesi yoktu.

Kaçamazsa, kendisi için geriye tek çare kalıyordu:

Vuruşa vuruşa ölmek!

Yiğitçe... Bir Türk'e yakışır şekilde...

Bütün saray ayaklanmıştı.

Artık her yandan, kendisini arayan grupların sesleri geliyordu.

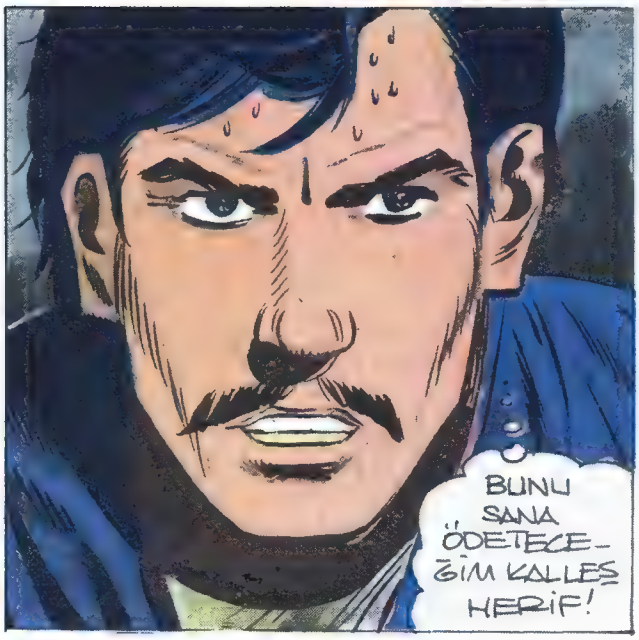

bir yabancı olması daha uygundu. Toplantıda Dominik'le çatışmamı fırsat bildi namussuz!"

İçi müthiş bir kinle kabardı, öfke ile:

-Bunu sana ödeteceğim kalleş herif! diye homurdandı.

Fakat şimdi bu boş intikam duygularını düşünmenin sırası değildi.

Herkes onu katil diye biliyordu.

Bunun tersini ispat etmesi olanaksızdı.

Geniş bir merdivenden inerken birden muhafız sürüsü ile karşı karşıya geliverdi.

Bir an nereye kaçacağını şaşırdı.

Muhafızlar sevinçle haykırdılar:

-İşte! Yakalayın!

-Tutun! Kaçmasın!

Kara Murat hızla geriye döndü, yukarı doğru kaçarken, birden zınk diye durdu.

Merdivenin üst kısmından da bir başka muhafız grubu geliyordu.

Hepsi de kana susamış birer canavar gibiydi. Bağırıyorlardı:

-Şimdi kapana girdi!

-Artık kaçamaz!

-Dikkatli olun! Çok tehlikeli bir hayduttur!

Kara Murat, iki ateş arasında kaldığını görünce umutsuzluk içinde:

Bu durumda ne yapabilirdi?

Kaçabilmesi için kuş olması lâzımdı.

Kuş mu?

Kuş ha!

Bu düşünce aklından şimşek gibi çaktı.

Neden olmasın!

Başka çaresi var mıydı?

Gerildi, iki adım attı, ayaklarının üzerinde yaylandı ve görülmemiş bir çeviklikle sıçrayıp, kuş gibi, merdivenin altındaki kalabalığın üstüne doğru uçtu.

-Allah kahretsin! diye bağırdı.

Aşağıdan ve yukarıdan koşarak yaklaşıyorlardı.

Çılgın bir öfke ile, aşağıya gelen gruba saldırdı. İlk hamlede iki kişiyi yere serdi.

Bu müthiş kılıç karşısında, muhafızlar bir an, korku ile gerilediler.

Arada bir boşluk meydana geldi.

Aynı anda yukarıdan gelen muhafızlar da yetişmişlerdi.

Onun gülle gibi üzerlerine geldiğini gören muhafızlar altta kalıp ezilmemek için bağırarak kaçıştılar.

Kara Murat bir hamlede kalabalık grubun büyük kısmını aşıp, son basamaklarda bulunan muhafızların üzerine düştü.

Beraberce yere yuvarlandılar.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 EKİM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 38 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihali, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Onlar daha ne olduklarını anlamadan Kara Murat kendini toparladı, ayağa fırladı ve aşağıdaki koridora saptı.

Muhafızlar da bağırarak, küfrederek, kuduz köpekler gibi hırlayarak peşine düştüler.

Kara Murat umutsuzca kaçıyordu.

Çevresindeki ağın her geçen an biraz daha daraldığını, bir süre sonra, hangi köşeyi dönse bir muhafız sürüsü ile karşılaşacağını anlıyordu.

dı.

Dar koridor, bir duvarla son buluyordu.

Bağıran, küfreden, lânetler okuyan kalabalık iyice yaklaşmıştı.

Kara Murat döndü, sırtını duvara dayayarak çevresine hızlı bir bakış fırlattı.

Bir süreden beri o, kurtulmak için değil, kendisine rahat dövüşebilecek bir yer bulmak için kaçıyordu.

Nefes nefeseydi...

Daracık bir koridora saptı.

Onun peşinden koşanlar sevinç çığlıkları attılar :

-Çıkmaz koridora saptı !

-Kıskıvrak yakalarız onu şimdi !

-Artık kaçamaz !

Gerçekten Kara Murat koridorun sonuna geldiği vakit ıstırap içinde :

-Lânet olsun ! Çıkmaz koridormuş ! diye bağır-

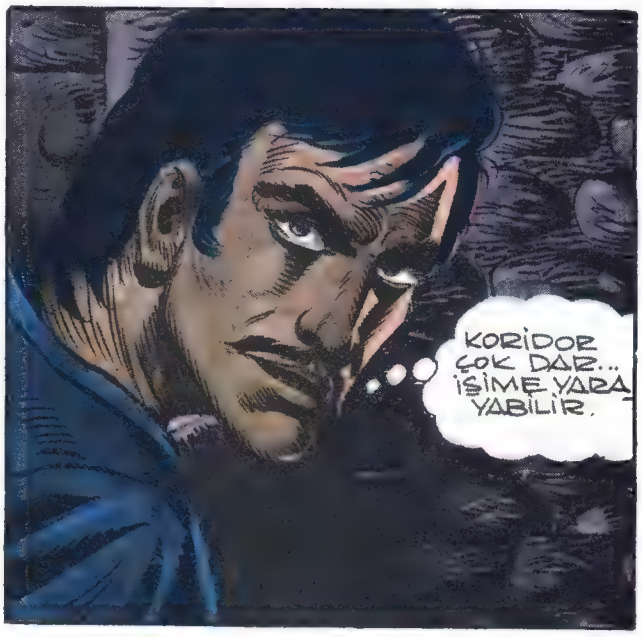

Bu koridordan daha iyi bir yer mi bulacaktı ?

Arkasından saldıramazlardı. Önden de aynı anda iki kişiden fazla insanın saldırma olanağı yoktu. Çünkü koridor üç kişinin yan yana yürüyemeyeceği kadar dardı.

Uzun süredir ilk defa Kara Murat'ın yüzü güldü. Rengi biraz sararmıştı. Fakat sakindi. Vahşi bir karar vermişe benziyordu.

Evet...Kararı ölmekti !

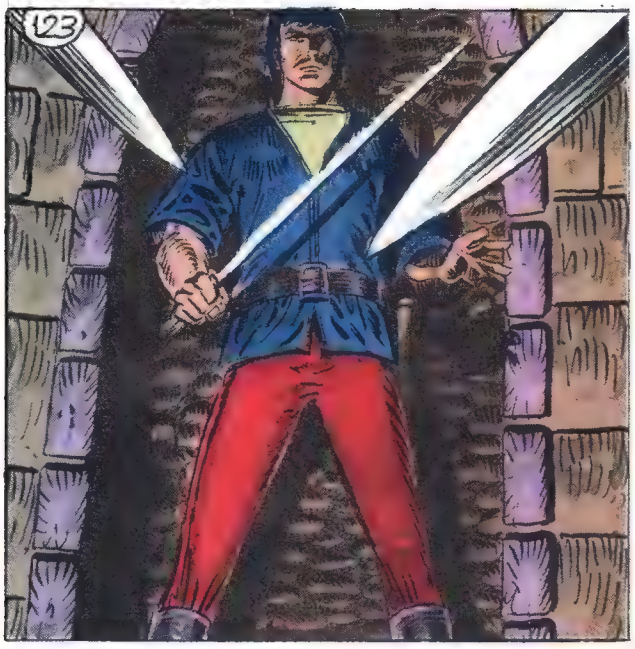

"-Ne alâ, ne alâ ! Yorulup, kılıç elimden düşene kadar en az on beş-yirmi kişiyi haklarım..." diye düşündü.

Yaklaşan kalabalık bir an durdu.

Yüzünün çizgileri gerilmiş, kılıcı elinde, canlı bir ölüm heykeli halinde karşılarına dikilen delikanlıya ürpererek baktılar.

Bu duruş, korkunç, inanılmaz ve heyecanlı bir duruştu

ledi.

Yere bir anda üç kişi cansız düşmüştü.

Muhafızlar bir an durduktan sonra, önlerindeki cesetleri çiğneyerek tekrar saldırdılar.

Kara Murat'ın dudaklarında artık soluk bir gülümseme vardı.

Kılıcı tekrar havada döndü, tekrar birkaç kişiyi devirdi.

Delikanlı "Bilmeden en iyi dövüşülecek yere gel-

Sonra birden bağırarak saldırdılar.

Kara Murat'ın sesi, koridorda gürledi :

-Geri basın ! Geri basın köpek sürüsü...

Kılıcı sağa, sola, her yana inip kalkmaya, ellerde, yüzlerde, göğüslerde kanlı çizgiler, kanlı delikler açmaya başladı :

-Geri basın diyorum size ! Geri basın köpekler!

Kanlı kılıcın korkunç bir şekilde parıldayarak hızla inip kalkışı karşısında, saldıran kalabalık geri-

mişim" diye sevindi.

Muhafızlar ilk kez karşılaştıkları bu müthiş insanın önünde yeniden gerilediler.

Artık, yerdeki cesetlerin üzerine basarak geçmek bile güç oluyordu.

Hiddet, öfke ve dehşette doğan bir sessizlik bu kana susamış adamların üzerine düştü.

Sonunda biri kuduran bir öfke ile bağırdı :

-Onu bu şekilde öldürmemize imkân yok !

-Peki ne yapalım?

-Okçuları çağıralım !

Muhafızların kalpleri sevinçle titredı :

-Evet, evet ! Okçuları çağıralım ! Okçuları çağıralım ! diye bağrıştılar.

Bu iyi bir fikirdi.

Korkunç bir canavar gibi gördükleri bu yabancıyla artık dövüşmelerine gerek kalmadığını düşünerek birden neşelendiler.

lar !"

İçi isyan duygularıyla doldu.

Bu alçak adamlar, insana dövüşe dövüşe ölmek fırsatını bile vermiyorlardı.

Pis, kalleş, iğrenç yaratıklar !

Korkak köpekler !

Artık muhafızların saldırıları durmuştu. Beklemekten başka yapacak şey yoktu.

Umutsuz, acı, korkunç ve heyecanlı bir bekleyiş..

İki muhafız koşarak gitti.

Ötekiler, önlerinde biriken ceset yığınının birkaç adım gerisinde durarak beklemeye başladılar.

Kara Murat, okçuların geleceğini anlayınca ürperdi, tepeden tırnağa titredi. Müthiş bir öfke içinde :

-Kalleş herifler ! diye bağırdı.

Sonra içini bir hüzün kapladı, acı acı düşündü.

"-İşte sonum geldi ! Okçulara karşı ne yapabilirim? Hiç ! Uzaktan beni kuş gibi vuracak namussuz-

Kara Murat dimdik duruyor, gözlerinden ateş saçarak, vücudu titreyerek, gurur dolu göğsünü şişirerek bekliyordu.

Kanı müthiş bir öfkeyle kaynıyordu ama yapabileceği bir şey yoktu !

Birkaç dakika sonra okçular geldiler. Başlarında bir de subay vardı.

Kara Murat alnında parıldayan soğuk terleri sildi :

"-İşte az sonra yaylarına okları takacaklar ve gerip fırlatacaklar... Sonra dört ok birden göğsüme saplanacak ! Ne hazin bir son !"

O acı acı bunları düşünürken, muhafızlar geri geri çekildiler. Okçular öne geçti. Aralarında on metrelik bir mesafe vardı.

Koridor dar olduğu için iki okçu diz çöktü, ikisi ayakta kaldı.

Subayın bir işareti ile yaylarına oklarını yerleştirdiler...

Subay sordu :

-Teslim olacak mısın?

Kara Murat'ın saçlarının diplerinde ter vardı . Esefle başını salladı :

-Asla !

-O halde öleceksin !

Kara Murat omuz silkti, fakat içi titredi.

Ölmek... Bu onun gibi hareketli bir hayat yaşayan, en büyük tehlikelere gözünü kırpmadan atlayan bir insan için önemli değildi...

Ama böyle çaresizlik içinde, hiç bir şey yapamadan, kılıcını bile kullanamadan, bir kuş gibi avlanarak ölmek acıydı.

Okçular yaylarını gerdiler !

Muhafızlar, ölüm karşısında bile korkmayan, yüreği titremeyen Kara Murat'a açık bir hayranlıkla, biraz hayret, biraz da kıskançlıkla baktılar.

Onu insanüstü bir yaratık gibi gördüler.

Subay atış işaretini vermek için elini kaldırdı.

Korkunç bir sessizlik dakikası...

Subay, Kara Murat'a acıyormuş gibi garip bir tavırla baktı :

-Son defa soruyorum, teslim olacak mısın? dedi.

Kara Murat başını salladı :

-Hayır !

-Teslim olursan, adil bir mahkeme önünde yargılanacaksın. Kendini savunma imkânını bulacaksın '.

Kara Murat dudaklarını büktü :

-Sizin adaletinize sığınmaktansa, ölmek daha iyi. Hadi durmayın, bitirin işinizi...

Subay, canı sıkılmış bir halde durdu.

Ölüm karşısında bile, meydan okurcasına konuşan bu genç nasıl bir insandı böyle?

-Durun ! Teslim oluyorum !

Subay da, muhafızlar da şaşırdılar.

Koridorda derin bir hayret dalgası dolaştı.

Demek ki, bu sert, mağrur Türk, son anda pes demişti. Her insan gibi onun da bir dayanma gücü vardı.

Kara Murat, son derece sakin bir şekilde muhafızlara doğru yürüdü.

Onun gözlerindeki parlaklığın hâlâ kaybolmamış

Bu Türkler, anlaşılmaz insanlardı.

-Sen bilirsin ! diyerek son emrini vermeye hazırlandı. Eğer Prens, katili canlı yakalamaya çalışmalarını emretmemiş olsa onunla bu kadar uğraşmazdı.

Ne laftan anlamaz, ne inatçı bir insandı bu !

Okçular Kara Murat'ın göğsüne nişan aldılar.

Tam atışı yapacakları sırada Kara Murat bağırdı:

olduğunu gören subay birden kuşkulandı, sert ve öfkeli bir hareketle :

-Kılıcını bırak, öyle yürü ! dedi.

Kara Murat, kurumaya yüz tutan kanlarla rengi değişen kılıcını cesetlerin üzerine attı ve yürümesine devam etti.

İşte o sırada inanılmayacak bir şey oldu !

Muhafızlar hep bir ağızdan, hayret ve öfke içinde bağırdılar...

Teslim olmak için kendilerine doğru gelen Kara Murat birden kayboluvermişti...

Oklar vınlayarak havada uçtu ama boşuna...

Nasıl olmuştu bu?

Nasıl kaçmıştı delikanlı?

Yalnız en önde olan birkaç kişi onun nasıl kaybolduğunu görebilmişti.

Kara Murat, okçularla arasında beş adımlık bir mesafe kalınca şimşek gibi bir hareketle yan tarafta bulunan kapıya doğru atılmıştı...Kapı aralıktı... Delikanlı bir anda kaybolurken, vınlayan oklar bu kapıya saplanmıştı...

Demek bir oyundu bu!..

Subayın yüzü mosmor kesilmiş, atlatılmış olmak onu canevinden vurmuştu...Muhafızlara :

-Kırın kapıyı ! diye emretti.

Kara Murat bu küçük kapıyı, muhafızların okçu -

lara yer açmak için geri çekildikleri sırada görmüştü...

Ama kapalıydı...

Ölmeye karar verdiği için, sakin sakin çevresine bakınırken birden bu kapının aralandığını fark etmiş, kalbi zaptedemediği bir sevinçle titremişti. Sevincinden az daha bağıracaktı.

Aralanan kapı bir işaretti.

Bir umuttu...Bir ışıktı...

Hemen kararını vermiş, zaman kazanmak için "Teslim oluyorum" diye bağırmıştı.

Hızla kapıdan içeri süzülür süzülmez döndü, kapadı ve sürgüyü çektikten sonra yığılırcasına duvara yaslanarak derin bir soluk aldı...

İçerisi karanlıktı.

Hiç bir şey görünmüyordu.

Bu yüzden kendisini bekleyen tehlikeyi fark edemedi.

Sevinç içinde :

-Şimdilik kurtuldum ! diye mırıldandı.

Soğuk ve sert bir ses odada çınladı :

-Hayır, yakalandın !

Kara Murat bu sesle titredi.

Aynı anda birkaç şamdan yandı, ortalık aydınlandı.

Delikanlı endişeyle çevresine bakındı.

Tepeden tırnağa silâhlı beş asker birden kılıçlarını göğsüne dayamışlardı.

Oysa kendisi silahsızdı.

Değil kaçmak, kımıldamak bile olanaksızdı.

Gözlerinde umutsuzluğun ıstırabı belirdi.

Boğuk bir sesle :

-İşte şimdi her şey bitti ! diye mırıldandı.

Odada hafif bir kahkaha duyarak başını çevirin-

ce Elen'i gördü. Genç kadının güzel gözlerinde, avını yakalayan bir kedinin vahşi ışıltısı vardı. Alaylı bir sesle :

-Nasılsınız şövalye ? dedi.

Kara Murat ona dik dik baktı, mağrur bir tavırla :

-Bunu neden yaptınız ? diye sordu.

-Ölecektiniz... Kapıyı aralayarak size umut verdim... Buraya gireceğinizi biliyordum... Yakaladım...

-Siz benim ölmemi istemiyor muydunuz ?

-Evet... Fakat kolay bir ölümle değil. Bir de cinayet işlemiş bulunuyorsunuz. Şu halde en büyük acıları çekmelisiniz.

Kara Murat'ın bakışları karardı, dudaklarında düğümlenen acı bir gülümsemeyle :

-Bu güzel görünüşün altında, böylesine vahşi bir ruhun bulunacağına, sizi görmesem inanmazdım, dedi.

Elen bu sözlere hiç kızmadı. Hatta güldü bile .... Emir vererek dışarıdakilerin hâlâ kırmaya çalıştıkları kapıyı açtırdı, içeri dolan askerlere :

-Sakin olunuz, katil yakalandı ! dedi.

Kalabalıktan sevinç çığlıkları yükselirken, Kara Murat, Elen'e sordu :

-Size yanıldığınızı, katilin ben olmadığımı söylesem ne dersiniz ?

-Sadece gülerim !

Aynı anda, Baba Prens Gateluzyo ile büyük oğlu Prens Nikola rüzgâr gibi içeri girdi. Gateluzyo :

-Katili yakaladığını öğrenince derhal geldik. Sana teşekkür ederim Elen ! dedi.

Elen hafifçe dizlerini kırarak Baba Prensi selâmladı :

-Onu size teslim ediyorum asaletmeap. Yalnız yapılacak sorguda ve işkencede ben de bulunmak istiyorum !

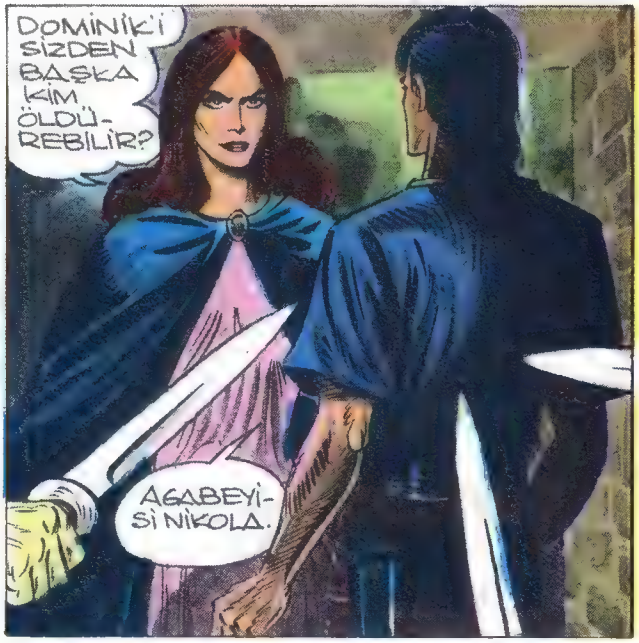

-Neden?

-Dominik'i sizden başka kim öldürebilir?

-Ağabeyisi Nikola !

Elen'in kaşları çatıldı, alnı düşünceyle kırıştı, fakat kısa bir an sonra bütün kuşkuları dağıldı :

-Bu sözünüze çocuklar bile güler. Korku ve şaşkınlıktan yalan uydurmayı bile beceremiyorsunuz! dedi.

-Hay hay kızım... Katil cezasını müthiş bir şekilde çekecektir. Seni de mükâfatlandıracağım !

Kara Murat, Baba Prens'in bir gün önce Elen ' in öldürülmesini istediğini düşünerek buna acı acı gülüdü :

-Kurt, kuzuyu yemekten vazgeçti ! dedi.

Elen, alev saçan gözlerini ona dikerek haykırdı :

-Ne demek istiyorsun?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 EKİM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 39 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Baba Prens, konuşmanın tehlikeli bir yola girdiğini görerek endişelendi, telâşla adamlarına emretti :

-Götürün bu adamı !

Prens Nikola atıldı, ağzından köpükler saçarak bağırdı :

-Sorguya filan da gerek yok ! Hemen işkence odasına atmalı ! Katilin bir an bile sağ kalmasına tahammül edemeyeceğim !

Kapı, üstünden kapanınca, zifiri karanlıkta önce hiç bir şey göremedi. Ayak sesleri koridorda uzaklaşırken, karanlıkta bir elin kolundan yakaladığını hissetti.

Bu elin sahibinin kim olabileceğini düşünürken ıstıraptan boğulan bir ses :

-Siz de mi bu cehenneme geldiniz ? dedi.

Kara Murat, zindanda bir kader arkadaşı bulunduğuna sevindi. Hiç değilse konuşacak, dertlesecek

Baba Prens, oğlunun sözlerine aldırış etmedi. Muhafızların komutanına :

-Götürün ve öteki katilin yanına kapatın ! dedi..

Gateluzyo "Öteki katil" demişti... Bir katil daha vardı demek ki... Kimdi bu katil ?

★★★

Kara Murat'ı ite kaka, şatonun en altındaki zindana soktular.

Burası rutubetli, karanlık, pis ve iğrenç bir yerdi.

bir canlı vardı.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştığı vakit karşısında son derece şişman, iri göbekli, tombul yanaklı bir adam gördü. Sevimli yüzü yaşadığı korkulu anların etkisiyle gerilmişti.

Kara Murat, korku ve endişenin bu iri gövdeye hiç yakışmadığını düşündü, içinde bulunduğu acıklı duruma rağmen gülmekten kendisini alamadı.

Şişman adam :

-Halime gülüyorsunuz değil mi? diye sordu. Belki haklısınız. Ben sizin gibi cesur değilim. Ölmekten korkuyorum. Hem de çok korkuyorum.

Durdu, Kara Murat'ı dikkatle süzdükten sonra devam etti :

-Bu hücreye atılan bir adamın, en çok üç dört gün ömrü kaldı demektir. Söyleyin bana siz kimi öldürdünüz?

Kara Murat, muhafızlarla çarpışırken aldığı küçük yaraların sızıları içinde köşedeki ot mindere oturdu, isteksizce cevap verdi :

-Prens Dominik'i öldürmüşüm... Öyle diyorlar..

-Öldürmediniz mi yani?

-Hayır... Onu ağabeysi Nikola öldürdü... Suçu benim üzerime attılar! Alçak herif.. Bir elime geçerse, bunu çok pahalıya ödeyecek...

Şişman adam, gülme sırasının kendisine geldiğini görerek sırıttı :

-Bu pek uzak bir ihtimal asilzadem. Bir hayal... Bir rüya... En geç üç gün sonra bu zindandan ceset-lerimiz çıkacak... Sen hâlâ öç almaktan söz ediyorsun...

Gülerken, adamın iri göbeği hop hop hopluyordu. Fakat Kara Murat ters bir bakış fırlatınca susmak zorunda kaldı. Bu delikanlının belâlı biri olduğu anlaşılıyordu. Bakışlarındaki sertlik, yüzündeki ciddî ifade, duruşundaki soyluluk, adamı hemen etkisi altına

almıştı. Kara Murat da şişman adama bakarken düşünüyordu ...

"Öteki katil" dedikleri her halde bu olacaktı. Fakat hiç de adam öldürecek bir insana benzemiyordu. Karşısındakine güvenlik duygusu veren, sevimli, temiz bir yüzü vardı.

Kara Murat :

-Senin suçun ne? diye sordu.

Adam boynunu büktü :

-Ben İmroz Prensi Leon'un uşağı Mavro 'yum.. Efendimi öldürmekle suçlanıyorum...Fakat emin olunuz asilzadem, efendimin ölümüyle hiç bir ilgim yok.

Kara Murat güldü :

-Demek sen de benim gibi masumsun?

-Evet, yemin ederim !

-İnanırım...Bu alçak herifler her türlü kalleş - liği yapabilirler. Efendinin nasıl öldürüldüğünü bili-

Kara Murat, Şişman Mavro'nun başına gelenlerle birden ilgilendi.

Denizde bulunan bir ceset ve göğüste derin bir bıçak yarası...

Bu kendisine, saraya geldiği gün. Julya'nın odasında gördüğü kan lekelerini hatırlattı. İzler balkona doğru gidiyordu. Henüz kurumamıştı. Balkonun altındaki kayalıklar, Ege denizinin hırçın dalgaları tarafından dövülmekteydi.

yor musun?

-Bilmiyorum...Cesedi denizde, kayalar arasında bulundu. Göğsünde derin bir bıçak yarası vardı. Beni yakaladılar. Parasını almak için öldürdüğümü söylediler...Ben onu öldüreceğim ha ! Çok gülünç... Ben...Onun sadık uşağı Mavro...Sevgili efendisini öldürecek ha...Kargalar bile güler buna...

Mavro sayıklar gibi konuşuyordu. Alnında iri ter taneleri birikmiş, bakışları durgunlaşmıştı.

Kara Murat, Şişman Mavro'nun gözlerinin içine bakarak sordu :

-Sarayda efendinin yanından hiç ayrıldın mı?

-Hayır ! Daha doğrusu pek az ayrıldım.

-En son kiminle görüşmüştü?

-Kiminle görüştüğünü bilmiyorum ama, en son Prenses Julya'nın odasına girmişti.

Kara Murat "Tamam ! Düşündüğüm gibi" dedi. Sonra yanına gelen adamın omuzuna dostça vurdu :

-Sana da bana yaptıkları gibi bir oyun oynamış - lar dostum. Efendini ya Julya, ya da Nikola öldürdü. Çünkü Julya'nın odasında kan izlerini gözlerimle gördüm. Bu cinayetten sonra elbette bir katil bulmaları gerekiyordu, seni seçtiler.

Şişman Mavro yumruğunu sıkarak kısık bir sesle homurdandı :

-Alçaklar ! Bunun hesabını soracağım !

-Nasıl dostum. Sen de mi öç almaktan söz ediyor-

dıkları hücreyi iyice gördüğü için ayağa kalktı, sinirli adımlarla gezinmeye başladı.

Gitti, kapıyı iyice gözden geçirdi, duvar taşlarını bir bir inceledi, zemini yokladı, hepsi sağlamdı.

Penceresiz bir hücreydi burası... Mezar kadar soğuk ve karanlıktı. Yalnız demir kapının aralığından içeriye biraz ışık sızıyordu.

Şişman Mavro, Kara Murat'ın uğraşmalarını başını sallayarak seyretti, onun inatla her taşı yokladı-

sun? Üç gün sonra buradan cesetlerimiz çıkmayacak mı?

Şişman Mavro'nun gözleri şimdi kin ve intikam parıltıları ile yanıyordu :

-Öyle demiştim ama, belli olmaz... Belki yırtarız kefeni... Çıkmadık canda ümit vardır...

-Ha şöyle... Ben umutsuzluğa kapılıp hayata küsen adamları sevmem...

Kara Murat, karanlığa alışan gözleriyle kapatıl-

ğını görünce :

-Ben, bu senin yaptığını buraya kapatıldığım gün yaptım. Eğer kapıyı kırmak istiyorsak belki kırabiliriz ama, bunun için en az on beş gün uğraşmamız gerek... Kırsak bile sadece koridora çıkmış oluruz. Orada da en azından, tepeden tırnağa silahlı, on nöbetçi bekliyor.

Kara Murat, Mavro'ya aldırış etmeden araştırmalarına devam etti :

- Kaç kişi olursa olsun...İşkenceyle can vermektense, dövüşerek ölmek daha iyi...

-İyi ama, ne kadar sıkı çalışırsak çalışalım, kapıyı yıkmak en az bir hafta sürer. Oysa bizi belki yarın, belki öbür gün götürecekler.

-Peki başka çare yok mu?

-Çare yok, ama ümit var ! Ölürken acı çekmemek ümidi. Kapıyı açan muhafızlara saldırırsak, bizi öldürmek zorunda kalabilirler...

Bu şişman adam kendisine kafa tutacak kadar güçlü, yürekli biri miydi?

Sert sert ona bakarak :

-Neden imkân yok ? diye sordu.

Şişman Mavro yine son derece ciddî bir ifadeyle cevap verdi :

-Başım zaten dazlak da ondan !

Bunu söyledikten sonra başındaki saçları tutup yukarı doğru kaldırdı, saçlar elinde kaldı. Ortaya

Kara Murat kızdı :

-Yine ümitsizliğe kapıldın bakıyorum. Eğer böyle konuşup benim de umudumu kıracak olursan, hiç acımam, tependeki saçları bir bir yolarım.

Şişman Mavro'nun bakışları birden değişti, kaşları çatıldı ve ciddî bir tavırla :

-İşte buna imkân yok ! dedi.

Ondan böyle bir cevap beklemeyen Kara Murat şaşırdı. Yanılmış mıydı?

karanlıkta pırıl pırıl parlayan saçsız bir baş çıktı.

Kara Murat şaşkın şaşkın ona bakarken Şişman Mavro takma saçlarını tekrar başına koydu :

-Emin olunuz ki, kelliğimi size bildirmeyecektim. Ama beni buna mecbur ettiniz. Kabahat sizde...

Kara Murat kahkahalarla güldü :

-Çok hoş bir adamsın Mavro...Sevdim seni..Hiç değilse ölene kadar seninle neşeli bir iki gün geçireceğiz.

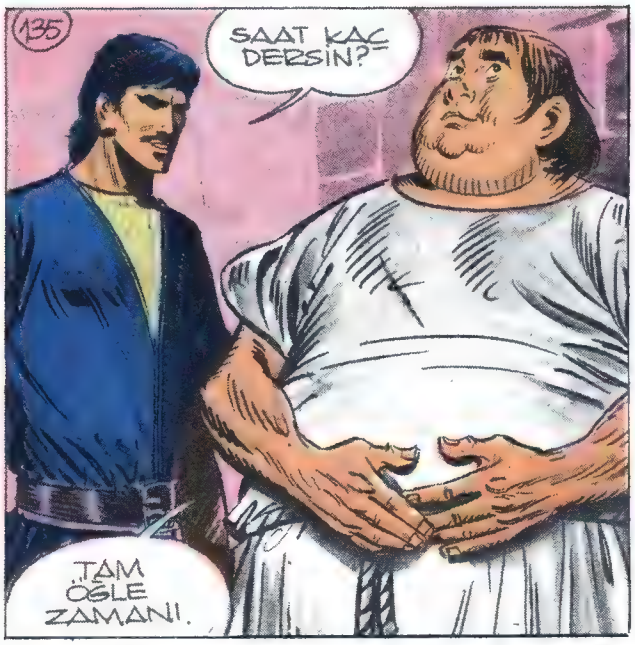

-Buna memnun oldum efendim...

Kara Murat hücrenin içinde kafeste bir aslan gibi dolaşmaktan yorulunca, ot şiltenin üzerine sırt üstü uzandı ve yorgunluktan sızarak derin bir uykuya daldı.

Uyandığı vakit ilk işi yine kapıyı ve duvarları incelemek oldu. Bu arada Şişman Mavro'ya sordu :

-Saat kaç var dersin?

-Tam öğle zamanı !

-Sonra kapak, aynı gürültüyle kapandı ve ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

Şişman Mavro, kötü bir çorbadan ibaret olan yemekle kuru ekmeğe acı acı baktı. Derin bir üzüntüyle başını salladı :

-Tanrım ! Ne felâket ! Bu yemek bana bile yetmez. İki kişi nasıl doyacağız?

Sonra atıldı, demir kapıyı yumruklayarak haykırdı :

-Nereden biliyorsun?

Mavro elini karnına vurdu :

-Asla yalan söylemeyen midemin verdiği haberlere dayanarak vaktin öğle üzeri olduğuna yemin edebilirim. Midem saat gibidir, hiç şaşmaz...

Şişman Mavro'yu haklı çıkarmak ister gibi, zindanın demir kapısının ortasındaki küçük kapak madensel bir gıcırtı ile açıldı ve gardiyanın iri, kıllı eli içeri bir kap yemek ve bir parça ekmek uzattı.

-Namussuz herifler ! Ölmek üzere olan insanlara bu alçaklık yapılır mı? Topunuzun Allah belâsını versin !

Kara Murat, çok acıkmış olmasına rağmen, gülümseyerek elini Şişman Mavro'nun omuzuna koydu :

-Hepsini sen al Mavro ! Benim hiç iştahım yok ! Yemeyeceğim...

Saatlerdir midesi kazınan Şişman Mavro çocuk gibi sevindi.

-Ah...Çok teşekkür ederim efendim. Ne kadar iyi kalplisiniz ?

Sonra büyük bir iştahla, bulaşık suyuna benzeyen çorbaya ve ekmeğe saldırdı.

Birkaç dakika içinde hepsini bitirmişti.

Şişman Mavro son lokmayı da ağzına attığı anda koridorda ayak sesleri duyuldu :

Mavro'nun gözleri sevinçle parladı :

-Galiba yeniden yemek getiriyorlar. Az verdikle-

rini anladılar eşşek herifler ! Bu getirdikleri yemek de senin olsun...

Kara Murat :

-Bana kalırsa başka bir iş için geliyorlar, dedi.

Ayak sesleri, ölüm mahkûmlarının bulunduğu hücrenin önünde durdu, sürgü kaldırıldı, demir kapı gıcırdayarak ağır ağır açıldı.

Dışarıdan içeriye bir ışık seli girdi, hücre aydınlandı.

Koridorda tepeden tırnağa silahlı en az on beş asker vardı.

Avının üzerine atılmaya hazırlanan bir kaplan gibi gözleri fıldır fıldır dönerek bekleyen Kara Murat saldırmanın hiç bir sonuç vermeyeceğini hemen anladı.

Yumruklarıyle en çok birkaç kişiyi tepeleyebilirdi. Sonra yakalanır, olay çıkardığı için zincire vurulurdu. Bu da hiç işine gelmezdi.

Muhafızların başında bulunan subay, sert adımlarla hücreye girdi elindeki kâğıdı açarak okumaya başladı.

Bu, Kara Murat ile Şişman Mavro hakkındaki ölüm kararının metni idi. Yazı şu cümlelerle bitiyordu :

"...İşledikleri hunhar cinayetlerin inkâr edilmez kesin delilleri bulunduğu için Yüksek Mahkeme her iki sanık hakkında da ölüm cezası vermiştir...

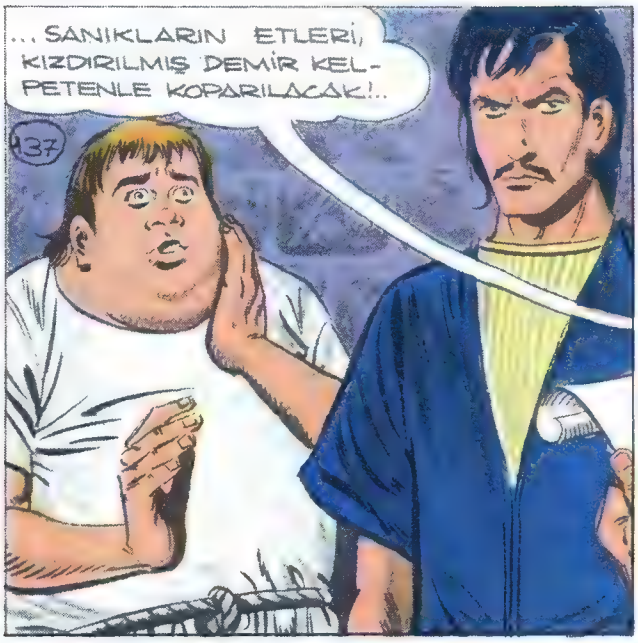

Bu hüküm şöyle infaz edilecektir :

Önce sanıkların kemikleri bir bir kırılacak, etleri kızdırılmış demir kerpetenle koparılacak, kolları ve bacakları mengenede sıkılacak, kulakları ve dilleri demir kıskaçlarla koparıldıktan sonra derin acılar içinde ölmeleri beklenecektir !"

Derin bir sessizlik oldu.

Kara Murat'la Şişman Mavro'yu korkunç bir son bekliyordu.

nının çirkin sesi dışarıda bozuk bir çan gibi çınladı :

-İnfaz yarın sabah yapılacak ! Hazırlıklı olun !

Demek hayattan ayrılmalarına sadece 18 saat vardı ve kurtulma umutları hiç yoktu.

İkisi de bir köşeye çekilerek ot şiltelerin üzerine oturup sessizce kaderlerini beklemeye başladılar.

Bu arada Kara Murat, son bir kez duvarları, kapıyı tekrar yoklamış, fakat hiç bir çıkar yol olmadığını anlamıştı.

Subay kararı okuduktan sonra çekip giderken Mavro en acıklı sesiyle :

-İyi ama biz masumuz ! diye inledi.

Kara Murat ise, içinde kabaran öfkeyi güçlükle bastırmaya çalışarak homurdandı :

-Alçak herifler ! Namussuzlar ! Bir insanı dinlemeden mahkûm etmek kadar büyük cinayet olamaz. İğrenç mahlûklar !..

Kapı gürültüyle kapanırken muhafızların komuta-

Gardiyanı kandırmayı da denemişti.

Ama adam, en büyük para tekliflerini bile kesinlikle reddetmiş :

-Bir daha böyle bir teklif yaparsanız durumu komutana bildiririm, demişti.

Şişman Mavro :

-Görüyorsunuz... Buradan kaçmaya çalışmak boş, dedi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 EKİM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 40 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

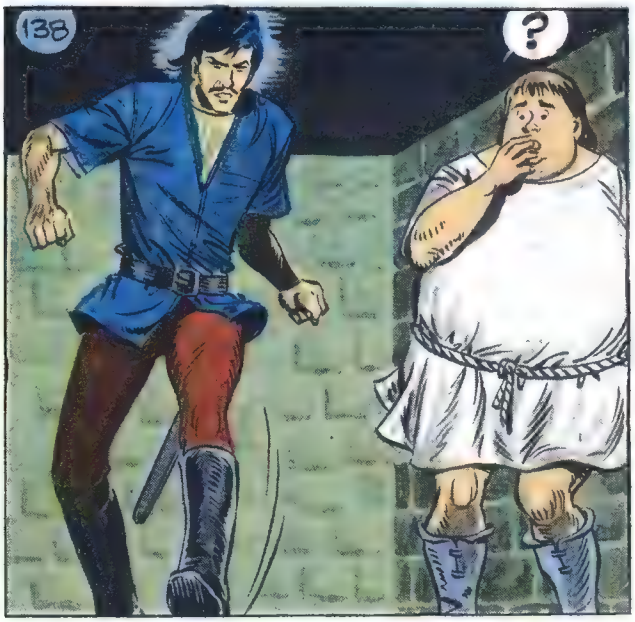

Kara Murat ona cevap vermedi. Birden gözüne yerdeki bakır kap ilişti. Gardiyanın çorba getirdiği tabaktı bu.. Onu aldı, yere vura vura kıvırdı, çamaşır sıkar gibi büktü bir ucunu çizmesinin topuğu altında ezerek kama gibi sivriltti.

Şişman Mavro, bir an bile yerinde duramayan, gözlerinden azim, gövdesinden enerji fışkıran Kara Murat'a hayretle bakıyordu. Tabağı kıvırarak sivri bir silâh şekline soktuğunu görünce dayanamadı, sordu:

Sırtını duvara yasladı, gözlerini kapadı, uyumaya çalıştı.

Şişman Mavro bir süre sonra Kara Murat'ın yerinden top gibi fırladığını ve büyük bir dikkatle derinden gelen garip sesleri dinlemeye başladığını gördü. Yüzü gerilmiş, gözlerinde garip ışıltılar belirmişti:

-Bu gürültü nedir Mavro? diye sordu.

Şişman Mavro da kulak kabarttı. Kara Murat'ın

-Ne yapacaksınız onu?..

-Ölmeye karar verdim.

-Anlamadım..İntihar mı edeceksiniz?

-Onun gibi bir şey..Sabah kapı açılınca muhafızların üzerine saldıracağım..

-Bir tabak parçası ile ne yapabilirsiniz?

-Hiç değilse birkaç kişiyi tepelerim...İşkenceyle ölmekten daha iyi değil mi?

Bu fikir kafasına iyice yerleşmiş, dövüşe dövüşe ölmek isteği kalbini yakan, kavuran bir ateş olmuştu..

heyecanlı hali ona da geçmişti. Gözleri umutla ışıldadı.

Fakat, sadece birkaç saniye...

Sonra omuzları düştü, kolları iki yanına sarktı, şilteye yığılırken cevap verdi:

-Dalgaların sesi...

-Dalgaların sesi mi?

-Evet... Buraya kapatıldığım zamandan beri duyuyorum...

-Nereden geliyor bu ses?..

-Duvarın arkasından...

-Yani bu duvarın arkası deniz mi?

-Evet... Bu şato, Ege Denizi'ne bakan kayalıkların üzerinde kurulmuştur. Bulunduğumuz zindan deniz seviyesindedir. Dalgalar vurdukça bu boğuk ses içeri kadar geliyor.

Kara Murat bir süre düşünceli düşünceli durdu. Kalbinde garip bir umut rüzgârı esiyordu.

si geçip bulunduğumuz yere kadar gelebilir mi?..

Şişman Mavro birden durumu kavradı. Heyecandan vücudu ürperdi, dudakları bembeyaz kesildi..

-Galiba haklısın.. Duvar incelmiş.. Peki nasıl olur bu?

-Yıllardır dalgalar vura vura duvarı aşındırmış olmalı... Kimbilir belki bir karış. Belki iki karış kalınlık kalmıştır. Duvarın en ince yerini bulup delersek, kurtuluruz.

Mavro, delikanlının anlamsız heyecanına alık alık bakıyor, "Bu dalga sesleri onu neden heyecanlandırdı acaba?.." diye düşünüyordu.

Kara Murat sordu:

-Burası hem şatonun temeli, hem de zindan olduğuna göre duvarların çok kalın olması gerekmez mi?

-Evet... Hem de tahmin edemeyeceğin kadar kalın...

-Peki, bu kadar kalın bir duvardan dalgaların se-

Şişman Mavro, ellerini iri göbeğinin üzerine koyarak ümit dolu, çılgın bir kahkaha attı:

-Evet, evet... Kurtulabiliriz... Ah, Tanrım, ne müthiş bir şey olur bu...

-Sus... Fazla bağırma... Gardiyanlar, duyacak...

-Sustum, sustum... Hadi işe başlayalım. Duvarın en ince yerini nasıl bulacağız?

Kara Murat çoktan harekete geçmişti.. Kulağını rutubetli duvara dayayarak, bir hastanın kalbini dinleyen doktor gibi, her taşı ayrı ayrı dinliyor, su sesinin en yakından geldiği bölümü bulmaya çalışıyordu.

Yüzünün kasları gerilmişti. Gözleri iri iri açılmış, alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

Şişman Mavro heyecandan titreyerek onu seyrediyordu. Şu anda delikanlıyı Tanrı gibi büyük görmekteydi.

Kara Murat bir süre sonra ter içinde doğruldu, gözleri ışıl ışıldı:

-Burayı oyacağız! dedi.

Şişman Mavro hemen, Kara Murat'ın büküp, sivri bir keski haline getirdiği bakır tabağı kaptı ve işe koyuldu.

Harçları kazımaya, iki karış büyüklüğündeki iri

duvar taşını oynatmaya çalıştı.

Bu sanıldığından da zor bir işti.

Duvardan küçük küçük parçalar kopuyor, bazen bakır keski bükülüyor duvara işlemiyordu.

Şişman Mavro'nun her yanından ter dere gibi akıyordu. Buna rağmen görülmemiş bir inat ve azimle duvarı oymaya ve iri taşı kımıldatmaya çalışıyordu.

Mavro iyice yorulduktan sonra Kara Murat işe devam etti. Duvar taşının dört yanından el girebilecek kadar oyuk açılmıştı.

Kara Murat iki yandan ellerini soktu, tüm gücüyle asıldı, sarstı, nihayet taş hafifçe yerinden oynadı.

Şişman Mavro vahşi bir hayvan çığlığı attı:

-Tamam! Taş kımıldadı! Çıkacak!

Kara Murat ona dik dik baktı, öfke ile:

-Sen susacak mısın? Yoksa ben mi susturayım, seni? dedi.

Aynı anda koridorda sert ayak sesleri duyuldu, kapıya yaklaşan gardiyan küçük gözetleme deliğini a - çarak dikkatle içeriye baktı.

Şişman Mavro, o zaman yaptığı hatanın büyüklü - ğünü anladı, derin bir acı duydu.

Gardiyan homurdandı :

-Ne var ? Ne bağırıyorsunuz ?

Kara Murat, açmaya çalıştıkları deliği sırtı ile kapatarak cevap verdi :

Şişman Mavro, korku ve heyecandan soğuk terle - rin biriktiği alnını silerek, şükran dolu gözlerle Kara Murat'a baktı :

-Sağ ol asilzadem ! İyi idare ettin durumu. Bir da - ha bağırırsam, istersen öldür beni..

Kara Murat tekrar çalışmaya başladı. Uzun süre uğraşarak taşı yerinden iyice oynattı, sonra çekerek yavaş yavaş çıkardı :

Heyecandan kalpleri duracaktı sanki...

-Mavro uykusunda başının baltayla kesildiğini görmüş de çok korkmuş !

Gardiyan kaba kaba güldü :

-Hep öyle olur zaten. İdamdan önce bütün mah - kûmlar sabahlara kadar bağırır, ağlar, inler.. Dese - nize bu gece bize uyku yok...

Gardiyan gözetleme deliğini kapatarak çekildi, homurdana homurdana gitti. Hiç bir şeyden kuşku - lanmamıştı.

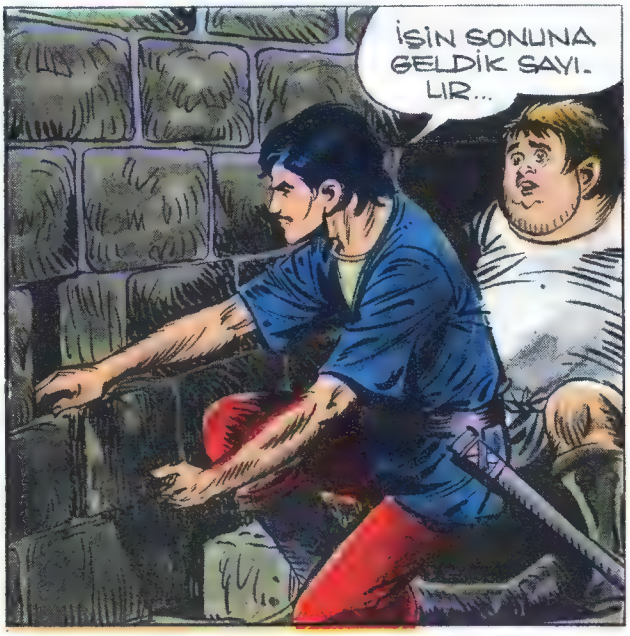

Eğilip baktılar... Oyuğun dibinde bir başka taş daha vardı. Bunu da sökmeleri gerekiyordu.

Aynı yaman uğraşma devam etti.

Sırayla ölesiye çalıştılar.

Bazen parmaklarıyla, bazen tırnaklarıyla duva - rı oydular.

Saatler akıp geçti.

Artık sonuca ulaşmak üzereydiler.

Denizin sesi çok kuvvetli duyulmaya başlamıştı.

Belki son bir taş daha kalmıştı. O taşı da oynatıp çıkardıkları an delik açılacak, zindana temiz bir hava dolacaktı.

Bu temiz havayı zevkle ciğerlerine çekeceklerdi. Sonra deliği genişletip dışarıya çıkmak, çocuk oyuncağı gibi bir şey olacaktı.

Bu umutla aşka gelip, daha da gayretlendiler. Heyecandan titremelerine, yorgunluktan bitmelerine rağmen inatla, hırsla, azimle işi sürdürdüler.

-Sabah oldu. Bir iki saat sonra sizi işkence odasına alacaklar! diye haber verdi.

Kara Murat'la Mavro şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar:

-Vay canına, o kadar oldu mu be?

-Sabah olmuş ha? Ne çabuk?

Gardiyan onların bu şaşkınlığına bakarak zevkle güldü:

-Sayılı saatler çabuk geçer! Ne yaparsınız, kader.

Gözleri karanlığa alışmadığı için duvardan çıkarılan taşları göremiyordu. Kara Murat ile şişman Mavro da delikle gardiyanın arasında durarak görmesini engellemeye çalışıyorlardı.

Tırnakları kırılmış, etleri delinmiş, kolları çizilmişti. Ellerinin üstlerinden, avuçlarının içlerinden kan sızıyordu.

İkisinin de gözlerinde şimşekler çakıyordu. İkisinin de yüzü korkunçtu.

Tam son taşı da çıkaracakları sırada, koridorda gardiyanın ayak sesleri duyuldu, gözetleme deliği gıcırtıyla açıldı, uykulu, çatlak bir ses:

Gardiyan:

-İki saat sonra öleceksiniz, dedi. Son duanızı yapmanız için iyiliksever efendimiz size bir papaz yollamış!

-Nee? Papaz mı yollamış?

-Evet! Günah çıkartacaksınız?!

Bu haber karşısında Kara Murat da şişman Mavro da sarsıldı, yüzlerinin rengi değişti. Üzüntülü bir şekilde birbirlerine baktılar.

İşler sarpa sarıyordu.

Papaz hücreye girerse, deliği muhakkak görecek, bütün gayretleri, o son umutlarıyla beraber uçup gidecekti.

Kara Murat azarlayan bir sesle:

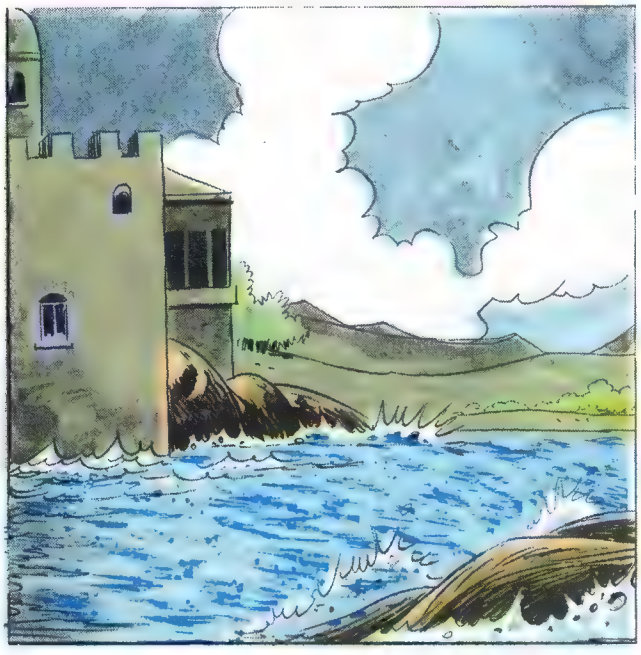

diye homurdandı.

Şişman Mavro, şeytanca bir kahkaha attı:

-Boş ver! Biz zaten yanmışız! Hadi sen de çek git, bizi fazla rahatsız etme! Son saatlerimizde kafamızı dinleyelim.

Gardiyan homurdana homurdana gittikten sonra ümitle deliğe saldırdılar.

Çok az zamanları kalmıştı. Dakikaları sayılıydı. Hemen işlerini bitirmeleri gerekiyordu.

-Ben Müslümanım papazla bir işim yok! dedi.

Şişman Mavro da kaşlarını çatarak haykırdı:

-Allah belâsını versin papazın! Ölürken bana ne gibi bir faydası olabilir ki? İstemem, defolsun!. Ben kendi duamı, kendim yaparım!

Gardiyan onlara acıyarak baktı, hayret ve korku içinde:

-Dinsizler! Cehennemde çatır çatır yanacaksınız!

Fakat...

Bu umutları boşa gitti...

Koridorda yine yaklaşan ayak sesleri duyarak ürperdiler.

Kendilerini almaya mı geliyorlardı?

Saatler süren emekleri boşa mı gitmişti?

Kara Murat öfkeli öfkeli sordu:

-İçeri girer girmez heriflere hücum edelim!

Şişman Mavro boynunu büktü:
-Başka çare yoksa öyle yapalım.
Gardiyan gözetleme deliğini açtı:

-Papaz geldi, dedi. Sözlerinizi aynen ona anlattım ama dinlemedi. Dinsizleri Tanrı yoluna getirmenin kendi görevi olduğunu söyledi.

Kara Murat öfkeyle:
-Allah kahretsin! dedi.

adamdı. Onlara doğru ilerleyerek:
-Ruhulküdüs sizi takdis etsin evlâtlarım! dedi.

Kara Murat ile Şişman Mavro donup kalmışlardı.
Şimdi ne yapacaklardı?

Bu adam varken çalışamazlardı.
Zamanları da o kadar dardı ki...

Birden papazın gözleri iri iri açıldı, boğazından hayret ve dehşet hırıltısı fışkırdı.

Şişman Mavro da:

-Ne sırnaşık herifmiş bu papaz? diye söylendi.

Bu sırada papaz içeri girmiş ve kapı arkasından kapanmıştı bile... Dışarıdan gardiyanın sesi duyuldu:

-Günahlarınızı çıkartmanız için bir saatiniz var. Sonra gelip papazı alacağım.

Şimdi ne yapacaklardı?

Papaz orta yaşlı, zayıf yüzlü, kurnaz bakışlı bir

Duvarda açılan deliği görmüştü. Her şey, apaçık ortada idi. Gördüğünü saklamak gereğini duymadı:

-Demek kaçmak için delik açıyorsunuz? dedi.

Kara Murat soğuk bir sesle cevap verdi:

-Evet!

Papaz başını salladı:

-Beni neden kabul etmek istemediğinizi şimdi anladım!

Kısa bir an düşündü, o sonra üzgün bir sesle de - vam etti :

-Fakat evlâtlarım, kaçmak hiç bir zaman tam anlamıyla kurtulmak demek değildir! Suçlarınızın Allah tarafından affolunması için oturup dua ediniz. Ona inanınız ve güveniniz. İşlemiş oldukları günahtan son - ra, samimi olarak pişmanlık duyan kullarını Allah her zaman affeder...

Şişman Mavro, her geçen saniyenin aleyhlerine

ışıltı vardı.

Kara Murat bu sinsi parıltıyı yakaladı. Bıçak gi - bi keskin ve kesin bir sesle dedi ki :

-Hiç bir yere gidemezsin papaz efendi!. Şimdi şu köşeye otur ve hiç sesini çıkarmadan bizi seyret! Ağzını açtığın anda kendini ölmüş bil!

Papaz irkildi, geriledi, kekeledi :

-Neee? Bunları bana mı söylüyorsunuz?.. Benim gibi kendini Allah'a adamış bir din adamına el kaldı -

işlediğini düşünerek sabırsızlandı, papazın sözü - nü kesti :

-Allah belki affeder ama, insanlar etmiyor papaz efendi! Onun için bırak bunları da biz işimize devam edelim.

-Haklısınız evlâtlarım! Bu sözlerinizden bana ihtiyacınız olmadığını anlıyor ve sizleri takdir ediyorum. İzin verirseniz gardiyanı çağırıp gideyim.

Papazın sesi yumuşaktı, fakat gözlerinde garip bir

racaksınız ha? Allah'ın bu büyük günahı affedeceğini mi sanıyorsunuz?

-Bırak şimdi bu boş lâfları... Seninle uğraşacak zamanımız yok.

Kara Murat, papaza göz kulak olması için Şişman Mavro'ya bir işaret yaptı.. Sonra dönüp, kımıldama - ya başlayan taşı bütün gücüyle gediğinden çıkarma - ya çalıştı.

Papazın, Kara Murat'a dikilen bakışlarında tarif edilmez bir dehşet belirmişti

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 KASIM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 41 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Onların kaçmasına göz yumduğu takdirde başına gelecekleri biliyor, şimdiden işkence odasına girmiş gibi her yanı titriyordu.

Sonunda çılgınca bir karar verdi ve olanca gücüyle bağırdı :

-Gardiyan ! Gardiyan !

Bu feryat, hücrede, hırçın, müthiş ve ürkek yankılar yaptı.

Aynı anda Şişman Mavro, gövdesinden umulmaya-

cak bir hızla atıldı, iri yumruğunu papazın açılan ağzına indirdi.

Papaz sendeleyerek duvara kadar gitti, sırtı taşlara çarptı ve yere yığıldı kaldı. Bayılmıştı.

Kara Murat'la Mavro heyecandan titreyerek ve vücutları ıstıraptan gerilmiş bir halde beklediler.

Gardiyan, ya da muhafızlar, papazın çığlığını duymuşlar mıydı?

Duymuşlarsa akın edeceklerdi.

O vakit her şey bitmiş olacaktı.

Zaman ağır ağır ilerliyordu.

Bir dakika... İki dakika... Üç dakika...

Koridorda hiç bir ses yoktu.

Papazın haykırışını duyan olmamıştı demek ki...

Rahat bir nefes alarak tekrar işe koyuldular.

Birkaç dakika sonra üçüncü taş da yavaş yavaş yerinden koptu, Kara Murat yorgunluktan terleyen elleriyle taşı oyuktan çıkardı...

Şişman Mavro heyecandan büyüyen gözlerle bakıyordu. İri yapılı adamın geniş göğsünden sevinçli bir hırıltı çıktı :

-Tanrım ! Büyük Tanrım ! Kurtuluyoruz...

Fakat o anda garip bir şey oldu...

Garip, korkunç, ürpertici bir şey...

Açılan delikten içeriye müthiş bir gürültüyle sular dolmaya başlamıştı !

Büyük basınçla fışkıran suyu durdurmak için taşı tekrar yerine koymaya çalıştılar ama boşuna... Sular, iri taşı, boş bir kutu gibi fırlatıp attı.

İkisinin de yüzü ve bakışları kararmıştı. Kara Murat :

-Hay aksi şeytan ! diye homurdandı.

Bu hiç hesapta olmayan bir şeydi. Duvar delinince, deniz kıyısında, ya da kayalıklar arasında bir yere çıkacaklarını ummuşlardı.

Oysa durum bambaşka bir şekil almıştı. Açılan delikten içeriye sular, köpüre köpüre, korkunç bir hızla girmeye başlamıştı.

Demek ki, bulundukları yer, deniz seviyesinin çok altındaydı.

Zindandaki su bir anda ayak bileklerine kadar yükseldi.

Kara Murat hazin bir sesle :

-Tanrı kurtulmamızı istemiyor ! Suyu durdura -

mazsak boğularak öleceğiz ! dedi. Sonra acı acı başını salladı :

-Kim bilir, belki bu, işkenceyle can vermekten iyidir !

Sular içeriye gürültüyle doluyordu.

Şişman Mavro'nun yüzü sapsarıydı. Kımıldamadan duruyordu. Deli gibi bakan gözleri, köpüklü suların hızla girdiği deliğe dikilmişti. İri ter taneleri solgun yüzünden akıyordu.

Birden öfkeyle atıldı, iri taşı kaptı, güçlükle deliğe soktu, sonra dönüp belini dayayarak suların taşı geri atmasını önlemek istedi.

Kesilir gibi olan sular bir süre taşın yanlarından fıskiye gibi fışkırdı.

Fakat az sonra Mavro'nun bu çabasının bir işe yaramadığı görüldü. Deliğin yanında zaten yerinden oynamış olan öteki taşlar, suların baskısı ile fırladı, odanın ortasına kadar yuvarlandı.

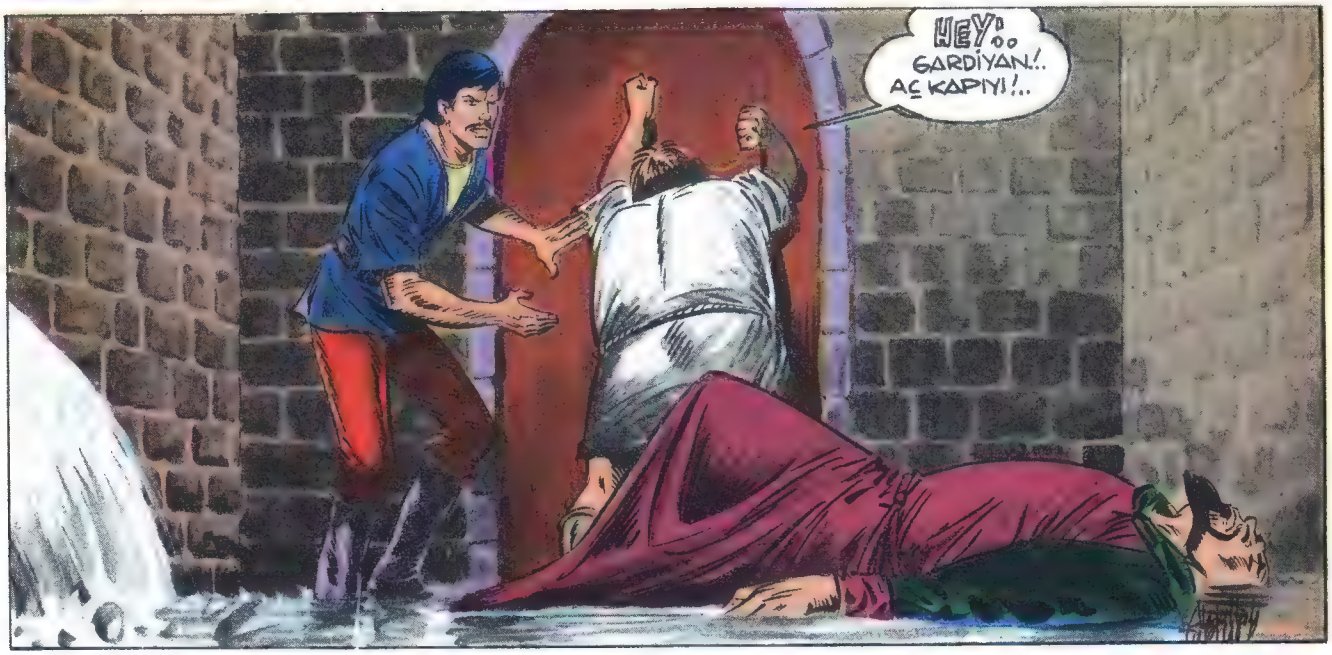

Mavro perişan bir halde deliğin önünden çekildi.

Şimdi sular daha büyük bir delikten kudurmuşçasına içeriye dolmaya başlamıştı.

Gürültüyle akarken çıkan sesler insanın iliklerini donduruyordu.

Sularla beraber içeriye giren birkaç küçük balık hızlı hızlı hücrenin içinde yüzmeye başladı.

Kara Murat hayvancıklara baktı baktı, dudaklarını acı bir şekilde kıvırdı :

-Ürkmüş zavallılar ! Onlar da bizim gibi can derdinde...

Sular ayak bileklerinden diz boyuna doğru hızla yükseliyordu.

Mavro demir kapıya doğru atılarak olanca gücüyle yumrukladı :

-Hey gardiyan ! Ulan neredesin? Gelsene be! Gel

be ulan ! Boğulacağız burada ! Aç kapıyı! Aç ! Aç !

Dışarıda hiç bir ses yoktu. Demir kapının altından ve yanlarından sızan sular, yavaş yavaş koridora yayılmaya başlamıştı.

Papaz, yığıldığı duvarın dibinde hâlâ baygındı.

Kara Murat suları yararak onun yanına gitti, kolundan tuttu, şiddetle sarstı ve bağırdı :

-Hey, papaz efendi ! Uyan, uyan ! Boğuluyoruz !

Sarsılışın şiddeti ve suların serinliği papazı ayıltı. Tek gözünü açarak hayret ve dehşetle çevresine bakındı, derin derin inledi :

-Ne oluyoruz, ne oluyoruz ?

-Boğuluyoruz, sular giriyor içeri !

Şişman Mavro kapıyı yumruklamaktan bıkınca papazın yanına koştu, onu tuttuğu gibi suların içinden kaldırdı, haykırdı :

-Haydi bakalım ! Tanrı seni sever ! Dua et de kurtulalım bu tufandan ! Dua et ! Dua !..

Papaz daha ne olduğunu anlayamamıştı. Kara Murat'la Mavro'nun, karşısında korkunç bir şekilde bağırdıklarını görünce, kendisini öldüreceklerini zannetti, diz çöktü, hıçkırmaya, yumruklarıyle göğsünü dövmeye "Merhamet !" diye haykırmaya başladı.

Mavro şaşkın şaşkın Kara Murat'a baktı, papazı göstererek :

-Bu adam ne biçim dua ediyor? diye sordu.

Papaz bir süre sonra gerçeği kavrayınca, gözleri yuvalarından dışarıya fırlar gibi oldu, güçlükle kapıya giderek yumruklamaya, imdat istemeye başladı.

Sular diz boyunu geçmiş, bellerine doğru yükselmeye başlamıştı.

Kara Murat, büyük bir sessizlik içindeydi :

"Sular bu hızla dolmaya devam ederse, en geç yarım saat sonra üçümüz de öbür dünyayı boylarız" di-

ye düşünüyordu. Artık suları durduramayacaklarını, anlamıştı. Delikten dışarıya çıkmak da imkânsızdı.

Öleceklerdi !

Fakat Kara Murat üzgün değildi.

Hatta memnun sayılırdı. İşkence edilirken kendisini kaybedip inlemekten, yalvarmaktan, düşmanları karşısında küçük düşmekten o kadar korkuyordu ki, boğularak ölüm, ona bir kurtuluş gibi geliyordu.

Sular göğüslerine kadar çıktı.

Üçü de tepeden tırnağa titrediler.

Artık sonları yaklaşıyordu.

Her zaman koridorda volta atan şu pis gardiyana ne olmuştu böyle?

Ya muhafızlar?

Hangi cehenneme gitmişlerdi?

Gardiyan bir saat sonra gelip papazı alacağını söylemişti.

Bir saat olmamış mıydı daha?

Ne kadar yürekli olursa olsun, Kara Murat da bir insandı. Her insan gibi o da tehlike karşısında heyecanlanır, ürperir, titrerdi. Ama duygularını belli etmezdi. Cesaret denen şey de buydu zaten... Şu anda da, son derece soğukkanlı görünüyordu.

Birden kader arkadaşına seslendi :

-Hey Mavro ! Yüzme biliyor musun?

-Tabiî... Bir balina gibi hem de... Zaten bu muhteşem göbekle batmama imkân var mı?

-Ya sen papaz efendi? Yüzme biliyor musun?

-Ben bilmiyorum ! Neden sordunuz?

-Hiç... Pek önemli değil... Birazdan yüzmek gerekecek de... Eğer bilseydiniz, beş on dakika daha fazla yaşardınız.

O zaman papaz, sorudaki korkunç gerçeği anladı, birden sarardı, gözlerinde dehşet izleri belirdi, kekeledi :

-Boğulacak mıyım yani? Boğulacağım ha ! Merhamet ! Merhamet ! Beni kurtarınız ! Beni kurtarınız !

Şişman Mavro kızdı :

-Delinin zoruna bak ! Hangimiz kurtulacağız ki ?

Papaz artık son dakikalarını yaşadığını anlayınca moraran dudakları arasından anlaşılmaz dualar mırıldanmaya başladı.

Bunu gören Şişman Mavro daha da kızdı :

-Bir sürü dua öğreneceğine, biraz yüzme öğrenseydin daha iyi ederdin... Dualarn seni su üstünde tutacak mı bakalım?

Sular boğazlarına kadar yükselmişti.

Az sonra başlarını suyun üstünde tutabilmek için yüzmeye başladılar. Tavan bir metre kadar daha yüksekteydi...

Kara Murat da yavaş yavaş umutsuzluğa kapılıyordu. Sular az sonra odayı bütünüyle dolduracaktı.

Sularla beraber tavana kadar çıkacaklar, sonra boğulup gideceklerdi. Yüzleri moraracak, gözleri yuvalarından fırlayacak, karınları davul gibi şişecekti.

Mavro derin bir ıstırapla :

-Allahım, ne korkunç ! diye inledi.

Kara Murat çevresine hızla bakarak :

-Papaz... Papaz nerede? diye bağırdı.

Birden onu gördüler.

Adamcağız sulara batıp çıkıyor, ellerini imdat ister gibi yalvarırcasına yukarı kaldırıyor, çırpınıyor ama sesi çıkmıyordu. Birkaç defa bağırmak istemiş, fakat ağzına dolan bu sular, sesini boğmuştu :

-Gluk !.. Gluk !..

Devamlı su yutuyordu. Gözleri dehşetle açılmış, yüzünü ölümün gölgesi kaplamıştı.

Kara Murat, içinde bulunduğu güç duruma rağmen birkaç kulaçta papazın yanına ulaştı, kuvvetli pençe-

siyle onu saçlarından yakaladı ve başını suyun üzerine çıkardı.

Papazın ağzından uzun bir su sütunu fışkırdı :

-Ohh ! diyerek derin bir soluk aldıktan sonra kurtarıcısına minnetle baktı :

-Allah senden razı olsun evladım !

Bu sırada şişman Mavro da yaklaşmış papazı kolundan tutarak Kara Murat'a yardım etmeye başlamıştı.

Şimdi hücrenin içinde üçü birden yüzüyorlardı. Az sonra öleceklerdi. Böyle olduğu halde başkasına yardım etmek soyluluğunu gösteren bu iki adam müthiş birer katil olabilir miydi?

Şu anda onlar, Tanrı'nın gönderdiği melekler gibi görünüyordu papaza...

Sular o kadar yükselmişti ki, artık saçları tavana değiyordu.

Sonra sular yavaş yavaş çenelerine tırmandı.

Tavana yapışan başlarını yana yatırarak bir süre daha rahat nefes aldılar...

Kara Murat acı bir sesle :

-Yolumuz buraya kadar ! dedi.

Şişman Mavro titriyordu :

-Öleceğiz ! Vallahi öleceğiz... Hiç çaresi yok !

Papaz da artık son saniyeleri yaşadıklarına inanmıştı. Balmumu gibi sararan çehresi, donuklaşan gözleriyle şimdiden ölmüş gibiydi.

Sular, sonunda, önce ağızlarını, sonra burunlarını kapattı.

Artık nefes alamıyorlardı.

Ciğerlerini son defa şişirmişlerdi. İçlerine çektikleri hava ile belki bir, belki iki dakika daha yaşayabilirlerdi.

Kara Murat'ın bütün hayatı, birkaç saniye içinde gözlerinin önünden geçti. Hareketli bir yaşantısı olmuştu. Birçok savaşlara girmiş, birçok defa ölümle burun buruna gelmiş, fakat hepsinde şans kendisine gülmüş, kurtulmuştu. Vurmuş, vurulmuş, sevmiş, sevilmişti.

Demek hayat kitabının son sayfasına gelmişti. Derin bir ıstırapla :

-Her şey bitti ! diye düşündü.

Oysa, o ölümünün böyle pis bir odada olacağını hiç düşünmemişti. Hep kahramanca vuruşarak, aslanlar gibi çarpışarak ölmeyi tahayyül etmişti.

Ama kader ona şerefli bir ölümle hayata veda etmesini bile çok görüyordu.

Birden kaderine isyan etti.

Bu ne alın yazısıydı böyle?

Pis dünya !.. Kalleş dünya !

★★★

Gardiyan, papazı mahkûmların hücresine bıraktıktan sonra söylene söylene odasına dönmüştü. "Şu gardiyanlık çok ağır iş vallahi !" diye düşünüyordu.

Gece uyuyamamıştı. Gözlerinden uyku akıyordu. Sedire sırt üstü uzandı, papazı, mahkûmları, işkence odasını düşünürken daldı gitti.

Uyandığı vakit esnedi, gerindi "İşkenceye başla - mak için cellâtlar neredeyse gelirler" diye düşündü.

Birden garip bir şırıltı duydu.

Akan bir su sesi...

Nereden geliyordu bu ses?

Galiba zindan tarafından...

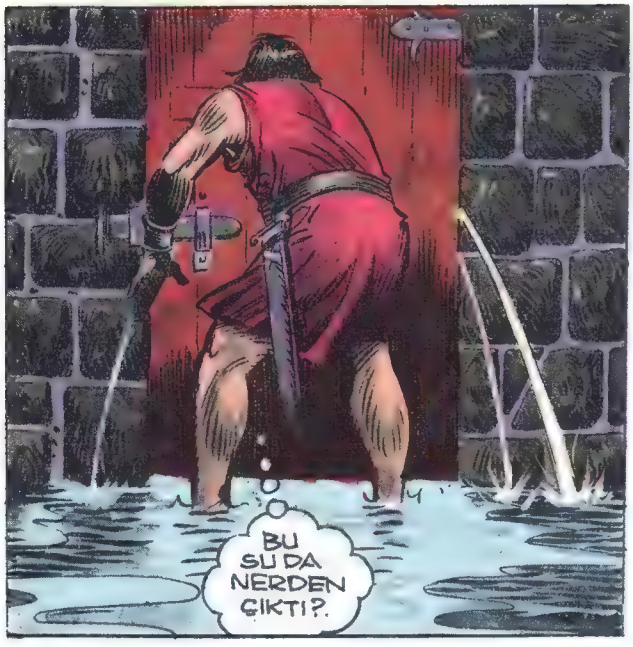

Allah, Allah ! Nereden geliyordu bu su?

Koşar adımlarla mahkûmların hücresinin önüne geldiği vakit müthiş bir korku ile sarsıldı.

Sular koridora demir kapının altından ve yanla - rından fışkırıyordu.

Bu su neydi böyle?

Nereden geliyordu?

Bir oyun muydu yoksa?

Zindan tarafından mı?

Birden dehşetle titredi...

Bu ne demek oluyordu?

Ya mahkûmlara bir şey olduysa?

Ya kaçarlarsa?

O zaman kendisi de ölümlerden ölüm beğenme - liydi !

Kapıyı açarak koridora fırladı.

Ayakları bileklerine kadar suya gömüldü.

Hücrede esrarengiz bir şeyler olduğu muhakkaktı.

Heyecanla gözetleme deliğini açmak, içeriye bak- mak istedi. Fakat kapak garip bir şekilde sıkışmıştı. Açılmıyordu.

Kendini kaybetmiş bir halde :

-Allah kahretsin ! diye haykırdı.

Birden kapıyı açmaya davrandı, elini sürgüye gö - türdü ama son anda bundan vazgeçti. Kapıyı açarsa, tehlikeli bir durum ortaya çıkabilirdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 KASIM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 42 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Mahkûmlar üzerine saldırıp kendisini öldürebilirlerdi. Bu tehlikeli haydutlardan her şey beklenebilirdi.

Acaba papaz ne olmuştu?

-Papaz efendi, papaz efendi! diye seslendi.

İçeriden hiç bir cevap gelmedi.

Merak bir kurt gibi içini kemiriyordu.

Kapıyı açmalı mıydı?

Evet, açmalıydı ama, tek başına açması büyük

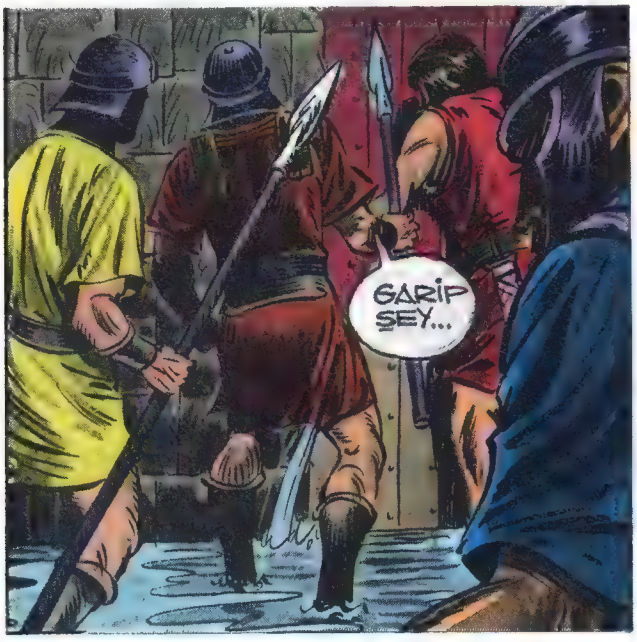

maya başladılar. Az sonra hücrenin kapısındaydılar. Hepsinin gırtlaklarından birer hayret çığlığı fırladı.

-Aaa!.. Su fışkırıyor buradan!

-Yerlerde de bir karış su var!

-Garip şey!

-Ne oluyor acaba?

-Bilmem..

-Kapıyı açınca görürüz!

-Fakat bir hile olabilir bu!

tedbirsizlik olurdu.

Bunu düşünerek koşa koşa koridoru geçti, soluk soluğa muhafızların odasına girdi. Adamlar içeri deli gibi giren gardiyana şaşkın şaşkın baktılar. Gardiyan boğulurcasına bağırdı:

-Çabuk gelin! Durmayın! Zindanda garip şeyler oluyor!

Sayıları onu bulan muhafızlar hemen toparlandılar ve kargılarını alarak gardiyanın peşinden koş-

-Evet, dikkatli olalım!

Gardiyan kalın demir sürgüyü çekti. Kalbi küt küt atarak kapıyı açmak için elini uzattı.

Fakat açmasına gerek kalmadı..

Kapı kendiliğinden büyük bir gürültüyle açıldı.

Beklenmedik bir şeydi bu..

İçerideki sular çılgın bir hızla, kudurmuşçasına koridora saldırdı.

Muhafızlar korku ile kaçıştılar.

-Bu ne?

-Ne oluyor?

-İmdat!

-Sular geliyor!

-Kaçalım!

Gardiyan da, muhafızlar da suyun nasıl olup korkunç bir gürültüyle üzerlerine geldiğini anlayamadılar.

Sularla beraber bir anda koridorun öbür ucuna kadar gittiler.

Birden can derdine düşmüşlerdi.

Birbirlerini ezip, çiğneyerek bu ölüm koridorundan kaçmaya çalıştılar.

Dehşet ve ölüm çığlıkları atıyor, gırtlaklarını yırtarcasına bağırarak sular arasında çırpınıyorlardı.

Hücreden koridora dolan sular taşkın bir nehir gibi akıyordu..

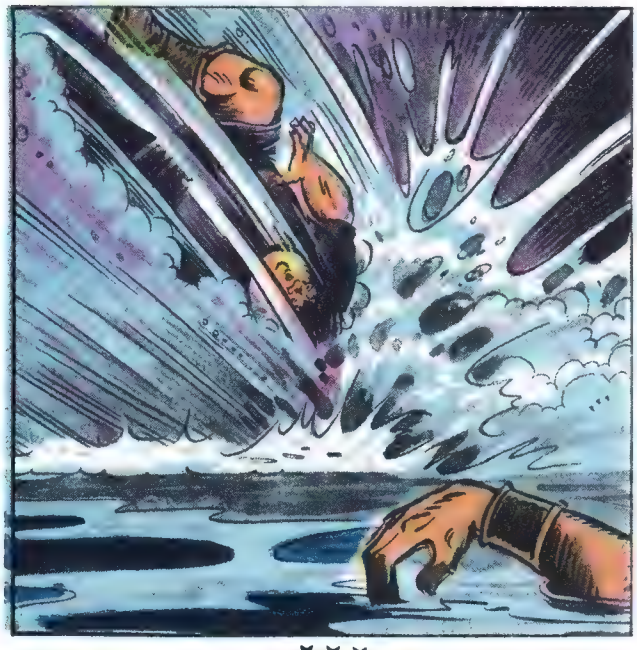

★★★

Kara Murat, "Her şey bitti" diye düşündüğü anda birden suların alçalmaya başladığını hissetti. Hem de hızla ve boğuk bir gürültüyle alçalıyordu sular.

Kalbinde o güne dek duymadığı bir sevinç yeli esti.

Fakat hâlâ nefes alamıyordu.

Birden, kapıdan boşalan sularla birlikte Şişman Mavro'nun kütük gibi yuvarlana yuvarlana dışarı çıktığını gördü.

Birkaç saniye sonra Kara Murat da kendini koridorda buldu. Ancak o zaman kafasını çıkarıp derin bir soluk alabildi.

-Oh be! Dünya varmış..

Koridor dere gibiydi. Sular onu bilinmeyen bir yöne sürüklüyordu.

Bir ara papazı görür gibi oldu. Batıp çıkıyor, çırpınıyor, bağırıyor, imdat istiyordu.

Ona doğru ilerlemeye çalışırken adamı gözden kaybetti.

Yere basmak istedi, akıntı kuvvetliydi, kaydı devrildi, sulara gömüldü, sürüklendi.

Doğrulduğu vakit papazı yanı başında görerek hayret etti. "Adamın şansı varmış" diye düşündü.

Bir eliyle duvara tutunarak yere bastı. Sular ancak göğsüne geliyordu. Öteki eliyle çırpınmakta olan papazı tutarak yukarı kaldırdı.

-Hayır, benim elim! Şimdi duvara tutun, yere bas. Sular derin değil.

Papaz söylenileni yaptı, bir eliyle duvara, bir eliyle Kara Murat'a tutunuyor, tekrar suların içine devrilip kaybolmaktan korkuyordu:

-Yere bastım. Şimdi ne yapayım?

-Beni takip et!

Tam yürümeye koyuldukları sırada Kara Murat ağır bir cismin ayaklarına çarptığını hissederek eğildi..

Adam boğulmak üzereyken ikinci kez Kara Murat tarafından kurtarıldığını görünce sevincinden ne yapacağını şaşırdı. Yüzü mosmor olmuştu. Dudakları titriyor, çeneleri birbirine vururken tahta kaşıklar gibi kuru bir ses çıkarıyordu.

-Beni kurtaran bu el, Tanrı'nın eli mi?

Kara Murat, içinde bulunduğu zor duruma rağmen gülmekten kendini alamadı:

Bakar bakmaz dehşet içinde kaldı...

Bu, suda yüzen bir cesetti.

Derin bir üzüntü içinde kendi kendine söylendi.

-Tanrım! Mavro mu bu? O sevimli şişman boğuldu mu yoksa? Yazık! Çok yazık!..

İki adım arkasından neşeli bir ses duyuldu.

-Ben buradayım.. Hakkımdaki güzel düşüncelerin için sana teşekkür ederim asılzadem...

Kara Murat başını çevirince, şişman Mavro' nun iri gövdesiyle suları yararak kendilerine doğru geldiğini gördü, sevindi. Sonra eğilip, sudaki cisme baktı

-Peki bu ceset kim? Tamam.. Anlaşıldı. Muhafızlardan biri.

Adama acıyacak zamanları yoktu. Üçü birden koridorda güçlükle ilerlemeye başladılar.

Bu yol onları kurtuluşa mı, yoksa ölüme mi götürüyordu.

dan öldürülmesi ona bu kadar büyük kin beslememe sebep olabilir mi? diye düşünüyordu.

Rüyasında ona kamçıyla vuruyor, her tarafını kan içinde bırakıyor, ama o gülümseyen yüz, karşısından bir türlü gitmiyordu.

Ter içinde uyandı. Sabah olmuştu.

O devirde kadınların gece yatarken gecelik giymeleri âdet değildi. Bu yüzden Elen, beyaz çarşaflar arasında çırılçıplak yatıyordu.

★★★

Elen sıkıntılı bir gece geçirdi.

Karanlıklar içinde, karşısından gitmeyen silinmeyen inatla duran, hatta biraz alaylı bakışıyla kendisini sinirlendiren bir yüz vardı.

Bu Kara Murat'ın yüzüydü.

Elen, "Neden ondan bu kadar nefret ediyorum ?.. Neden onu yakalattırdım? Babamın Türkler tarafın-

Uyanınca ağır ve zarif hareketlerle bir dişi kedi gibi gerindi. Saçlarının örgülerini, açtı. Sırtına dökülen ipek gibi saçları elleriyle tarayıp kabarttı.

Birden odada yalnız olmadığını hissederek döndü. Hafif bir çığlık attı.

Uzun boylu, ince yapılı bir genç adam onun uyanmasını seyretmekteydi .

Işık arkasından geldiği için yüzü seçilemiyordu.

Genç kadın öfkeyle ayağa fırladı..

Aynı anda çıplaklığını hatırlayarak çarşafla vücudunu kapadı.

Fakat göğsüne bastırdığı beyaz çarşaf bile, taze ve çevik vücudun her kıvrımını ayrı ayrı belli ediyordu.

Elen odadaki genç adamı tanımakta gecikmedi.

Bu, Prens Nikola idi.

Gülümsüyordu.

Gözleri sınırsız bir ihtirasla tutuşmaktaydı.

rında aşk ve ihtirasla karışık sonsuz bir hayranlık vardı.

Genç kadının içini şimdi sınırsız bir öfke kaplamıştı.

Güler yüzü gerilmiş, dişleri kenetlenmişti..Dudakları hafif hafif titriyordu.

Bu terbiyesiz prens ne hakla, hangi cesaretle odasına girmişti?

-Derhal odamdan çıkınız..Yoksa...

Elen şaşkın ve öfkeli bir sesle sordu:

-Odama nasıl girdiniz?

-Kapıdan güzelim..Kapıyı açtırdım. Belki de iki saattir başucunuzda büyülenmiş gibi eşsiz güzelliğinizi seyrediyorum.

Elen, yatakta çırılçıplak yattığını ve uzun süre onun kendisini bu halde gördüğünü düşünerek kızardı, vücudunun açıkta kalan her yerini örttü.

Nikola, gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Bakışla-

Nikola'nın gözlerinden alaylı bir bakış geçti.

-Evet, yoksa?

-Hizmetçileri ve uşakları çağıracağım!..Sizi rezil edeceğim!

Nikola omuz silkti:

-Bir deneyin bakalım...

-Ne demek istiyorsunuz?

-Bağırın, çığırağı çalın, seslenin, bakalım kimse gelecek mi?

-? ? ?

-Gelemez. Çünkü kapıda ve koridorda adamlarım bekliyor.

Elen, o zaman derin bir acı içinde düştüğü tuzağı anladı, ürperdi.

Uzun zamandır peşinde olan, her yerde adım adım kendisini takip ettiren, birkaç kez kaçırmaya kalkışan bu çılgın prensin, sarayın, içinde böyle bir hareket yapmaya cüret edebileceğini hiç düşünmemişti.

Korkusuz görünmeye çalışıyordu. Fakat rengi sa-

dolu adam öldü ha? Oysa daha dün gece çok sıhhatli görünüyordu.

Nikola çirkin çirkin güldü:

-Sıhhatli olmasına sıhhatliydi ama, kalbine saplanan bir bıçak, onun bütün sıhhatini aldı götürdü.

-Nasıl?

-Gece uyurken...

Elen birden tüm gerçeği kavrar gibi oldu. İki adım ilerledi, parmağını suçlar gibi Prens Nikola'ya

rarmıştı. Boğuk bir sesle bağırdı:

-Sizi babanıza şikâyet edeceğim. Umarım bu hareketinizi cezasız bırakmayacaktır.

Prens Nikola kahkahalarla güldü:

-Hangi babama? Yarım saat önce ölen Prens Gateluzyo'ya mı?

Elen'in iri, güzel gözleri dehşetle açıldı, titreyerek sordu:

-Nee? Baba Prens öldü mü? O hayat ve canlılık

uzattı, sesi havada kırbaç gibi şakladı:

-Ah alçak! Şimdi anladım! Onu sen öldürttün!.. Katil! Baba katili!

Prens Nikola gülmesini kesmişti. Hayran bir bakışla Elen'i süzüyordu.

-Hem adaya, hem sana sahip olmak için daha fazla bekleyemedim. Yaşlıydı, nasıl olsa yakında ölecekti. Birkaç gün önce ölmesinin ne zararı var? Şimdi bu ülkenin hâkimi benim. Sen de herkes gibi benim tabalarımdan birisin.

-Emirlerimi yapmak zorundasın.

Elen, karşısındakini küçük görür gibi alayla baktı:

-Yaa? Emirleriniz nedir öğrenebilir miyim?

-Benimle evleneceksin.. Bu adanın prensesi olacaksın...

Nikola'nın bakışlarında tarif edilmez bir hayranlık vardı. Elen'in göz kamaştırıcı güzelliğinin kendisini daha ilk görüşte büyülediğini düşünüyordu.

-Dinlemeyeceğim.

-Asi ve inatçı bir ruha sahip olduğun malum. Ama bu kez yenildin. Seni elimden Türklerin padişahı bile alamaz.

Elen bu sözü duyunca titredi, iliklerine kadar ürperdi. Kartal burunlu, sert bakışlı, yakışıklı bir genç olan Sultan Mehmet aklına geldi.

Bir zamanlar onu sevmiş, ona tapmıştı... Onunla mutlu olmayı hayal etmişti. Eğer o ülkesini yıkan bir

Elen duyduğu sözlere hiç şaşırmadı. Bunu uzun zamandır seziyordu. Nikola'nın herkesi korkutan, ürperten, sindiren sert bakışlı gözleri, kendisine bakarken yumuşuyor, tatlılaşıyordu, aşk ve ihtiras kıvılcımlarıyle tutuşuyordu.

Yüzünü buruşturarak cevap verdi:

-Evleneceğim erkeği ben seçeceğim. Bu her halde siz olmayacaksınız sayın prens!.

-Demek emrimi dinlemeyeceksin?

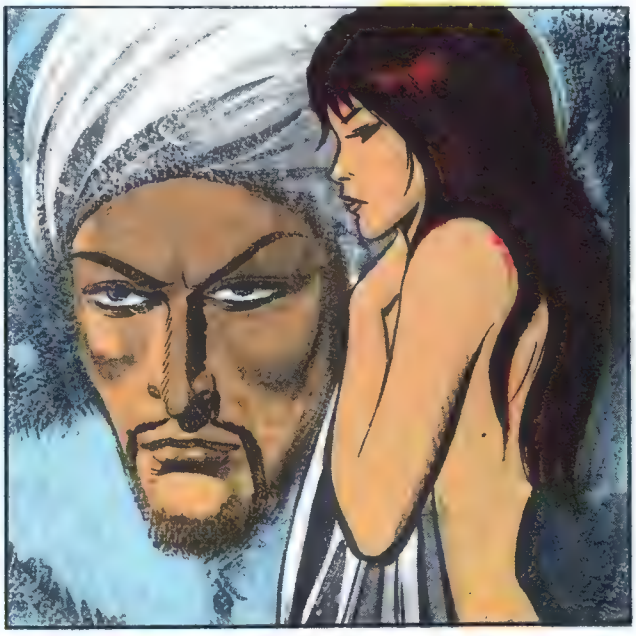

düşman olmasaydı, belki ömrünce sevebilirdi. Ama şu anda Sultan Mehmet'e karşı nefretten başka bir şey duymuyordu.

Eliyle sert bir hareket yaptı:

-Susun. Ondan bahsetmeyin. O da benim düşmanım ama, siz onun adını ağzınıza alamayacak kadar aşağılıksınız. Eğer onu görseniz, korkudan dudaklarınız uçuklardı. Ayaklarına kapanır, hayatınızı bağışlaması için yalvarırdınız.

Nikola acı acı gülümsedi:

-Haa, sahi... Siz ondan kaçmak, ondan saklanmak için buraya gelmiştiniz değil mi?

-Evet... Fakat sizinle evlenmektense onun merhametine sığınmayı tercih ederim.

Nikola, Elen'e doğru birkaç adım attı. Genç kadının küstah bir tavırla söylediği sözler prensi tahrik etmişti.

Elen korku ile geri çekilmek isterken. karyolaya takılıp yatağın içine düştü, uzun parlak saçları beyaz çarşafın üzerine yayıldı.

Tek eliyle yatağa tutunduğu için, üzerini saran örtü de açılmış, çıplak vücudunun yarısı tüm dirili - ğiyle ortaya çıkmıştı.

Nikola nefesinin kesildiğini, başının döndüğü - nü hissetti.

Bu kadın kendisini çıldırtıyordu.

Hızla yaklaştı, ellerini Elen'in uzun saçlarının a -

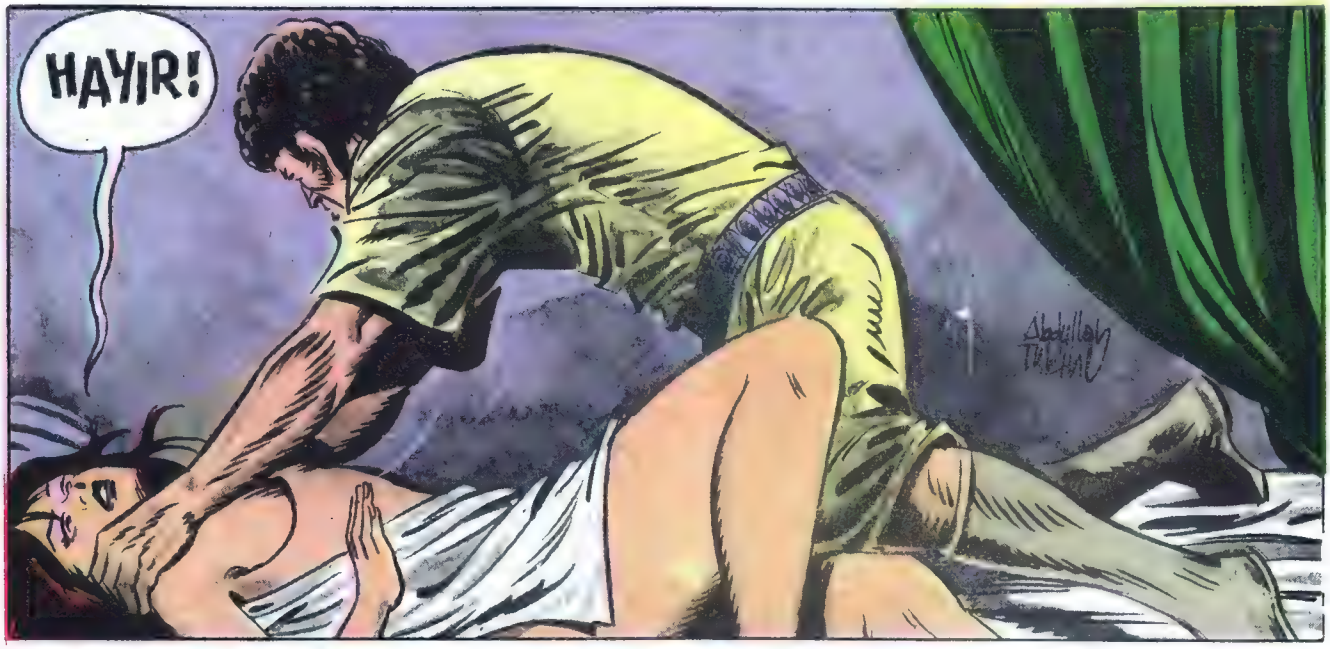

rasına gömdü.

Az sonra yüzünü de bu mis kokulu saçlara yapıştırdı. Boğuklaşan sesiyle bağırdı:

-Bırak şimdi direnmeyi.. Beni büyülediğini bildiğin için hislerimle merhametsizce, oynamaya kalkışıyorsun. Seni elde etmek için bütün engelleri yıkacağımı pekâlâ biliyorsun.

Elen çırpındı, kurtulmak istedi:

-Hayır!. Bırakın!. Sizi tokatlamaya beni mecbur etmeyin!.

-Hah, ha!. Senin tokatların yüzümü acıtmaz, ancak okşar.. Ne yaparsan yap, mutlaka benim olacaksın.. Anlıyor musun? Benim... Benim olacaksın!. Çırpınma!.. Çırpındıkça beni daha çok tahrik ediyorsun..

Nikola derin derin nefes alıyor, önüne geçilmez bir ihtirasın pençesinde kıvranıyordu. Dudaklarını Elen'in ensesinin saçlarla birleştiği yere yapıştırdı.

Elen iliklerine kadar ürperdi ve bir çığlık attı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 KASIM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 43 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

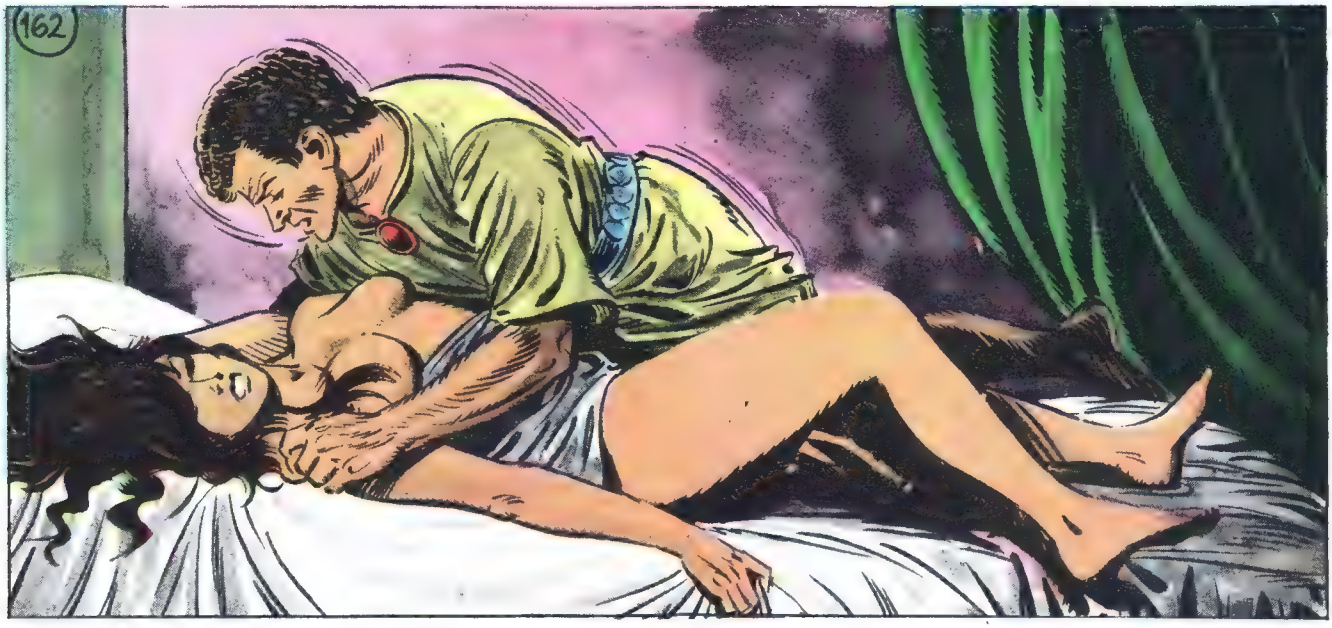

Bu hal Nikola'yı daha da tahrik etti. Ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı. Yüzünün yanı başında, Elen'in güzel yüzü duruyordu. Nemli, pembe dudakları, harikulâde güzel gözleri birkaç parmak ötedeydi. Genç vücudunun her kıvrımını ayrı ayrı hissediyordu.

Birden onu yatağa iyice bastırdı. Bu saldırı o kadar ani olmuştu ki, Elen tekrar çığlık attı. Erkeğin çılgınca okşayışları her tarafını incitiyordu.

Derin bir korku yavaş yavaş tüm benliğini sarmaya başlamıştı. Bütün gücüyle direniyor, ama bu durumdan kurtulamayacağını anlıyordu.

Nikola'nın elleri okşamaktan çok eziyor, yırtıcı dudakları, dizlerinden boynuna kadar Elen'in her yerini yakıyordu.

Erkek, kadının etini sıkarken, göğüslerini dişlerken, bir vahşi hayvan gibi homurdanıyor, hırlıyordu.

Elen birden, her zamankinden daha büyük bir kor-

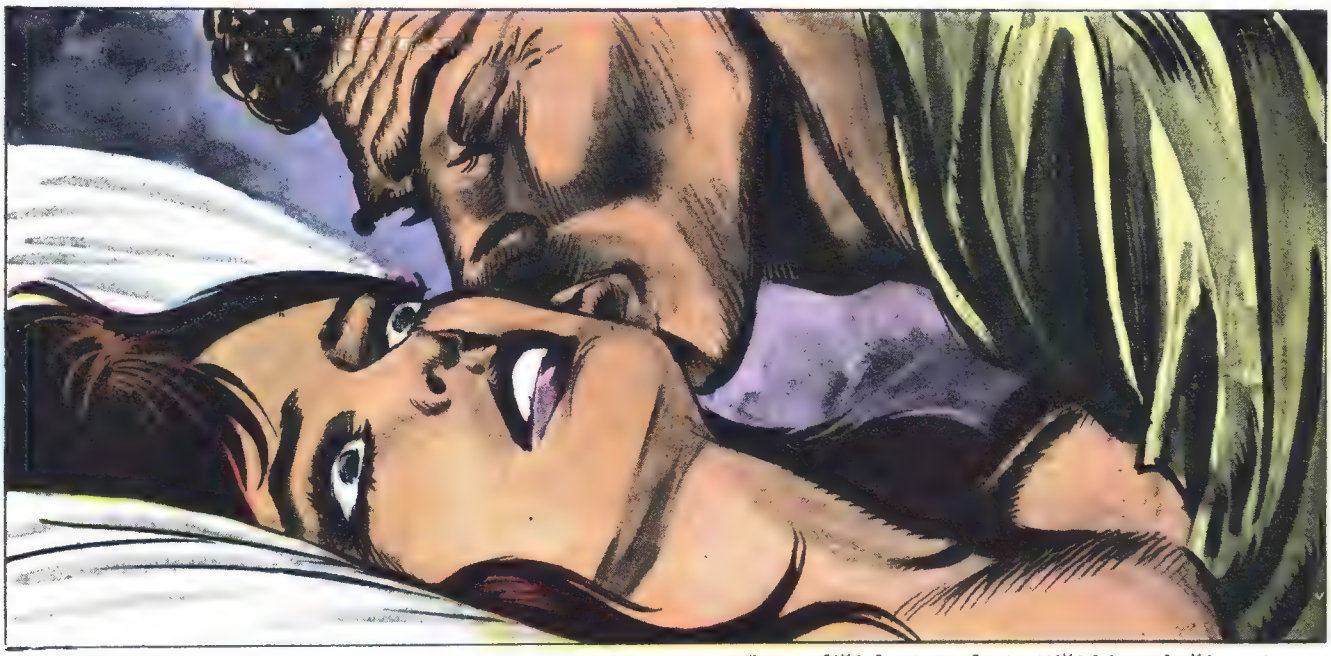

kuyla titredi.

Yavaş yavaş bu okşayışlardan hoşlanmaya başladığını dehşetle fark etti.

Yıllardır hiç bir erkekle bu derece yakınlaşmamıştı. Erkek vücudunun kokusunu, tahrik edici sertliğini, kuvvetini unutmuştu.

Yavaş yavaş zevkin ne olduğunu anlamaya başlayan Elen, az daha kendisini bu aşk fırtınasının koynuna bırakacaktı.

Sevmediği, hatta nefret ettiği bir erkeğin okşayışlarının bile kendisini bu derece tahrik edeceği hiç aklına gelmemişti.

Oysa o anda her şeye hâkim olan, ruh değil, bedendi. Kadının da erkeğin de vücutları karşı cinsten bir bedene karşı çok hassastı. Bu doğa'nın değişmez bir yasasıydı.

Elen tüm irade gücünü kullanarak içini saran bu duyguyu yenmeye çalıştı.

Vücudu, Nikola'nın hoyrat ellerinin altında inliyor, zevkin kaynağına doğru yavaş yavaş yaklaştığını hissediyor, bu ona korku veriyordu. Nikola, gömleğinin düğmesini çözmüş, sert göğsünü Elen'in çıplak vücuduna dayamıştı. Genç kadının arkaya devirdiği başının üzerinde tavan sanki fırıl fırıl dönüyordu.

Bütün gücünü toplayarak tekrar umutsuzca çırpındı ve erkeği üzerinden atmaya çalıştı.

Fakat Nikola'nın müthiş kuvveti karşısında onu kımıldatamadı bile...

"Allahım ! Ne korkunç ! Bu adama teslim olmaktansa ölmem daha iyi! " diye düşündü.

Bütün ümidini yitirdiği, bütün direnme gücünün bittiği, iffetsizliğin karanlık uçurumuna yuvarlanacağı anda umulmadık bir olay Elen'in imdadına yetişti.

Koridorda büyük bir gürültü koptu. Telâşlı ayak

sesleri duyuldu. Bağırmalar, haykırışlar birbirini izledi. Az sonra kapı acele acele vuruldu:

-Asaletmeap ! Asaletmeap !

Nikola'nın yüzü öfkeyle gerildi. Tam emeline ulaşacakken kendisini rahatsız eden bu münasebetsiz kimdi?

" Hemen boynunu vurdurayım da görsün itoğlu it." diye düşündü..

Sonra korkunç bir sesle gürledi:

-Ne var? Ne oluyor?

Kapının arkasından titrek bir ses cevap verdi:

-Bağışlayın bizi asaletmeap ! Sizi rahatsız ettik ! Kaçtı ! .. Kaçtılar ! ..

-Kim kaçtı? Kimler kaçtı?

-İki katil de kaçtı asaletmeap ! Zindanı sular bastı !

Prens Nikola, korkunç bir küfür savurdu. öfkeyle yataktan fırladı.

Eleni de, sevmeyi de sevilmeyi de unutmuştu.

Gömleğinin düğmesini iliklediği, kapıya doğru yürürken, kurtulduğunu anlayan Elen'de yan gözle bakarak:

-Bekle beni güzelim, birazdan gelirim! dedi.

Kapıdan çıkarken nöbetçi subayına şu emri verdi:

-Prenses odasından çıkmak isterse engel olmayın. Ama yanından da ayrılmayın. Nereye giderse adım adım takip edin. Saray içinde serbestçe dolaşabilir, fakat bahçeye bile çıkması yasak.!

Elen yattığı yerden bunları duydu, sonsuz bir ıstırabın pençesinde kıvrandı. Çarşafı vücuduna sararak bir süre sessiz sessiz ağladı.

Artık bu sarayda duramazdı. Kaçması gerekiyordu. Hiç sevmediği bu iğrenç adamın karısı olmaktansa, bir manastıra kapanmak daha iyi idi.

Nasıl kaçabilirdi?

Nereye gidebilirdi?

Birden Venedik'te yaşayan teyzesi aklına geldi. Midilli'den kaçabilirse onun yanına sığınabilirdi.

Genç kadın, Nikola'nın ayak seslerinin uzaklaştığını duydu.

Ancak o zaman kalbinden taşan öfke bütün diğer hislerine baskın çıktı. Kendini yataktan atarak terliklerini buldu. Büyük boy aynasının önünde giyinirken vücudunun yer yer çürüklerle dolmuş olduğunu gördü, derin bir ıstırap içinde:

-İğrenç herif.! diye homurdandı. Asla senin olmayacağım!

O, Türklerin padişahından bile kaçmayı başarmıştı. Midilli prensinden mi kurtulamayacaktı?

Kara Murat ile Şişman Mavro, sularla dolu olan koridordan geçip, muhafızların odasına ulaştıkları vakit, orada üç cesetten başka bir şey bulamadılar.

Koridorda paniğe kapılarak boğulan üç muhafızın cesedini sular odaya kadar atmıştı.

Dizleri titreyerek Kara Murat'la Şişman Mavro-yu takip eden papaz, ölüleri görünce korku ile istav - roz çıkardı:

-Allah günahlarını affetsin ! dedi.

Kara Murat eğildi, muhafızlardan birinin kılıcını kınıyle beraber alarak beline taktı:

-Şimdi kendimi daha güvende hissediyorum !

Şişman Mavro da kendine iri bir balta seçerek beline astı:

-Bu balta ile on kişiyi doğramadan teslim olmam artık ...

Papaz onlara korku ile bakıyordu:

-Nee ? Dövüşecek misiniz ? Kiminle dövüşeceksi-

niz ?

Şişman Mavro homurdandı:

-Saraydan elimizi kolumuzu sallayarak çıkmamı-za izin vermeyeceklerine göre dövüşeceğiz elbette! . Önümüze kim çıkarsa devireceğiz . . Ta ki, biz de dev-rilene kadar...

Kara Murat, odanın zayıf ışığı altında arkadaşının yüzüne baktı bir an... Şişman Mavro'nun bütün hat-ları gerilmişti. Gözleri kısık, çeneleri kaskatı idi.

"Bu şişman da galiba iş var ! Sandığım kadar kor-kak değil. "diye düşündü.

Papaz acı acı içini çekti:

-Demek dövüşerek ölmek istiyorsunuz ?

-Evet ! .

-Yaşamak varken niye ille ölmekten söz ediyor - sunuz ?

-Başka çare var mı ?

-Allah'tan ümit kesilmez, bir çare bulunur belki. .

Odadan çıkmışlar, dar ve rutubetli taş merdivenden yukarıya tırmanmaya başlamışlardı. Başları önde, kulakları kirişte, elleri tetikteydi.

Kara Murat:

-Bak papaz efendi, dedi. Bu merdiveni çıktıktan sonra seninle yollarımız ayrılıyor. Ne tarafa kaçtığımızı görmemen için gözlerini ve ellerini bağlayacağız. Ağzını da tıkayacağız tabii... Artık kusurumuza

bakmazsın.. İnsan ölümün eşiğinden dönünce kimseye güvenemez oluyor..

Tam merdiveni bitirdikleri anda birden dört muhafızla burun buruna geldiler. Adamlar korkunç çığlıklar atarak üzerlerine saldırdı:

-Mahkûmlar kaçıyor !

-Tutun ! Gebertin !

-Sağ bırakmayın !

Kara Murat, Şişman Mavro'nun iri gövdesinden umulmayan bir hızla atıldığını ve iki muhafızı enselerinden tutup kafa kafaya çarptığını hayretle gördü.

Korkunç bir çatırtı işitildi.

Kafatasları parçalanan iki zavallı, cansız yere yığıldı.

Nefes bile alamadan, yıldırım gibi inen bir ölümle sırt üstü düşmüşlerdi.

Korkunç manzarayı görerek dehşet içinde kalan

öteki iki muhafız, Azrail'le karşılaşmış gibi uluya - rak kaçıp koridorun karanlıklarında kayboldular.

Kara Murat, Mavro'ya seslendi:

-Aferin Mavro ! İyi hakladın ! Şimdi birkaç dakika vaktimiz var. Az sonra, kaçan herifler bütün sarayı ayağa kaldırıp üzerimize gelirler.

Mavro aceleyle etrafı gözden geçirdi:

-Sen de onları temizleseydin, daha çok zaman kazanırdık beyzadem...

-Hiç bir Türk, düşmanını arkadan vurmaz !

Mavro homurdandı:

-Garip bir erkeklik anlayışı... Onlar biraz sonra gelip seni vuracaklar ama...

Merdivenin ağzı birkaç koridora birden açılıyordu. Onlar ne tarafa kaçacaklarını kestirmeye çalışırken, koridorlardan uğultular gelmeye başladı.

Derinden gelen bu karışık sesler yaklaştı, yükseldi ve kulakla seçilir sözler haline geldi.

Kara Murat durarak umutsuzca ona baktı. Mavro artık koş muyor, ağır gövdesini koridorda güçlükle sürüklüyordu.

-Sen böyle gidersen, herifler iki dakika sonra tepemize binerler..

Şişman Mavro inledi:

-Ne yapayım beyzadem, koşamıyorum. Gövdem o kadar ağır ki... Ayaklarım bir adım öteye bile gitmek istemiyor.

Kalabalık grup koşarak geliyordu.

Bağırarak, küfrederek, lanetler okuyarak yaklaşıyordu. Mavro telaşla:

-Kaçalım ! dedi.

Kara Murat rasgele bir koridora atıldı.

Bir süre olanca hızlarıyle koştular.

Çok geçmeden Mavro arkasından nefes nefese seslendi:

-Çok hızlı koşuyorsun, yetişemiyorum !

-Doğru, haklısın !

Kara Murat, onun koluna girerek koşmasına yardım etti.

Ümitsizlik içinde kıvrana kıvrana ilerlediler.

Sesler arkalarından hızla yaklaşıyordu.

Bir ara Sişman Mavro durdu.

Her yerinden terler ırmak gibi akıyordu. Gözleri birden fedakârlıkla ışıldadı:

-Ben kaçamayacağımı anlıyorum. Kurtuluş ümidim yok ! Sen git ! Ben onları oyalarım. Hiç değilse birimiz kurtulsun.

Kara Murat gülümseyerek ona baktı. Şişman Mavro'nun şakakları tokmak gibi vuruyor, derisinin hareketi âdeta yüzünden fışkırıyordu.

Gürültü yaklaşıyordu.

Küfürler ve tehditler şimdi daha net olarak duyuluyordu.

Şişman Mavro, Kara Murat'a:

-Hadi git, diye fısıldadı. Allahaşkına git ! Çabuk ol ! Senin için tek kurtuluş çaresi budur...

Kara Murat'ın şimdi kaşları çatılmış, yüzünün ifadesi sertleşmişti. Bıçak gibi keskin bir sesle:

-Ben de seninle beraber kalıyorum, dedi. Kendimize dövüşecek iyi bir yer bulup, canımızı pahalıya

satalım !

Mavro'nun ağzı açık kaldı. Kurtulma olanağı varken, kendisiyle beraber ölümü beklemeyi tercih eden Kara Murat'a hayretle bakarken o azarlayan bir sesle devam etti:

-Sen hiç bir Türk'ün canını kurtarmak için arkadaşını kavga yerinde bırakıp kaçtığını duydun mu ?

-???

-Duymadın değil mi ? Öyleyse bu çirkin teklifi nasıl yaparsın ha ? Eğer buradan kurtulursak hapı yuttun Mavro ! Bu yüzden senin o kepçe kulaklarını kıtır kıtır keseceğim.. Her halde kulakların takma değildir!

Şişman Mavro derin bir şaşkınlık içinde:

-Vay canına ! dedi. Türklerin neden bütün dünyayı dize getirdiğini şimdi anlar gibi oldum. Sizde bu yiğitlik varken sırtınız yere gelmez be !..

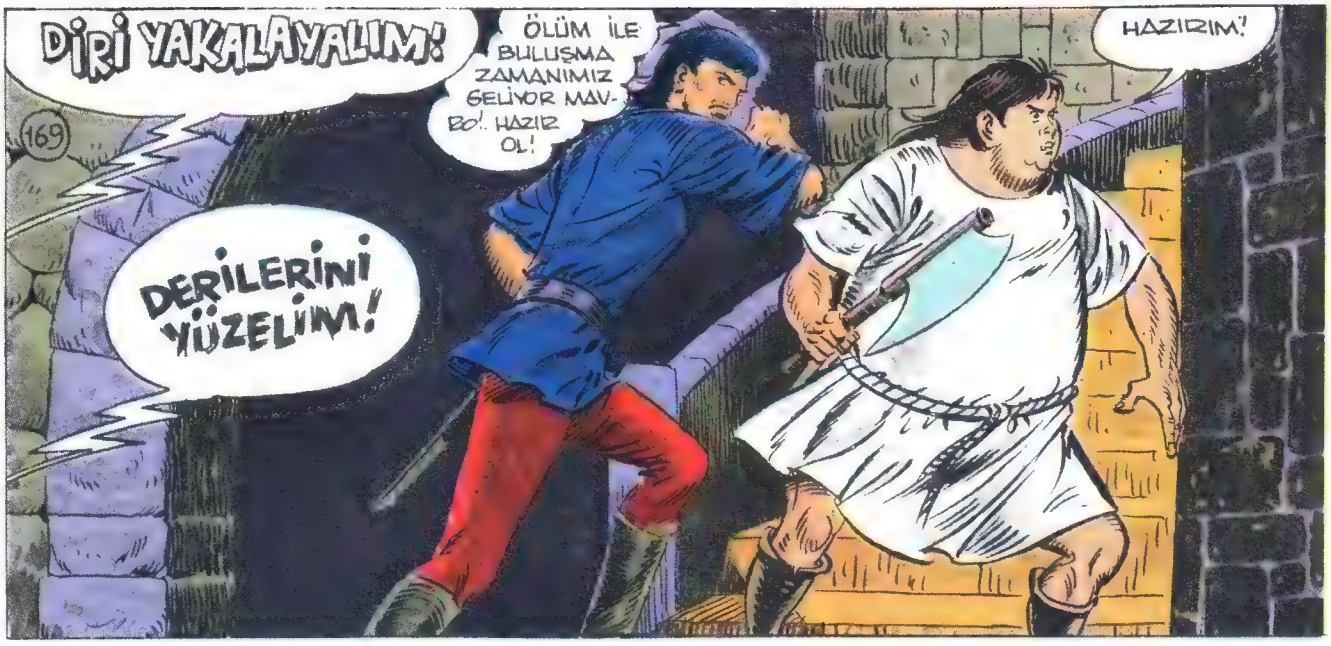

Kara Murat'ın yüzüne sevgiyle baktı. Sakin görünen bu yüzde şu anda ölmekle yaşamak arasında hiç bir fark görmeyen insanların kararlı ifadesi vardı.

Koridordaki kalabalık artık iyice yaklaşmıştı.

Öfkeli sürüden çıkan korkunç sesler gayet açık duyuluyordu.

-Kaçırmayın, yakalayın !

-Diri yakalayalım !

-Ölü ! . . Ölü ! . .

-Gebertelim , parçalayalım !

-Derilerini yüzelim !

Kara Murat soğuk bir gülümsemeyle :

-Ölüm ile buluşma zamanımız geliyor, hazır ol Mavro ! dedi.

Şişman Mavro elindeki baltayı hınçla sıktı, gözleri parlıyordu:

-Hazırım !

Yanı başlarında keskin bir ses duyuldu :

-Hayır ! Ölmeyeceksiniz !

İkisi de şimşek gibi, sesin geldiği yana döndüler. Mavro'nun ağzından bir hayret çığlığı koptu:

-Aaa ! Bizim papazmış bu !Sen hâlâ burada mısın ?Gitmedin mi?

İkisi de kendi dertlerine düştüklerinden papazı çoktan unutmuşlardı. Zayıf, kuru yüzlü adam dimdik

duruyordu. Rengi sararmıştı. Sakin ve kararlı sesiyle:

-Benimle gelin ! Sizi kurtaracağım ! dedi.

Sonra iki mahkûmun gözlerinin içine dostça bakarak ekledi:

-Siz de beni kurtarmıştınız çünkü !

* * *

Elen giyinerek odasından çıktı.

Koridorlardan gürültüler geliyordu. Bütün saray ayaklanmıştı sanki...

DEVAMI HAFTAYA CARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 KASIM 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 44 FİYATI 100 KURUŞ

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Elen'in peşinden, kapıdaki iki muhafız da gölge gibi yürümeye başladı. Dört adım gerisinden gidiyorlar, o yürüdükçe yürüyor, durdukça onlar da duruyordu.

Elen birçok salondan geçti, bazı odalara girdi, çıktı, koridorlarda koştu, sonunda peşindeki muhafızlarını atlatamayacağına aklı yattı.

Umutsuzca çevresine bakınırken koridorun tam karşısından yanında üç askerle birlikte, bir muhafız subayının geldiğini gördü:

-Bu gürültü nedir? Yangın filan mı var?

Muhafız subayı, Elen'i görünce saygı ile durmuştu. Yüzü gergindi. Gözlerinde ürkek bir ifade vardı:

-Yangın olsa iyi efendim. Daha da kötü! Mahkûmlar kaçtı!

-Hangi mahkûmlar?

-Müthiş Türk ile Şişman Mavro!

-Ya, demek kaçtılar? Peki, bu iki zavallının kaçması neden yangından kötü oluyormuş?

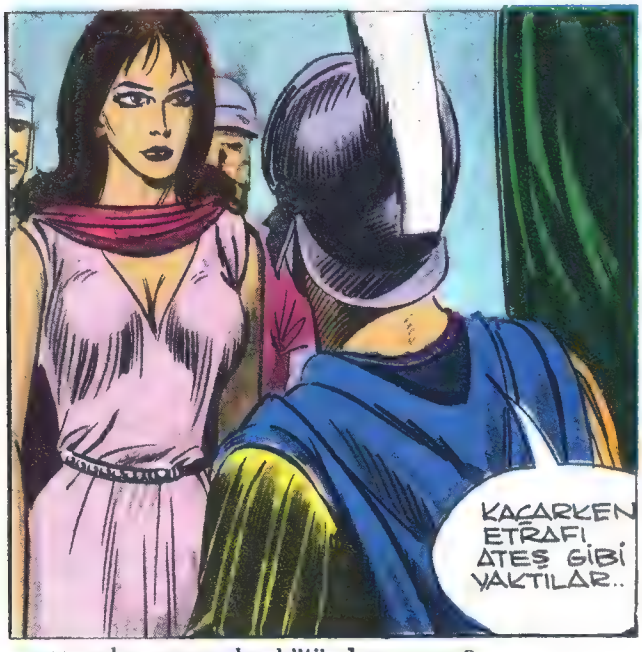

Subay acı acı güldü:

-Zavallı mı? Nereleri zavallı? Kaçarken etrafı ateş gibi yaktılar, azrail gibi can aldılar. Her geçtikleri yerde kanlı bir iz bıraktılar...

Elen şaşırır gibi oldu:

-Bu söylediklerini onlar mı yaptı? diye hayretle sordu.

Genç kadının karşısında, üzerini düzeltmeye çalışan subayın ellerine kızgın bir beceriksizlik gelmişti:

-Hepsini onlar yapmadı tabii. Fakat onların kaçışı Prens Nikola'yı çok öfkelendirdi, önüne gelenin canını yakmaya başladı. Gözü hiç kimseyi görmüyor. Az önce zindandaki bütün muhafızların boynunu vurdurdu. Korkunç bir hali var!

Subayın alt dudağı titriyordu. Gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk vardı:

– Eğer onları yakalayamazsak prens bizim de başımızı vurduracak. Ah o Türk'ü bir bulsam! Hapse filan atmadan hemen kafasını kopartacağım! Oysa az önce koridorda görmüştük. Sanki kanat takıp uçtu mübarekler! Nereye gittiler bilmem ki...

Elen, subayı daha fazla dinlemedi, geri döndü, hızlı adımlarla odasına girdi.

Saraydan kaçamayacağını anlamıştı.

Ama nasıl?

Saraydan çıkmayı başarsa bile, tek başına Venedik'e kadar nasıl gidecekti? Değil Venedik'e, limana kadar bile gideceği şüpheliydi. Yollar haydut doluydu. Denizlerde korsanlar cirit atıyordu. Tek başına bir kadın bu kadar uzun yolculuğu göze alabilir miydi?

-Ohh! Tanrım! Güvenecek hiç kimsem yok! Oysa şu anda buna o kadar muhtacım ki! diye inledi.

Her tarafta sıkı güvenlik tedbirleri alınmıştı.

Oysa artık burada bir saniye bile durmak istemiyordu.

Sarayın havası içini sıkıyor, gönlünü karartıyor, kalbini boğuyordu.

Hele o korkunç prensi düşündükçe ürperiyordu.

Kararı kesindi.

Kaçacaktı!

Odanın kapısını kapayarak döndü.

Birden titredi!

Odada sanki başka birisi daha var gibiydi.

Sinirleri, bir tuzağı önceden sezişin ıstırabıyle gerildi.

Korku ve hayret içinde çevresine baktı. Hiç bir şey göremedi.

Birden garip bir önsezi ile kapıyı açarak koridora kaçmak, çığlık çığlığa haykırmak istedi.

Fakat...Kımıldayamadı bile...

İri ve güçlü bir el arkasından uzanarak ağzını kapayıverdi...

Elen, tüm gücüyle direnerek bu elden kurtulmak istedi, titredi, çırpındı, ısırmaya kalkıştı, ama başaramadı.

Kulağının dibinde sert bir ses duydu :

-Rica ederim rahat durun, beni zor kullanmaya mecbur etmeyin!..

Bu, garip, buz gibi, korkunç, fakat sakin ve vakur bir sesti.

Elen'in vücudunu soğuk bir ter kapladı, dehşet içinde :

"Aman Allahım, o!" diye düşündü.

Gözleri yuvalarından dışarıya fırladı, öfkeden ve korkudan bayılacak gibi oldu.

Evet...O'ydu...

Kara Murat!

Saraydaki bütün muhafızları atlatıp, bütün çemberleri yararak odasına kadar nasıl gelmişti? Bu akıl almaz bir şeydi.

Olağanüstü ve korkunç...

Karmakarışık düşünceler, kafasından hızlı bir nehir gibi aktı.

Kara Murat gizlice odasına gelmişse, bir nedeni olmalıydı.

Kendisini rehin mi almak istiyordu?

Yoksa öc mü almaya gelmişti?

Bilmediği başka bir sebep mi vardı?

Ne olursa olsun, onu Allah yollamıştı. Bu durumdan yararlanmaya bakmalıydı.

Kara Murat cesurdu, kibardı, zarifti, güçlüydü, çevikti, gözü pekti. Ona karşı zaman zaman hayranlık bile duymuştu.

Bu müthiş Türk, kendisini Venedik'e kadar götürecek tek kişiydi belki...

Kinini bir an için unutmalı, bu Türk'le anlaşmalıydı. Gerekirse büyük para vaadiyle, hatta aşk umuduyla onun gözlerini kamaştırmalıydı.

Para, kadının elinde büyük bir silâhtı. Ama dişilik paradan da etkili bir kuvvetti.

Elen bunları düşünürken, Kara Murat aynı soğuk sesle mırıldandı:

-Lütfen kedi gibi ellerimi tırmalamayı bırakın.. Canınızı acıtmak zorunda kalacağım!

Elen, bağırmayacağını, kendisine teklifte bulunacağını anlatmak için çırpınıyordu. Ama Kara Murat bunu yanlış anlıyor, o çırpındıkça çelik parmaklarını biraz daha sıkıyordu.

du. Bir eliyle ağzını kapamış, öteki eliyle beline sarılmıştı.

Ilık kıvır kıvır vücut, kollarının arasındaydı. Çırpındıkça yumuşaklığını, iç gıcıklayan diriliğini gövdesinin üstünde hissediyordu.

Arkadaşına seslendi:

-Mavro!

-Buyur asilzadem...

-Şu ipi ver de, prensesi bağlayalım.. O böyle kıv-

Elen sonunda umudunu kesip, bitkin bir halde durdu. Bakışları, ıstırapla bulanmıştı, yüzü perişan bir haldeydi.

Birden odada Kara Murat'tan başka bir adamın daha olduğunu farketti. İlk bakışta onu tanıdı. İmroz Prensi Leon'un uşağı Şişman Mavro'ydu bu...

Mavro, Kara Murat'a doğru ilerledi:

-Pencereden işareti verdim asilzadem!

Elen, Kara Murat için kırılacak bir vazo gibiydi. Sıkı, fakat özenle tutuyor, onu incitmemeye çalışıyor-

randıkça içim bir tuhaf oluyor...

-Derhal beyzadem...

-Bir dakika içinde Elen'in ağzını tıkayıp, ellerini ve ayaklarını sıkıca bağladılar.

Şimdi genç kadının kımıldayan tek yeri, öfke kıvılcımları saçan güzel gözleriydi.

Dudakları bembeyaz kesilmişti.

Kara Murat'a dikilen bakışlarında tarif edilmez bir dehşet vardı.

Neden tuzağa düşürüldüğünü hâlâ anlayamamıştı.

Şişman Mavro, bir Elen'e, bir Kara Murat'a bakıyor, ikisinin arasındaki yakınlığın derecesini çözmeye çalışıyordu.

Papaz, koridorda kendilerini tam yakalanmak üzereyken kurtarmıştı. Onları kolundan tutup kendi odasına götürmüş, bağırıp çağıran, küfredip lânetler yağdıran kalabalık uzaklaştıktan sonra:

-Evlâtlarım, demişti. Size hayatımı borçluyum. Bu

çıldı. Papaz da kulaklarına inanamıyormuş gibi şaşkın şaşkın sordu:

-Nee? Burada kalıp ölmek mi istiyorsunuz?

-Hayır... Fakat, beraber götürmem gereken bir kişi daha var, onu almadan bir yere gitmem... Tabii senden bu kadar büyük bir fedakârlık beklemeye hakkım olmadığını biliyorum. Bu yüzden de teklifini reddediyorum.

Papaz donmuş kalmıştı.

Alnında kırışıklıklar belirmiş, yüzüne derin bir

yüzden, yaptığım işin doğru olmadığını bildiğim halde sizi kurtaracağım. Şimdi sessizce benimle gelin ...

Kara Murat sormuştu:

-Nereye gidiyoruz?

-Sarayın kilisesine... Oradaki gizli geçitten sizi dışarı çıkaracağım.

-Sağ ol papaz efendi... Ama bunu kabul edemeyeceğim...

Şişman Mavro'nun gözleri hayret ve dehşetle a-

düşüncenin izleri hâkim olmuştu.

Sonunda kararını verdi. Kara Murat'ın götürmek istediği insanın kim olduğunu bile sormadan kesin bir sesle:

-Peki, onu da kaçırırsınız! dedi.

Sonra ekledi:

-Ben sizi kilisede bekleyeceğim. Kilise sarayın avlusunun sonundadır. Mavro bilir. Oraya kadar gelmek size ait...

-Oraya gelebilirseniz sizi kurtarabilirim. Şimdi, Tanrı'ya emanet olun evlâtlarım.

Şişman Mavro'nun gözleri Kara Murat ile Elen arasında mekik dokurken kafasından da bu düşünce - ler geçiyordu.

Delikanlı, Elen'i almadan saraydan kaçmayı red- detmişti.

Bu bir çılgınlıktı.

Ancak âşık kimselerin yapabileceği bir çılgınlık. Delikanlı Elen'e âşık mıydı acaba ?

sonra başlıyordu.

Onu kiliseye kadar nasıl götüreceklerdi ?

Kimseye görünmeden oraya ulaşabilmeleri im- kânsızdı. Bunu başarmak için mucize lâzımdı.

Oysa, böyle on metrede bir mucizeye rastla - mak peygamberlere bile nasip olmamıştı.

Mavro :

-Şimdi ne yapacağız ? diye sordu.

Kara Murat sakindi. Yüzünde renksiz bir gülüm -

Mavro "Hiç de öyleye benzemiyor !" diye düşün- dü.

Şu halde, Elen'i kaçırmak istemesinin bir başka sebebi vardı.

Bu ne olabilirdi ?

Mavro boşa koydu olmadı, doluya koydu olmadı, işin içinden çıkamayınca da düşünmekten vazgeçti.

Papazdan ayrıldıktan sonra Elen'in odasına gir - meleri zor olmamıştı. Kızı da kolayca yakalamışlar ve kıskıvrak bağlamışlardı. Ama asıl güçlük bundan

semeyle cevap verdi :

-Bekleyeceğiz !

Delikanlı sabırlıydı. Beklemesini bilirdi. Gücü - nün önemli bir kısmı da buradan ileri geliyordu za - ten...

Elen ağzı tıkalı, kolları bağlı bir halde yatağın üzerinde oturuyordu. Sessizdi. Fakat birer cıva dam - lası gibi durmadan oynayan gözlerinden şimşekler çakıyordu.

-Budalalar !" diye düşünüyordu "Akılları sıra beni rehin aldılar. Böylece canlarını kurtaracakları-nı umuyorlar. Oysa ben buradan kaçmayı onlardan çok istiyorum. Konuşmama izin verseydiler, onlara yardımcı olabilirdim !"

Aynı anda Kara Murat nasıl kurtulacaklarını düşünüyordu.

Odadan çıkmak belki kolaydı.

bir şeyler yapacağına inanıyordu.

Zaman ilerliyordu. Bu odada daha fazla kalmaları tehlikeli olabilirdi.

Delikanlı derin düşünceler içinde bunalırken, odayı hırçın bir ses çınlattı :

-Aptal !.. Aptallar !..

Kara Murat irkildi, ürperdi, elini kılıcına atarak hızla döndü. Aynı anda hafif bir şaşkınlık geçirdi.

Elen, ağzını kapayan tıkaçtan kurtulmuştu. Ama

Ama muhafızlarla dolu olan koridorları, gece gündüz silahlı nöbetçilerin kaynaştığı avluyu geçip kiliseye ulaşmak imkânsızdı.

Bir çare, bir yol bulması lâzımdı.

Ama aklına gelen her düşüncenin çürük yanını buluyor, yavaş yavaş umutsuzluğa kapılır gibi oluyordu.

Şişman Mavro derin bir sessizlik içindeydi. Zekâsına ve bileğine hayran olduğu bu gencin, mutlaka

bağırmıyor, yardım istemiyor, sadece şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi gülümsüyordu. Sesi güzel ağzından azarlarcasına çıktı :

-Neden konuşmama izin vermediniz ? Beni rehin almanız size ne fayda sağlar ki ? Ben de burada bir mahpus sayılırım... Şimdi size bir teklifim var !

Elen ağzındaki tıkacı, karyolanın demirine sürte sürte çıkarmıştı. Kara Murat da, Şişman Mavro da ona dikkat etmediklerinden bunu görmemişlerdi.

Genç kadını dinlerken Kara Murat'ın şaşkınlığı daha da arttı. Bu ne demek oluyordu böyle ? Şansı kendisine yine yardım etmeye başlamıştı galiba... Derin bir heyecanla, Elen'in devam etmesini bekledi.

Genç kadın öfkeli öfkeli soludu :

-Şimdi çözün ellerimi... Bu halde konuşamam...

Şişman Mavro alıklaşmış bir halde Elen'e bakıyordu. Kara Murat'ın işareti üzerine genç kadına yaklaştı ve onu saran iplerden kurtardı.

-İşte öğrendiniz... Siz bu saraydan kaçmak istiyorsunuz. Ben de öyle... Siz benim yardımım olmadan buradan çıkamazsınız. Ben de sizin yardımınız olmadan, gitmek istediğim yere ulaşamam...

Kara Murat durumu anlar gibi olmuştu. Hafifçe gülümsedi :

-Teklifiniz nedir ?

Elen'in kararlı sesi odayı doldurdu :

Elen, bütün ruhunun kin dolduğunu karşısındakine anlatan vahşi bir sesle :

-Size dost olduğumu söyleyemem, dedi. Söylesem de sizi inandıramam. Ama şu andaki nazik durumumuz, sizinle işbirliği yapmamızı gerektiriyor.

Derin bir iç çekişi Kara Murat'ın göğsünü şişirdi :

-Bunu bilmiyordum.

-Ben sizin saraydan çıkmanıza yardım edeceğim. Siz de beni Venedik'e kadar götüreceksiniz. Teklifim budur. Yol masrafları bana ait. Ayrıca Venedik'e ulaştığımızda size bin altın ücret vereceğim.

Kara Murat, içini zor zaptedebildiği bir sevinç dalgasının sardığını hissetti. Aynı anda uzun bir hayret ışığı çalmaktan kendini alamadı :

-Çok cazip bir teklif bu... Reddi imkânsız...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 ARALIK 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 45 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

—Evet... Fakat yapacağınız iş de hayli tehlikeli.. Beni yol boyunca bütün haydutlardan, korsanlardan, eşkiyalardan koruyacaksınız. Belki hayatınızı tehlikeye atmak zorunda kalacaksınız.

-Güzel bir kadını, böyle uzun bir yolculukta korumanın güçlüğünü bilmeyecek kadar tecrübesiz değilim. Fakat benim için zor bir iş değil bu... Hele şu belâlı saraydan bir çıkalım, gerisi kolay...

Anlaşma yapılmıştı. İkisi de birbirlerine bakıyordu. İkisi de hafifçe sararmıştı. El sıkıştılar.

***

Julya, odasında sinirli adımlarla dolaşıyordu. Yüzü gerilmiş, dudakları mosmor olmuştu. Gözlerinden kin kıvılcımları fışkırıyordu.

Ağabeysi Nikola'nın, Elen'le evlenmek istediğini resmen açıklamasından sonra, Julya'nın ihtirası tek-

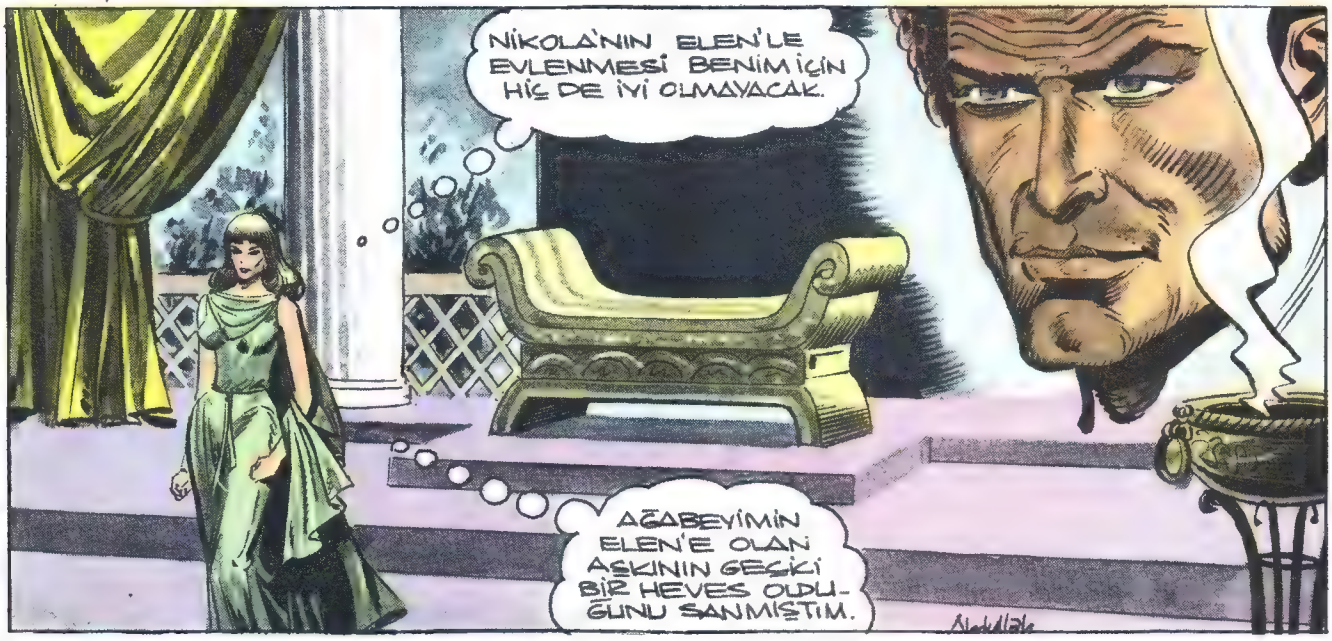

rar coşmuş, gözleri kanlanmış, başı dönmüştü.

Nikola'nın Elen'le evlenmesi, kendisinin Midilli ülkesinde ikinci kadın durumuna düşmesi demek olacaktı.

Coşkun ihtirasının küllenmek bilmeyen ateşi ile yanan genç kadın şimdi heyecan içinde, odada dolaşırken:

"Ağabeyimin Elen'e olan aşkının geçici bir heves olduğunu sanmakla ne kadar yanılmışım. ?"diye mırıldanıyordu.

Bu evlilikle tüm hayalleri yıkılacaktı.

Çünkü, o bir gün Nikola'yı da yok ederek tek başına iktidara geçmeyi düşünüyor, bu arzu içini ateş gibi yakıyordu.

Nikola, Elen'le evlenirse Julya'nın işi güçleşecekti.

Birden garip bir sesle ve kahkahalarla güldü.

Bakışlarında ölüm alevleri vardı.

Sapsarıydı. Fakat sakindi. Vahşi bir karar vermiş gibi ışıldıyordu gözleri...

Bütün öfkeli titreyişleri, bütün perişanlığı, bütün feryatları hep aynı şeyi ifade ediyordu:

-"Elen'i öldürmeli..."

Eli birden masanın üzerindeki çıngırağa uzandı aldı ve sinirli sinirli salladı...

Kapıda beliren iriyarı bir zenci, yerlere kadar eğildi. Julya ona bakmadan:

-Cok sinirliyim Şandi ! dedi. Sinirli ve üzgün...

Julya dudakları arzudan titreyerek emretti:

-Yanıma gel Şandi !

Dev zenci ürpererek çekine çekine yaklaştı. Gözlerinde aç bir parıltı belirmişti...

Julya divandaki yumuşak yastıkların üzerine usulca uzandı:

-Öp beni Şandi !

Dev zenci, hanımının nasıl bir teselliye ihtiyacı olduğunu hemen anlamıştı.. Üzüntülü olduğu zaman-

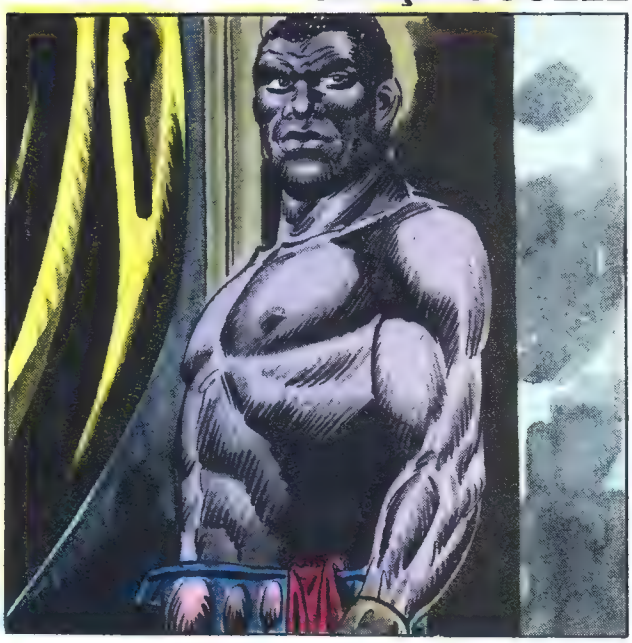

Şandi, boyu iki metreyi aşan bir insan azmanıydı. Bir yumrukta öküzü öldürecek güçteydi. Bu Afrikalı köle, Julya'nın hem muhafızı, hem de cellâdıydı. Parmaklarının arasına düşen hiç bir canlının, o güne dek kurtulduğu görülmemişti. Hanımı tasmasını çıkarınca önüne geleni ısıran bir köpek gibiydi.

Ama iyi ve sadık bir köpekti.

Hanımı emretmediği zaman bir kuzu kadar sakin ve sevimliydi..

lar ne yapacağını iyi biliyordu.

Kalın dudakları arasından anlaşılmaz mırıltılar döküldü ve yatağın üzerine kapandı. İri elleri Julya'nın çıplak ve yumuşak vücudu üzerinde usul usul ihtirasla dolaştı sonra ayak parmaklarının ucundan başlayarak hanımını öpmeye başladı.

Şehvetle titreyen kalın dudakları, santim santim ayak bileklerine, dizlerine, kalçalarına doğru tırmandı.

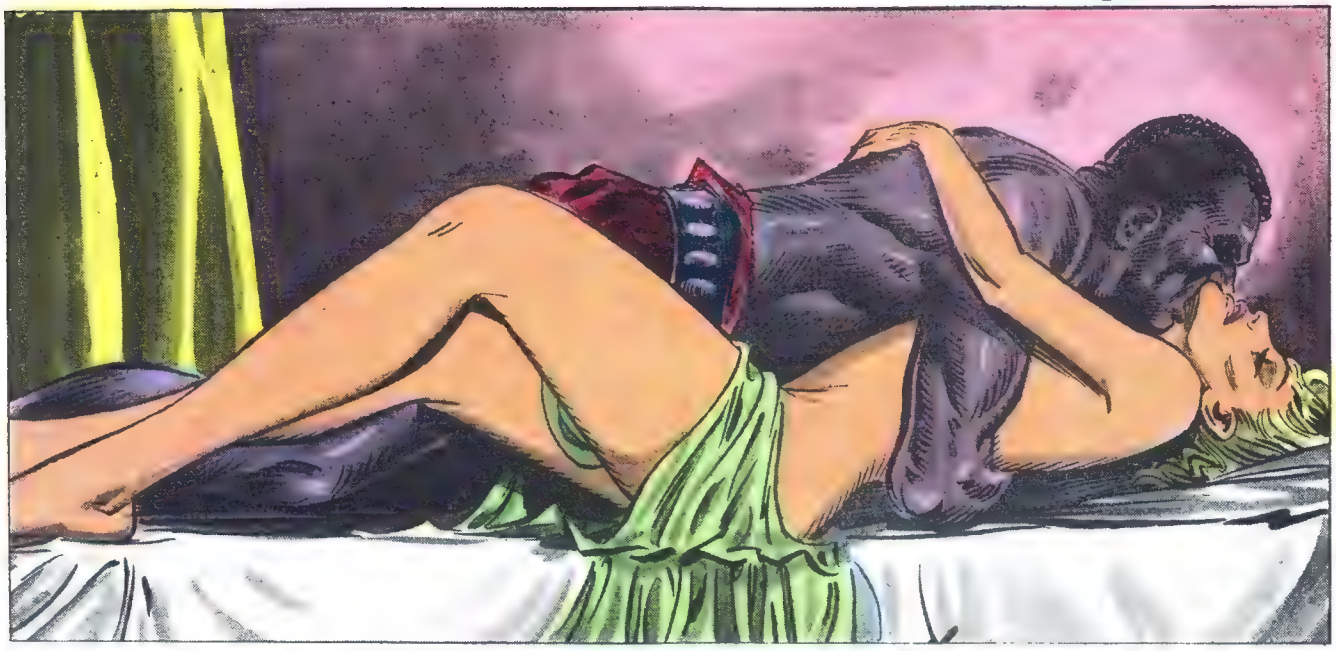

Julya gözlerini kapamıştı. Hafif hafif inliyor, ince parmaklı elleri, dev zencinin siyahi vücudunu tırmalıyordu.

Şandi'nin alev alev yanan dudakları Julya'nın karnından göğüslerine doğru tırmandı, omuzlarında ve boynunda dolaştı, bu aşk gezisi, pembe ve nemli dudaklarda son buldu.

Kalın adaleli, kuvvetli kollar incecik körpe vücudu sardı, tüm ihtirasıyle göğsüne bastırdı.

Bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı.

Hazırdı.

Julya önde, Şandi arkada salondan hızla çıktılar ve sarayın geniş koridorlarında ilerlediler. Kadın sordu:

-Ön kapıda her halde muhafızlar vardır...

-Var madam.. Prens hazretleri, kıza göz kulak olmaları için iki muhafız koymuş kapıya.. Ama isterseniz, ikisini de giderİveririm.

Çılgın sevişme, belki bir, belki iki saat sürdü .. İkisi de nefes nefeseydi...

Julya birden doğruldu, yüzü ciddileşti, tekrar kölesine emreden bir hanım oldu, sert bir sesle:

-Hazırlan Şandi, gidiyoruz ! dedi.

Dev yapılı zenci hiç bir şey sormadı. Hanımının ne demek istediğini anlamıştı. Bu çılgın sevişmeleri kanlı cinayetlerin izlediğini artık tecrübeleriyle öğrenmişti.

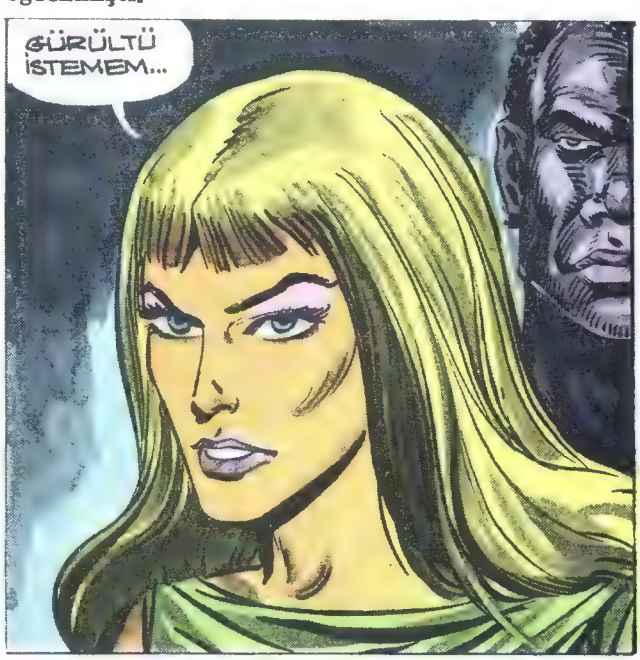

Julya kaşlarını çattı, müthiş bir sesle:

-Gürültü istemem, dedi. Odaya sessizce girip, işimizi sessizce gördükten sonra dönmeliyiz...

Şandi alık alık sordu:

-Peki nöbetçilere görünmeden içeri nasıl gireceğiz?

Genç kadın vahşi vahşi gülümsedi:

-Yan kapıdan.. Yıllardır kullanılmayan, âdeta varlığı bile unutulan yan kapıdan... Anahtarı bende..

Ben işaret verir vermez Elen'in kafasını tavuk gibi koparacaksın, anlıyor musun?

-Anlıyorum madam, tavuk gibi kopartacağım....

Dev zenci bunu söylerken hayali birini boğuyormuş gibi parmaklarını sıktı, gözleri korkunç bir şekilde büyüdü ve gırtlağından boğuk bir kahkaha çıktı. Kapkara yüzünde görünen tek beyazlık, dişleri ve gözlerinin akıydı...

İki gölge çevik ve sessiz adımlarla koridorlardan hızla geçtiler..

***

Kara Murat, Elen'in ılık ve zarif elini bir süre avucunun içinde tuttuktan sonra bıraktı. Bu güzel kadını aldatmak, ona biraz ağır geliyordu ama, başka çaresi yoktu. Saraydan çıkar çıkmaz ona gerçeği söyleyecek, kendisini Venedik yerine İstanbul'a götürdüğünü bildirecekti..

Elen'in yüzünde belirecek hayal kırıklığını, gözlerinden taşacak öfke kıvılcımlarını şimdiden görür gibi oldu.. Belki o hırsla üzerine saldıracak:

"-Alçak adam! Pis casus! Bunu da mı yapacaktın?"diyerek yüzünü gözünü tırmalamak isteyecekti..

Kara Murat bunları düşünürken acı acı gülümsedi.

Bu Elen'in dikkatinden kaçmadı.

-Ne o bir kurnazlık mı geldi aklınıza?

Kara Murat'ın ışıldayan yüzünde erkek cesaretiyle, delikanlı mahçupluğu birbirine karışıyordu. Güçlükle yalan söyledi:

-Buradan nasıl çıkacağımızı düşünüyorum!

-Gece olmasını bekleyelim.. Sarayda bana yardım edecek adamlarım var...

-O kadar vaktimiz olacak mı?

Aynı anda, kilitte dönen bir anahtar sesinin gıcırtısıyle irkildiler.

Şişman Mavro sapsarı bir yüzle:

-Bu da ne ? diye homurdandı.

Kara Murat, anahtarın döndüğü kapıdan yana hızlı bir bakış fırlattı:

-Yan kapı bu ! .. Biri açmak istiyor ! ..

Elen'in de yüzündeki renk uçmuştu. Garip bir endişe yüreğini burktu:

-Yan kapıyı kim açmak isteyebilir ? Hiç kullanılmaz bu kapı... Anahtarı bile yoktur... Çok garip...

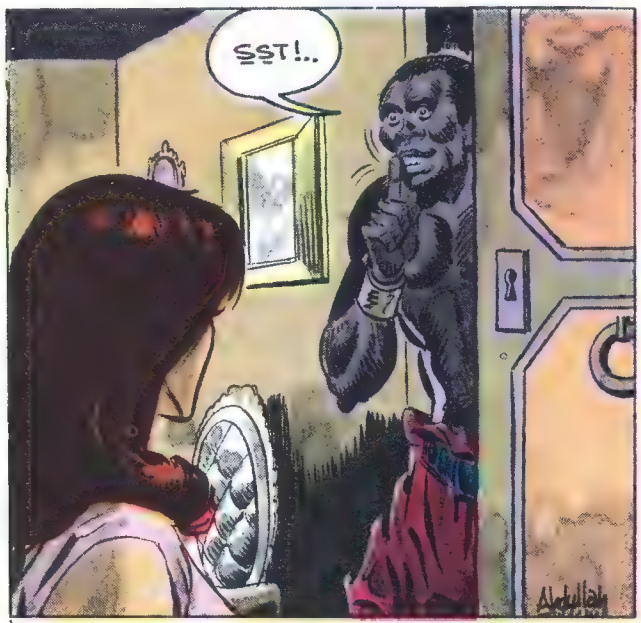

len'e susmasını işaret etti. Bir yandan da dehşet verici bir şekilde sırıtıyordu.

Elen'in kafasında düşünceler hızla akmaya başladı.

Bu Arap odasına niçin gelmiş olabilirdi?

Neden büyük kapıdan girmemişti de, yan kapıyı açmıştı?

Gizli bir amacı mı vardı?

Genç kadın birden gerçeği kavrar gibi oldu, titredi, sendeledi, geri çekildi.

Dönen anahtar madeni bir ses çıkararak kilidi açtı. Elen heyecandan boğulan bir sesle fısıldadı:

-Siz çabuk şu perdenin arkasına saklanın ! Kimseye görünmemeniz lâzım ! ..

Kara Murat'la Şişman Mavro hızla perdenin arkasına kayarken, kapı aralandı. Dev zenci Şandi' nin korkunç başı uzandı..

Elen hafif bir çığlık attı.

Şandi, işaret parmağını dudaklarına götürerek E-

Bu zenci, Julya'nın cellâdıydı ! Mutlaka kendisine bir kötülük yapmaya gelmişti.

Korku ile irkilirken, birden Kara Murat'ın perdenin arkasında olduğunu düşündü, rahatladı. O varken, bir tehlike söz konusu olamazdı. Olamazdı ama, acaba Kara Murat'ın gücü, bu dev zenciyi önlemeye yetecek miydi?

Elen, ilk dehşet anı geçtikten sonra kendini toparladı, tehlikeyi kahramanca karşılamaya karar verdi.

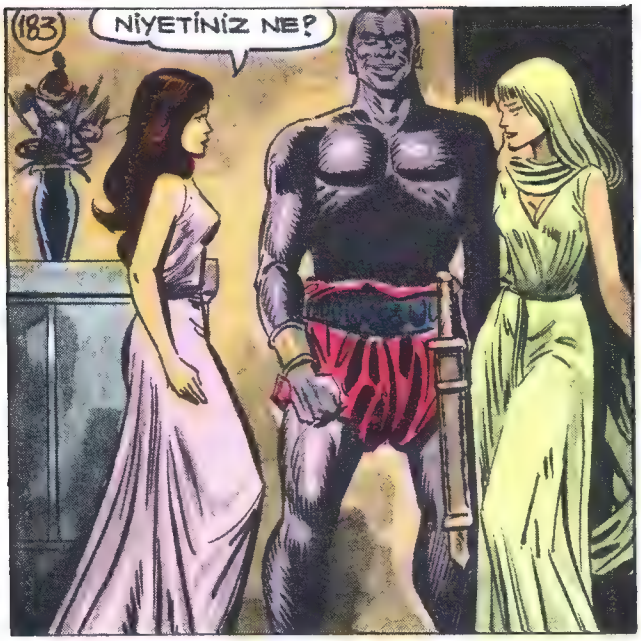

Zenci'nin arkasından Julya'nın da içeri süzüldüğünü ve kapıyı usulca kapadığını görerek daha da şaşırdı.

Hiç kuşkusuz, tehlikeli, hatta belki de öldürücü bir tehdit karşısında bulunuyordu.

Kendine hâkim olarak, içinde kopan fırtınayı belli etmemeye çalıştı. Soğuk bir tavır takınarak sordu:

-Bir hırsız gibi odama girmenizin sebebini her halde izah edeceksiniz sanırım...

bakış yetti.

Ölüm emri verilmişti.

Şandi yavaş yavaş Elen'e yaklaşmaya başladı.

Elen anlamamazlıktan geldi, sakin bir sesle:

-Evet... Bana söyleyeceklerinizi bekliyorum madam, dedi.

Julya'nın yüzü cinayet hırsı ile kararmıştı. Âdeta soluyarak müthiş bir sesle konuştu:

Julya'nın yüzünü kin dolu bir gülümseme kapladı:

-Elbette... Sizinle özel olarak konuşmaya geldim. Bu konuşmada bir de şahidin bulunmasını istediğimden Şandi'yi getirdim.

Elen, Julya'nın, herhangi bir gürültü çıkmaması için kendisini oyalamak istediğini hemen anladı.

Aynı anda Julya, dev zenciye tek kelime bile söylemeden, sadece şöyle bir baktı ve bu bir saniyelik

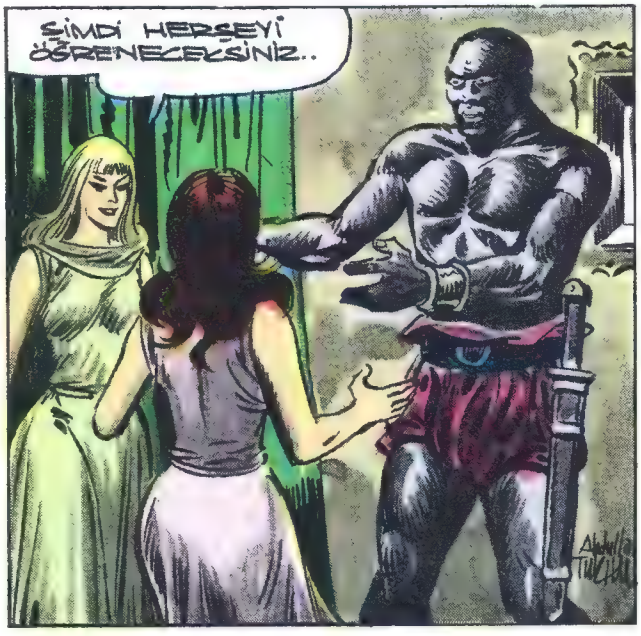

-Acele etmeyin... Şimdi her şeyi öğreneceksiniz.

Zenci ağır ağır yaklaştı ve iri ellerini Elen'in boynuna doğru uzattı..

O ana kadar azametli ve kayıtsız bir tavırla hiç kıpırdamadan duran genç kadın birden paniğe kapıldı, bağırmamak için kendini güç tutarak iki adım geri çekildi.

Şandi, korkunç bir kahkaha attı:

-Öleceksin güzelim ! Benim ellerimle öleceksin!

Elen vakit kazanmak için dehşet dolu bir sesle sordu:

-Neden? Neden beni öldürmek istiyorsun?

Elen'in korkusu, dev adamın hoşuna gitmişti. O anda tavşanın ensesine dişlerini geçiren bir av köpeği gibi mutluydu.

Julya, nefret ettiği Elen'in nasıl öldüğünü görmek için gitmiş, duvarın kenarında duran koltuğa ra-

şedi, zenci bir an neye uğradığını anlayamadı...

Eğer bir başkası olsa, Şişman Mavro'nun bu darbesi karşısında derhal yere serilirdi... Ama Şandi zamanının en güçlü adamlarından biriydi.. Gerçek bir devdi... Vuruş karşısında sadece sarsıldı, o kadar..

Ağır ağır geri döndüğü vakit, gözleri korkunç bir şekilde açılmıştı... Bu gözlerde öfkeyle birlikte müthiş bir şaşkınlık da vardı. Kendisine vurmaya cesaret eden adamın nasıl biri olduğunu merak eder gi-

hatça yerleşmişti.

Artık Elen'i hiç bir kuvvetin kurtaramayacağını düşünüyordu...

Ama o anda ummadığı bir şey oldu. Odanın kırmızı perdesi sallandı, arkasından iri yarı bir gölge fırladı, koştu, dev zenciye arkasından müthiş bir darbe indirdi..

Elen'in boğazına sarılmakta olan parmaklar gev-

biydi..

Şişman Mavro'yu görünce korkunç bir kahkaha koyuverdi...

Mavro iliklerine kadar titrediğini, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti...

Vurduğuna vuracağına pişman olmuştu belki de...

Korku içinde iki adım geri çekildi. Umutsuzca çevresine bakındı... Sevimli yüzünü kaplayan korku ifadesi onu gülünç bir hale sokmuştu..

Dev zenci müthiş bir homurtu ile atıldı ve iri yumruğunu Mavro'ya savurdu..Eğer Mavro can havliyle geri sıçramasa bu darbe ile ölebilirdi. O geri kaçınca yumruk sadece göğsüne geldi, nefesi kesildi ve baygın yere düştü.

Oturduğu koltukta hiç kımıldamamış olan Julya tatlı bir kahkaha attı...Adamının dövüşü kazanacağından o kadar emindi ki, gözlerini Elen'in üzerinden ayırmamıştı bile:

-İçeri girdiğimiz vakit neden fazla korkmadığını şimdi anladım...Bu zavallı şişkonun seni kurtarabileceğini mi düşünüyordun? Ne büyük hata !

Zenciye döndü, başıyle sert bir işaret verdi...

Bu göreve devam emriydi...

Şandi sallana sallana ilerledi.

Julya oturduğu koltukta azametli ve kayıtsız bir

tavırla hiç kıpırdamadan duruyordu.

Elen korku ile gerilerken, Şandi'nin merhametsiz kara yüzünü bir adım ötesinde gördü, gözlerini kapadı.

Zenci, öldürücü hamlesini yapmak üzereyken salonda Kara Murat'ın alaylı sesi çın çın öttü:

-Bu eğlencede bizim de bulunmamıza izin var mı?.

Elen'in yüzü, bir sevinç gülümsemesiyle aydınlandı.

Dev zenci, avı elinden alınmak istenen bir hayvan gibi vahşi vahşi homurdandı.

Koltukta sakin sakin oturmakta olan Julya ise şaşırdı, kaşlarını çattı, sesin geldiği yöne bakınca bembeyaz kesilen dudaklarından iki kelime fışkırdı:

-Kara Murat !

Delikanlı alaylı bir saygı ile yerlere kadar eğildi :

-Bendenizim prenses !

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 ARALIK 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 46 . FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Julya ilk şaşkınlığı geçtikten sonra gülümsedi. Fakat dudaklarındaki bu gülümseme ile bir kat daha zalim görünüyordu :

-Ne işiniz var burada?

Kara Murat acı bir sesle cevap verdi :

-Ben de size aynı şeyi soracaktım !

Julya karşısındakini küçük gören bir tavırla omuz silkti, cevap vermedi.

mek için tekrar rahatça koltuğa gömüldü

Dev zencinin işi başaracağından emindi.

Kara Murat'ın ne derece tehlikeli biri olduğunu biliyor, ama devin korkunç gücüne güveniyor, delikanlıyı tek başına haklayacağına inanıyordu.

Kara Murat bir an Julya'ya baktı. Genç kadını, ağının ortasında pusu kurmuş korkunç bir örümcek gibi gördü.

Dev zenci, Kara Murat'a doğru ilerledi.

Elen, dev zenciden uzaklaşarak bir köşeye çekilmiş konuşulanları dinliyordu. Korkusu geçmişti. Kara Murat'ın huzur bulutu gibi kanat geren sade ve güçlü varlığı, üzerine sinmişti.

Julya, dev zenciye başıyla bir işaret yaptı.

Kara Murat'ın gözünden kaçmamıştı bu hareket... Bu bir ölüm emriydi... Yanlış anlaşılır yeri yoktu.

Julya verdiği emrin nasıl uygulanacağını gör -

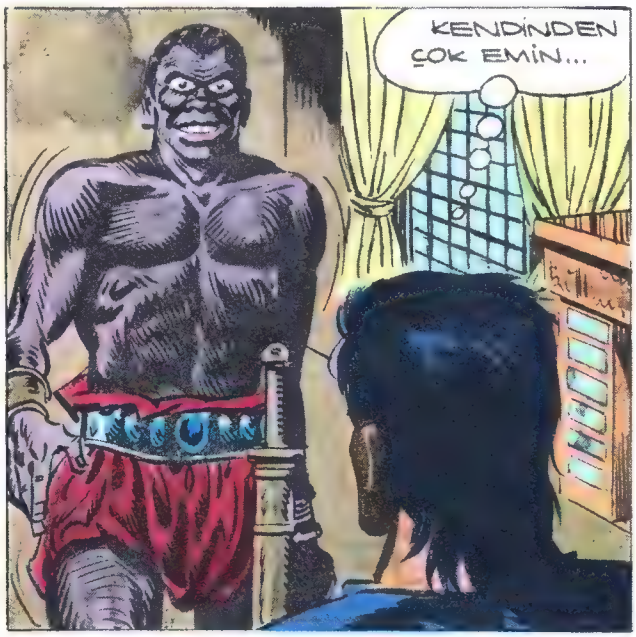

Delikanlı yerinden kımıldamadan, sessiz bir merakla onun kendisinden yana gelişine baktı.

Şandi, belindeki palasını çekmeye bile gerek duymamıştı. Her zamanki gibi, gücünden emin bir şekilde sallana sallana yürüyerek Kara Murat'ın iki adım ötesinde durdu. Ağzından köpükler saçarak bağırdı :

-Öleceksin !.. Sana dua etmek için üç saniye izin veriyorum !

Delikanlının hâlâ ,kendisine, pek eğleniyormuş gibi alaylı alaylı baktığını görünce birden gazaba geldi ve hızla atılıp, yumruğunu balyoz gibi kaldırarak başına indirdi.

Kara Murat iri yumruğun havalandığını görmüştü.

Hiç kımıldamadı. Hatta gözünü bile kırpmadı.

Bu dev zencinin ne derece kuvvetli olduğunu daha ilk bakışta anlamıştı. Onunla göğüs göğüse bir dövüşe girmek intihar etmek demek olurdu.

Müthiş bir soğukkanlılıkla bekledi, tam yumruk tepesine ineceği anda dizlerini kırdı ve emsalsiz bir vücut çalımıyle yana kaçtı.

Bu çekiliş o kadar hızlı oldu ki, Şandi'nin müthiş yumruğu boşluğu dövdü.

Tüm gücünü bu korkunç yumruğa vermiş olan

zenci, hızını alamayarak sendeledi, topuklarının üzerinde döndü...

Kara Murat fırsatı kaçırmadı. Zaten bunu bekliyordu. Sağ yumruğunu olanca gücüyle adamın ense köküne indiriverdi.

Dev zenci ne olduğunu bile anlayamadan sarsıldı, sallandı ve yarı baygın bir halde Julya'nın oturduğu koltuğun dibine seriliverdi.

Kara Murat yıldırım gibi atıldı, zencinin doğrulmasına fırsat vermeden ikinci ve daha korkunç bir darbe ile onu tamamen bayılttı.

Julya'nın dehşetle açılan gözleri anlatılmaz bir hayret içinde zenciye baktı. Gücüne o kadar güvendiği, tek başına on adama bedel sandığı adam, Türk'ün iki darbesiyle acınacak bir duruma gelmişti.

Şimdi o, Kara Murat'ın eline düşmüştü.

Birden masanın üzerinde duran çıngırağa doğru atıldı. Çalarak yardım istemeyi düşünüyordu.

Kara Murat çevik bir hareketle masa ile kadının arasına girdi, boğuk bir sesle :

-Şu andan itibaren esirimsin !. dedi. İmdat istemeye filan kalkışırsan, seni öldürmek zorunda kalırım!

Julya perişan bir halde bağırdı :

-Bir kadını öldürecek kadar küçüleceksiniz de-

-Beni, kendi hayatınıza karşılık rehin mi tutmak istiyorsunuz ?

Kara Murat başını eğdi :

-Çok anlayışlısınız madam !..

-Bunun bir yararı olacağını mı sanıyorsunuz ?

-Kimbilir, belki olur...

Julya, öldürücü ışıltılar dolaşan gözlerini karşısındakine dikti :

-Ağabeyim Nikola'nın beni sizin canınızı ba-

mek ?

-Eğer beni buna zorlarsanız, evet ! Kılım bile kıpırdamaz !

Delikanlı bu sözleri her şeyi göze almış bir insanın kesin tavrı ile söylemişti.

Sert hali, taş kesilmiş yüzü ve ateş saçan gözleri ile hiç şakası olmadığı anlaşılıyordu.

Julya yenildiğini kabul etmek zorunda kaldı. Sakin görünmeye çalışarak sordu :

ğışlayacak kadar sevdiğini sanmıyorum...

-Belli olmaz... Yakında görürüz... Bakalım hem kız kardeşini, hem de sevdiği kadını kaybetmeyi göze alabilecek mi ?

Julya şaşkın şaşkın baktı :

-Anlayamadım. Elen de mi sizin esiriniz ?

-Evet... Şimdi Prens Nikola'dan, çok sevdiği bu iki kişiye karşılık, öldürmek istediği iki kişinin hayatını isteyeceğim.

- Bize yardım etmek için kendi ayağınızla geldiniz... Size ne kadar teşekkür etsem azdır..

Julya, dudaklarını öfkeyle kanatırcasına ısırdı, cevap vermedi. Ava giderken avlanmak diye işte buna denirdi.

Ölüme mahkûm bu iki adam, ölümden kurtulmak için her türlü kötülüğü yapabilirdi. Sessizce onlara uymaktan başka çaresi yoktu.

Bu sırada Şişman Mavro inleyerek yavaş ya-

-Aslanım benim! diye haykırdı.

Kara Murat, Julya'ya sezdirmeden gizli bir işaret yaparak:

-Elen sana teslim Mavro ! dedi.

Elen de, Mavro da oynanacak oyunu anlamışlardı. Sessizce başlarını eğdiler.

Julya'nın yüzü kireç kesilmiş, gözlerinde acayip parıltılar dolaşmaya başlamıştı. Kendisini, sırtına bir bıçak dayalı olduğu halde askerlerin ve uşakların arasından geçerek saraydan dışarıya çıkarta-

vaş kendine gelmeye başlamıştı. Bir eliyle omuzunu tutuyor:

-Öff be ? Ne müthiş darbeydi o ? Vay ayı vay! Nasıl vurdu öyle ? diyordu.

Birden, dev zencinin az ötede boylu boyunca yatmakta olduğunu görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Daha sonra olanları anlayınca şaşkınlığının yerini coşkun bir sevinç aldı. Kara Murat'ı hayran bir kıskançlıkla süzerek:

caklardı demek ki! Daha doğrusu çıkarmaya çalışacaklardı... Bu onun için çok küçültücü bir hareket olacaktı.

Birden öldürücü bakışlarını Kara Murat'a dikerek haykırdı:

-Beni ölümden korkar mı sandın ? Ne duruyorsun ? Sapla bıçağını!..

Delikanlı sakindi:

-Yürekli olduğunuzu biliyorum ! Ölümden korkmayacağınızı da tahmin ederim !

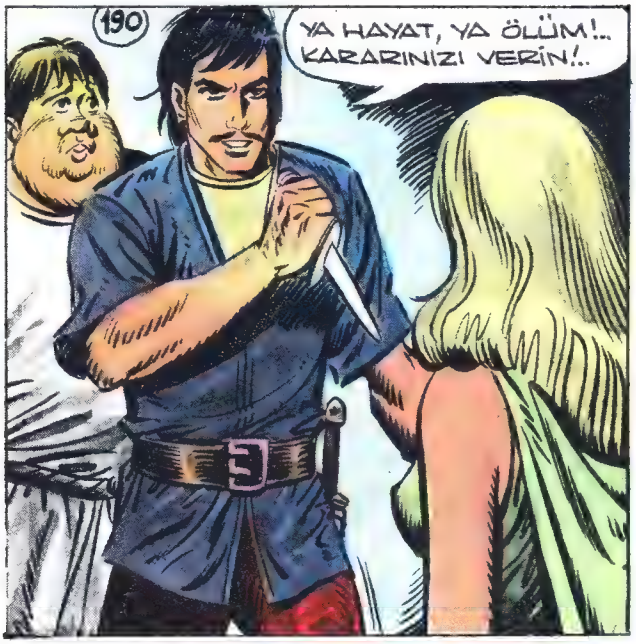

Ama şimdi şu bıçağı göğsünüze saplayıverirsem, bütün hülyalarınıza, gelecek için beslediğiniz tüm umutlarınıza veda etmeniz gerekecek..Oysa hayat, her şeye rağmen tatlıdır, yaşanmaya değer... Tercih hakkını size bırakıyorum. Kararınızı verin. Fazla vaktimiz yok!

Julya ters bir cevap verirse Kara Murat'ın bıçağını hemen boğazına saplayacağını düşündü, titredi.

-Ya Elen!..O, işi bozmaya kalkarsa ne olacak?

-Hanginiz ters bir hareket yaparsa yapsın, ikiniz birden öleceksiniz! Mavro'nun baltası devamlı Elen'in üzerinde bulunacak. Ne dersin Mavro, görevini anladın mı?

Şişman Mavro göz kırparak sırıttı:

-Hem de nasıl! İşte baltamı şimdiden hazırladım!

Birden donup kaldılar...

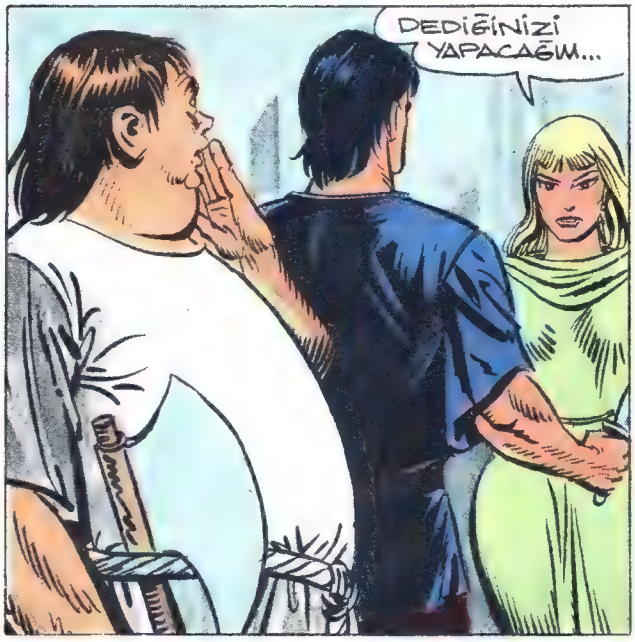

Gerçi ölümden korkmuyordu ama, henüz ölmek de istemiyordu. Daha yapmayı düşündüğü birçok işi vardı. Sessizce boyun eğdi:

-Peki, kazandınız... Dediğinizi yapacağım...

-Çok anlayışlısınız madam..Şimdi sarayda-ki bütün askerlerin, uşakların, hizmetçilerin arasından geçeceğiz ...En ufak şüpheli bir hareketinizi görürsem, ilk işim bıçağı iki kürek kemiğinizin arasına saplamak olacaktır.! Buna emin olunuz!

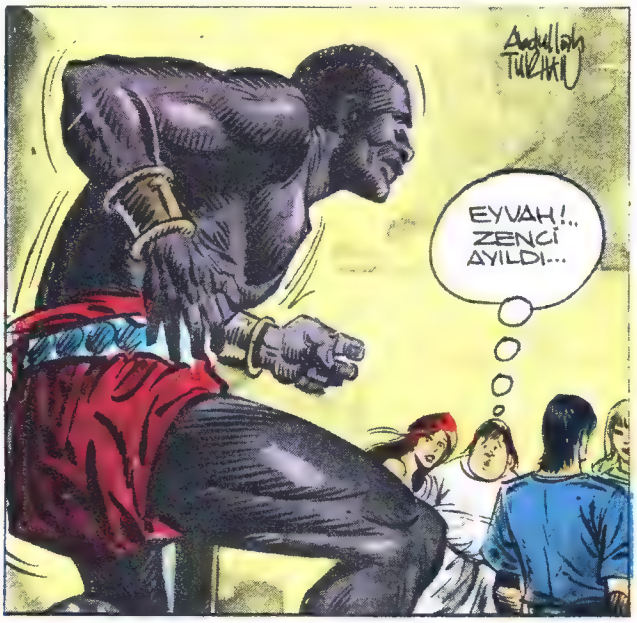

O anda beklenmedik bir şey olmuş, Julya sevinçle, Mavro ile Elen dehşetle titremişti.

Dev zenci Şandi, baygın yattığı yerde kendine gelmiş ve sessizce doğrulmuştu.

Gözlerinden kin fışkırıyordu.

Yüzü gerilmiş, siyah dudakları daha da kararmıştı.

Kara Murat, arkası dönük olduğu için zencinin kalkışını görememişti. Tehlikeden habersiz Julya'ya bakıyordu.

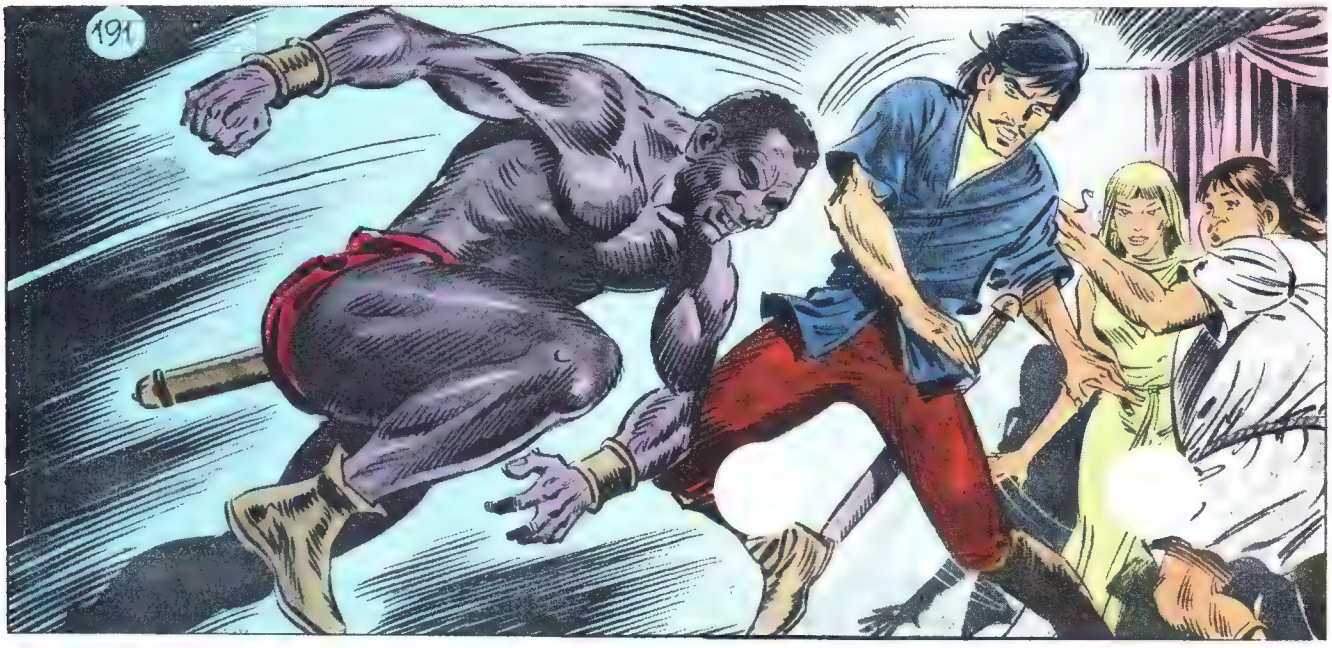

Julya sevincinden haykırmamak için dişlerini sıkarken, Şişman Mavro perişan bir sesle:

-Dikkat beyzadem! diye bağırdı.

Aynı anda dev yapılı zenci, başını öne eğip öfkeli bir boğa gibi burnundan soluyarak saldırdı.

Kara Murat hiç düşünmeden kendisini yana fırlattı.

Bu hızlı hareketi yapmasa, zencinin kafa vuruşu iki kürek kemiğinin arasına inecek, belki de bir daha kalkamayacak derecede sakatlanacaktı...

Mavro'nun sesini duyar duymaz yana sıçramasına rağmen darbe omuzuna geldi ve yıldırımla vurulmuş gibi sarsıldı, sendeledi, yüzükoyun düştü.

Dev adamın göğsünden sevinçli bir hırıltı fırladı:

-Sonun geldi köpek! Geberteceğim seni!

Elen de, Mavro da şaşkın ve endişeliydi. İkisinin de gözleri kederle doluydu. Dev adamın müthiş kuvvetini bilen Mavro ona engel olmaya bile cesaret edemiyordu.

Zenci, vahşi bir hayvan çığlığı atarak pencerenin yanına kadar yuvarlanmış olan Kara Murat'ın üzerine saldırdı:

-İşte şimdi mahvettim seni!

İri gövdesi havada gülle gibi uçarken öyle bir kahkaha attı ki, camlar zangır zangır titredi.

Dev zenci kara bir bulut gibi Murat'ın üzerine indi...

Hayır inemedi...

O anda yine umulmadık bir şey olmuş, Kara Murat yerde, kendi ekseni etrafında fırıldak gibi dönünce zenci olanca ağırlığıyle döşemeye kapanmıştı.

İri vücutla yerin çarpışmasından doğan kuru sesi, boğuk bir homurtu izledi:

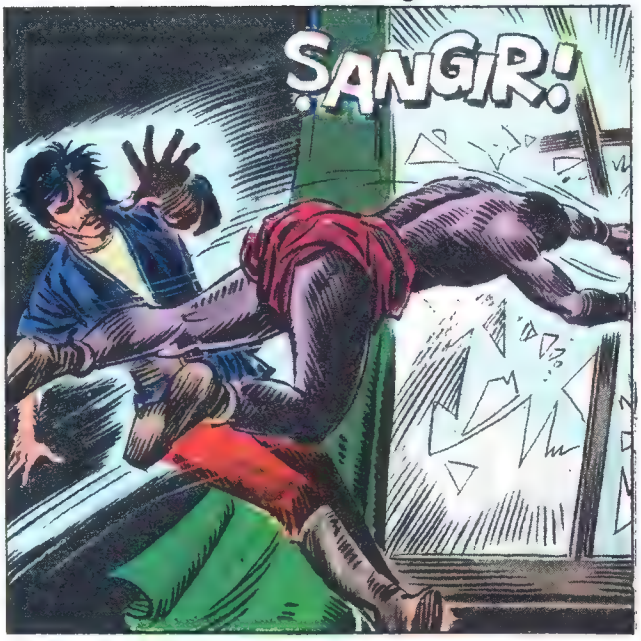

–Allah belanı versin!

Dev zenci yerden kalktığı vakit,döşemeye çarpan burnundan kanlar fışkırıyordu. Bakışlarında tarif edilmez bir öfke vardı..Biraz da alıklaşmış, aptallaşmış gibiydi...

Kara Murat'ın ayakta dimdik durduğunu görünce hiç düşünmeden, kuduran bir öfke ile atıldı..

Kırmızı görmüş bir boğa gibiydi. Dev adam, önüne ne gelirse kırmak, yıkmak, devirmek isteyen canlı bir gülleye benziyordu .

Ama hamlesi korkunç olduğu kadar düşüncesizdi de...

Kara Murat, kendine özgü bir vücut çalımıyle yana çekilince zenci o hızla pencereye girdi, camları deldi, çerçeveyi parçaladı ve ağır vücudu top gibi ikinci kattan aşağıya uçtu.

Korkunç bir şangırtı ile beraber, zavallı adamın tüyler ürperten çığlığı bütün avluyu inletti.

Zenci, düştüğü yere külçe gibi yığıldı, sağ kolunun kemiği paramparça oldu, gözleri yuvalarından dışarı fırladı, ağzı köpürdü,bir iki kere titredi ve kendinden geçti..

Julya, çok güvendiği adamının müthiş feryadıyle taş kesilmiş gibiydi. Titriyor, dizleri birbirine vuruyordu.

Kara Murat zedelenen omuzunun acısına aldırmadan çevik adımlarla genç kadına yaklaştı, aynı anda salonun kapısı gürültüyle açıldı:

-İşte,buradalar...

Açılan kapıdan içeridolan muhafızlar birden yerlerine çakılmış gibi zınk diye durdular. Gözleri iri iri oldu. Alıklaşmış bir halde birbirlerine baktılar:

-Bu da ne?

-Olur şey değil...

-Mahpuslar, prensesleri esir almışlar!

Gerçekten Kara Murat daha önce papazın odasından aldığı sivri bıçağı Julya'nın gırtlağına dayamıştı. Şişman Mavro ise Elen'in kolunu bükmüş, elindeki baltayı indirmeye hazır bir halde havaya kaldırmıştı.

Kara Murat sert bakışlarla muhafızları süzerek tehdit etti:

-Bir adım atarsanız, iki prensesi de ölmüş bilin!

Muhafız komutanının rengi sararmıştı. Adamlarına hiç bir harekette bulunmamalarını emretti. Sesi titriyorduu. Yanına çağırdığı bir ere aceleyle şunları fısıldadı:

-Çabuk git, prense durumu haber ver!

Er koşarak salondan çıkarken ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü.

Birkaç saniye sonra Kara Murat kükredi:

-Şimdi salondan çıkacağız. Ufak bir hareket

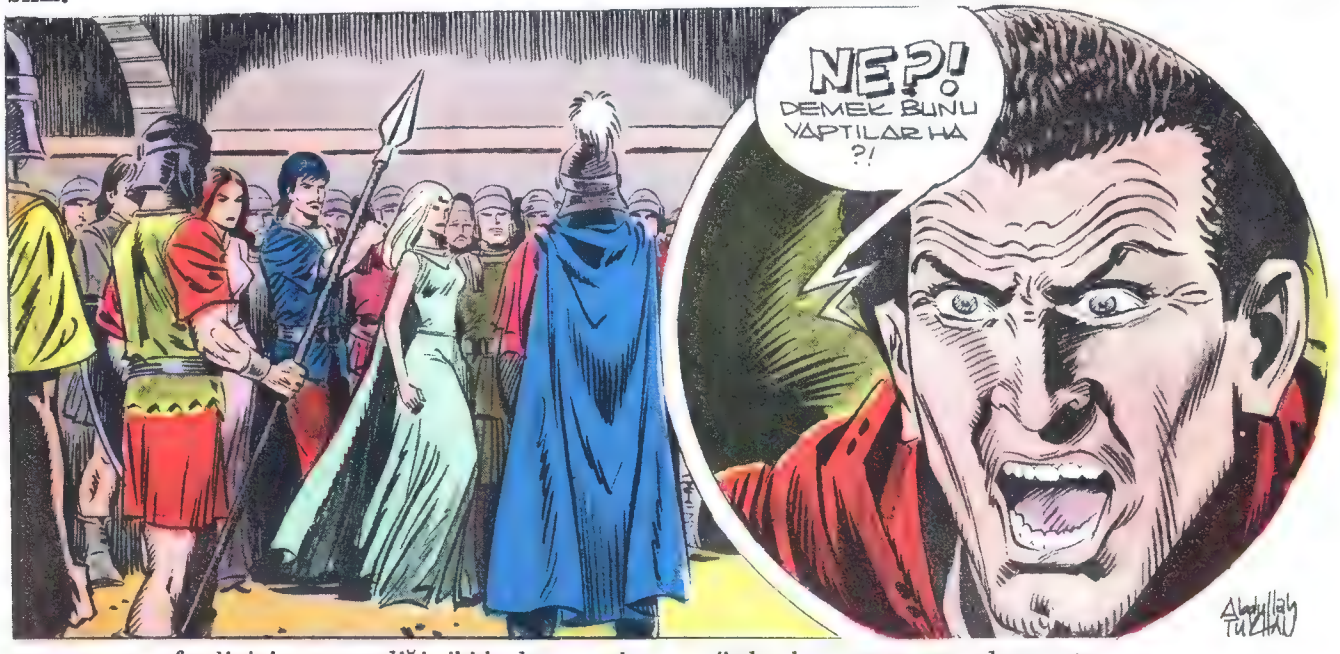

yaparsanız, efendinizin en sevdiği iki kadını gık bile dedirtmeden boğazlarız! Haydi açılın bakalım.'. Açılın...

Sözlerini bitirince güven dolu bir şekilde yürüdü.

Muhafızlar rehinelerle beraber ilerleyen iki mahkûma ümitsiz bir öfke içinde titreyerek çekilip yol verdiler.

Kara Murat'ın keskin bakışları adamların üzerinde dolaşıyor, en küçük hareketlerini bile gözünden kaçırmamaya çalışıyordu.

Julya, öfkeden ve korkudan bayılacak gibi bir halde Kara Murat'ın önünde titreye titreye ilerliyordu. Yüzü ve bakışları kararmıştı. Bu durum genç kadına çok ağır geliyordu.

Onlar daha salondan çıkıp, merdivenin başına varmadan haber Prens Nikola'ya ulaşmıştı.

Nikola önce duyduklarına inanamadı... İşittiği kelimeler kızgın iğneler gibi kulaklarına battı:

-Neee? Demek bunu da yaptılar ha?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 ARALIK 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 47 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat ile yakın arkadaşı Mihail, eski Bizans Başbakanı Notaras'ın kızı Elen'i kaçırmak için Midilli Adası'na giderler. Bu görevi onlara Fatih vermiştir. Kara Murat bir yolunu bulup saraya girmeyi başarır.

Durdu, derin derin soluk aldı, sonra yumruklarını sıkarak homurdandı:

-Onların derilerini yüzeceğim!

Derhal yanındaki subaylara, okçuların duvarın üzerinde gizlenmeleri, keskin nişancıların ilk uygun fırsatta mahkûmları vurmaları için emirler yağdırdı.

Bir yandan da gözlerinden kin fışkırarak söyleniyordu:

-Aptal herifler! Kollarını sallaya sallaya saraydan çıkacaklarını mı sanıyorlar? Leşlerini köpeklere yedirmezsem bana da Nikola demesinler..

tehditler yağdırıyordu:

-Uslu durun! Kımıldamayın! Kalleşlik yapan olursa balta önce prensesin, sonra sizin kafanızı uçuracak, haberiniz olsun.

Bir ara, yanı başında yürüyen Kara Murat'a dönerek fısıldadı:

-Herifler oyunumuzu yuttu. Kurtulacağız galiba...

Kara Murat acı acı başını salladı:

Bu sırada Kara Murat ve yanındakiler merdivenlerden inip sarayın kapısına ulaşmışlar, büyük bir dikkatle ağır ağır avluya çıkmışlardı.

Çevreleri muhafızla doluydu. Ama hiç biri kımıldamıyor, en ufak bir harekette bile bulunmadan donmuş gibi duruyorlardı.

Şişman Mavro baltasını havada sallayarak

-Daha belli değil.. Bu sessizlik hiç hoşuma gitmiyor. Onlar da bize bir oyun hazırlıyormuş gibi geliyor bana..

-Garip şey.. Hiç kımıldamıyorlar bile.. Ne gibi bir oyun hazırlayabilirler ki.

-Bilmem.. Ama havada bir tehlike kokusu seziyorum. Sezgilerimde şimdiye kadar hiç yanılmadım

Şişman Mavro'nun neşesi birdenbire kaçtı, yüzü asıldı, endişeyle çevresine bakındı.

Etrafında hep, öfkeyle kasılmış suratlar vardı.

Bakışları düşmancaydı .

Isırmaya hazırlanan köpekler gibi homurdanıyorlardı.

Mavro, öldürücü ışıltılar dolaşan gözlerini onlara dikerek tekrar gürledi:

-Bir kalleşlik yaparsanız canınıza okurum, vallahi...

Korku, şişman adamın içini bir kurt gibi kemirmeye başlamıştı.

Kara Murat muhteşem bir soğukkanlılıkla duruyor, dikkatli, fakat sakin bakışlarla çevresini süzüyordu. Vücudunun her yanı boşanmaya hazırlanan bir yay gibi gerilmişti.

Bir tuzak hazırlanmıştı mutlaka..

Bunu biliyordu..

Ama bu tuzağı dış kapının yakınlarında hazırladıklarını tahmin ediyordu..

Oysa asla o kapıya gitmeyeceklerdi!

Kara Murat'ın tek umudu buydu...

Sessizce ilerlemesine devam etti ve avlunun ortasına gelince birden kiliseden yana döndü.

Kimse bunu tahmin etmediği için etrafta ansızın gözle görünür bir telâş baş gösterdi.

Sessizlik...

Sonra mırıltı halinde başlayan gürültü..

...Ve kabaran, yükselen öfkeli haykırmalar..

Kara Murat onların bu haline için için güldü:

-Aptallar! Enayi gibi tuzağınıza düşeceğimi mi sandınız?

Kiliseye yirmi adımlık bir mesafe kalmıştı..

Yirmi adım..İşte kilise şuracıkta!

Oraya ulaştıktan sonra gerisi kolaydı. Papaz onları bekliyordu. Gizli yoldan kaçacaklardı.

Mesele oraya ulaşabilmekti..

Şişman Mavro'nun bütün hatları gerilmiş, gözleri kısık, çenesi kaskatıydı.. Şakakları tokmak gibi vuruyor, derisinin harareti onu yakıyor, kavuruyordu.

Güçlükle soluk alıyordu Mavro.. Belki soluk almayı bile unutmuştu.. Avuçları ter içindeydi. Korkuyordu..

Kilisenin kapısına on beş adım kaldı..

Muhafızlar hâlâ şaşkındı..

Endişe, Julya'nın yüzünü sarartmıştı. Elen ise görünüşte sakindi. Ama gerçekte kalbi heyecanla yerinden kopacakmış gibi atıyordu. Gözünün ucuyla devamlı Kara Murat'a bakıyor bu gençte garip bir çekicilik buluyordu.

Bir kadın olarak Elen Türklerin erkekliğine, hayrandı. Ama hatıraları onlara karşı duyduğu nefret ve kini artırıyordu. Şimdi kaderini bir Türk gencine bağlamış olmasını talihin garip bir cilve-

si olarak kabul ediyordu..

Yan gözle Kara Murat'ın yiğit profilini süzerken birden dehşetle irkildi. Güzel gözleri yuvasından fırlayacak gibi açıldı.

Genç kadın, o anda korku ve heyecandan parmak parmak şişen şah damarlarının atışını boynunun iki tarafında birer sızı halinde duydu.

Elen ne görmüştü?

Onu korkutan, ürperten, titreten şey ne olabilirdi?

Genç kadın, Kara Murat'a bakarken, yan taraftaki ağacın dalları arasında iki yayın uzandığını ve iki okun delikanlıya çevrildiğini görerek dehşete kapılmıştı.

Kara Murat vurulduğu takdirde onun da tüm kurtulma hülyalarının sonu gelmiş olacaktı.

Yüreği ıstırapla gerildi ve insan sesiyle ilgili olmayan vahşi bir çığlık koyuverdi.

Elen'in haykırışı ile Kara Murat'ın saçları heyecandan diken diken oldu.

Bir anda, ağacın dalları arasından uzanan iki oku gördü.

Buna hiç şaşırmadı.

Böyle bir şeyi bekliyordu çünkü..

Prens Nikola'nın, yenilgiyi kolaylıkla kabul edeceğini hiç bir zaman düşünmemişti.

Hızla kararını verdi ve kendini görülmemiş bir çabuklukla yere attı.

Aynı anda havada uçan okların keskin vınlaması duyuldu.

Korkunç bir çığlık avluyu inletti.

İnsanın tüylerini ürperten, kanını donduran, içini titreten müthiş bir ıstırap çığlığıydı bu..

Uçan iki ok, arka arkaya birer hışırtı çıkararak Prenses Julya'nın sırtına saplanmıştı.

Genç kadın, yıldırım çarpmış gibi sarsıldı, vücudunun kasları kopacakmış gibi gerildi, kıvrandı, dizleri büküldü ve kanlar içinde cansız yere yığıldı.

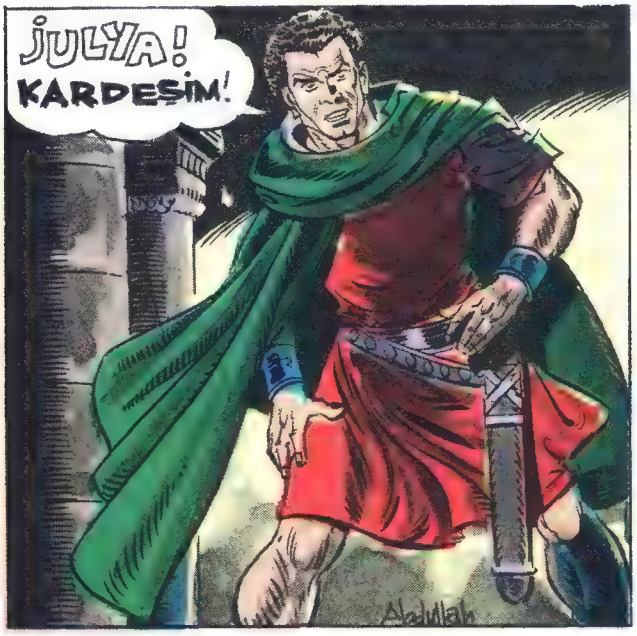

Bu sırada avluyu daha korkunç, daha ıstıraplı daha vahşi bir çığlık inletti:

- Julya! Kardeşim..

Yüzü sapsarı kesilen, büzülen ağzından acı feryatlar fışkıran bu adam, sarayın büyük kapısının önünden olayı seyreden Prens Nikola idi.

Yaptığı hatayı çok geç anlamıştı.. Gözünü kan bürümüş, âdeta çılgına dönmüştü.. Öfkeden kudurarak, ağzından köpükler saçarak, gözlerinden çakmak çakmak kin fışkırtarak ölüm emrini verdi:

-Gebertin! Gebertin köpekleri!

Yanındaki subay kekeledi:

-Fakat.. O zaman Prenses Elen'i de öldürmezler mi asaletmeap?

Nikola subaya vahşi vahşi bakarak homurdandı:

-Elen'e bakacak halleri var mı? Can derdine düştüler, görmüyor musun? Haydi, ne diyorsam onu yapın!

Subay sessizce boyun eğdi. Zaten askerler, Kara Murat ile şişman Mavro'ya saldırmak için onların emrini bile beklemeyerek çoktan hareket geçmişlerdi.

Şimdi avlunun ortasında kanlı bir dövüş başlamıştı.

Akıllara durgunluk veren korkunç bir savaştı bu!..

İki kahraman, çevrelerini saran yüze yakın muhafızla çarpışmaya çalışıyordu... Umutsuzca, fakat mertçe, erkekçe...

Şişman Mavro elindeki baltayla önüne gelen ilk muhafızı ikiye biçti. Üzerine ılık bir kan ırmağı boşandı, her yanı kızıla boyandı.

Kara Murat, uzun kılıcını büyük bir ustalıkla kullanıyor, kolu otomatik hareketlerle iniyor, kalkıyor bir daha iniyor, kılıcını her geri çekilişinde ucundan kanlar damlıyordu.

Çevrelerini saranların küfürleri, hakaretleri, inlemeleri, çığlıkları fırtına gibi uğulduyor, vurmak, öldürmek, parçalamak isteyen azgın kalabalığın öfkesi her geçen an artıyordu.

Kara Murat çılgınca dövüşürken, birden Elen'i yanı başında gördü. Genç kadın sapsarıydı. Vücudunun her yanı titriyordu. Gözlerindeki umutsuz bakışta, delikanlıya acıyor gibi bir ifade vardı...

Kara Murat onu kolundan tuttu, alnı ter içinde, heyecanla bağırdı:

-Çabuk kilisenin kapısına koş! Haydi, durma!

Sonra müthiş bir nara atarak karşısındaki muhafızların üzerine saldırdı.

-Savulun! Açılın! Dağılın köpekler!

Delikanlının kılıcı mükemmel işliyordu.

Sinirleri gerilmiş, dişleri sıkılmış, gözleri fırlamıştı.

Çevresinde cesetlerden bir yığın oluşmaya başlamıştı.

Eğer arkalarından kendilerine bağıran Prens Nikola'nın öfkeli sesini duymasalar muhafızlar çoktan kavgayı bırakıp kaçacaklardı.

Kara Murat şimşek gibi bir vuruşla, muhafızlardan birinin daha başını gövdesinden uçururken ileride, sapsarı bir yüzle dövüşü seyretmekte olan Prens Nikola'yı gördü.

Kanı müthiş bir öfkeyle kaynadı. Kılıcını sallayarak ona meydan okudu:

-Sen gel karşıma köpek! Seni bekliyorum! Adamlarının arkasına saklanma, gel!..

Prens Nikola ona nefretle baktı, muhafızlara bağırdı:

-Ne duruyorsunuz? Öldürün İti! Konuşturmayın!.

Kılıçlar, gürzler, baltalar yeniden havalandı.

Kara Murat ile Mavro onlardan önce çılgın bir öfke ile deli gibi atıldılar. Kollar koptu, kafalar uçtu, kandan fıskıyeler üzerlerini ıslattı.

Kara Murat'ın kılıcı ile Mavro'nun baltası düşmanlarının üzerine ölüm yağdırdı..

Kan ve ateş dalgasını yara yara geçtiler.

Şişman Mavro:

-Kapıya az kaldı beyzadem, dayan! diye haykırdı.

Kara Murat'ın terden ve kandan tanınmaz hale gelen yüzünde zayıf bir gülümseme dolaştı:

-Evet, yaklaştık. Kız ne oldu? Gördün mü?

Şişman Mavro baltasını başının üzerinde fırıldak gibi döndürerek cevap verdi:

-Girdi! İçeri girdi!

Kilisenin kapısına artık birkaç adım mesafe kalmıştı.

Son bir hücum.. Son bir gayret.. Kurtulmaları için yeterliydi.

Muhafızların komutanı yırtınıyordu:

-Vurun! Öldürün! Kaçırmayın!

Adamlar, sel gibi saldırırlarken, lanetler, hakaretler yağdırıyor, küfürün bini bir paraya gidiyordu:

-Haydi Mavro! Yol açık, kapı aralık, gir içeri!

-Sen.. Ya sen beyzadem?

-Ben de arkandan geliyorum Mavro! Haydi!

İri vücudundaki bütün gücünü son damlasına kadar kullanmış olan Şişman Mavro bitkin bir halde, yuvarlanırcasına kapıdan içeri daldı.

Kara Murat, saldırmak isteyen muhafızları, korkunç kılıcıyla durdurduktan sonra sinirli bir kahkaha atarak kükredi:

-Gebertelim!

-Vurun arkadaşlar!

-Parçalayın?

-Hücum! Hücum!

Kara Murat'ın soluğu sıklaşmaya başlamıştı. Ama kolları hala mekik gibi işliyordu.

Birden hız almak için geriye çekildi, sonra kızgın bir koç gibi sağa sola saldırarak önündeki son muhafızları da ezdi, tepeledi:

-Allahaısmarladık prens hazretleri! Birdahaki sefere adayı zaptetmeye geleceğim. Haberin olsun.

Döndü, olanca hızıyla kilisenin aralık duran kapısına doğru atıldı..

Üç adım kalmıştı..

İki adım..

Bir adım..

İşte kurtuluyordu!

Aralık duran kapıyı açmak için elini uzattı..

Aynı anda yüzü keskin bir acı ile buruştu, adaleleri kasıldı, dudakları arasından zayıf bir inilti çıktı:

-Aaaahh! Yandım!..

Havada ıslık çalan bir ok, son anda Kara Murat'ın sırtına gömülmüştü..

Delikanlının vücudu yaman bir acı ile sarsıldı, dizleri yavaşça büküldü..

Son bir gayretle kalkıp kapıdan içeri girmek

Muhafızlar sevinç çığlıkları atarak saldırdılar:

-Vuruldu!

-Yaşasın yakaladık!

-Tutun, kaçmasın!

-Öldürelim!

Kara Murat yığıldığı yerde elleri kapıya dayalı bir halde duruyor, üzerine gelen muhafızların vahşi haykırışlarını duymuyordu bile..

O anda aklından şunlar geçiyordu:

istedi.

Fakat artık, ayakları gövdesini taşıyamıyordu.

Bakışlarında derin bir ıstırap vardı.

Feryat etmemek için dudaklarını ısırıyordu..

Bir hıçkırık boğazına kadar yükseldi.

Gözleri ıslaktı, bulutluydu, umutsuzdu.

Sendeledi, başı döndü, kılıcı düştü, iki eliyle kapıya abandı, yavaşça yere doğru kaydı..

"Talih denen şey, çapkın ve insafsız bir kıza benziyor. Bazen ona, bazen buna gülen, insanı delirten, kudurtan ve tam avucuna girdiğini sandığın anda savuşan, fettan kız.."

Büyük bir acı ile gözlerini kapadı ve hazin hazin içine çekerek:

-Galiba bu sefer kaybettim. Her şey bitti, diye mırıldandı..

Acaba gerçekten her şey bitmiş miydi?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 ARALIK 1974 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 48 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

Dev zenci Şandi, dayanılmaz acılar içinde kendine geldiği zaman uzun süre aptallaşmış bir halde çevresine bakındı, durdu.

Avluda kavga devam ediyor, kan gövdeyi götürüyordu.

Kara Murat ile Şişman Mavro canlı birer ölüm makinesi gibiydi. Önlerine geleni biçiyorlardı.

Dev zenci yerden doğrulurken, sağ bilek kemiğinin paramparça olduğunu gördü, dehşetle titredi. Delinen etinden kırık kemik parçaları dışarıya fır-

bi karışmıştı.

Dev zenci Şandi, Kara Murat'ın vurulduğunu görünce zalim bir tebessümle güldü:

-Türk'ün işi tamam. Şimdi belâsını buldu...

Yaralanan Kara Murat bitkin bir halde kapıya dayandı. Gözleri kararıyordu. Önünde, ayaklarının dibinde sanki derin bir uçurum açılmıştı. O anda her şeyin bittiğini düşündü.

Muhafızlar, korkunç çığlıklarla ortalığı inletelamıştı:

-Bu koldan artık hayır gelmez... diye nefretle homurdandı.

Kilisenin kapısı önünde dövüşmekte olan Kara Murat'a gözlerinden şimşekler çakarak baktı. Yüzü korkunç bir kinle ateş gibi yanıyordu.

Bu sırada Şişman Mavro, kendini, açılan kapıdan içeriye hızla atmıştı.. Kara Murat da girip, kurtulmak üzereyken birden sarsılmış, kıvrılmış, sırtına saplanan okun acısıyla yüzü fırtınalı bir deniz gi-

rek, cinayete susamış canavar hırsıyla yaralı delikanlının üzerine saldırdılar:

-Vurun...

-Öldürün...

-Yaşatmayalım haini..

-Katil cezasını bulsun...

Kara Murat o anda, azraili başucunda gördü ve hafifçe titreyerek:

-Tanrım... Bana güç ver... diye mırıldandı.

Kılıcını güçlükle kaldırarak kendini korumaya hazırlandı.

Ayakta zor duruyordu. Biraz sararmış ama dudakları düşmanlarıyla alay eder gibi kıvrılmıştı. Bakışları umutsuz, fakat korkusuzdu. Yaralı haline rağmen yiğit bir duruşu vardı.

İlk hamlede Kara Murat'ın kılıcı elinden uçtu gitti...

Omuzuna saplanan ok, sağ kolunu işlemez hale

ri alev gibi yanan, korkunç görünüşlü bir adam, öfkenin, ıstırabın, kudurmanın, ümitsizliğin müthiş kuvveti ile, Kara Murat'ı öldürmek üzere olan muhafızların üzerine saldırdı...

-Savulun ...Geri basın alçak herifler ...

Müthiş nara avluda top gibi patladı.

Muhafızlar, üzerlerinde gülle gibi inen, eli kılıçlı, korkunç görünüşlü bu adam karşısında bir an paniğe kapılıp dağıldılar...

Kara Murat ölümü beklerken gelen bu umulma-

getirmişti...

Ölüm muhakkaktı...

Kılıçlar ve hançerler delikanlıya son darbeyi indirmek için kalktı.

Kara Murat ölümü kahramanca karşılamak için başını gururla dikti...

Bu arada beklenmedik bir şey oldu...

Kilisenin kapısı gürültüyle ardına kadar açıldı ve içeriden, saçı sakalı birbirine karışmış, gözle-

dık yardımla bir an şaşırdı, sonra sevinçle titredi, kalbi ümitle doldu. Güçlükle aradığı kirpiklerinin arasından baktı, kurtarıcısını tanıdı. Dudakları arasından sevgi dolu, ılık iki kelime çıktı:

-Mihail! Dostum!

Gerçekten, gözlerinden şimşekler çakarak muhafızların üzerine saldıran Mihail'di...

Aynı anda kapıdan Şişman Mavro da dışarı fırladı ve iri gövdesinden beklenmeyen bir hızla Kara Murat'ı çekip içeri aldı.

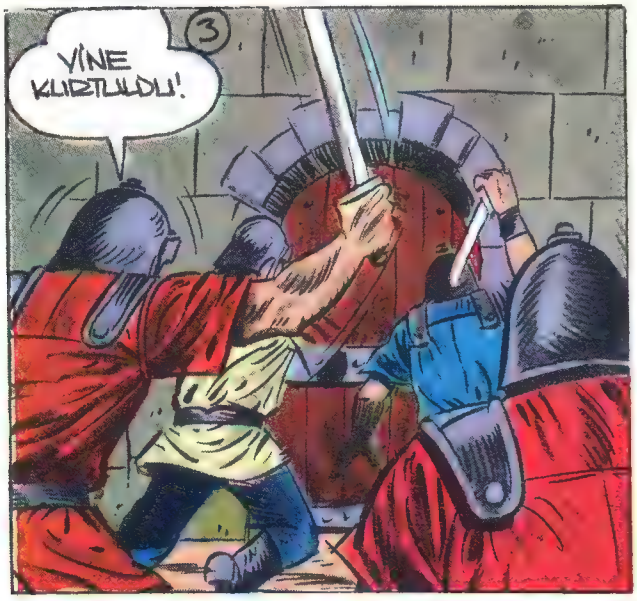

Elindeki kılıcı büyük bir ustalıkla döndüren Mihail muhafızları kısa bir süre oyaladıktan sonra hızla geri çekildi ve kendini açık kapıdan içeriye attı.

Muhafızlar yeniden saldırıya geçtikleri vakit yüzlerine karşı kapatılan kapıyla burun buruna geldiler.

Öfkeli haykırışlar avluyu inletti.

Küfürün bini bir paraya gitti.

Yumruklar ve kılıçlar umutsuzca kapıya indi.

Bir şaşkınlık dalgası her yanı kapladı.

Kendini ilk toparlayan adamlarının arkasından dövüşü seyreden Prens Nikola oldu, haykırdı:

-Kırın kapıyı!

Bulunan ağır bir kalasla kilisenin kapısı dövülürken dev zenci Şandi, yüzü gerilmiş, dudakları mosmor olmuş bir halde kendi kendine öfkeli öfkeli soludu:

-Allah kahretsin! Herif yine kurtuldu!

Sesinde âdeta elle tutulurcasına yoğun bir kin

vardı. Aynı korkunç, dehşet verici, insanlık dışı bir ifadeyle devam etti:

-Fakat benim elimden kurtulamayacak!

Şandi, birkaç yerinden kırılan sağ bileğindeki müthiş sızıya aldırış etmeden sallana sallana yürüdü, birden titreyerek durdu, vücudunu ölümün soğuk dalgası kapladı, ürperdi...

Julya'nın cesetini görmüştü.

Çıldırasıya sevdiği, taptığı, hayran olduğu kadının cesetini ...

Daha birkaç saat önce kollarının arasında kıvır kıvır dönen, ihtiraslı öpüşleri dudaklarını yakan, aşkıyla içini kavuran, kendini çeken, cezbeden, esir eden kadın, şimdi, sırtına saplanan okla yerde cansız yatıyordu...

Dev zencinin gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk belirdi. Bağıra bağıra ağlamamak için alt dudağını ısırdı.

Hayat ne kadar anlamsız, ne kadar boştu.

Şandi derin bir heyecanla eğildi, usul usul Julya'nın saçlarını okşadı. Yüzünde şimdi zalim bir gülümseme belirmişti. İnsanı ürperten bir sesle homurdandı:

-İntikamını alacağım! Kara Murat'ın da Elen'in de ölümü benim elimden olacak, yemin ederim!

Gözlerinden, iri iki damla yaş kaydı, siyah derinin üzerinde parladı ve yanaklarından aşağıya yuvarlandı...

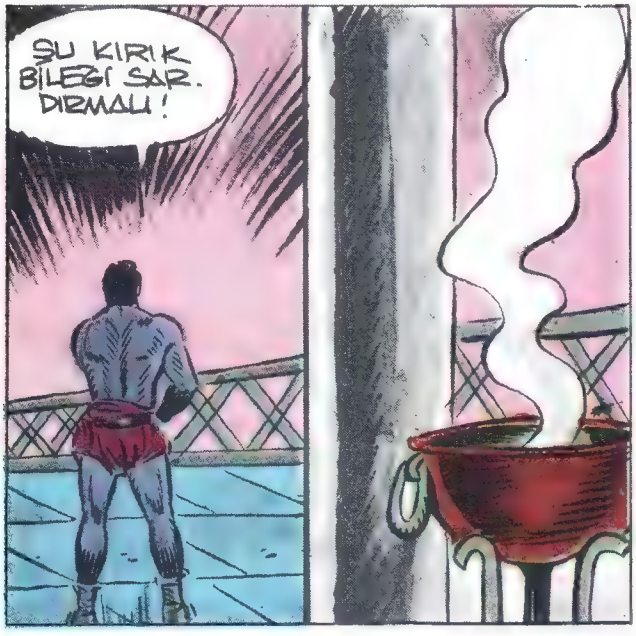

bunu... Her halde şimdi Kara Murat papazın yardımıyla kaçacak! Yoksa kiliseye ne diye girsin ? Vay papaz vay! Senin de kafanı kopartacağım!

Hızla sarayın kapısından içeri girdi, şeytanca bir gülüşle söylenmeye devam etti:

-Şimdi önce hekimi bulup, şu kırık bileğimi sardırmalı, sonra prensesin sadık adamlarını toplayıp katillerin peşine düşmeliyim. Gizli geçidin nereye çıktığını biliyorum...

Dev zenci, hayatında ilk kez ağlıyordu.

Sonra, sağlam yumruğunu sıkarak gökyüzüne kaldırdı, boğuk bir sesle âdeta uludu:

-İntikam, intikam!

Kalktı, bir sarhoş gibi sallanarak saraya doğru yürürken, hâlâ kilisenin kapısını kırmaya çalışan muhafızlara acıyarak baktı:

-Aptallar! Kiliseden dışarıya gizli bir geçit olduğunu bilmiyorlar. Bir gün papazdan öğrenmiştim

Dev zenci, kolunun acısını duymuyordu bile .. Hekimin odasına doğru yürürken, kendini kaybetmiş bir halde hâlâ gülüyor, ulurcasına bağırıyordu:

-Hah, hah, ha ! Benden kurtulamayacaksın Kara Murat! Cehennemin öbür ucuna kaçsan yine seni bulup boğazlayacağım!

Sonra sağlam eliyle göğsünü yumruklayarak, devam ediyordu:

-İntikam! İntikam!

Mihail kiliseye girdikten sonra Şişman Mavro kapıyı gürültüyle kapayıp, demir kolu indirmişti.

Sırtına saplanan okla, ayakta güçlükle duran Kara Murat, renksiz bir gülümsemeyle:

-Sen nereden çıktın Mihail? diye sordu.

Mihail'den önce papaz cevap verdi:

-Ben getirdim... Size yardımı olacağını düşünmüştüm. Nitekim oldu da...

-Mihail'i nasıl buldun?

teşeler yaylandı:

-Elen, yüzü endişeyle sararmış bir halde:

-Konuşacak vaktimiz yok, kaçalım! diye bağırdı.

Papaz hâlâ sakin ve soğukkanlıydı, yersiz bir paniği önledi:

-Kapı sağlam! Daha birkaç dakika dayanır.. Önce Kara Murat'ın yarasını saralım! Yoksa yarı yolda ölür!

-Gittim, kaldığı handan aldım...

Kara Murat'ın şaşkın şaşkın baktığını gören Şişman Mavro söze karıştı:

-Mihail'in yerini ben söyledim, papaz efendiye. Yardıma ihtiyacımız olacağını biliyordum...

Bu sırada oda zangır zangır titredi.

İlk kalas darbesi büyük bir gürültüyle kapıya inmişti.

Duvardan sıvalar döküldü, kapı sarsıldı, men-

Koştu, bir dolabın içinden merhem ve sargı bezi aldı, sonra oku hızla çekerek Kara Murat'ın sırtından çıkardı...

Delikanlının ağzından derin bir inilti çıktı, ılık bir kan ırmağının yaradan akıp gömleğinin altından beline doğru indiğini hissetti.

Dışarıda muhafızlar, kalaslarla gerilip gerilip, öfkeli koçlar gibi kapıya tos vuruyorlardı.

Kapı sarsılıyor, yaylanıyor, ama dayanıyordu.

Elen:

-Acele edelim! diye inledi.

Mavro'nun da rengi sararmıştı:

-Kapı kırılmak üzere!

Mihail, Mavro'yu azarladı:

-Kırılırsa kırılsın! Eğer beyimizin yarası - nı sarmazsak yolda kan kaybından ölür ...

Şişman Mavro, Mihail'den hiç hoşlanmamıştı . Öfkeyle dikildi:

-Bana bağırmaya hakkın yok. Böyle ters konu-

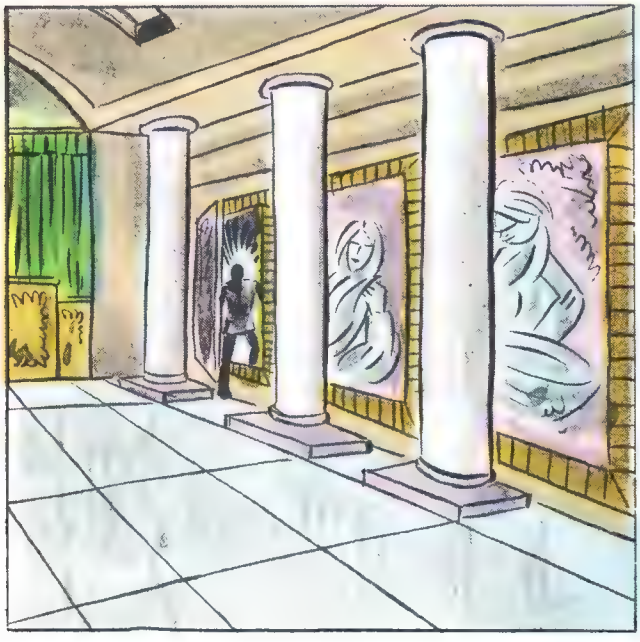

rat'ın yarasını temizlemiş, merhem sürmüş ve sıkı sıkı sarmıştı...

-Tamam! Şimdi gidebiliriz!

Az sonra papazın, bir aziz resminin bulundu - ğu tablonun arkasından açtığı gizli kapıdan, karanlık ve rutubetli bir dehlize girdiler.

Gizli kapı usulca kapanırken, kilisenin dış ka - pısı duvardan sökülüp olanca ağırlığıyla odaya dev - rilmiş, muhafızlar öfkeli bağırışlarla içeri dolmuştu.

şup kafamı kızdırma...

Elen araya girdi:

-Tartışmayı bırakın. Sırası mı şimdi?

-İkiniz de çocuk gibisiniz!..

Mavro kızgın bir sesle:

-Elen haklı... Seninle sonra hesaplaşırız! dedi.

Mihail, Mavro'yu kızdırmak için, küstah bakış - larla onu süzdü:

-Hay hay! Ne zaman istersen?

Bu sırada papaz, usta bir hekim gibi Kara Mu -

Fakat...

Birden oldukları yerde donakaldılar...

En öndeki:

-Olur şey değil! diye haykırdı...

Öteki:

-Kimse yok! diye tamamladı...

Sonra her kafadan bir ses çıkmaya başladı:

-Kaçmışlar!

-Nasıl kaçtılar acaba?

-Allah kahretsin!

-Bunlar insan değil, şeytan!

-Belki saklanmışlardır!

-Her tarafı arayalım!

Bu sırada durumu öğrenen Prens Nikola'nın yüzü bembeyaz kesildi, bakışlarında tarif edilmez bir kin ve öfke belirdi:

-Gizli bir geçit!..Gizli bir geçit var muhakkak!..Her tarafa haber salın!..Yollar tutulsun!..

on dakika kadar yürüdüler.

Kara Murat güçlükle ilerliyordu. Papazın sürdüğü ilâçlar gerçi sızısını hafifletmişti ama, kaybettiği kanlar gücünü bir hayli kesmişti.

Dehliz, denize yakın bir yerde, kayalıklar arasında son buluyordu.

Parlak gün ışığı Kara Murat ve arkadaşlarının karanlığa alışan gözlerini bir süre kamaştırdı:

Papaz:

Limandan hiç bir gemi izinsiz hareket etmesin. Devriyeler, dağı, taşı her yeri arasın...Onları bulamazsanız hepinizin kafasını koparırım!

Subaylar prensin korkunç öfkesi karşısında titrediler, sarardılar ve kekelediler:

-Emredersiniz efendim! Onları mutlaka yakalayacağız!

★★★

Papaz önde, Kara Murat ile arkadaşları arkada dar ve karanlık bir dehlizden ellerinde meşalelerle

-İşte sözümde durdum, dedi. Sarayın dışında ve deniz kenarındasınız. Burada yollarımız ayrılıyor.. Size söylediğim yerlerde benim adımı verirseniz büyük yardım görürsünüz. Tanrı sizinle olsun...

Elen sordu:

-Ya siz ne yapacaksınız papaz efendi?

Papaz güldü:

-Artık buralarda kalamam, bir süre saklandıktan sonra ben de kaçacağım.

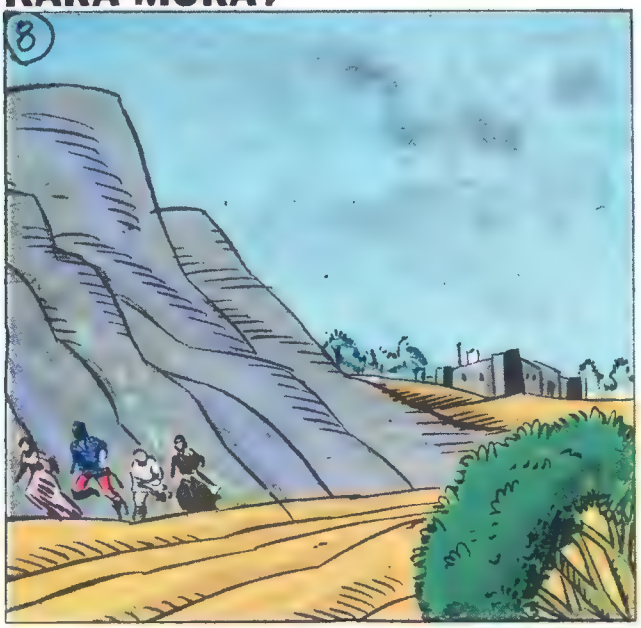

Uzaktan Midilli Şatosu'nun silüeti görünüyordu. Göğe doğru yükselen burçlarda nöbetçiler sürekli boru öttürüyorlardı.

Bu borular alarm işaretleriydi.

Sesleri duyan her askeri birlik Ada'da sıkı bir araştırma yapacaktı.

Bir süre sonra boru sesleri Ada'nın dört bir yanından gelmeye başladı. Sesi duyan askerler, daha ileridekı arkadaşlarına borularıyla durumu bildiriyorlardı.

Her an yaklaşan bu köpek havlamalarına, küfürler ve homurtular karışıyordu.

Kara Murat köpek seslerini duyunca canı sıkılarak durdu, çevreyi gözleriyle taradı, denizle kayalıklar arasında sıkışmışlardı...

-Vay canına... Bu köpekler hesapta yoktu...

Elen delikanlının koluna girerek sürükledi:

-Durmayalım... Bu kayalıklarda köpekler izimizi kolay kolay bulamaz...

-Kaç köpek var?..

Her yer, karış karış taranmaya başlamıştı.

Kara Murat:

-Çabuk kaçalım, dedi.

Şişman Mavro sıkıntıyla:

-Bu kadar çabuk davranacaklarını ummamıştım, diye homurdandı.

Sinirleri bir hayli zayıflayan Elen de "Durmayalım" diye bağırarak ileri atıldı, çevik adımlarla kayadan kayaya sıçrayarak ilerlemeye başladı...

Birden uzaklardan köpek havlamaları duyuldu.

-Sarayda takip işleri için kullanılan sadece iki köpek vardı... İkisi de Şandi'nin köpeğiydi...

-Şu dev zencinin mi?

-Evet. Köpekler ondan başka kimsenin sözünü dinlemez...

-Demek o korkunç zenci peşimize düştü...

-Evet....

-Fakat nasıl olur?.. İkinci kattan aşağıya uç tuğunu gözlerimizle gördük...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 OCAK 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 49 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

Uçtu ama demek ki ölmemiş...

Bu sırada Mihail telâşla "Bakın, bakın.." diye bağırdı.

Kara Murat, Mihail'in endişe içinde gösterdiği tarafa döndü., bir sürü karartının kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Tepeden tırnağa silahlı olan kafilenin bir kısmı atlı idi. Hızla ilerliyorlardı.

Şişman Mavro :

-Eyvah...Gördüler bizi...diye inledi.

Heyecandan daha da pembeleşen güzel dudakları aralandı :

-Ya siz?..Siz ne olacaksınız?.. diye mırıldandı...

Kara Murat gülümsedi :

-Takip edenleri atlatıp biz de hana geleceğiz.

-Ya yakalanırsanız?..Yaralısınız...

-O zaman çok üzülürüm...Bir daha sizinle görüşemeyeceğim için...

Kara Murat, kaşlarını düşünceyle çattı, bütün halsizliğine rağmen kafası harıl harıl çalışıyordu :

-Merak etme Mavro...Kayanın arkasında kaldığınız için adamlar seni ve Elen'i görmediler. Şimdi biz Mihail'le birlikte başka yöne koşarak onları üzerimize çekeceğiz. Nasıl olsa bizi gördüler... Siz doğru Papazın tarif ettiği Kızıl Şarap Hanına gidin...

Elen, soran bakışlarını Kara Murat'ın gözlerine dikti. Sevimli yüzünü endişe bulutları gölgelemişti.

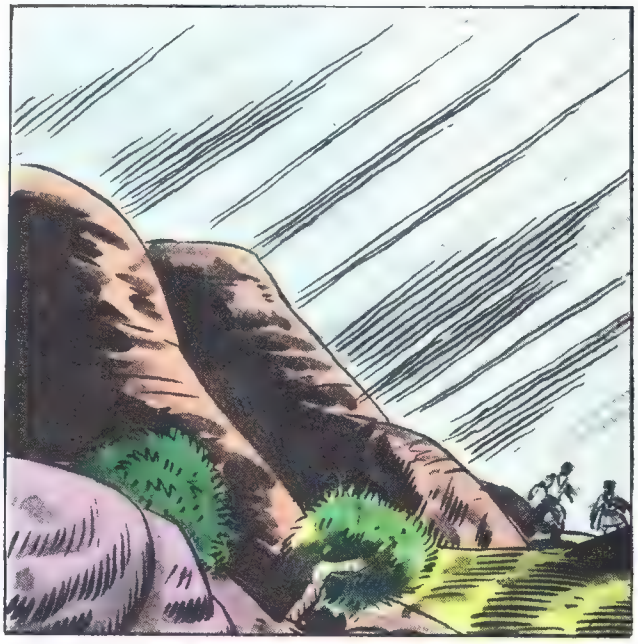

Elen'in heyecandan sararan yüzünü bu kez tatlı bir pembelik kapladı. Bakışlarını delikanlıdan kaçırdı.

Köpek sesleri daha yakından gelmeye başlamıştı...

Kaybedecek zaman yoktu.

Kara Murat, Mihail'i kolundan tutarak çekti. Sahile doğru koşmaya başladı...

Sırtındaki yara, hızına engel oluyordu.

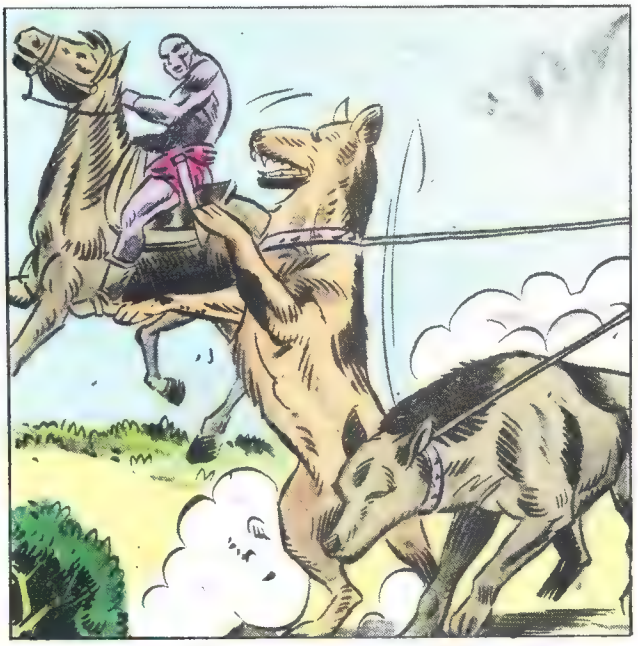

Öfkeli homurtularla yaklaşan kafileden birden sevinç çığlıkları yükseldi :

-İşte...İşte kaçıyorlar..

-Yanlış görmemişiz demek ki...

-Büyük kayalara doğru gidiyorlar.

-Kıstırdık...Kıstırdık herifleri...

-Koşalım, kaçamaz lar.

-Bunlar iki kişi...Ötekiler nerede?..

-Hele bunları bir yakalayalım, bülbül gibi konuşturur, ötekilerin yerini öğreniriz...

İki kurt köpeği, tasmalarını koparmak istercesine ileri doğru atılarak, kendilerini tutan muhafızları peşlerinden sürüklüyordu..

Kafilenin başında dev zenci Şandi vardı. Kendi gibi kara bir atın üzerindeydi...Yüzü korkunç bir öfke ile gerilmişti. İri iri açılan gözlerinin akı, gö-

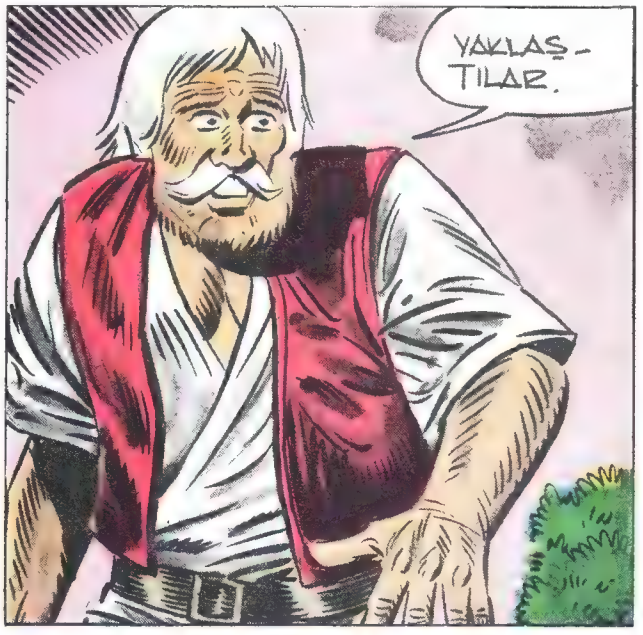

renlerin iliklerini donduruyordu.

Arazinin iyice sarplaştığı bölgeye gelince atlardan inip takibe yürüyerek devam ettiler...

Kara Murat ile Mihail olanca güçleriyle, kaçıyordu. Delikanlı yarasının acısıyla fazla hızlı koşamadığı için Mihail de ona ayak uydurmak için yavaşlamak zorunda kalıyordu.

Mihail umutsuz bir ifadeyle :

-Bu halde daha fazla kaçamazsın beyzadem, dedi. İstersen durup dövüşelim...

Kara Murat'ın alnında iri iri terler birikmişti:

-Burada kabadayılık sökmez Mihail!, dedi.

Dev zencinin eline geçmeleri, korkunç işkenceler altında ölmeleri demekti. İkisi de bunu biliyordu.. Bu düşünce ile daha da hızlanıyorlardı. Bir ara arkasına bakan Mihail :

-Eyvah...dedi. Üç kişi bize iyice yaklaştı. Tazı gibi koşuyor herifler...Nerede ise yetişecekler...

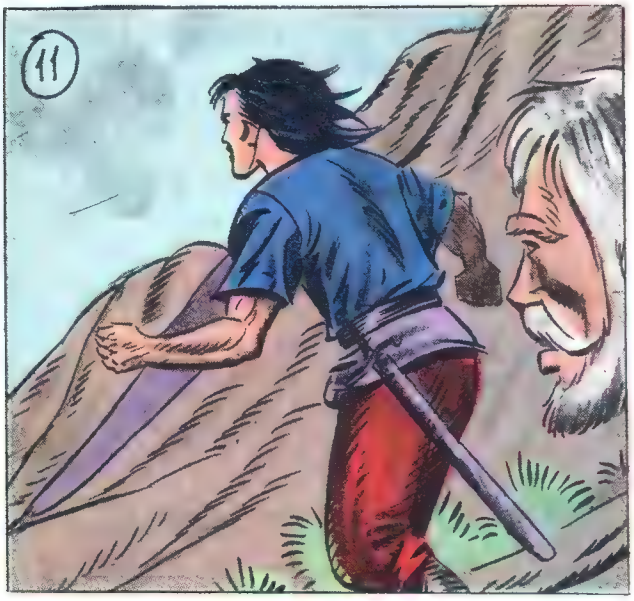

Kara Murat koşmaya devam ederek sordu :

-Ya ötekiler?..

-Onlar daha geride...

-İyi...Şimdi arkana bakmadan kaçmaya devam et...Kayalıklara geldik.

Köpek havlamaları arasında borularını öttüre öttüre koşan muhafızlar kaçakların gözden kaybol - dukları kayaların önünde durdular.

Köpekler tasmalarını gererek ileri atılmak istiyor,öfkeli hırıltılarla dişlerini gösteriyor, sağa

sola saldırıyordu.

Muhafızlardan birisi bağırdı :

-İşte burada gözden kayboldular.

-Peşlerinde de üç arkadaşımız vardı...

-Garip şey...Neredeler bunlar?

-Görünürlerde kimse yok.

-Hadi diyelim kaçaklar saklandı..Ya bizim ar- kadaşlara ne oldu?

-Uçmadılar ya...?

Dev zenci kükredi :

-Bırakın boş konuşmayı.Arayın her tarafı..

Yarım dakika sonra ileriden korkunç bir hay - kırış yükseldi :

-İşte...Buradalar...Burada...

Hep birden koşarak baktılar...Fakat aynı anda şaşkınlık ve korku ile mıhlanmış gibi duruverdiler . Hepsinin boğazından boğuk bir feryat çıktı:

-Allah kahretsin...

-Bu da ne?..Olur şey değil.

Üç muhafız da yerde,kanlar içinde cansız ya -

tıyordu.

Üçü de arkdaşlarından hızlı koşmuş, kaçaklara yetişmiş,fakat tam yakalayacakları sırada öldürül - müşlerdi.

Dev zenci,adamlarını gayrete getirmek için bağırdı :

-Katilleri bulalım arkadaşlar...Elbette burada bir yere saklandılar...Arayıp bulun..

Muhafızlar hep birden gürledi :

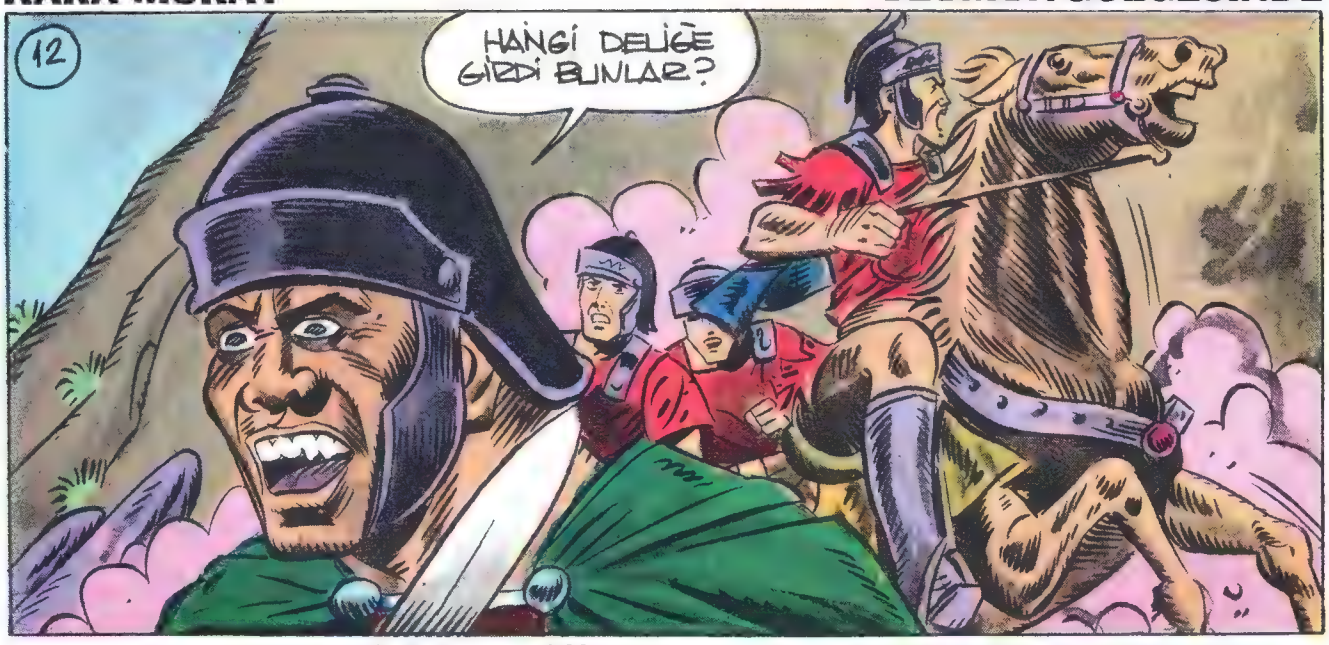

-Bulalım... Burunlarını, kulaklarını, dudaklarını keselim...

-Gözlerini oyup, ateşte kızartalım...

-Deniz kıyısında kazığa oturtup, yengeçlere yedirelim...

-Etlerini kızgın kıskaçla yolalım..

Böyle söylene söylene, sağı, solu, kayaların altını, üstünü, çalıların arasını, her yeri karış karış aradılar. Bir farenin bile saklanamayacağı deliklere baktılar...

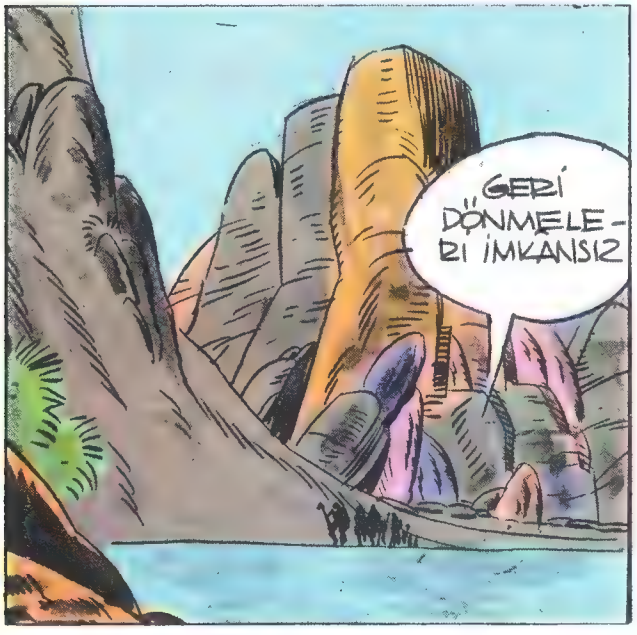

Üç arkadaşları onların peşinden yetişmiş, burada yaman bir dövüş olmuştu.

Üç muhafız hızlı koşmalarının cezasını canlarıyla ödemişti.

Cesetleri yerde yatıyordu...

Fakat kaçaklar neredeydi?

Bir adım bile ileriye gidemezlerdi... Çünkü kayalıklar, tırmanılamayacak kadar sarptı, bir duvar gibi düzdü...

Aradıkça kızıyor, köpürüyor, bağırıyorlardı:

-Bulur bulmaz kafalarını keselim...

-Kemiklerini çekiçle kırarak yavaş yavaş öldürelim...

-Hangi deliğe girdi bu melunlar?..

-Yer yarılıp, yerin dibine mi geçtiler?

Santim santim her yeri taramışlar, aramadık delik bırakmamışlardı.

Oysa kayaların arkasına saklandıklarını gözleriyle görmüşlerdi.

Geri de dönemezlerdi. Dönseler yakalanırlardı.

Şu halde ne olmuştu?

Neredeydiler?

Uçmamışlardı ya?

Köpekler hâlâ havlayarak kayalıklar arasında dönüp duruyorlardı.

Hayvanlar buradan ayrılmadığına göre, kaçaklar da buradaydı demek ki...

Ama nerede?

Uzun süre, karış karış tekrar her yeri aradılar. Hiç kimse yoktu...

İnanılacak gibi değildi bu.

Dev zencinin aklına birden başka bir şey geldi:

-Sakın denize girmiş olmasınlar?

-Neden olmasın?... Gidip bakalım.

Heyecanla kıyıya koştular.

Güneşin altında deniz göz alabildiğine uzanıyordu. Üzerinde değil insan gölgesi, en ufak bir kayığı bile yoktu. Sular dümdüz ve pırıl pırıldı...

Dev zencinin iyice canı sıkıldı. Öfkesinden kuduruyordu :

-Allah... Allah... Şeytan mı, nedir bunlar? Hepimiz, gözlerimizle gördük ki, buraya geldiler.. Bunlar kuş olup uçmadılar ya?

Muhafızlardan biri haykırdı:

-Bakın bakın... Şurada bir fıçı var. Sakın onun içine girmiş olmasınlar...

Başlar heyecanla fıçıdan yana döndü. Fakat zencinin sevinçle ışıldayan gözleri, gösterilen fıçıyı görür görmez karardı :

-Hadi ulan sende... Aklını mı kaçırdın?.. O fıçıyı ben yarım saattir görüyorum. İçine adam değil, çocuk bile sığmaz...

Gerçekten kıyının biraz ilerisinde, küçük bir fıçı yüzüyordu. O kadar ufaktı ki, iki iri adamın bu fıçıya sığabileceğini düşünmek için deli olmak gerekti.. Fıçıyı gören muhafız Şandi'nin sözlerine kızdı :

-İçine adam sığar mı, sığmaz mı bilmem. Ama biz bir bakalım da, içimiz rahat etsin. Dünya hali bu..

Adam, bir kayanın üzerine oturdu ve denize girip fıçının içine bakmak için çizmelerini çıkarmaya başladı...

Fakat muhafızın ayaklarını ıslatmasına gerek kalmadı...

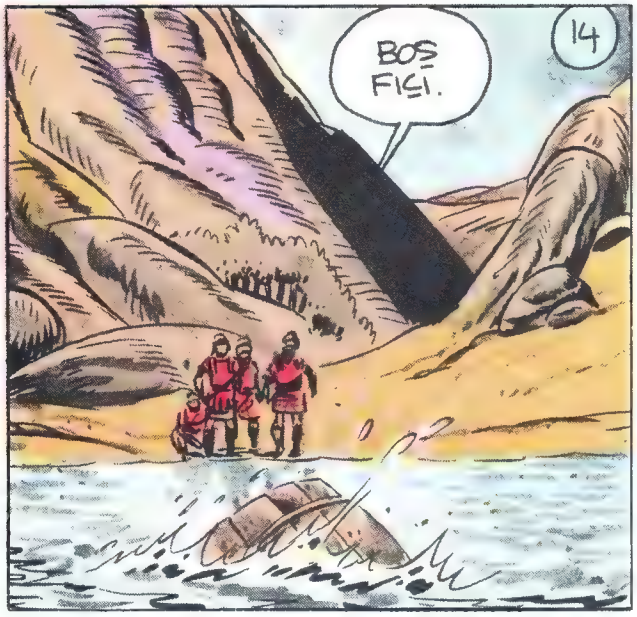

O denize girmeye hazırlanırken küçük bir dalganın çalkantısıyle fıçı kendiliğinden döndü ve meraklı muhafıza içini gösterdi.

Bomboştu !

Kafile çaresiz kalınca, homurdana homurdana uzaklaştı :

-Allahın belası herifler !

-Burada yoklar !

-Kimbilir nasıl kaçtılar?

-Fakat ben gözümle gördüm birader ! Buraya

-Fıçının deliğine ağız dayayarak nefes almak ne kadar zormuş yahu ?

-Neyse, buna da şükür!..Herifleri atlattık.

-Bir dahaki sefere böyle durumla karşılaşır - sak delikleri daha büyük açalım...

-Adamın aklına fıçı geldi, bizi içinde sandı. Ama altından nefes alacağımızı düşünemedi !

-Şeytanın bile aklına gelmez beyzadem...Kırk yıl düşünsem bulamazdım bunu...

girdiler vallahi !

-Ah bir yakalasak onları !

-Derilerini yüzeceğim !

★★★

Muhafızlar, atlarını bıraktıkları yere doğru uzaklaşınca denizdeki fıçı sallandı, sular yarıldı. Kara Murat ile Mihail'in mosmor olan yüzleri suyun dışına fırladı.

-Oh be ! Dünya varmış !

-Hadi şimdi elbiselerimizin suyunu sıkıp hanın yolunu tutalım...

Mihail, zekâsına hayran olduğu Kara Murat 'a sevgi ile baktı :

-Tutalım beyzadem !..

Fakat delikanlının yürüyecek hali yoktu. Yüzü balmumu gibi sararmıştı. Artık ayakta bile durama - yacağını anlıyordu. Sırtındaki ok yarası kaçışın etkisiyle açılmış, kanamaya başlamıştı.

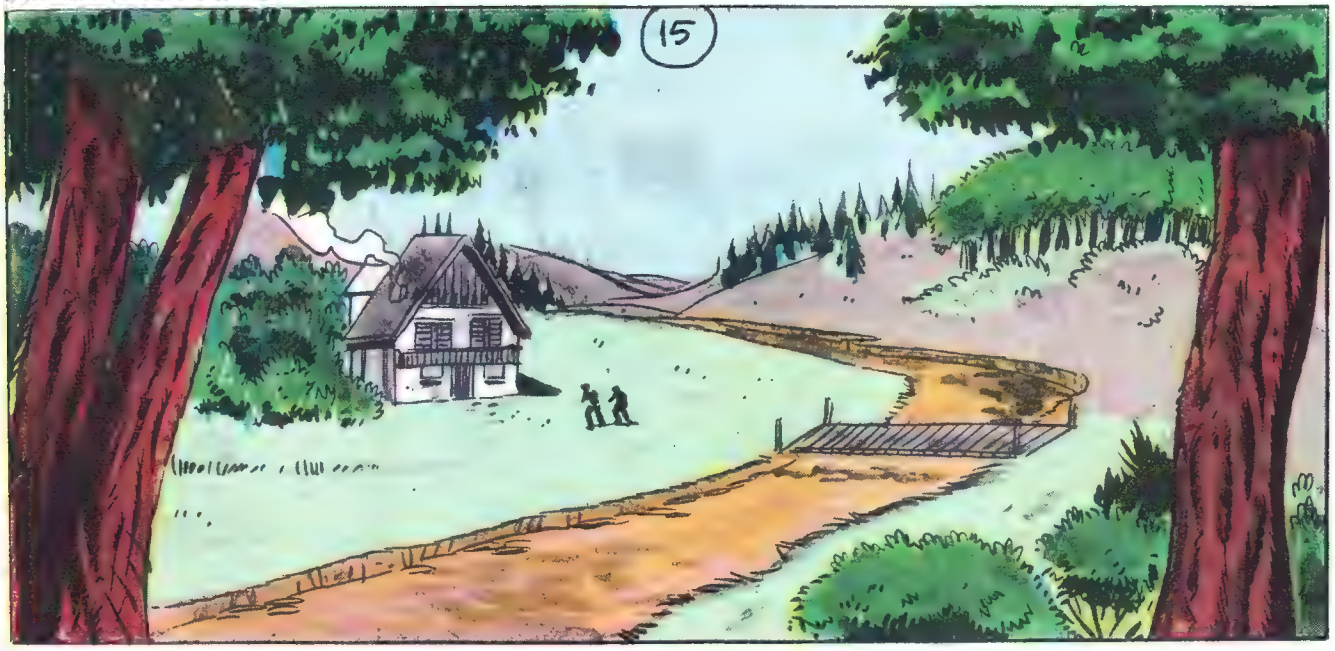

Kan ılık ılık sırtından beline doğru iniyor, vücudu titriyordu. Her yanı ateş gibiydi...

Kızıl Şarap hanı, küçük bir ırmağın çizdiği kavisin ortasında, yeşil ağaçların arasından beyaz badanalı duvarlarıyla görünen şirin bir binaydı.. Hanın iki yanında ırmağın bir kıyısını öbür kıyıya bağlayan birer tahta köprü vardı.

Hana yaklaştıkları vakit, Kara Murat kendini

detli bir titreme kaplamıştı. Mihail'e döndü:

-Bizi yakalamaya geliyorlarsa hapı yuttuk dostum, dedi. Ayakta duracak halim bile yok çünkü!..

Mihail'in heyecandan kalbi yerinden kopacakmış gibi atıyordu. Kara Murat'ın düşmek üzere olduğunu görünce koluna girdi, delikanlının dizleri gevşedi, olduğu yere yığıldı kaldı.

Bayılmıştı!

Aynı anda hanın kapısı açıldı, genç bir kadının

kaybetmek üzereydi. Kuvveti iyice kesilmişti. Açılan yarasından devamlı kan kaybediyordu.

Kara Murat ile Mihail tuzağa düşmemek için yavaş yavaş hanın kapısına doğru ilerlerken, köprü tarafından duyulan at sesleriyle irkildiler!

Demek gelenler vardı!

Kara Murat yüzünü buruşturdu!

Canı müthiş bir şekilde acıyordu. Vücudunu şid-

korku ve endişe dolu güzel yüzü göründü. Heyecandan titreyen bir sesle:

-Çabuk girin içeriye!..Sizi yakalamaya geliyorlar! diye bağırdı...

Kızıl Şarap hanına doğru gelen atlılar, tahta köprüden geçerken, nal sesleri boğuk boğuk yankılar yaptı. Sayıları onu bulan atlıların başlarında Dev Zenci Şandi vardı. Çevresini öfkeyle tarayan bakışları her zamanki gibi kanlı ve korkunçtu.

Zenci hana girer girmez, masaları düzeltmekte olan garsonun gırtlağına sarıldı ve gürledi:

-Söyle bakalım! Handa kaç kişi var?

18 yaşlarında bir genç olan garson, boğazını sıkan kerpeten gibi parmaklardan kendisini kurtarmaya çalışarak:

-Hiç... Hiç kimse yok! diye kekeledi.

Dev zencinin bakışları karardı, ağzından köpükler fışkırdı:

Yavaş yavaş Zenci'ye yaklaştı, ateş saçan gözlerini onun gözlerine dikti. Şandi, bu öfkeli bakışlar karşısında bir an şaşırır gibi oldu.. Sonra kendini toparlayarak korkunç bir çehre ve boğuk bir sesle homurdandı:

-Biri yaralı dört kaçağı arıyoruz madam! İzlerden bu yana doğru geldiklerini tespit ettik ... Siz gördünüz mü böyle birilerini?

Adı Aneta olan hancı kadın sakin ve tatlı bir sesle:

-Doğru söyle, yaralı biri de mi yok?

Sert bir kadın sesi, Zenci'ye cevap verdi:

-Doğru söylüyor... Handa tek müşteri bile yok. Bırakın onu!

Zenci, bu emredici sesin geldiği yana döndü. Üst kata çıkan merdivenin dibinde, az önce Kara Murat'la Mihail'i içeri alan hancı kadın duruyordu. Genç bir kadındı.. Güzeldi üstelik.. Fakat bakışları sert ve korkusuzdu.

-Hayır, hiç görmedim!.. dedi.

Sonra gayet masumane bir eda ile aşçıdan başka o anda handaki tek yardımcısı olan genç garsona sordu:

-Sen gördün mü Yani?

Zencinin çelik parmaklarının morarttığı boynunu ovuşturmakta olan Yani titreyerek, hanımına cevap verdi:

-Ben mi? Şey... Hayır... Görmedim! Hiç kimse gelmedi buralara...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 OCAK 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 50 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

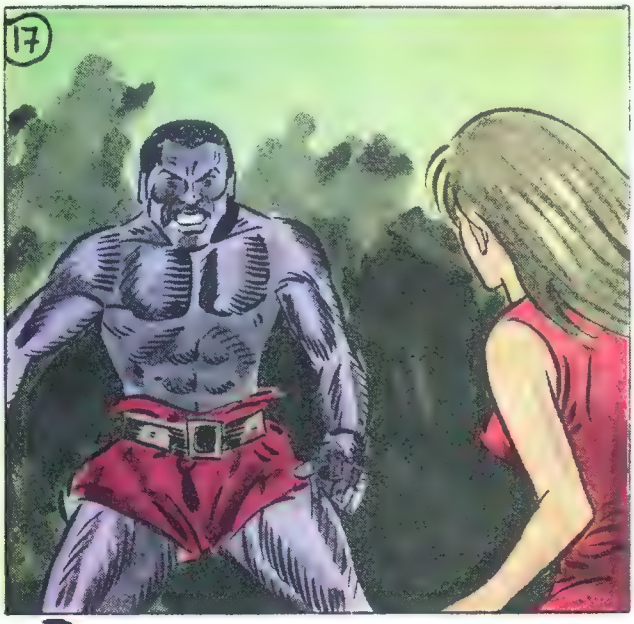

Dev zenci umutsuzluk içinde, adamlarına geri dönme emri vermek üzere iken birden gözleri heyecanla parladı, saçları diken diken oldu.

Yerde kan lekeleri görmüştü..

Üç damla, yan yana duruyordu..

Odaya korkunç bir sessizlik çöktü.

Zencinin yüzü korkunç şekil almış, alnı düşünceyle kırışmıştı.

Birden öfkeyle Aneta'nın üzerine yürüdü ve o-

lanca kuvvetiyle kadının yüzüne bir tokat patlattı:

-Pis kadın. Söyle bana. Bu yerdeki kan lekeleri kime ait?

Nefret, Aneta'nın gözlerinde çakmak çakmak yandı. Patlayan dudağından sızan kanı eliyle silerek muhteşem bir soğukkanlılıkla cevap verdi:

-Az önce tavuk kesmiştik.. Onun kanları..

Zenci, keskin bakışlarını Aneta'nın gözlerine dikti. Kadının titremeden, korkusuzca durduğunu görünce yalan söylemediğine inandı. Bununla beraber gitti, mutfağa baktı. Orada gerçekten yeni kesilmiş bir tavuk gördü. Tüyleri henüz yolunmamıştı bile..

Şandi geri döndüğü vakit, Aneta onun önüne dikilerek sordu:

-Burayı aramanız için prensten izin belgesi aldınız mı?

Zenci kızgın kızgın homurdandı:

-Hayır, ne olacak?

-O halde bu izni ben size veriyorum. Bütün hanı arayınız, sonra da defolup gidiniz..

Garson Yani, hanımının bu soğukkanlılığı karşısında donup kaldı.. Aneta daha birkaç dakika önce iki kaçağın merdivenlerden yukarı çıkıp, çatıda saklanmalarına yardım etmişti. Siyah saçlı güzel bir kadınla, şişman bir erkek de mahzende gizleniyordu..

Garson Yani, hanımının cesaretine hayran oldu.

Doğrusu oynadığı bu oyun, duyulmuş, görül - müş cinsten değildi.

Mihail, aşağıda olup bitenleri kulağını tahtaya dayayarak dinlemekteydi. Eli kılıcının kabzasını sıkıyordu. Hancı kadının Zenci'ye, "Hanı arayınız" demesi üzerine kaşları çatıldı, rengi sarardı, bulun - duğu yeri şöyle bir gözden geçirdi.

Tavan arasında küçücük bir odadaydı. Kara Mu-

cera dolu hayatında hiç rastlamamıştı. Şandi'ye karşı tehlikeli, fakat etkili bir oyun oynamıştı.

Bu sırada Dev Zenci, hancı kadına özür dilercesine:

-Sana inandım! Kaçakları görmediğin belli.. Canını yaktığım için kusura bakma! dedi.

Aneta hiç bir şey olmamış gibi:

-Güle güle bayım, yine beklerim. diye cevap verdi ve kalabalığı kapıya kadar geçirdi.

rat sedirin üzerinde baygın yatıyordu. Pencereden balkona, oradan da yere atlayıp belki kaçabilirdi. Ama Kara Murat'ı bu halde düşmanlarının eline bırakamazdı.

Kılıcını çekerek dövüşmeye karar verdi:

Sonra tekrar kulağını tahtaya dayayarak aşağıda konuşulanları dinlemeye koyuldu.

Aneta doğrusu akıllı ve yürekli bir kadındı. Kendisinden bu kadar emin olan bir kadına Mihail ma-

* * *

Kara Murat günlerce, haftalarca ölümle pençeleşti. Ok yarasının derinliği ve kaybettiği kanın çokluğu vücudunu yıpratmış, dayanma gücünü yitirmişti. Çoğu geceleri, sayıklayarak, inleyerek, ter içinde kıvranarak geçirdi.

Sonra, Elen ile Aneta'nın ihtimamlı bakımı, ve kuvvetli bünyesi sayesinde ölümü yendi, yavaş yavaş iyileşmeye başladı.

Hancı kadın, tavan arasındaki gizli odada yalnız iki kişiyi saklamayı kabul etmişti.

Bu yüzden Mihail ile şişman Mavro şehirde daha önce kiralanan bir evde gizlenmişlerdi.

Kara Murat'ın yaralı yattığı süre içinde her tarafı didik didik tarayan askerler, hanı da iki defa aramışlar, fakat hiç bir şey bulamamışlardı.

Parçalanmış sağ bileği ile Kara Murat'ı takibe çıkan Dev Zenci Şandi ise bu düşüncesiz hareketini çok pahalıya ödemişti. Yarası kangrene çevirmiş, hekim kolunu bileğinden kesmek zorunda kalmıştı.

Şimdi, Şandi'nin yarası kapanmış, kesik kolu iyileşmişti. Ama yüreğindeki yara hâlâ sızlıyor, kanıyordu.

Kesik bileğini gördükçe Zenci'nin gözleri bulanıyor, kalbi müthiş bir öfke ile kabarıyor, içinde zehir gibi dolaşan kin kanını yakıyor, kavuruyordu.

Kara Murat'a karşı duyduğu nefret, her geçen gün çığ gibi büyümekteydi. Bu sonsuz kini söndürmeden yaşayamayacağını anlıyordu.

Yaralı olan Kara Murat Midilli'den kaçamamıştı. Şandi, bundan emindi. Haftalardır denize açılan her yelkenli sıkı sıkı aranıyor şüpheli her insan yakalanıp zindana atılıyordu. Ama şu ana kadar kaçaklardan hiç biri ele geçmemişti..

Demek ki, Kara Murat hâlâ Midilli'de saklanıyor, kaçmak için fırsat kolluyordu.

Onu bulmalı, ölen hanımının ve kesik kolunun intikamını almalıydı..

Dev Zenci Şandi, sağlam yumruğunu havaya doğru kaldırarak boğuk ve vahşi bir sesle haykırdı:

-Tanrı şahidim olsun ki, seni yaşatmayacağım Kara Murat. Sıkı dur, geliyorum..

Kara Murat'ın yanından hiç ayrılmayan, geceleri bile baş ucunda bekleyen Elen, delikanlı iyileşmeye başladığı vakit tekrar eski soğuk ve mağrur halini takındı..

Kendisini Venedik'e kadar götürebilecek tek insan o olduğu için sağlığı ile bu kadar uğraştığını sanıyordu. Ama daha sonra uzun geceler boyunca bol bol seyrettiği bu delikanlıda garip bir çekicilik bulduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

karşılaştı. Gördüğü güzellik karşısında irkildi.

Genç kadın, yerlere kadar uzanan ipek elbisesinin içinde hayranlık uyandıracak bir güzellikteydi.

Giydiği elbisenin kolları yoktu. Omuzları ve dik göğsü normalden fazla açıktı. Diri göğüslerinin, tüm güzelliği, ihtirasları kamçılayıcı bir şekilde gözler önüne seriliyordu..

Elen, Kara Murat'ı karşısında görünce, bir an şaşırır gibi oldu.

Kara Murat'ın öleceğini zannederek titrediği birçok geceler, güzel gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk belirmiş, bağıra bağıra ağlamamak için dudaklarını ısırmıştı.

Delikanlıya karşı kendisini çok zayıf hissediyordu. Fakat bu ilgisini onun anlamasını istemiyordu.

Kara Murat yürüyecek hale gelince, bir gün çatı arasındaki iç içe odalardan birinde Elen ' le

-Ah, siz miydiniz?

Kara Murat gülümsedi:

-Büyük bir şans eseri bendim..

-Neden büyük bir şans eseri?

-Sizi böyle görmek başka türlü anlatılamaz da ondan..O kadar güzel, o kadar çekicisiniz ki...

-Teşekkür ederim..

Kara Murat, belki de ilk defa Elen'i alıcı gözle süzüyordu.

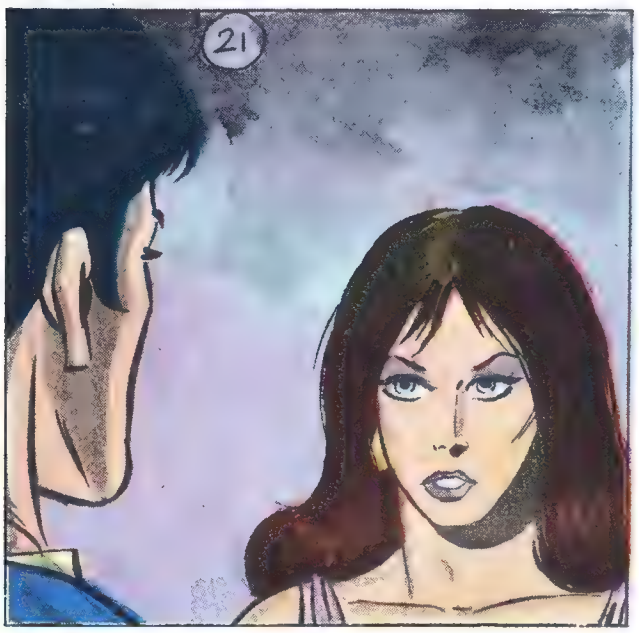

Gerçekten nefis bir kadındı.

Güzel görünüşünün altında, bir panterin yırtıcılığı vardı.

Gözlerinin ateşi, karşısındaki her erkeği eritecek, gönüllerde yangınlar çıkaracak güçteydi.

Kara Murat ne yapacağını pek kestiremiyordu. Her zamanki gibi kadının varlığı ile fazla ilgili görünmemesinin daha iyi olacağına karar verdi. İçinden:

"Sultan Mehmet zevk sahibi bir adammış. Gerçekten aranmaya değer bir kadın.."diye düşünüyordu.

Yüksek sesle:

-Kendimi iyi hissetmeye başladım, dedi. Yakında buradan gideceğimizi sanıyorum. Mihail ile Mavro gemi bulmaya çalışıyor. Birkaç güne kadar bu kanlı adadan kurtulacağız..

Elen, içini çekerek:

-Venedik'i o kadar özledim ki... diye mırıldandı..Ah Venedik.. Gözlerimde tütüyor...Aşk, rüya ve mutluluk şehri.. Bilir misiniz? Venedik' in bütün sokaklarında sandalla gezilir..Çünkü her yer suyla kaplıdır. Gondol derler oradaki sandallara.. Mehtaplı gecelerde, gitar çalarak gezer âşıklar. Her gondoldan bir serenat yükselir..

Kara Murat:

-Yaaa? dedi bilmiyormuş gibi.. Sonra ekledi:

-Çok ilgi çekici..

Elen mutlu mutlu gülümsedi:

-Öyledir..Acaba ne kadar zamanda varırız oraya dersiniz?

Kara Murat kararsızlıkla yutkundu.

Az daha," Hiç bir zaman..Oraya hiç bir zaman varamayacağız. Çünkü sizi aldattım. Artık benim esirimsiniz..İstanbul'a, padişaha götüreceğim, sizi.." diyecekti..

Bunları düşündü, fakat söylemedi. Çıkacak fırtınadan korkarak bundan vaz geçti.. Kızın uğrayacağı hayal kırıklığını, yüzündeki acı, umutsuz, bitkin ifadeyi o an görmek istemedi.

Sırası değildi bunun..

Kelimeler boğazında düğümlendi, sesi titreyerek oyununu sürdürdü:

-Bir aksilik olmazsa iki haftada varırız.

Elen neşe içinde güldü.. Bakışlarında coşkun bir sevinç, yüzünde mutluluğun yarattığı bir tatlılık vardı:

-Ne güzel.. Biliyor musunuz, Venedik'e ulaştığımız vakit nasıl teşekkür edeceğimi şimdiden düşünmeye başladım.. İsterseniz bu hizmetinize karşılık size orada bir iş bulabilirim.. İyi ve paralı bir iş.. Yatağınızı, yerinizi ve yemeğinizi sağlarım..

-Yatak önemli! diye gülümsedi Kara Murat.. Acaba bu yatak geceleri nasıl olacak? Bilmek iste-

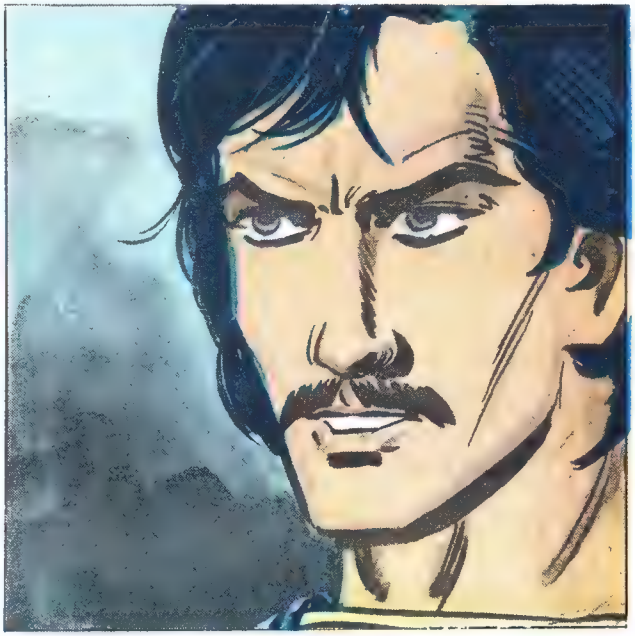

rim...

-Ne gibi?

-Yani boş mu, dolu mu? Yalnız yatmayı pek sevmem de...

Elen kızardı:

-O sizin becerikliliğinize bağlı... Yakışıklısınız.. Venedik'te sizi yalnız bırakmayacak birçok kız bulunabilir..

Elen, Kara Murat'ın gözlerinin içine bakarak gitti, masanın üzerinden bir şarap şişesi aldı:

-Bunu açar mısınız lütfen?

-Hay hay.. Ama niçin?

-Beraber içeceğiz!

Kara Murat irkildi, titredi. Birden geçmişteki kan dolu hatıralar delikanlının gözlerinin önünde canlandı.

Hamza Paşa ile, ağabeyi Akıncı Selim'in şarap içerek sarhoş olmaları, Kazıklı Voyvoda'nın tuzağına düşerek feci şekilde can vermeleri aklına geldi, ürperdi..

O günden beri içkiden nefret ediyordu. Alkolün damlasını bile ağzına koymamıştı. Elen'i şaşırtan bir sertlikle:

-Ben şarap içmem! dedi.

Kara Murat'ın sesindeki garip ifade kadını sinirlendirdi:

-Öyleyse yalnız içerim! dedi.

Sonra şişeyi kendi açtı, bardağa şarap doldurdu ve bir dikişte bitirdi.

Sonra ikinci, üçüncü, dördüncü kadehler bunu izledi.

Alkol, yavaş yavaş kanına yayıldıkça yüzü pembeleşiyor, gözleri kızarıyordu...

Sarhoş olmamıştı ama, artık içkinin yarattığı sınırsız bir rahatlıkla konuşmaya başlamıştı:

-Biliyor musun ? Eğer bütün kadınlara karşı böyle soğuk davranıyorsan., sana değişik bir ad takmam gerekecek..

-Ne gibi?

-Bütün kadınlara karşı böyle buz gibi davranıyorsan sana, "Yakışıklı bir budala" demekten başka çare yok..

Kara Murat güldü:

-Üzülme..Bunu diyemeyeceksin..

Elen, hayretle kaşlarını kaldırdı.

-Yaa? Demek yalnız bana karşı böylesin?

-Buna "Evet" demek zorundayım..

-Neden? Beni güzel bulmuyor musun?Oysa biraz önce çok güzel ve çekici, olduğumu söylemiştin..

-? ??

-Yanlış mı hatırlıyorum yoksa?

-Hayır!.. Doğru hatırlıyorsun... Gerçekten , çok güzel ve çok çekicisin..

-O halde neden bana düşman gibisin?

-Tanımın yanlış..Düşman gibi filan değilim .. Hem bunu sonra konuşuruz. Şimdi sırası değil..

Elen, elindeki bardaktan bir yudum daha aldı, sonra acı acı gülümsedi:

-Gerçeği bilmek, olayları büyük bir açıklık içinde görmek iyidir..

-Her zaman değil..

-Nasıl?

-Gerçekler bazen ateş gibidir. Elleyince yakar..

-Bazen de şarap gibidir. İçince anlaşılır.

Genç kadın bunları söylerken, gözlerini deli-

du. Birden aklına Sultan Mehmet geldi. Padişah, büyük sırrını, en gizli aşkını yalnız ona açmış, "Kızı bul, getir!" demişti.

Padişahın emri kanundu!

Kanun olmasa da ona ihanet edemezdi!

Onun sevdiği kadına dokunamazdı.

Her şeyden üstün tuttuğu erkeklik gururu buna engel olurdu..

İçinde yeşermeye başlayan bu duyguyu sö-

kanlının geniş göğsünde, sağlam omuzlarında, güçli bedeninde dolaştırıyordu..

Kara Murat da bakışlarını, Elen'in nemli, aralık dudaklarından, çıplak omuzlarından, ipekli elbisesinin altında titreyen kalkık göğüslerinden ayıramıyordu.

Tehlikeli dakikaların geldiğini sezmişti..

Bu güzellik onu çekiyordu.

İçi titriyor, dayanma gücü yavaş yavaş eriyor-

küp atması, uyanmadan ezmesi gerekiyordu.

O bunları düşünürken Elen içinden tir tir titriyordu. İçkinin etkisiyle artık soğuk ve mağrur hali büsbütün silinmişti..

Şu anda Kara Murat kendisini kolları arasına alsa, öpse, okşasa, memnun olacaktı.

Belki önce direnir gibi görünecek, itiraz edecek, onu yumruklayacak, acı sözler söyleyecekti, ama sonunda uysallaşacak, kuzu gibi olacak, başını onun geniş göğsüne dayayacaktı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 OCAK 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 51 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

Bunları düşünürken aklına Sultan Mehmet geldi.

Onun da geniş omuzları vardı. Bir zamanlar onu da sevmişti.. Ama şimdi nefret ediyordu. Çünkü babasını öldürtmüştü.

Genç kadın, yalnız Sultan Mehmet'ten değil, bütün Türklerden nefret ettiğini sanıyordu. Ama Kara Murat'ın sevimli varlığı ona bu duygusunun gerçek olmadığını anlatmıştı.

Delikanlıya dikkatle baktı. O da değişik duygular içindeydi.

Kalbindeki fırtınanın gölgesi Kara Murat'ın yüzüne yansıyordu.. Elen bunu sezdi, sevindi..

Demek bu genç ve yakışıklı Türk de, için için kendisini yiyordu.

Ama neden soğuk ve ilgisiz davranıyor, ya da öyle görünüyordu ?

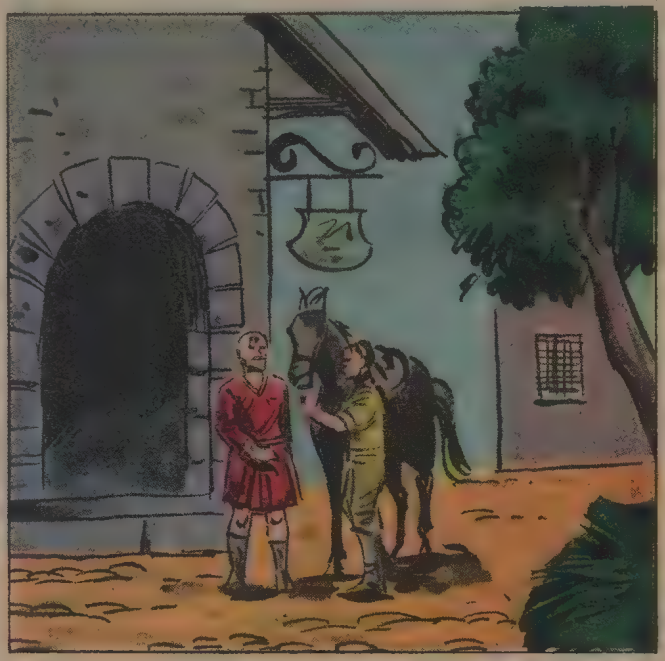

Bir sebebi olmalıydı !

Onun Fatih'in Fedaisi olduğu, kendini İstanbul'a götürüp Padişaha teslim edeceği genç kadının aklının ucundan bile geçmiyordu.

Bunu bilse Kara Murat'ı öldürürdü.

Sevdiğini hissediyordu.

Kalbi uçmaya hazırlanan yavru bir kuş gibi kanat çırpıyordu. Damarlarında ılık ılık bir şeyler dolaşıyor, bu garip duygu tüm benliğini sarıyordu.

Elen iç yüzünü bilmediği bir korku ile titreyerek :

-Tanrım! Bir Türk'ten kaçarken, bir başka Türk'e tutuluyorum galiba! diye mırıldandı.

* * *

Bu sırada, Midilli'nin bir başka köşesinde kanlı bir oyun oynanmaktaydı.

Büyük şehrin yan sokaklarından birindeki Dimitri'nin meyhanesi tıklım tıklım doluydu.

Keyif içindeki sarhoş Rumlar şarkı söylüyor, bağırıyor, taşkın bir neşe ile naralar atıyorlardı.

Meyhanenin kuytu bir köşesinde iri yarı ve korkunç bakışlı bir zenci durmadan içiyor, içmediği zamanlar da, yanında oturan Rum kızının memesini sıkıyordu.

Bu, dev zenci Şandi idi...

Sağ eli, masanın altındaydı, görünmüyordu. İş gören hep sol eliydi.

Meyhanede herkes kendine göre bir kız yakalamıştı. Bir yudum şaraptan alıyor, iki diş kızlara atıyorlardı.

Midilli batakhanelerinin en yaman kabadayısı olarak bilinen meyhanenin sahibi Dimitri, bir elinde şarap kupasıyla müşterilerin arasında dolaşıyor, hem içkisini yudumluyor, hem de bu gece başkalarına kiralanmış olan kızların yanaklarından, dudaklarından, göğüslerinden ayak üstü öpücükler çalıyordu.

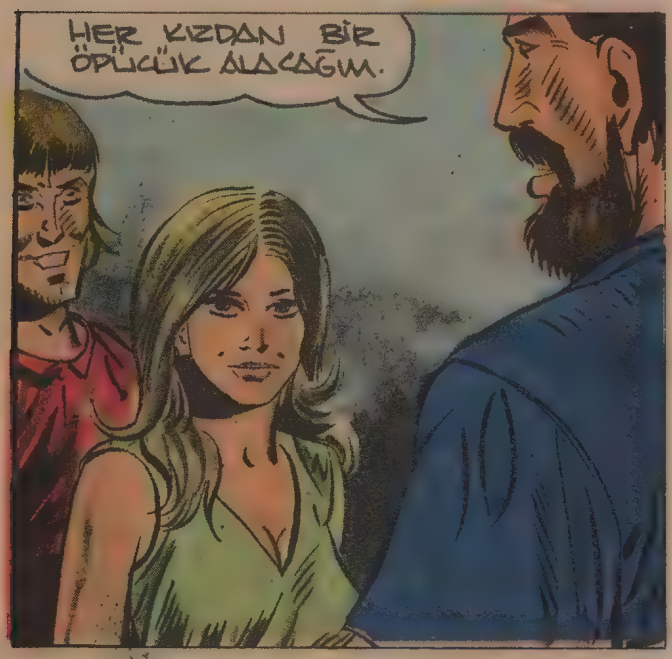

Dimitri çevresinde sevilen bir insandı. Zayıfları korur, fakirlere yardım ederdi. Gözü pekliği ve bileğinin kuvveti ile düşmanlarını yıldırmıştı. Cömertti. Parası olmayan müşterilerine bile içki verdirir, onları doyururdu.

Bu yüzden Dimitri'yi çok severlerdi.

Şimdi, yanlarındaki kızlardan ayak üstü zevk çalmasına hiç kimse itiraz etmiyor, herkes bundan memnun gibi gülüyor, kahkahalar atıyordu.

Sıra zencinin bulunduğu masaya gelince Dimitri birden bulunduğu yerde çakıldı kaldı. Şandi'nin korkunç bakışları onu bir an için ürpertmişti. Zencinin vahşi gözleri kanlı kanlı idi...

Dimitri kuvvetli önsezisi ile olay çıkabileceğini anladı ve bir an o masaya uğramadan geçmeyi düşündü. Fakat gururu buna engel oldu.

Onun durakladığını gören meyhanedekiler, kendilerine eğlence çıktığını düşünerek çılgın kahkahalar arasında :

-Ondan da bir öpücük al... Ondan da, diye bağırdılar...

Dimitri, zencinin yanındaki kızı öpmezse kabadayılığına gölge düşüreceğini sezdi.

İki adım attı, eğildi, kızın etli ve nemli dudaklarına doğru uzandı.

Dimitri, burnundaki kanları koluyla silerek ayağa kalktı. Bakışlarında müthiş bir nefret ve korkunç bir kin vardı.

Dev zenci Şandi, ona ters ters bakarak :

-Bir daha benim yanımdaki kadını öpmeye kalkarsan kafanı koparırım, diye homurdandı.

Dimitri'nin yüzü gerilmiş, dudakları mosmor olmuştu. Belindeki kısa, fakat kalın kılıcı şimşek hızıyla çekti, öfkeden kudurarak saldırdı :

-Şimdi gebereceksin. ...

Aynı anda burnunun üzerine inen müthiş bir yumrukla kendini sırt üstü yerde buldu...

Korkunç bir sesle böğürdü.

Ağzından burnundan kanlar geldi.

Bütün müşterilerin korku ve şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Dimitri'ye yumruk atmak, Azraile boyun uzatmak demekti...

Deli miydi bu zenci ?

Zenci, yanındaki kızı kenara itti, önündeki masayı devirerek ayağa fırladı.

Meyhanedeki bütün müşterilerin heyecandan soluğu kesilmişti.

Dev zenci Şandi, iri gövdesinden umulmayacak bir çeviklikle eğilerek Dimitri'nin kalın kılıcından kurtuldu, sonra sağ elini onun karnına doğru hızla uzattı.

O anda beklenmedik bir şey oldu..

Dehşet verici, korkunç bir şey...

Dev zencinin kolu, bileğine kadar Dimitri' nin karnına gömüldü.

Nasıl bir koldu bu böyle ?

Dimitri vahşi bir hayvan çığlığı attı. İnsanın içini titreten, kanını donduran müthiş bir ulumaydı bu...

Acı haykırışı meyhanenin içinde çın çın öttü, herkesin iliklerini titretti.

Dehşetle açılan gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk belirdi, yüzü dayanılmaz bir acıyla kasıldı..

-Aaah... Yandım...Kalleş herif...

Hiç kimse ne olduğunu anlayamamıştı.

Koca Dimitri kıvrıldı, iki büklüm oldu ve çöktü.

Dev zenci Şandi, onun karnına gömülen sağ kolunu geri çekince herkes dondu kaldı...

Dudaklardan korku dolu birer feryat çıktı :

-Aaa... Oda ne ?

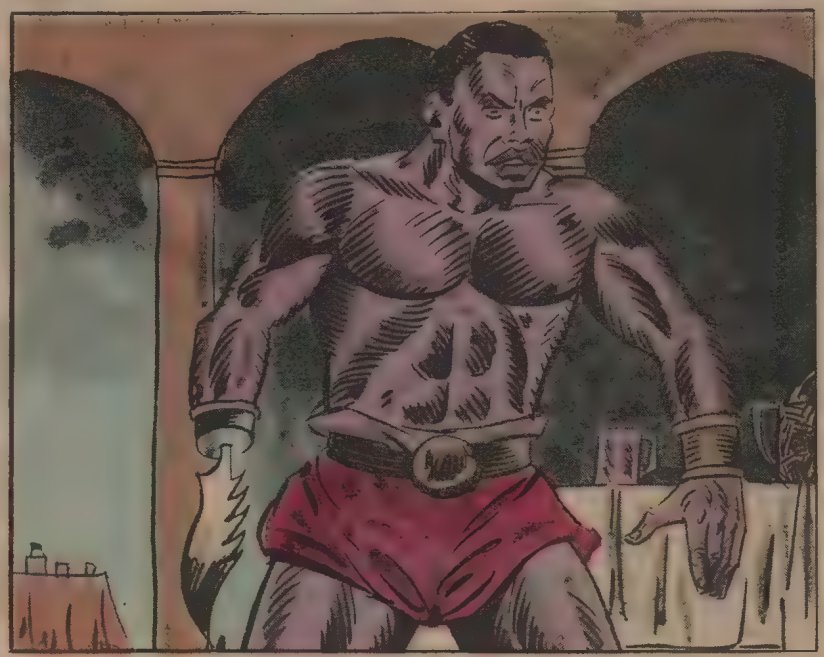

-Aman Allahım... Müthiş bir şey !

-Korkunç !. Korkunç !.

Zenciye yakın olan birkaç müşteri sapsarı bir yüzle geri çekildi, kekeledi :

-Olur şey değil...

-Bileğinde el yerine müthiş bir bıçak var.

-Korkunç bir silah bu...

Gerçekten dev zenci Şandi'nin sağ elinin yerinde, bir karış uzunluğunda, üstü testere gibi tırtıllı, altı ustura gibi keskin, garip ve korkunç bir bıçak vardı...

Aylar önce Kara Murat onu bir vücut çalımıyle pencereden aşağıya düşürdüğü vakit Şandi'nin bileği parça parça olmuştu. Sonra yara kangrene çevirmiş, hekimler zencinin kolunu bileğinden kesmek zorunda kalmışlardı...

Şandi tek kollu kalmıştı...

Yüreği intikam ateşi ile yanıyordu...

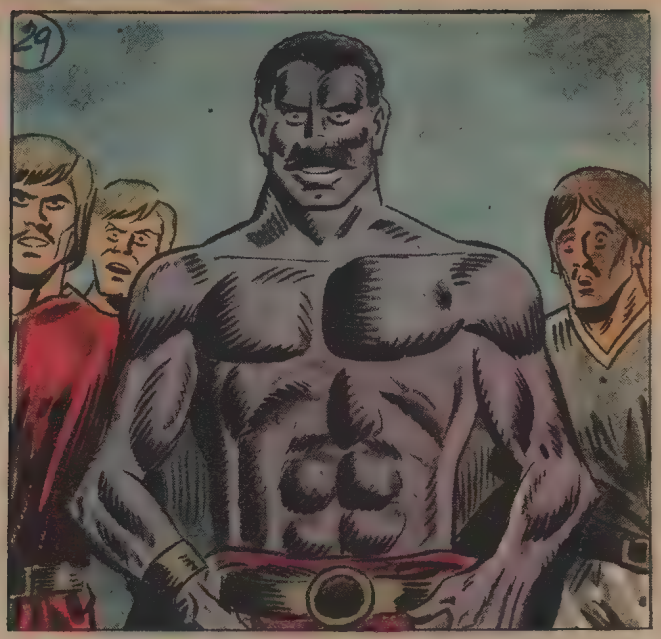

Günlerce ,tek kollu nasıl öç alabileceğini düşündü.Sonunda kesik bileğine bu müthiş bıçağı taktırdı...

Şimdi eskisinden daha tehlikeli bir adam olmuştu...

Bir vuruşta,bir adamı öldürebilecek güçteydi artık...

Kara Murat'ı arıyordu...Onu gördüğü yerde bağırsaklarını deşmeye ant içmişti.

o güne kadar görmedikleri acayip bir yaratık gibi dehşetle bakıyorlardı.

Dev Zenci,buz gibi bir sesle:

-Yanımdaki kadına başka göz koyan var mı? diye sordu...

Ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü.

Hiç kimse Şandi'ye cevap vermeye cesaret edemedi...

Zenci,kaba kaba gülerek bir masaya oturdu,

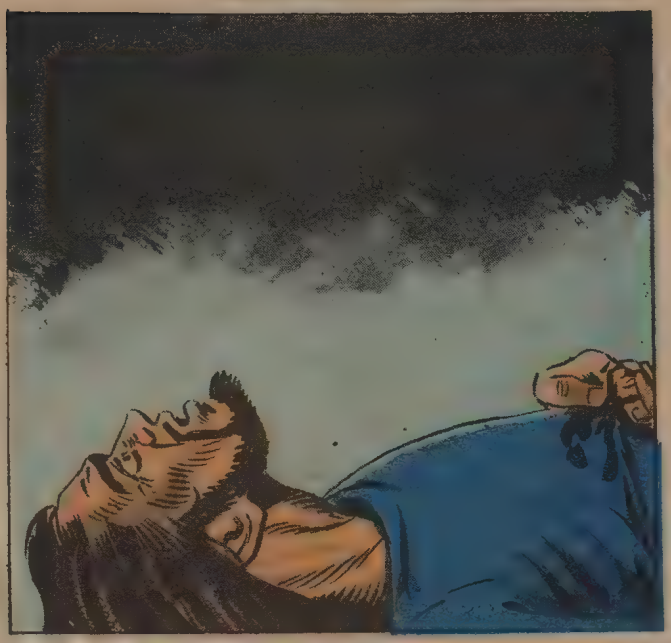

İşte,ilk denemesini Dimitri'nin üzerinde yapmıştı...

Zavallı kabadayı,şimdi kanlar içinde, cansız yerde yatıyordu...Açık kalan gözlerinde hâlâ derin bir hayret ifadesi var gibiydi...

Midilli batakhanelerinin en güçlü kavgacısı olan Dimitri'nin beklenmeyen ölümü meyhanedekilerin üzerinde bir şok etkisi yapmıştı.

Gözleri yerinden fırlayan müşteriler zenciye

garsonlara bağırdı:

-Hey !..Sersem herifler ! Ne duruyorsunuz ?. Kaldırın şu leşi buradan...

Sonra şarap içip,yanındaki kızdan öpücükler almaya,yumuşak yerlerini okşamaya devam etti.

Birden Zenci'nin kalbi parçalanacak gibi çarptı.

Gözlerinin akı büyüdü,kaşlarını hayretle kaldırdı.

Gördüğü şey onu heyecanlandırmıştı.

Meyhanenin kapısı açılmış, içeriye üç kişi girmişti.

Bu üç kişiden ikisini tanıyordu.

Yüzü, vahşi bir sevinç gülümsemesiyle çizgilendi.

Müthiş bir kin ışıldadı gözlerinde...

Meyhaneden içeri girenler, Mihail ile Şişman Mavro'ydu...

Kara Murat'ın arkadaşlarıydı bunlar..

adamı tanımıyordu. Gençten biriydi bu. Mağrur bir görünüşü vardı... Adımlarını atışında bile kendine güvenen insanların rahatlığı hissediliyordu.

"-Bu bir yabancı... Halinden Türk'e benziyor... Eğer Türk'se onu cehenneme yollamalıyım.." diye düşündü, sonra vahşi vahşi gülümsedi:

-Yalnız onu mu? Mavro'yu da, Mihail'i de... Ama önce Kara Murat'ın hangi deliğe saklandığını öğrenmem gerek...

Şandi eğildi, yanındaki kızın kulağına bir şey -

Onlar buradaysa, Kara Murat da yakınlardaydı mutlaka ...

İntikam saati yaklaşıyordu demek ki...

Aylardır bu günü bekliyordu.

Kara Murat'ı hatırlayınca, ürperdi, titredi, yüzü ve bakışları karardı.

Onun adını her anışında böyle titrer ve sararırdı.

Şandi, Mihail ile Mavro'nun yanındaki üçüncü

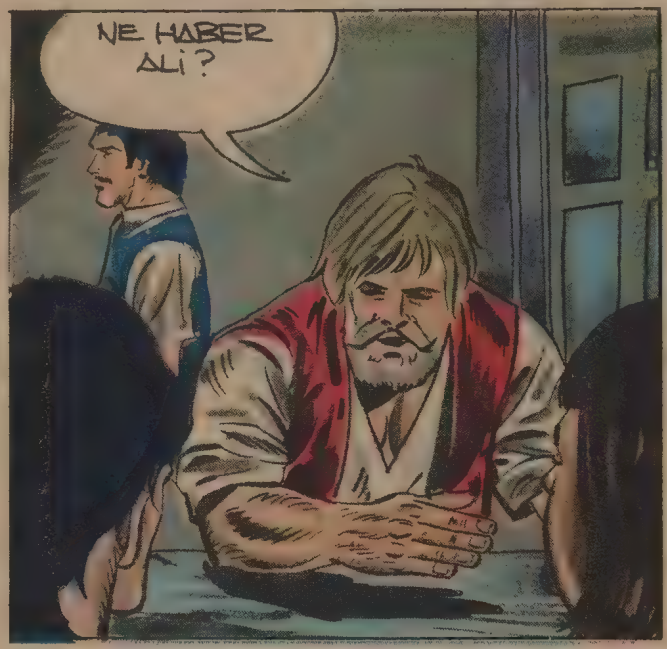

ler söyledi. Kız kalktı, koşarak kapıdan fırladı gitti..

Şandi yanılmamıştı !

Meyhaneye giren Mihail ile Mavro'nun yanındaki genç, bir Türk denizcisiydi. Kıyafetini değiştirmişti. Kara Murat'ın Midilli'den kaçmasını sağlamaya çalışıyordu.

Üçü, boş bir masaya oturdular.

Mihail, genç Türk'e

-Ne haber Ali? diye sordu..

Ali, güzel gözlerini meyhanenin içinde dolaştırarak, cevap verdi:

-Prens, Osmanlılarla olan iyi ilişkilerini bozmak istememesine rağmen, limana uğrayan Türk gemilerini daha çok aratıyor.

-Ne yapacağız o halde?

-Bu durumda en iyisi, ıssız bir koydan, küçük bir yelkenli ile kaçmak... Anadolu sahilleri pek uzak sayılmaz...

-Bir yerde fazla kalmak daima tehlikelidir haydi gidelim! dedi. Üç arkadaş meyhaneden çıkmaya hazırlanırken karşı masadan sert bir ses gürledi:

-Burada bir Türk kokusu duyuyorum... Türk kokusu duyduğum vakit, kan kokusu da duyarım...

Kaba ve vahşi ses üçünü de tepeden tırnağa titretti.

Hayret ve endişeyle sesin geldiği yana dönmüş dükleri zaman Dev Zenci'nin kendilerine alaylı alaylı baktığını gördüler.

-Tehlikeli olmaz mı?

-Gemi bence daha tehlikeli...

-Peki, yelkenliyi buldun mu?

Ali görevini başarmış insanların rahatlığıyle gülümsedi:

-Tabii... Her şey hazır...

Üçü de, şaraplarını yudumlarken, Ali kiraladığı küçük yelkenlinin onları nerede bekleyeceğini iyice anlattı. Sonra:

Mavro ürpererek mırıldandı:

-Eyvah! Şandi bu! Bizi tanıdı!

Mihail onu azarlarcasına homurdandı:

-Korkma! Azrail değil ya!

-Sen bilmezsin onu! Azrail'den de kötü!

Korku, Mavro'yu olduğu yere çivilemiş gibiydi. Kekeleyerek:

-Keşke gelmeseydik buraya! dedi. Müthiş bir canavardır bu zenci.. Kan akıtmaktan zevk duyar... Haydi, kaçalım...

Kavga çıkarmak işlerine gelmediği için üçü de kapıya doğru yürürlerken, zenci tekrar gürledi:

-Ne o bebekler ?Korktunuz mu yoksa ? Siz üç kişisiniz, ben tek başımayım. Yine de ödünüz kopuyor ! Çok ödlekmişsiniz !

Bu ağır sözler karşısında Ali'nin kanı müthiş bir öfkeyle kaynadı, döndü, zencinin üzerine yürümek isterken Mavro onu kolundan tuttu:

-Ona uyma paşam ! Erkekliğin sırası değil

lım ne diyeceksin ?

Şandi kaba kaba güldü:

-Seni öldüreceğim !

Ali bir kahkaha attı:

-Bir dene bakalım...

Mavro perişan bir çehre ile Ali'ye engel olmak istedi:

-Yapma kardeşim, etme ! O canavarla başa çıkamazsın... Öldürür seni...

Ali'nin bakışları kıvılcımlandı:

şimdi... Burada tavşan olmak gerek...

Ali kolunu bir silkişte Mavro'nun elinden kurtardı:

-Bir Türk ölür, ama asla tavşan gibi kaçmaz.. Bunu aklından çıkarma Mavro !

Sonra gözlerinden ateş saçarak, vücudu titreyerek, gurur dolu bir sesle Zenci'ye bağırdı:

-Hey kömür yüzlü ! Az önce hangimizin Türk olduğunu soruyordun... Ben Türk'üm.. Söyle baka -

-Kolay değil...

Mihail, işlerin kötüye varacağını anlamıştı ... Kaşları düşünce ile çatılmış, rengi biraz sararmıştı. Mavro'nun kulağına eğildi:

-Bana bak Mavro ! dedi. Ben bu işte bir tuzak seziyorum... Zenci kendine bu kadar güvendiğine göre, ya etrafta adamları var, ya da bizi yakalatmak için oyalamaya çalışıyor. Yardım bekler gibi bir hali var..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 OCAK 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 52 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

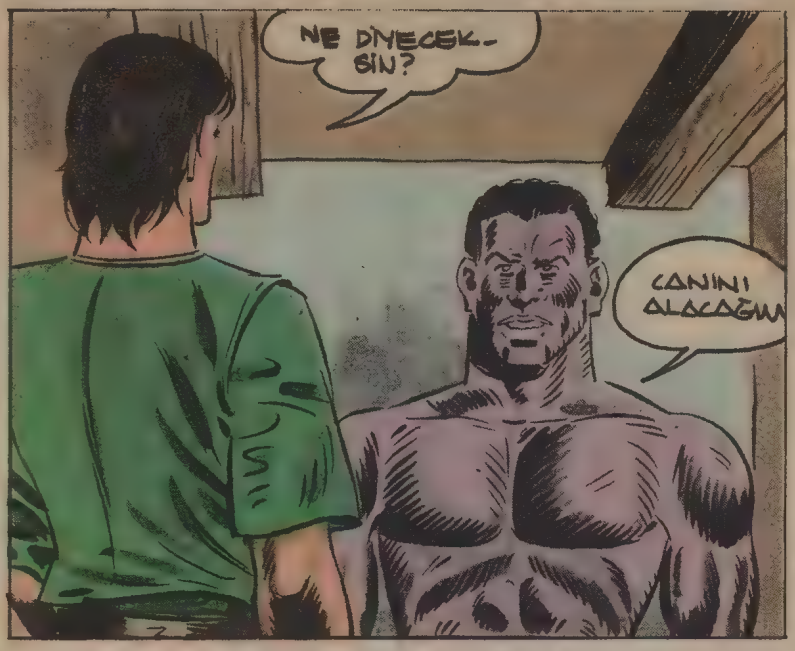

Mavro şaşkın ve endişeli mırıldandı :

-Doğru düşünüyorsun... Fena kapana kısıldık.. Çok fena !..

Mihail kısık bir sesle:

-Yapacak tek şey var, dedi. Biz Ali ile beraber zenciyi oyalarken sen usulca kaç, durumu Kara Murat'a haber ver.. Herifi atlatırsak biz de geliriz...

-Ya atlatamazsanız...

-O zaman, hakkını şimdiden helâl et !

Mavro'nun gözleri dolu dolu oldu, ama hiç sesini çıkarmadı.

Bu sırada Ali, ayaklarını gererek, göğsünü yiğitçe şişirerek Dev Zenci'nin önüne dikilmişti:

-İşte karşındayım koca Arap ! De bakalım ne diyeceksin ?

Zenci'nin yüzünü sinsi bir gülümseme kapladı:

-Canını alacağım demiştim... Bekle biraz...

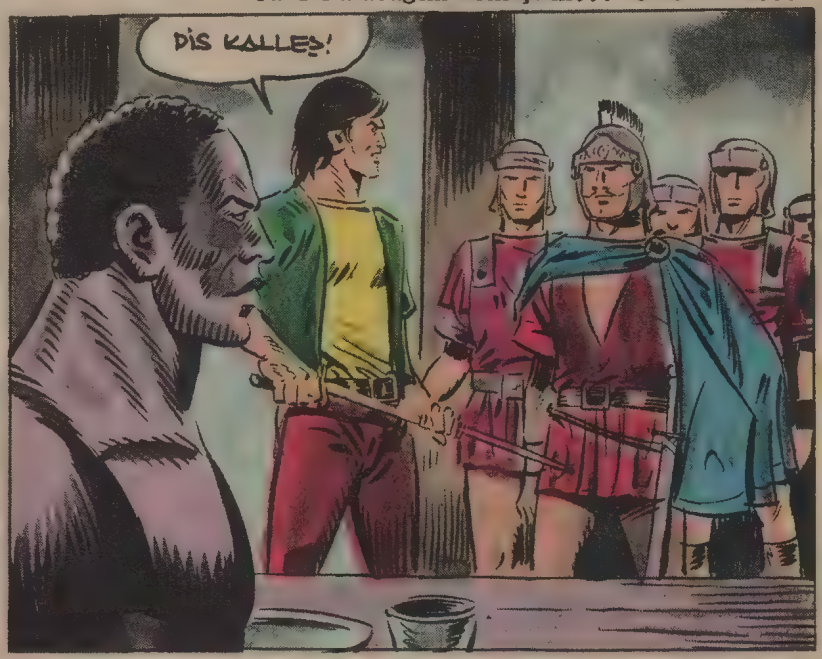

Zenci, masanın örtüsünü sağ koluna doladığı için korkunç bıçak görünmüyordu.

Etraftakiler korku ve endişe içinde:

"-Bu zavallı genç de aynı tuzağa düşecek! diye düşündüler.

Bu sırada meyhanenin kapısı gürültüyle açıldı ve tepeden tırnağa silahlı bir sürü muhafız içeri doldu.

Ali şaşırdı. Eli daha kılıcına gitmeden çevresinin askerlerle sarıldığını gördü. Gözleri nefret ve öfke kıvılcımlarıyle tutuştu, boğuk bir sesle zenciye bağırdı:

- Pis kalleş! Uğursuz herif ! Ben de seni görünce bir adama benzetmiştim. Ağız tadıyle dövüşeceğiz diye seviniyordum.

Zenci, şeytanca bir kahkaha attı:

-Vakit kaybetmek istemiyorum !.. Yakalayın şunları !..

Muhafızlar, Ali ile Mihail'in üzerine atıldılar..

Kısa bir kavga oldu. İki arkadaş, balyoz gibi yumruklarıyle birkaç kişiyi devirdiler ama, sonunda kıskıvrak yakalandılar...

Meyhanedeki müşterilerin hepsi mosmor kesilmişti. Korku içlerine işlemişti. Titriyorlar, fakat hiç ses çıkarmıyorlardı.

Dev zenci, Mihail ile Ali'nin yanına yaklaştı. Dudaklarında alaylı bir bükülme vardı. Kanlı bakışlarını onlara dikerek :

-Az önce şişko arkadaşınızın yan kapıdan kaçtığını gördüm, dedi. Buna isteyerek göz yumdum. İki adamım şimdi onu takip ediyor.. Zavallı şişko, bilmeden bizi Kara Murat'ın yanına götürecek...

Mihail nefretle:

-Pis köpek !, diye homurdandı.

Ali de Şandi'ye iğrenerek baktı, tükürdü:

-Alçak herif !

Zenci birden ona döndü. Yüzünde zalim bir ifade belirmişti. İhtirası, kini, öfkesi, bakışlarını aydınlatan bir şimşekti sanki.. Boğuk bir sesle haykırdı:

-Seni öldüreceğim demiştim, değil mi?

Durdu. Kendi kendine garip bir şekilde güldü. Sonra öfkeli öfkeli soluyarak:

-Ben her zaman sözümde dururum, diye sözünü tamamladı.

Ali'nin bakışlarındaki parlaklık sönmüş saçları diken diken olmuştu. Bütün gücünü harcayarak kollarını tutan muhafızlardan kurtulmak için çırpındı, tepindi, onları silkeledi.

Zenci, yavaş yavaş koluna sardığı örtüyü açtı, altından, sağ bileğine taktığı korkunç bıçak ortaya çıktı...

Ali ile Mihail'in gözleri yuvalarından dışarıya fırlar gibi oldu. İkisinin de alnını buz gibi bir ter kapladı.

Zenci Şandi, görülmemiş bir soğukkanlılıkla yaklaştı..

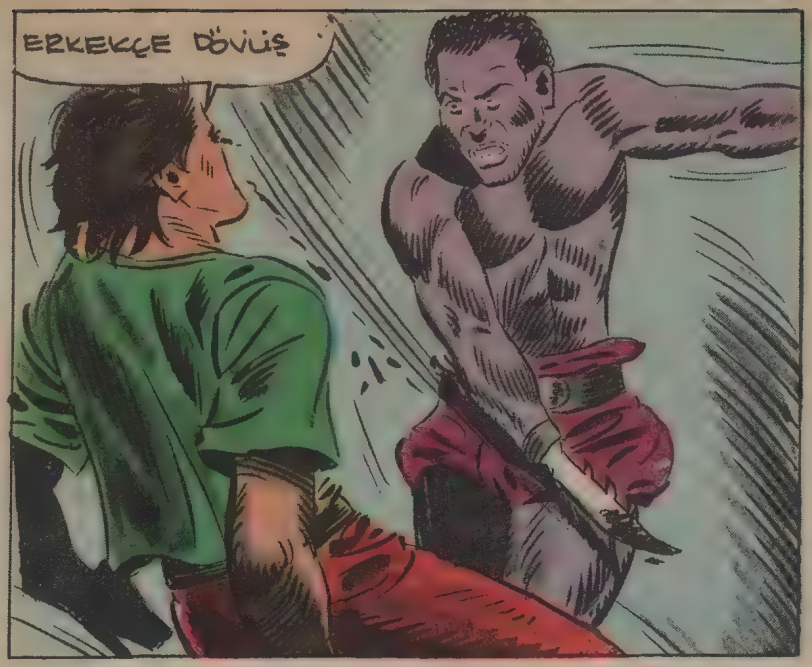

Bıçaklı kolu havada şimşek gibi bir daire çizdi.

Aynı anda Ali'nin müthiş feryadı çevreyi inletti..

-Aahh ! Alçak namussuz !

Bıçağın ucu gözüne girmiş,akıtmış sonra aşağıya doğru yanağından çenesine kadar kanlı bir yarık açmıştı...

Ali'nin yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi..Gözünün yerinde ise kanlı bir boşluk belirdi..

-Göremiyorum ! Göremiyorum ! Tanrım! Kör oldum ! ..

Şandi'nin bıçaklı eli,delikanlının ikinci gözünü de çıkartmıştı.Akan gözün yerinde şimdi kıpkırmızı bir boşluk vardı !

Kan...Kan...Kan...

Çeşme gibi akıyordu.

Ali'nin yüzünden hızla iniyor,çenesinden göğsüne damlıyor,kızıl bir şerit halinde yerde son bulu-

Delikanlı, umutsuzluğun verdiği olağanüstü bir güçle,çırpındı,kollarını tutan askerleri silkeledi,fırlattı attı:

-Erkekçe dövüş benimle! Erkekçe dövüşelim!

Ali,belindeki kılıcı sıyırırken,dev zencinin ikinci darbesi tekrar insafsızca yüzüne indi !

Tüyler ürpertici bir çığlık perde perde yükseldi,meyhanedekilerin içini sızlattı,gözlerini yaşarttı:

yordu.

Dev zenci,onun bu acıklı durumuna bakıp bakıp güldü.İğrenç kahkahaları ortalığı çınlattı:

-Ha,hah,ha ! Şu Türk'ün haline bakın!Nerede Kara Murat?Onu da bu hale sokacağım? Benden kurtulamayacak !

Dünyası kararan,gözleri görmeyen öfkeden kudurmuş bir hale gelen Ali,öleceğini anladı, ayakta sendeleyerek iki adım attı..

Onu üzen şey, ölmek değil, kalleşçe vurulmak olmuştu.

Zenci'nin sesinin geldiği yana doğru umutsuzca bir hamle yaptı, kılıcını rasgele savurdu, Şandi yana çekildi, Ali sendeledi, kılıcı elinden düştü.

Muhafızlar bile gördükleri manzara karşısında dehşete kapılmışlardı. Ama korkudan seslerini çıkaramıyorlardı.

Ali'nin içler acısı sonunu gören Minail taş kesilmiş gibiydi. Yüzü mosmor olmuş, endişeden bütün hatları gerilmişti.

Zencinin bıçaklı kolunu, Ali'nin karnına daldırışını, yüreği parçalanarak seyretti, kuduran bir öfkeyle vücudu sarsıldı !

Ali son darbeyi yer yemez iki büklüm oldu, boğuk boğuk inledi, çöktü birkaç saniye çırpındı ve öldü...

Dev zenci sadist kahkahalar attı:

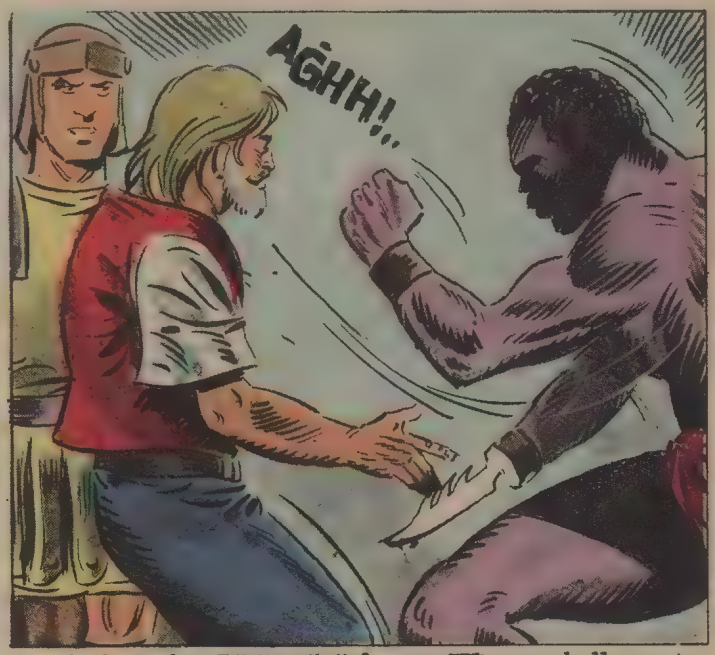

-Hazırlan Mihail ! Sıra sana geldi !

Gözlerinde insanlık dışı ışıltılar parıldayarak Mihail'e yaklaştı. Cinayete susamış bir canavar gibi soluyordu.

Mihail'in gözlerinde umutsuz bir ifade belirdi. Dehşet ve endişeden rengi mosmor kesildi. O ana kadar mislini duymadığı bir korkuya kapılmakta olduğunu hissetti, midesine bir kramp girdi, kusacak gibi oldu.

Bağırmamak için, tıkırdayan dişlerini acıtacak kadar sıktı. Bütün gücüyle çırpındı ama kollarını tutan muhafızlardan kurtulamadı.

Dev zenci, sevinç çığlığına benzer bir nara attı, sonra bıçaklı kolu yıldırım gibi kalktı, indi, tekrar kalktı ve indi.

Mihail'in sağ omuzundan, göbeğine kadar yarılan vücudundan çeşme gibi kan fışkırdı, gövdesinde kıpkızıl bir yarık açıldı. Duyduğu dayanılmaz acıyle, müthiş bir ıstırap çığlığı atarken zenci onun acıklı haline bakarak kahkahalarla güldü:

-Hah, hah, ha! Nerede Kara Murat ? Nerede o sahte kabadayı ? Çıksın karşıma.. Onu da sana benzeteceğim...Dilim dilim keseceğim...

Mihail bütün kuvvetini topladı, acı acı gülümsedi:

-Kurtların olmadığı yerde leş yiyen çakallar da böyle senin gibi ulurlar. Kedinin olmadığı yerde meydanın farelere kalması gibi..

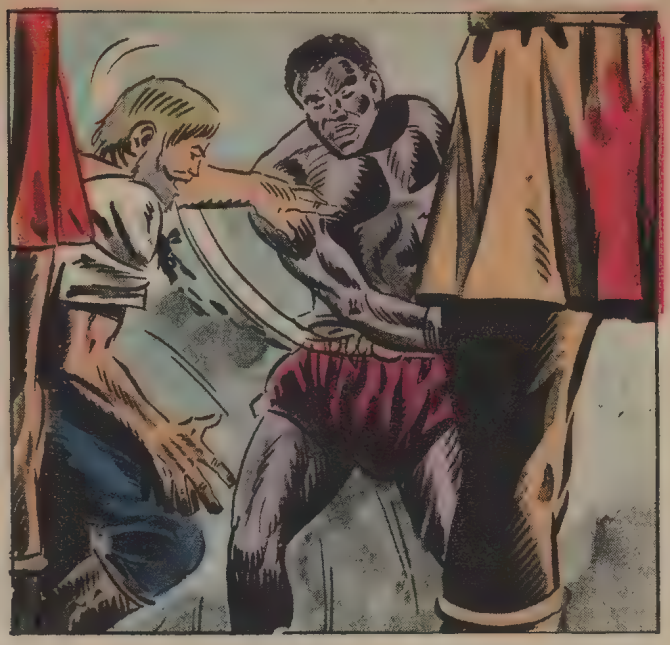

Dev zenci, bu ağır hakaret karşısında sarsıldı, sinirleri gerildi, öfkeden boğulacak gibi oldu.

Birden kudurmuşçasına atılarak, kana susamış bir canavar gibi, bıçaklı kolunu Mihail'in karnına daldırdı.

Tüyler ürpertici bir feryat ortalığı inletti.

Mihail'in yüzü kasıldı gözleri dehşetle açıldı. Muhafızlar onu bırakarak usulca geriliediler.

Dev zenci, bıçaklı kolunu onun karnından çekince sivri çeliğin ucundan etrafa kan damlaları sıçradı

Mihail ayakta bir an sallandı, dizleri büküldü ve döşemenin üzerine yığıldı kaldı.

Dev zenci Şandi, bıçağındaki kanları üzerine silerek vahşi kahkahalar attı:

-Haydi ! Şimdi Kara Murat'ın canını almaya gidelim..İntikamım korkunç olacak Kara Murat ! Geliyorum !

Meyhanedekiler, dev zenci ve adamları çıkana kadar yerlerinden hiç kımıldamadılar.

Taş kesilmiş gibiydiler...

Gözlerinde nefretle karışık bir korku vardı.

Büzülen dudaklarından, dev zenciye lanetler yağdırmamak için kendilerini güç tutuyorlardı..

Zenci ve adamları gittikten sonra yaralıların yanına koştular..

Ali çoktan ölmüştü...

Mihail ise henüz nefes alıyordu. Solukları çok zayıftı ama yaşıyordu.

İçlerinden biri :

-Bu adam ölmemiş... Çabuk hekim Laskaridis'i çağırın ! diye bağırdı.

İki kişi kapıya doğru atılırken, meyhanedekiler telâş ve heyecan içinde münakaşaya başladılar :

-Çok yaşamaz ölür zavallı !..

-Belli olmaz !..

-Laskaridis onu iyileştirir !..

-Ya da çabuk ölmesine yardım eder !

-Gülmeyin !..Laskaridis iyi bir hekimdir ... Biraz içkicidir o kadar ! İnşallah gidenler onu bulup getirir... Zamanında yetişirse adamcağız kurtulur !

* * *

Kızıl Şarap Hanı'nın güzel sahibesi Aneta, biraz önce yanından ayrılan Kara Murat'ı düşünürken

tatlı tatlı gülümsedi :

-Hoş bir yabancı doğrusu ! Bakışları ne kadar tatlı...Üstelik bana tam bir hanımefendi muamelesi yapıyor...

Aneta, eski bir fahişe idi. Bir gün Rodos Adasında, öfkeli ve muhafazakâr bir insan kalabalığı tarafından "Günahkâr" diye yakalanmış, diri diri ateşte yakılmak istenirken Papaz Demetrios tarafından kurtarılmıştı.

Sonra Papaz Aneta'yı Midilli'ye getirmiş, bu hanı açmasına yardım etmiş, onu sefil bir yaşantının pis batağından kurtarmıştı.

Aneta şimdi, papazın gönderdiği bu genç adama yardım etmeyi bir vicdan borcu sayıyordu. Üstelik ondan hoşlanıyordu da...

Kara Murat az önce, bir ata binerek handan uzaklaşırken, "Vücudum pas tuttu...Biraz idman yapacağım !.." demişti.

Aneta, delikanlının kara gözlerinin mağrur ateşini düşünerek hazla ürperdi.

Kimdi acaba ? Neden saklanıyordu ?..

Kim olursa olsun... Papazın dostu olması yeterdi onun için...

Genç kadın bunları düşünürken, dört nala yaklaşan atın ayak seslerini duydu. Başını uzatarak pencereden baktı.

Tozu dumana katarak gelen atlı, şişman Mavro'ydu.. Pencerede Aneta'yı görünce seslendi:

-Iyi akşamlar madam.. Kara Murat handa mı?

Aneta, Kara Murat'ın yakın arkadaşı olan bu şişman adamı çok seviyordu. Gülümseyerek seslendi:

-Hayır ! Ormana doğru gitti. Her zamanki yere.. Biraz idman yapacakmış..

Şişman Mavro:

-Sağol ! diye bağırdı, sonra atını ormandan yana sürdü..

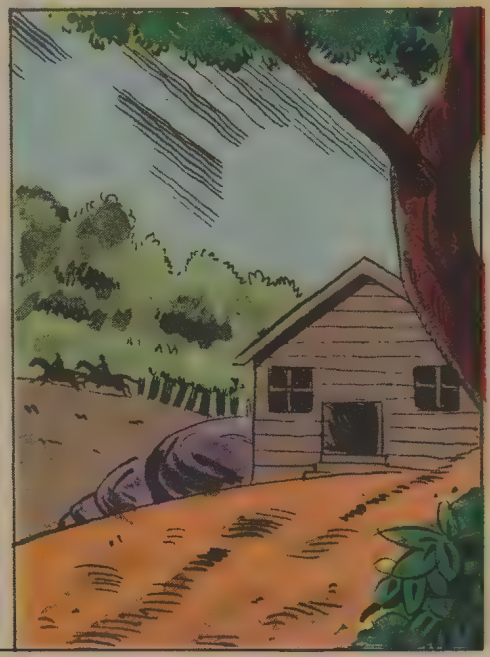

O uzaklaşırken, derenin öbür yanındaki ağaçlıklar arasından sessizce iki atlı çıktı. Biri sinsi sinsi gülerek:

- Demek bu handa kalıyorlar ! dedi.

Öteki sevinçle ellerini ovuşturdu :

-Çabuk gidip Şandi'ye haber verelim !.

-Zenci çok sevinecek bu işe...

-Hanım, paralarının büyük bir kısmını Şandi'ye bırakmış! Kimbilir belki bize mükafat verir..

İki atlı, geldikleri gibi sessizce ağaçların arasına dalıp kayboldular...

Aneta onları pencereden görmüş, "Hana gelen iki müşteri" diye düşünmüştü. Sonra geri döndüklerini görünce bu hareketlerine bir anlam veremedi, umursamaz bir şekilde omuz silkerek işine döndü..

Aneta, aradan ne kadar geçti, farkında değildi..

Atlıların köprüden geçerken çıkardıkları gürültüyle pencereye fırladı..

Aneta, gelenleri görünce ürperdi. Garip bir endişe hastalık gibi bütün vücudunu sardı.

Gelen atlıların sayısı yirmiye yakındı.

Başlarında Dev Zenci Şandi vardı.

Aneta onu bir bakışta tanıdı ve tatsız bazı olayların başlamak üzere olduğunu anladı.

Bir an, tehlike işaretini verip, adamlarını silahlandırmayı düşündü. Ama bu hareketinin çatışmayı körüklemekten başka bir işe yaramayacağını düşünerek vazgeçti. Hanın müstahdemlerinin tepeden tırnağa silahlı yirmi kişiye karşı koymalarına olanak yoktu..

Şandi'nin adamları ağır ağır yaklaşıp hanı sardı. Yarısı dışarıda beklerken, öteki yarısı içeriye girdi.

Az sonra, Kızıl Şarap Hanı'nın, sahibesiyle birlikte yedi kişi olan tüm personeli salonda toplanmıştı. Askerler hepsini çevirmişler, kıpırdayamaz hale getirmişlerdi.

Aneta işin şakaya gelir tarafı olmadığını anladı,

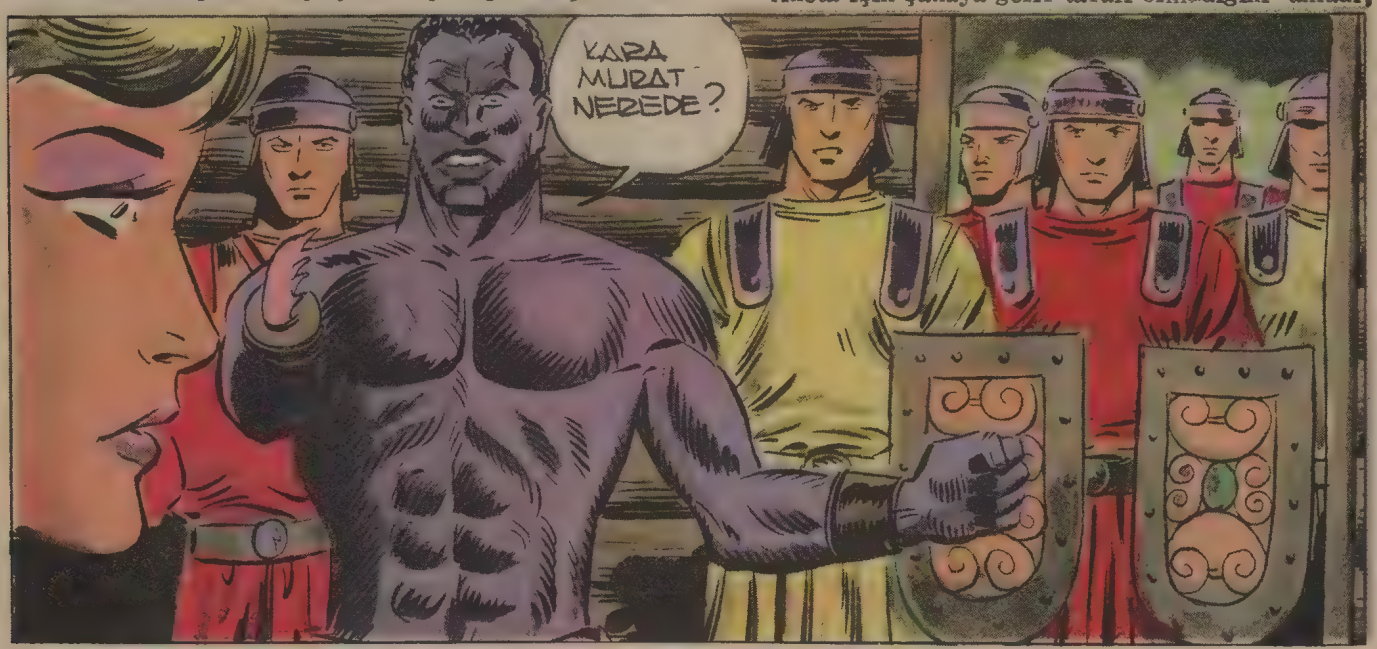

sessizce sorulacak soruları beklemeye başladı.

Dev Zenci gürledi:

-Haydi. Konuş. Herifler nerede?

Aneta soğukkanlılıkla cevap verdi:

-Kimden söz ettiğinizi anlayamıyorum bayım !..

Şandi vahşi vahşi güldü:

-Hah ha ! Anlayamıyormuş. Şimdi tokadı basarsam, bülbül gibi ötersin !

-Daha açık konuşamaz mısınız?

-Kara Murat'ı arıyorum...

Aneta kaşlarını çattı:

-Böyle birini tanımıyorum !

Şandi sinirli sinirli güldü:

-Ya Elen'i ..Ya Şişman Mavro'yu? Onları da mı tanımıyorsun?

-Hayır !

Zenci öfkeden kudurucasına, kesik kolundaki bıçağı Aneta'nın yüzüne doğru uzattı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 OCAK 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 53 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

-Bana bak kadın! Onların burada olduğunu biliyorum! Beni atlatmaya kalkma, gözlerini oyarım!

Aneta, korkudan sapsarı olmasına rağmen bunu belli etmemek için tüm irade gücünü kullandı ve hırçın bir sesle:

-Yok dedik ya! Ne kalın kafalı şeysin sen? diye bağırdı.

Dev Zenci, kadını korkutamayacağını anlayınca, hanın müstahdemlerine döndü. Hepsinin yüzü bembeyaz kesilmişti. Titriyorlardı.

Zenci onların üzerlerine yürüdü:

-Bana bakın. Enayilik etmeyin. Elin iki haydudu için canınızı tehlikeye atmayın. Şimdi bütün hanı arayacağız. Eğer birini burada bulursak Tanrı şahidim olsun, hepinizi ipte sallandırırım. Söyleyin neredeler?

Aşçı, garson ve temizlikçiler korkudan tir tir titremelerine rağmen hanımlarına ihanet etmediler:

-Biz hiç bir şey bilmiyoruz. Burada kimseyi görmedik.

Zenci, yaralı bir hayvan gibi homurdandı:

-Ya! Demek söylemiyorsunuz!

-Bilsek neden söylemeyelim?

Bilmiyorum. Fakat yalan söylüyorsanız hepinizi asacağım!

Sonra adamlarına dönerek bağırdı:

-Arayın her tarafı! Döşemeleri bile kırıp altına bakın! Ama onları bulursanız sakın öldürmeyin... Çünkü hepsini ben geberteceğim!

Muhafızlar, odaları didik didik ederken, Aneta artık Kara Murat'ın, geri dönse bile tuzağa düşmeyeceğini düşünerek rahatladı.

Handa yalnız Elen vardı. Çatı arasındaki gizli bölmede saklanıyordu. Aneta, onun da bulunmasına imkân göremiyordu.

Fakat çok geçmeden bu düşüncesinde yanıldığını anladı.

İki muhafızın, Elen'i üst kattan sürükleye sürükleye getirdiklerini görerek dehşet içinde kaldı.

Nasıl olmuştu bu?

Gizli odayı mı bulmuşlardı, yoksa Elen mi tedbirsiz davranıp dışarı çıkmıştı?

Her ne olursa olsun, durum çok tehlikeli bir hal almıştı.

Zenci'nin gözlerinin içi kinle ışıldıyordu. Küstah bakışlarla Elen'i süzdü:

-Getirin buraya! dedi.

Elen'in rengi sararmıştı. Buna rağmen, Zenci'nin karşısında dimdik durdu.

Dev Zenci korkunç bir karar vermek üzereydi.. Elen'i bırakıp, Aneta'ya dönerek buz gibi bir sesle:

-Hani burada kimse yoktu? diye sordu.

Hancı, kadının cevap vermesini beklemeden müthiş bir öfkeyle atıldı, bıçaklı kolu hızla kalktı ve indi.

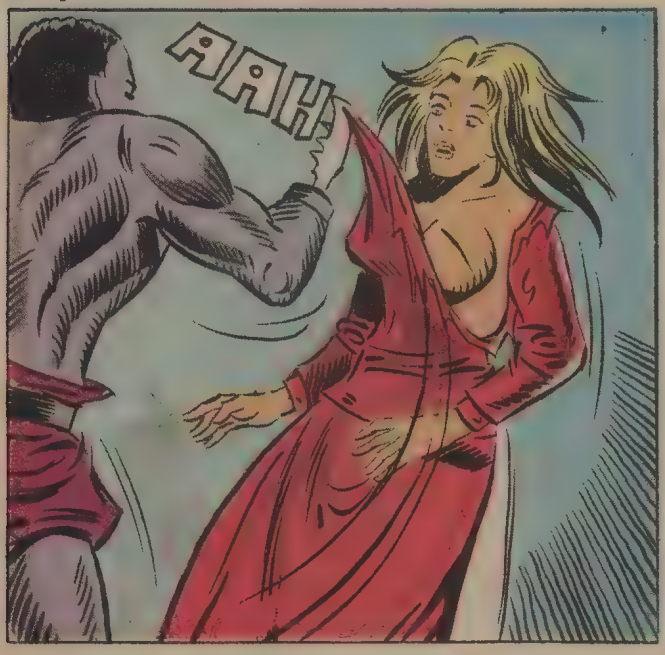

Keskin çelik, Aneta'nın elbisesini yırttı, etini deldi, memesinden aşağıya bir kan ırmağı boşandı.

Bir çığlık!..

Keskin bir ıstırap çığlığı, hanı inletti!

Elen, Aneta'nın içler acısı haykırışı karşısında sessiz bir acı ile gözlerini kapadı.

Aneta'nın yarası derin değildi. Ayakta sallandı, fakat yıkılmadı. Gözlerinde ıstırapla karışık hüzün dolu bir ifade belirmişti.

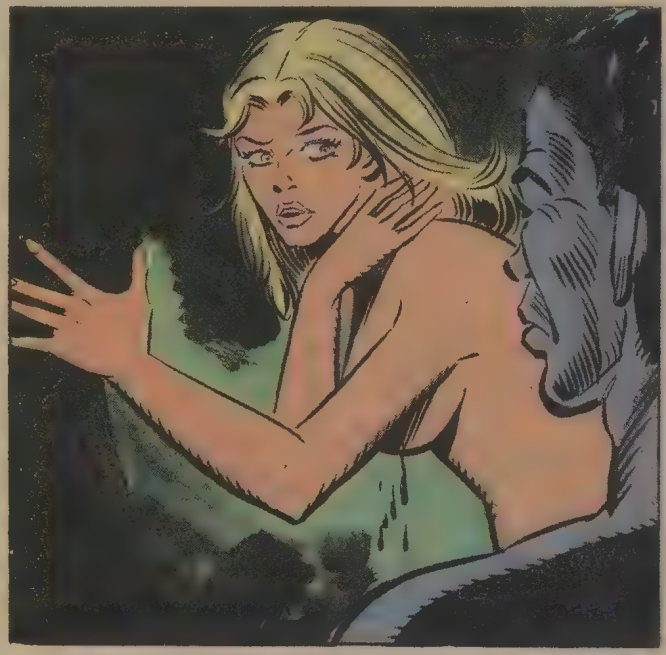

Zenci tekrar atıldı, ama bu kez bıçaksız kolunu uzattı. Aneta'nın elbisesini bir çekişte aşağıya kadar yırttı, çekti aldı.

Genç kadının yuvarlak omuzları, diri göğüsleri, ince beli, bütün güzelliğiyle gözler önüne serildi.

Yarılan sağ memesinden akan kanlar, gövdesinin bir yanını kızıla boyuyordu. Acısına aldırış etmeden, utancından küçük elleriyle memelerini örtmeye çalışıyordu.

Şandi ve adamları, Aneta'nın çektiği ıstırabı zevkle, kahkahalarla seyrettiler.

Elen, Dev Zenci'ye tiksinerek bakıp:

-Pis mendebur! diye bağırdı.

Zenci boğuk ve vahşi bir sesle homurdandı:

-Acele etme güzelim! Sıra sana da gelecek!

Sonra adamlarına döndü.

-Burada işimiz bitti sayılır. Handa Elen'den başka kaçak yok demek ki. Onu ve onu saklayan bu a-

damları dışarı çıkarın:

Muhafızlardan biri sordu:

-Ne yapacağız onlara?

-Bize karşı gelenleri, kaçakları saklayanları bir bir asacağız...

-Fakat Elen'i Prens Nikola'ya götürsek daha iyi olmaz mı?

Zenci, öldürücü bakışlarını karşısındakinin gözlerine sapladı:

-Ne yapılacağına ben karar veririm. Asacağız dedim mi, öyle olacak demektir. Onları asmadan önce bu hanı ateşe vereceğiz. Eğer içeride, bulamadığımız gizli bir bölümde saklanan varsa, hanla beraber ya - nıp kül olsun...

Elen ve hanın müstahdemleri dışarı çıkarılır - ken, bina ateşe verildi. Her tarafı bir anda alevden diller kapladı.

Kızıl Şarap Hanı artık çıra gibi cayır cayır yanıyordu.

Dev Zenci Şandi, yere çökerek inlemekte olan yaralı ve çıplak Aneta'nın yanına yaklaştı vahşi bir sesle:

-Senin acı çekmeni istemem! dedi. Sonra bir vuruşta kadının başını gövdesinden ayırdı.

Aneta çığlık bile atamadı!..

Başı top gibi birkaç metre öteye fırladı. Uzun bir kan sütunu fışkırdı, cansız gövdesi döşemeye yığıldı...

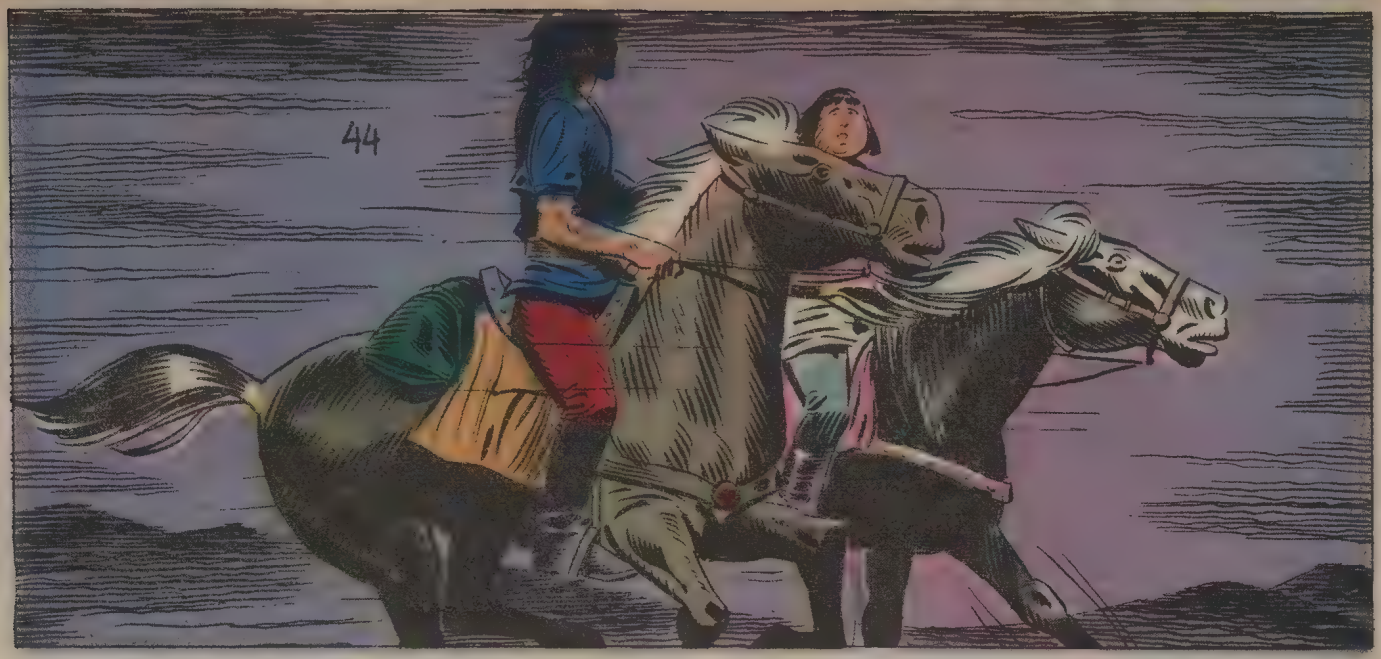

Zenci kanlı bakışlarını bir an başsız vücuda dikti, kendinden geçmiş bir halde cesedi seyretti, sonra çılgın kahkahalar atarak handan çıktı.

Alevler, zavallı Aneta'nın cansız vücudunu sardı, bir süre sonra ikinci kata da sıçradı.

Şimdi her şey, çıra gibi yanıyordu.

★★★

Şişman Mavro Kara Murat'ı, ormanın ortasındaki alanda arkebüzle atış talimi yaparken bulmuştu. Arkebüz o devrin en modern silahı olan çakmaklı bir tüfekti. Ağızdan doldurulur ve tek kurşun atardı.

Mavro, kalp çarpıntıları arasında, Dimitri'nin meyhanesinde olanları anlatınca atlarını çılgın süvariler gibi sürerek Kızıl Şarap Hanı'na döndüler.

Kara Murat, durumun tehlikeli bir hal almaya başladığını, handa daha fazla kalamayacaklarını, Elen'i alarak derhal uzaklaşmaları gerektiğini düşünüyordu.

Ağaçlıklar arasından çıkıp hanı görünce birden

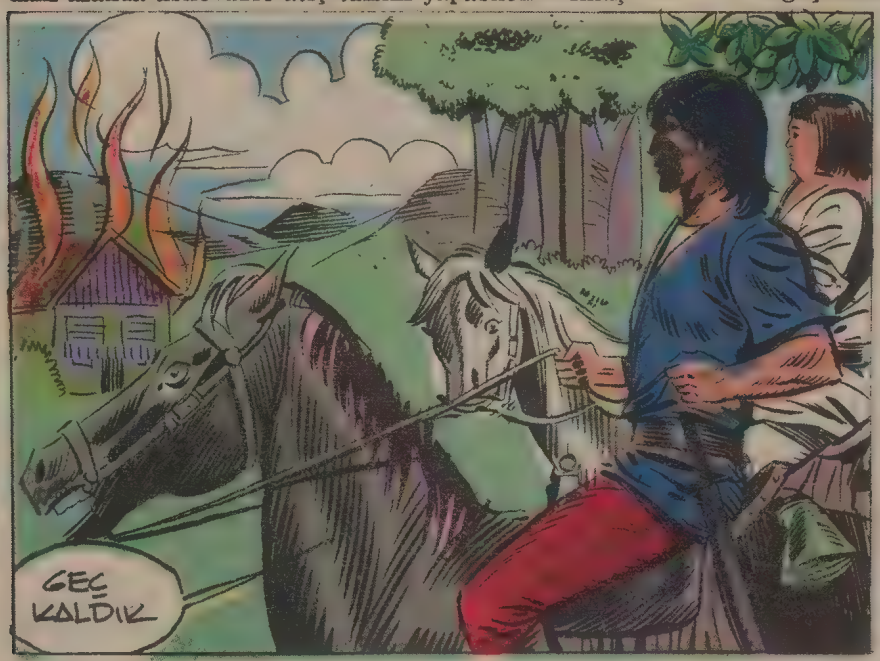

ürperdiler.

Bina korkunç alevler arasında çatır çatır yanıyordu.

İkisinin de sınırsız bir öfke ile saçları diken diken oldu.

Kara Murat, içini çekerek mırıldandı.

-Geç kaldık! Hanı basmışlar!

Göğe doğru yükselen alevleri derin bir acıyla seyrettiler.

Şişman Mavro'nun gözleri, hanın önündeki düzlükte bulunan bir insan kalabalığına takıldı.

-Bak, bak!.. Elen'i götürüyorlar!..

Kara Murat sararak:

-Evet, gördüm, dedi. Hanın müstahdemlerini de bağlamışlar. Fakat Aneta yok aralarında. Ona ne oldu dersin?

Mavro "Bilmem" der gibi dudağını büktü.

Atları ağaçların arasına gizleyerek sürüne sürüne, yanan hanın önündeki düzlüğe yaklaştılar.

Şimdi Dev Zenci ile adamlarını daha iyi görüyorlardı.

Hazırlıklar Kara Murat'ın hiç hoşuna gitmedi ... Yüzünü buruşturarak:

-Ağaçlara ip bağlıyorlar! Hepsini asacaklar galiba! dedi.

Bembeyaz kesilen Şişman Mavro:

-Durum onu gösteriyor, zavallıların hepsi öleceki diye cevap verdi.

İpler hazırlanmıştı!

Adamların bazıları ağaçlarda çalışıyor, bazıları da asılacaklarla uğraşıyordu.

Dev Zenci Şandi, vahşi bakışlarla çalışmaları seyrediyordu. Yüzü korkunçtu. Kesin kararını vermiş

insanların katı ifadesi vardı halinde...

Elen, dimdik duruyordu. Korkuyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Ölümün karşısında bile güzeldi.

Şişman Mavro heyecanla fısıldadı:

-Aferin Elen'e.. Yiğit bir erkek gibi ölecek...

Kara Murat ona ters ters bakarak homurdandı:

-Ben izin verirsem tabii!..

Şişman Mavro'nun gözleri iri iri açıldı:

-Neee? Onu kurtarmaya mı çalışacaksın?

-Evet!.

-Bunun bir çılgınlık olduğunun farkında mısın?

-Hayır! Çok zevkli bir iş olduğunun farkındayım!

-Yirmi haydudun elinden kızı alabileceğini mi sanıyorsun.

-Deneyeceğim!

-Vallahi, hiç bir kadın bu kadar tehlikeye değmez bence...

– Görüş meselesi!.. Benim için değer..

Yanan handa alevler çatıyı sarmıştı. Binanın damı az sonra gürültüyle çöktü. Kıvılcımlar uçuşarak, kalabalığın bulunduğu yere kadar geldi.

Elen o sırada Kara Murat'ı düşünmekteydi.

Şu anda neredeydi?

Kendisini bırakıp gitmiş miydi?

Acaba asılmak üzere olduğunu bilse kurtarmak için hayatını tehlikeye atar mıydı?

Şüpheliydi...

Fazla tanımadığı bir erkekten bu kadar büyük bir fedakârlık beklemenin doğru olmayacağını düşündü..

Bir hıçkırık, boğazında tıkandı.

Ölmek istemiyordu. Hiç... Ama hiç ölmek istemiyordu.

Kendini hayata bu kadar yakın hissetmesinin sebebi ne olabilirdi?

Düşündü, düşündü.. Bulamadı bunu...

Acaba Kara Murat mıydı?

Civarda yangının çıtırtılarından başka hiç bir ses yoktu. Çevreyi ölüm sessizliği sarmıştı.

Yanık kokusu Elen'in midesini bulandırıyordu, ölümle hiç istemediği bir zamanda karşı karşıya geldiğini düşünüyordu.

Kara Murat, gözetlediği yerde birden kesin kararını verdi. Mavro'ya planını anlattı:

-Şimdi dönüp, atların yanına gideceğiz. Sen uygun bir yerde mevzileneceksin. Ben, Elen'i ağaca asacakları ipi keserek atımı senin bulunduğun yana süreceğim...

Şişman Mavro'nun ağzı bir karış açıldı:

-Müthiş bir şey bu... Sonra?

-Onlar benim peşime düşecekler. Uygun bir mesafeye gelince sen bu arkebüzü ateşleyeceksin. Patlayan silahın gürültüsü onları şaşırtacak ve bir süre durduracaktır.

ÖLÜMÜN GÖLGESİNDE

-Ya durmayan olursa?

-Silâhı doldurmaya vaktin olmayacağı için, onları da okla durduracaksın...

Şişman Mavro, Kara Murat'a garip bir şekilde baktı:

-Bütün bunların olacağına inanıyor musun?

Başını umutsuzca salladı ve sorusuna kendi cevap verdi:

-Çok zor! Çok zor beyzadem!

Kara Murat sakin, fakat Mavro'yu titreten bir sesle:

-Olacak Mavro! dedi.

Mavro saygılı bir halle başını eğdi:

-Diyelim ki oldu.. Peki sonra ne yapacağız?..

-Onların bir süre duraklaması, bana uzaklaşmam için gerekli zamanı kazandıracak. Sonra sen de ata atlayıp, sessizce kaçarsın. Beni takip edecekleri için, senin peşine düşeceklerini sanmıyorum...

-Peki seninle nerede buluşacağız?

-Buluşmayacağız! Doğru meyhaneye gidip Mihail'i bulacaksın.. Eğer başına bir iş gelmişse, ona yardım edeceksin...

Ya sen?

-Ben, kızla beraber, hiç durmadan küçük koya gidip bizi bekleyen yelkenli kayıkla Anadolu sahillerine geçmeye çalışacağım. Sağ kalırsak, artık İstanbul'da buluşuruz...

Mavro'nun gözleri dolu dolu oldu, iki damla yaş kirpiklerinin arasından şişman yanağına süzüldü:

-Şu halde, vedalaşalım beyzadem. Belki bir daha görüşemeyiz. Hakkını helâl et!..

Sessizce kucaklaştılar, sonra sürüne sürüne atların yanına döndüler.

Şişman Mavro, uygun bir tümseğin ardına mevzilenirken, Kara Murat atını ağaçların arasında sürerek düzlüğe yaklaştı.

KARA MURAT

ÖLÜMÜN GÖLGESİNDE

Sık bir çalılığın arkasına gizlenerek beklemeye başladı. Burası Elen'in ve hanın müstahdemlerinin asılacakları yerden 30 metre kadar uzaktaydı.

Bir an önce yerinden fırlayıp, muhafızların şaşkınlığından yararlanarak Elen'i atına almak ve onu tehlikeden uzaklaştırmak istiyordu.

Alana bakınca birden irkildi, tüyleri diken diken oldu!..

Ağaçta biri sallanıyordu...

Bu, aşçı Hristo idi.

Gözleri yerinden fırlamış, dili dışarı çıkmış ve sırasını savmıştı!

Dev Zenci Şandi, sadist bir zevk için vahşi vahşi gülüyordu.

Şimdi Elen'i asmaya hazırlanıyorlardı.

Kara Murat, gürültü çıkarmaması için atının yelelerini okşayıp, ona bir şeyler mırıldanarak sabır-

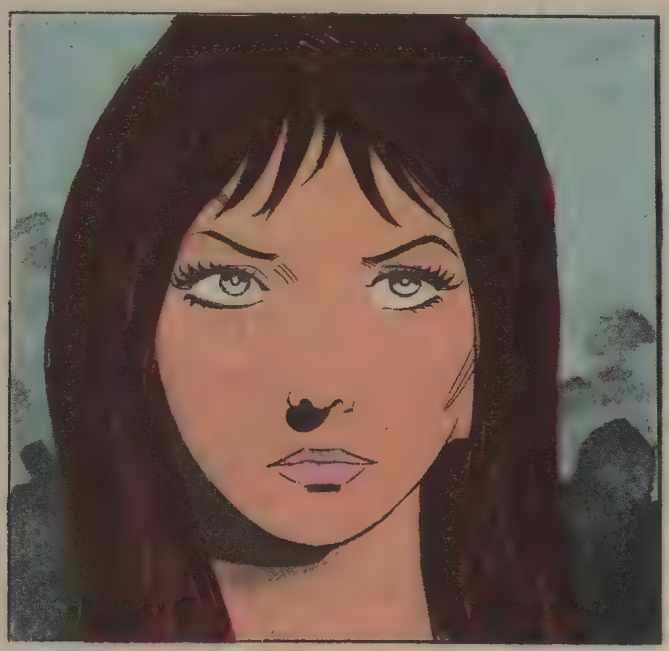

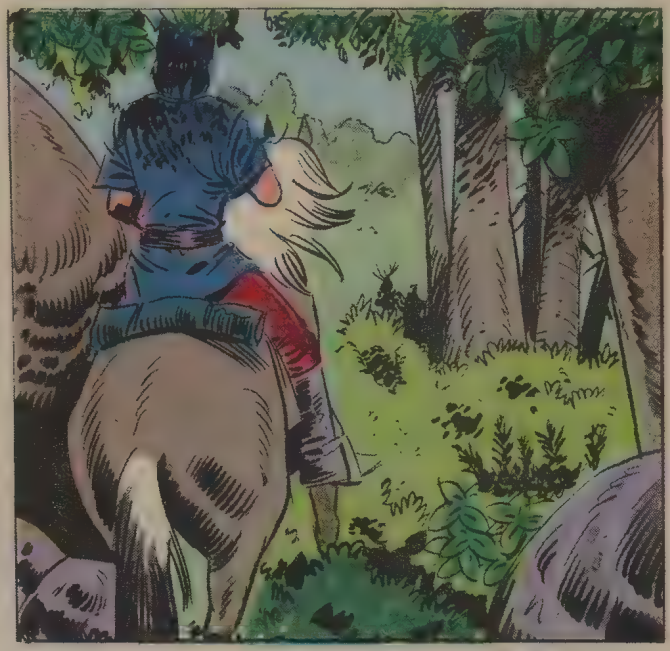

la bekledi.

Herkes, kendisini asılan adama kaptırmıştı. Kimse Kara Murat'ın varlığından haberdar değildi.

İnsanın yüreğini buran, sinir bozucu, ürpertici bir hava kaplamıştı çevreyi..

Birden Kara Murat'ın kalbi heyecanla çarptı.

İnanılmaz bir soğukkanlılıkla sırasını bekleyen Elen, çalılıklara doğru bakıyordu.

Kendisini görmüş, tanımış mıydı?

Gözleri parlayacak, yüzünde bir umut ifadesi belirecek miydi?

Hayır halinde hiç bir canlılık yoktu. Kara Murat'ı görmemişti.. Bakışları boştu.

Kara Murat, atını sessizce sürüp biraz daha yaklaştı.

Ortalık, duman, kin, ölüm ve kan kokuyordu.

Bütün tehlikeyi göze alarak aradaki mesafeyi yirmi metreye indirdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 ŞUBAT 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI: 54 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

Kararı kesindi..Elen'in ipte sallanmasına asla razı olmayacaktı!.

Fırtına gibi esecek, ateş gibi yakacak, kan ve ölüm saçarak ne pahasına olursa olsun onu kurtaracaktı.

Belki vurulup ölecekti..Ama mertçe ve kahramanca...

Şaşılacak bir sakinlik içinde, harekete geçeceği en uygun anı beklemeye başladı.

Yanan handan yükselen alevlerin kızıllığı, zencinin adamlarının yüzüne vuruyordu.

Hepsi de asık suratlıydı. Kesin kararlı ve zalim bir görünüşleri vardı. Tek kollu Zenci'nin hali ise, hepsinden daha korkunçtu.

Elen umutsuzca çevresine baktı.

Kendisi için hazırlanan ipin bağlanması bitmişti.

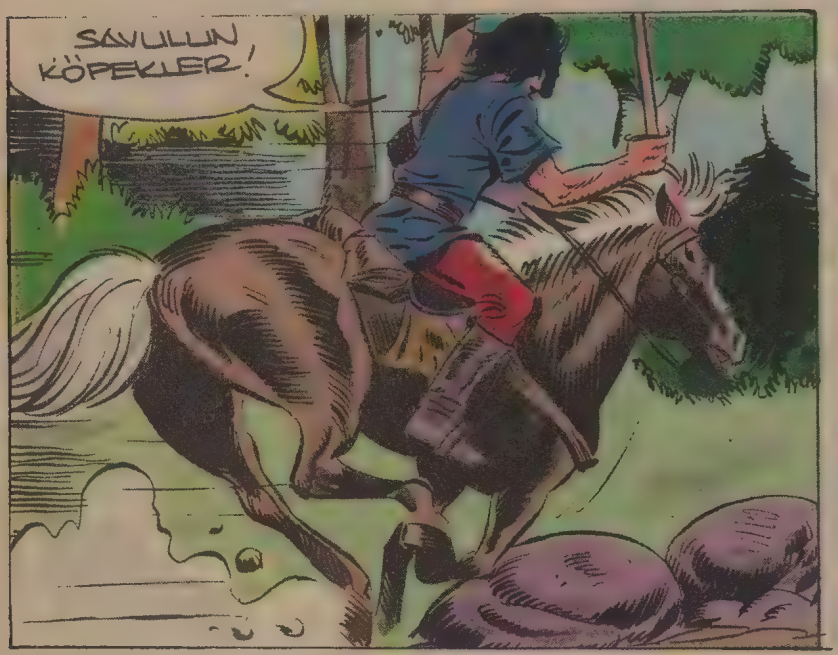

Aşçı Hristo bir başka ağaçta sallanıyordu. Gördüğü manzara çok iğrençti. Midesi bulandı, boğazına kadar gelen hıçkırığını güç tuttu.

Elleri arkasına bağlanmış olan Elen'i bir ata bindirerek ağacın altına yaklaştırdılar.

Elen, ilmikli ipi gördüğü zaman her şeyin bittiğini düşündü.

Aynı anda Kara Murat, atını mahmuzladı. Gök gürültüsü gibi bir nara atarak ortaya çıktı:

-Savulun! savulun köpekler!

Kalabalığın arasına dalan Kara Murat keskin kılıcıyla ilk hamlede iki kişiyi yere serdi.

Bıçaklı kolunu Kara Murat'ın atının karnına sokmaya çalışan Dev Zenci Şandi de öyle bir tekme yedi ki, adam burnundan kanlar fışkırarak üç metre geriye fırladı.

Muhafızların sadece ikisi atlarının üzerindeydi. Onların da hayvanları ürkmüştü. Şahlanıp duruyordu.

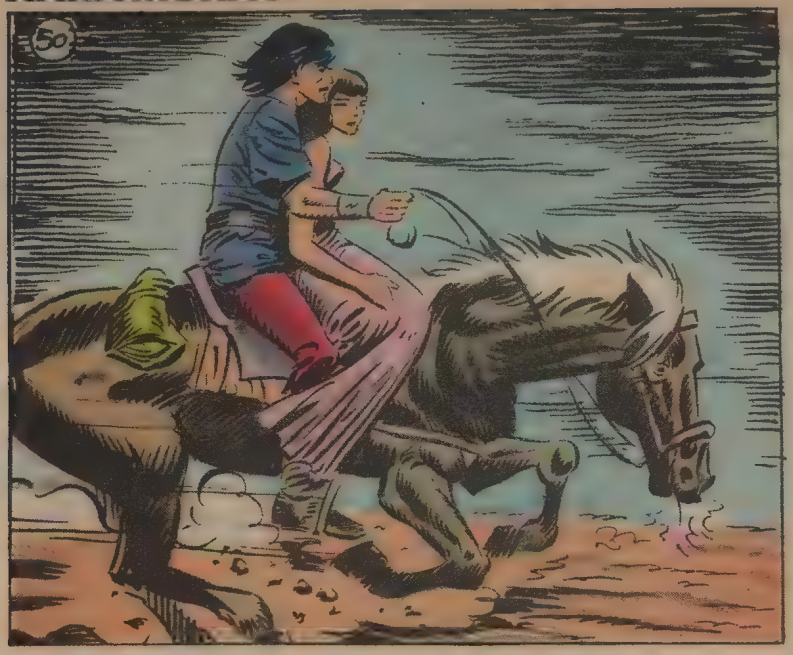

Kara Murat hızla Elen'in yanına ulaştı, belinden kavradığı gibi çekip, atının önüne yerleştirdi...

Sonra geldiği gibi uzaklaşırken, yanıbaşından birkaç mızrak vınlayarak uçtu.

Muhafızlar bağırıyorlardı:

-Kaçıyor!..

-Tutun!..

-Vurun!..Öldürün!

-Takip edelim...Yakalayalım!...

Adamların şaşkınlıkları çok kısa sürdü. Birkaç saniye sonra atlarına binip, Kara Murat'ın peşine düştüler. Arkasından, ok mızrak ve küfür yağdırıyorlardı...

Kara Murat, Şişman Mavro'nun gizlendiği tümseğin yanından geçerken:

-Haydi Mavro! diye bağırdı.

Aynı anda, çakmaklı tüfek gümbürdedi!..

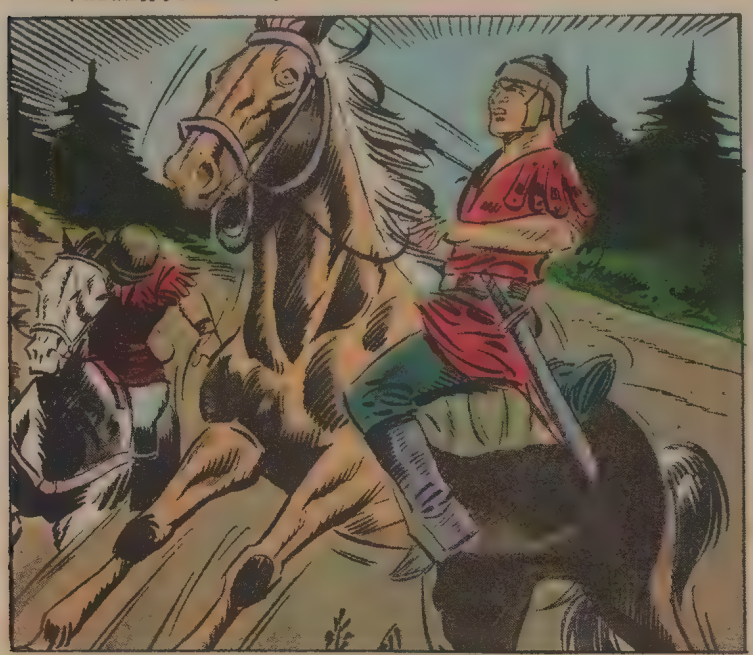

En öndeki muhafızın vurulan atı kişneyerek yere kapaklandı. Çıkan müthiş ses öteki atları ürküttü, muhafızlar dizginlere asılarak bir an durakladılar.

Mavro, tek atış yapabilen arkebüzü bir kenara attı. Hızlı hareketlerle arka arkaya üç ok savurdu Her biri bir muhafızı devirdi.

Adamlar neye uğradıklarını şaşırmışlardı...

Atlarından inerek bin bir ihtiyatla sürüne sürüne yaklaşmaya başladılar.

Kara Murat'ın atının nal sesleri artık çok uzaklardan geliyordu. Şişman Mavro memnun memnun gülümseyerek kendi kendine mırıldandı:

-Her şey Kara Murat'ın düşündüğü gibi oldu. Çok yaman adam vesselâm...

Ok atmayı bırakıp sessizce çekildi ve atını bıraktığı yerde bularak ormanın içine daldı...

Bu sırada Dev Zenci Şandi, öfkesinden kudurur gibi adamlarına bağırıyordu:

-Aptallar! Korkak herifler!.. Yürüyün! Kaçıyor - lar!..

Muhafızlar, ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra toparlandılar. Şimdi küfürün bini bir paraya gidiyordu .. Hepsinin gözlerini kan bürümüştü.

Zenci:

-Dörde ayrılacağız'. diye homurdandı. Kızı kurtaran adam mutlaka Kara Murat'tır. İkisini de yakala - yıp aynı ağaçta, yan yana sallandırmadan hiç kimseye dinlenmek yok!

Şandi, kaçakların fazla uzağa gidemeyeceklerini , düşünüyordu. Hava kararmak üzereydi. Gerçi ay çı - kacaktı ama, yine de karanlıkta, bilmedikleri bu dağ yollarında kaçmalarına imkân yoktu! Atını mahmuzlarken:

-Bulacağım sizi! Şeytanın inine saklansanız yine yakalayacağım! Benden kaçamayacaksınız! diye ulur - casına bağırdı.

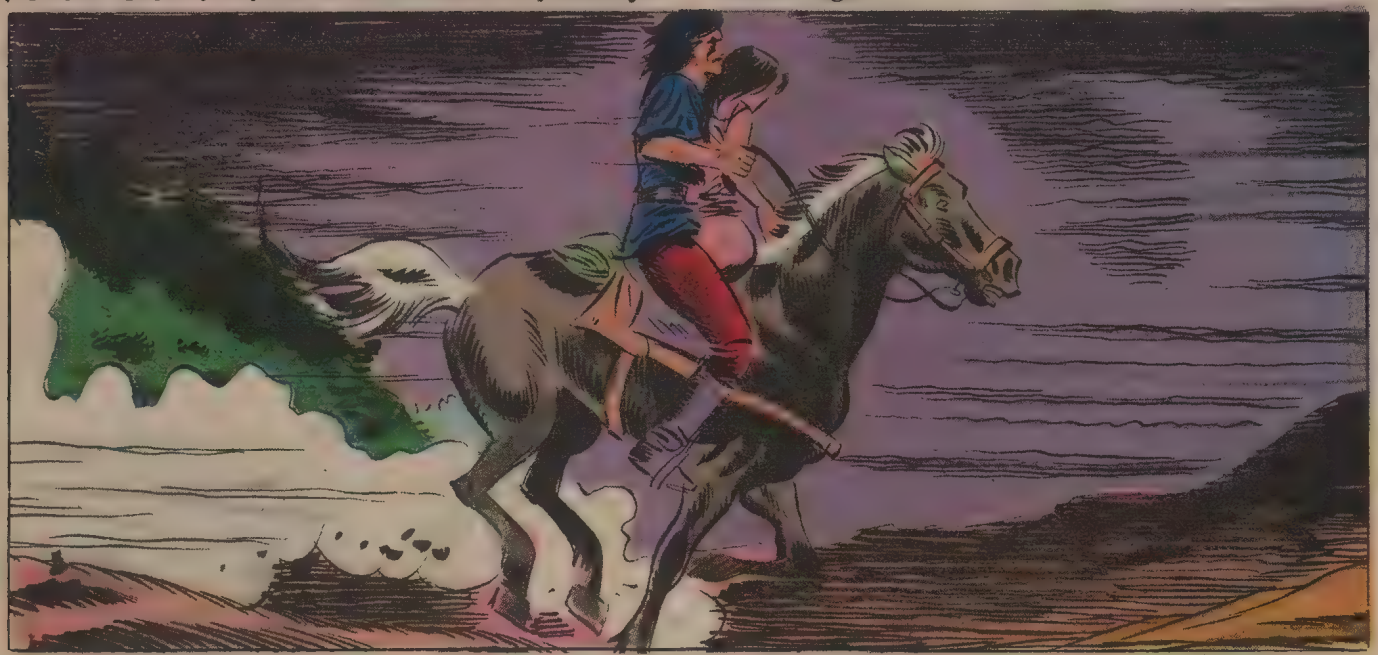

Kara Murat, atını dört nala koştururken Elen ' i kolları arasında sıkı sıkı tutuyordu.

Genç kadın tek kelime konuşmuyor, yalnız zaman zaman dönüp, yan gözle delikanlıya bakıyordu.

Bu bakışlarda, biraz teşekkür, biraz da hayran - lık ifadesi vardı.

Onun bu akşam yaptığı olağanüstü harekete kim - senin cesaret edemeyeceğini düşünüyordu.

Gözlerini kan bürümüş adamların arasına tek başına atılıp, kendisini son anda ipten, kurtarması ina - nılacak gibi değildi. Fakat başarmıştı.

Kara Murat düşünceliydi..

Peşlerinden gelen azgın sürünün, kendilerine ne zaman yetişeceklerini hesap etmeye çalışıyordu.

Sırtında iki kişiyi taşıyan at hızlı gidemiyordu. Üstelik yol gittikçe sarplaşıyor, ilerlemesi güç hal alı - yordu.

Hayvan ter içinde kalmıştı.

Durmaları ölüm demekti!

Bütün güçleriyle kaçmaları gerekiyordu!

Elen, hayatını Kara Murat'a borçlu olduğunu bili - yordu. Eğer onun çılgınca cesareti olmasa şu anda hayatta bulunmayacaktı. Kara Murat'ın gövdesini saran güçlü kolları genç kadını heyecanlandırıyordu.

Kara Murat, kolları arasındaki güzel vücudun ılık - lığını duyacak halde değildi.

-Fakat görünürlerde kimse yok.

-Evet... Şu tepenin ardındalar.. Bir dakika sonra ortaya çıkacaklar!

Hızla çevresine bakındı, gözleri saklanacak yer aradı, sonra:

-Gel benimle! diyerek ilerideki kayaya doğru koş- maya başladı.. Atı da yedeğine almış, çekiyordu.

Kayanın arkasında yanyana, yüzükoyun heyecanla beklediler.

Kafasında şekillenen tek şey, Ali'nin kiraladı - ğı yelkenli kayığın beklediği koya ulaşmaktı.

Bir süre sonra yol, atla gidilmez hale geldi.

Hayvandan inerek yürümeye başladıkları sırada, kayalarda yankılar yapan başka atların seslerini duy- dular. Gelenler vardı.

Kara Murat sıkıntıyla:

-Galiba izimizi buldular', dedi.

Elen sapsarı bir yüzle ona baktı.

Bir dakika sonra atlılar göründü.. Artık, güneş çe- kilmiş, hava iyice kararmıştı.

Gelenler, bu yüzden, yerdeki izleri seçemiyorlar- dı.

Fakat, yarı karanlıkta bile hareketlerinden öfkeli oldukları anlaşılıyordu.

Kara Murat, nal seslerini duyar duymaz bu kaya - nın arkasına saklanmakla en isabetli hareketi yapmış olduğunu düşünüyordu.

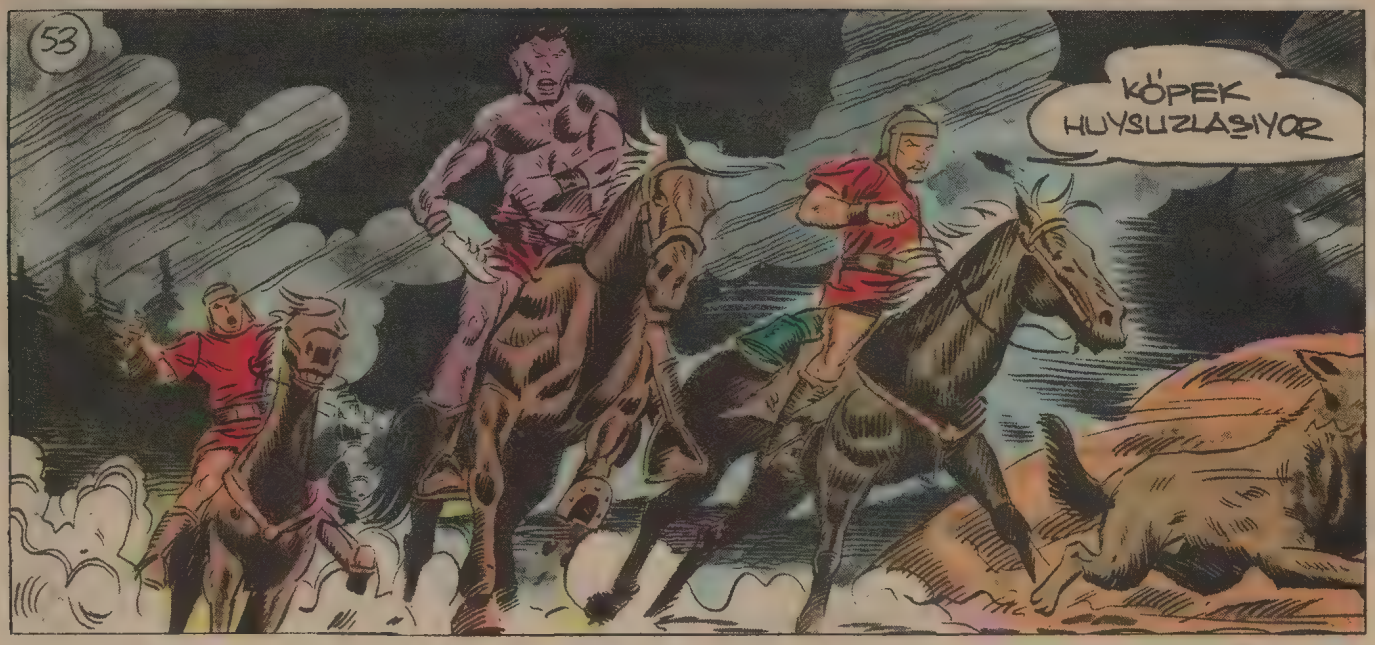

Ama birkaç saniye sonra bu düşüncesinden ya - nıldığını anladı.

Öndeki dört atlının arkasından iki atlı daha gö - ründü.

Yanlarında iri bir kurt köpeği vardı... Hayvan , yeri ve havayı kokluyor, keskin dişlerini göstererek öfkeli öfkeli hırlıyordu.

Bir koku almış, kaçakların izini bulmuş gibi garip bir hali vardı.

Atlılardan biri:

-Köpek fena huysuzlanmaya başladı. dedi...

Öteki başını salladı:

-Mutlaka bir koku aldı.. Bahse girerim kaçaklar çok yakında bir yerde olmalı..

-Şimdi anlarız bunu!..

Muhafız atından indi, köpeğin kayışının ucundaki

tasmayı çözdü..

Serbest kalan hayvan, korkunç bir şekilde homurdanarak ok gibi kayalıklara doğru atıldı..

Kara Murat gizlendikleri yerden endişeyle:

-Eyvah! Köpek izimizi buldu, diye söylendi.

Elen, güzel gözlerinde sonsuz bir umutsuz - lukla delikanlıya baktı:

-Kaçalım !

Kara Murat başını salladı:

-İmkânsız! İki dakikada yetişirler..

-Mahvolduk öyleyse...

-Henüz değil..

-Ne yapebiliriz ki?..

-Dövüşürüz..

Elen, yüreğinde, o ana kadar benzerini duymadı - ğı bir acı hissetti, tepeden tırnağa titredi.

Bir erkeğin kendisi için bu kadar büyük fedakârlı - ğı göze alması genç kadını duygulandırmıştı..

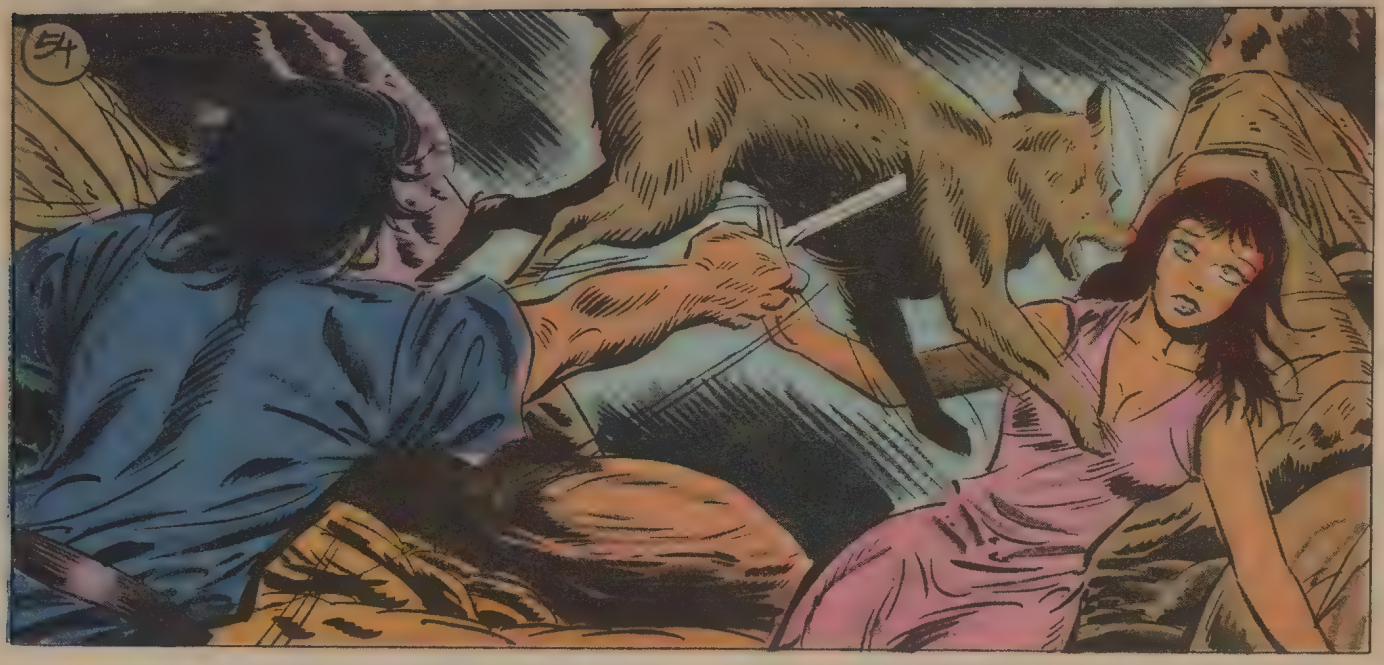

Korkunç köpek, müthiş bir öfkeyle tepeyi döndü, sivri dişlerini gösterip boğuk boğuk hırlayarak arka ayakları üzerinde yaylanıp üzerlerine atıldı.

Her şeyin bittiğini düşünen Elen, umutsuz bir ıstırap çığlığı atarak geri çekildi.

O sırada beklenmedik bir şey oldu.

Genç kadın üzerine sıçrayan köpeğin havada, askıda gibi bir an kaldığını, sonra cansız bir külçe halinde yere yığıldığını hayretle gördü.

Bu ne demekti ?

Ne olmuştu ?

Genç kadın, Kara Murat'ı kılıcındaki kanları silerken görünce meseleyi anladı..

Köpek, üzerlerine atılırken, delikanlı, yıldırım gibi çektiği kılıcıyla, hayvanı havada ikiye biçmişti.

Oysa Elen, onun kılıcını çektiğini bile görmemiş-

ti.

Bu kadar hızlı kılıç kullanan bir insanı hayatında ilk kez görüyordu...

Kara Murat:

-Köpek yerimizi belli etti! Haydi kaçalım ! diye bağırdı.

Fakat kaçamadılar..

Köpeğin peşinden koşan muhafızlar kana susamış birer canavar gibi karşılarına dikilmişlerdi...

Muhafızlardan en önde olanı pis pis sırıttı:

-Hah, ha ! Yakaladık sizi !

Öteki Kara Murat'a öfkeli öfkeli bakarak homurdandı:

-Boşuna direnme ! Kurtulamazsın !

Üçüncü muhafız söze karıştı:

-Hadi uğraştırmayın bizi ! Sizi canlı teslim edersek, Şandi çok sevinecek..

Kara Murat çevresine hızlı bir bakış fırlattı.

Üzerine gelenler dört kişiydi. Oysa daha önce onların altı kişi olduğunu görmüştü.

"Demek ikisi Zenci'ye haber vermeye gitti." diye düşündü.

Zenci adamlarıyla gelinceye kadar bir hayli vakti vardı.

Durumu pek umutsuz sayılmazdı.

Kılıcını, ayakkabısının burnuna dayayarak üzerine yürüyen muhafızları soğukkanlılıkla bekledi.

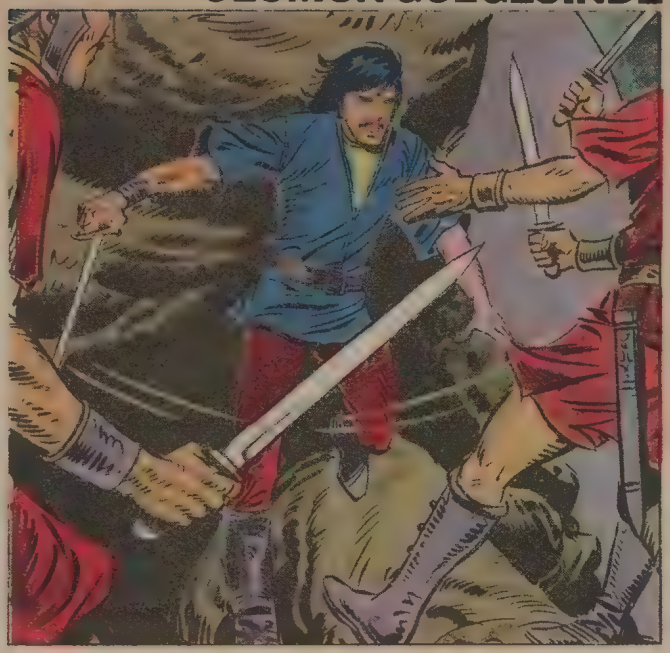

Elen, delikanlının birkaç adım gerisinde sapsarı bir yüzle adamlara bakıyordu.

Kara Murat, haykırarak üzerine atılan dört muhafızın ilk saldırısını kolay karşıladı.

Elen'e yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre, birbirlerine çarpan kılıçların şakırtısından ve dövüşenlerin öfkeli soluk alışlarından başka bir ses duyulmadı.

Kara Murat, sırtını kayalara vermiş, öyle dövüşüyordu.

Hasta yatağından yeni kalktığı için halsizdi.

Vücudu eskiye göre kıvraklığını hayli kaybetmişti.

Buna rağmen kendisine saldıranları haklayacağından emin görünüyordu.

Dört adam, Kara Murat'ı iyice sıkıştırmaya başlamıştı. İleri fırlıyor, vahşi hayvanlar gibi atılıyor yerce yuvarlanıp hemen yine kalkıyorlardı.

Dövüş kızıştıkça ağızlarından küfürler, lanetler, tehditler fışkırıyordu.

Elinde kılıç olsa, Elen de Kara Murat'ın yanında yer alacak, ona yardım edecekti.

Genç kadın bunu düşünürken birden muhafızlardan birinin dövüşü bıraktığını arkadan sinsi sinsi dolaşarak Kara Murat'a yaklaştığını gördü, ürperdi .. Tarifsiz bir korku içinde kaldı..

Bu öyle müthiş, öyle karşı konulmaz ve ezici bir korkuydu ki, bağırmak istediği halde sesi çıkmadı.

Büyülenmiş gibiydi. Dili tutulmuştu sanki. Fakat bağırmasına hiç gerek yoktu! Çünkü adamın hareketi, zamanının en büyük kılıç ustalarından biri olan Kara Murat'ın gözünden kaçmamıştı..

Üstelik bu hoşuna da gitmişti.

Yarım dakika için de olsa, karşısındaki kılıçlardan biri eksilmişti. Bu, denk geçen dövüşte, büyük bir avantajdı.

Birden dayanılmaz hücumlar yaparak ilerlemeye başladı.

Kılıcı aynı anda birkaç yerde birden görülüyor şimşek hızıyla yaptığı hareketleri onu yedi kolu olan efsane kahramanlarına döndürüyordu.

On saniye sonra, Kara Murat'ın kılıcı muhafız-

lardan birinin göğsüne gömüldü.

Az sonra ikinci muhafız da kanlar içinde yere serilince, üçüncüsü kılıcını atarak çareyi kaçmakta buldu.

Bu sırada, dördüncü muhafız delikanlının arkasından iyice yaklaşmış, fakat aynı anda arkadaşlarının acı sonlarını dehşet içinde görmüştü !..

Kara Murat birden hızla ona dönünce adam öyle korktu ki, ne yapacağını şaşırdı.

Gözleri sevinçten büyüyen Elen o an, umulmayacak bir sahneye tanık oldu.

Bu müthiş rakiple tek başına dövüşemeyeceğini anlayan adam, kılıcını yere atıp dehşet içinde Kara Murat'a baktı ve :

-Beni öldürme ! Bağışla ! diye yalvardı.. Kendini kavganın havasına kaptıran Elen hırçın bir sesle haykırdı:

-O seni arkandan vuracaktı.. Öldür onu, acıma !.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 ŞUBAT 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 55 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

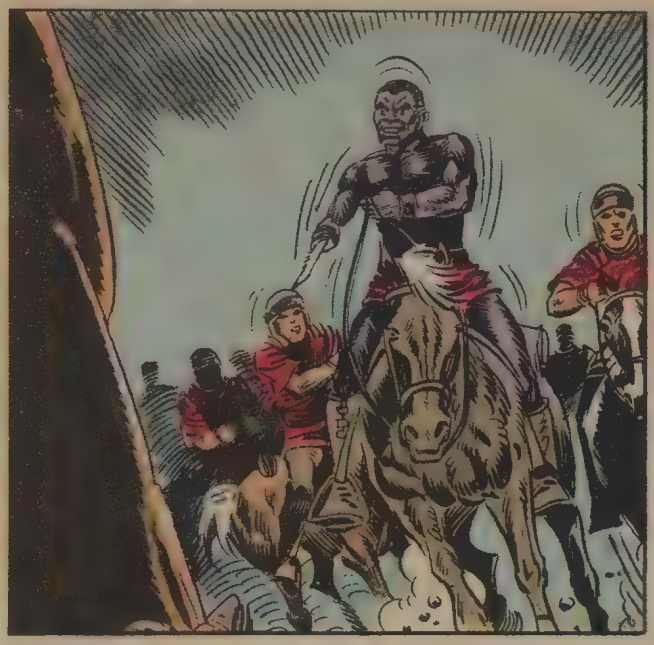

Kara Murat çığlık çığlığa bağıran genç kadına aldırmayarak kılıcını usulca indirdi ve adama:

-Haydi git! dedi.

Sonra Elen'e soğuk bir sesle cevap verdi:

-Hiç bir Türk teslim olan düşmanına vurmaz!

Kulaklarına inanamayan adam birkaç teşekkür kelimesi mırıldanarak arkasına bakmadan tepeden aşağıya koşarken, yolun dönemecinde kalabalık bir kafile göründü.

Atlarını çılgınca sürüyorlardı.

Başlarında Dev Zenci Şandi vardı.

En az yirmi kişiydiler.

Elen heyecanla:

-Eyvah! Ötekiler geliyor! dedi.

Kara Murat Elen'i elinden tutarak çekti, kayalıklar arasında umutsuz bir koşu başladı:

-Çabuk kaçalım!

-Şandi'nin eline düşersek yandık demektir.

-Hava kararıyor! İzimizi kaybettirebiliriz!

Bir süre bütün güçleriyle koştular. Az sonra Elen soluk soluğa durdu:

-Yoruldum!

-Gayret Elen! Sık dişini, az kaldı!

Genç kadın inledi:

-İmkânsız... Adım atamıyorum!..

Göğsü, körük gibi kalkıp iniyordu.

Dağılan saçları yüzünü örtmüştü.

Çalılara takılan elbisesi yer yer yırtılmış, beyaz teni ortaya çıkmıştı.

Bir dikenin çizdiği kolu kanıyordu.

Kaybedecek zaman yoktu.

Peşlerinden gelenler adım adım yaklaşıyorlardı.

Gelen ölümdü..

Kanlı, korkunç, işkenceyle dolu bir ölüm..

Durmamaları gerekiyordu.

Kara Murat da kan ter içinde kalmıştı. Uzun süre yatakta kalan vücudu, bu ölüm koşusuna dayanamayacak gibiydi. Buna rağmen genç kadını kucakladığı gibi atın üzerine oturttu:

-Sıkı tutun, düşme! dedi.

Sonra hayvanı kayalıklar arasında çekmeye başladı.

Arazi o kadar sarptı ki, at güçlükle ilerleyebiliyordu.

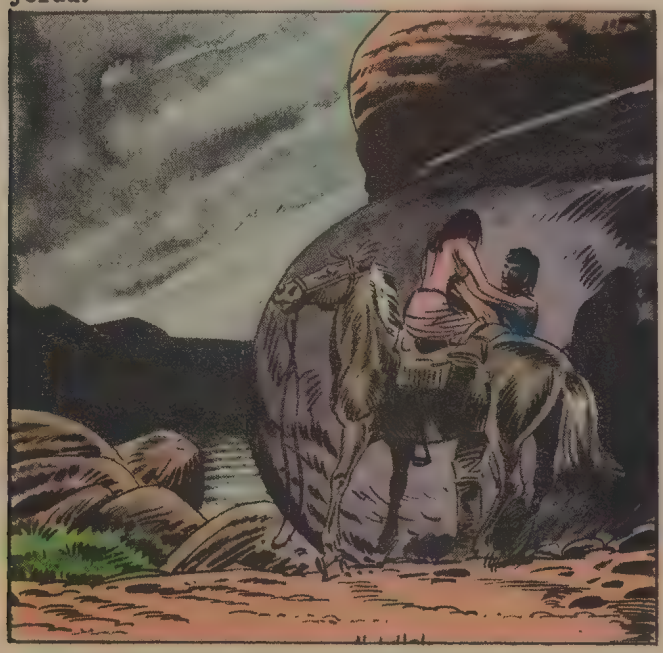

Bütün umudu, havanın kararmak üzere oluşuydu.

Tepelerde son aydınlık karanlıklarla çarpışıyordu.

Birazdan her yer kararacaktı.

Kara Murat, atı büyük bir kayanın arkasına çekti, Elen'i hayvanın üzerinden alarak yere indirdi.

Kısa bir an, bir saniye, belki bir saniyeden de az, ikisinin yüzü birbirine yaklaştı. Elen'in alev gibi yanan soluğu delikanlının yüzünü yaladı.

Peşlerinden gelenlerin öfkeli seslerini duyuyorlardı.

Şandi yumruğunu havaya sallayarak:

-Cehennemin öbür ucuna kaçsa, yine bulacağım onu! diye haykırıyordu.

Öfkesi korkunçtu, ateş gibi yakıcıydı.

Kara Murat hayvanı çekerek bir süre düşe kalka koştu.

Yorulmuştu. Bu şekilde daha fazla gidemeyeceğini anlıyordu.

İçinde bulundukları büyük tehlikeye rağmen iki genç gövde âdeta şehvetle titredi.

Ön taraftaki tümseğin ardına yüzükoyun yatarak beklemeye başladılar.

Dirsekleri birbirine değiyor, birbirlerinin, soluklarını duyuyorlardı. Ama bir kelime bile konuşmuyorlardı.

Birkaç dakika sonra, nalların kayalarda çıkardığı tok sesleri duyarak ürperdiler.

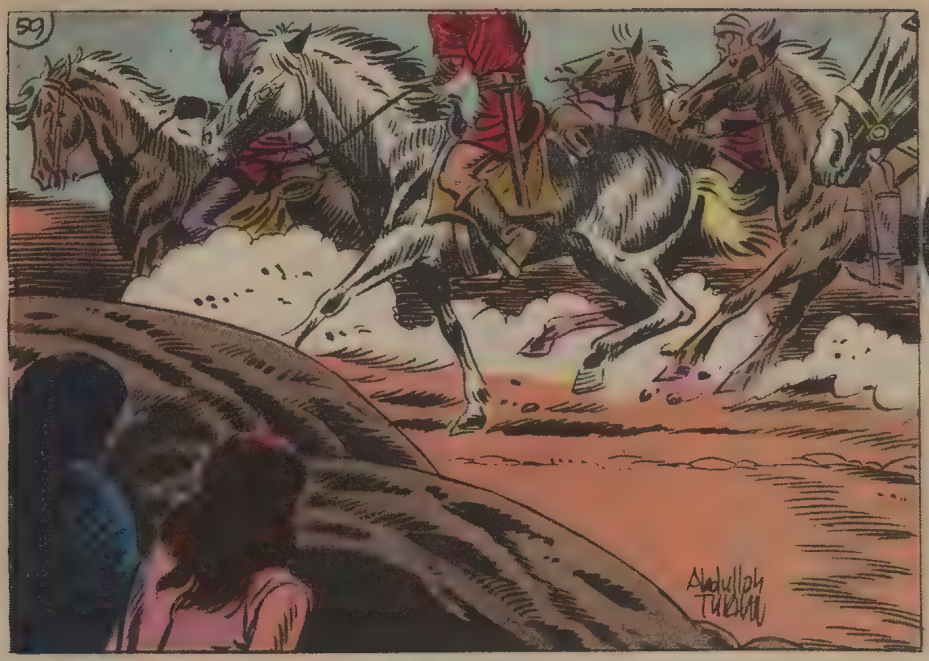

Yokuşun başında kalabalık bir kafile göründü.
Şandi ile adamlarıydı bunlar...
Arazinin sarplığına rağmen hızlı gidiyorlardı.

Atlarını sürüşlerindeki hırçınlıktan, alacakaranlıkta bile öfkeleri belli oluyordu.

Karşılarına çıkacak her şeyi parçalamak ister gibi bir halleri vardı.

Hiç durmadan, dört nala önlerinden geçtiler.

At sesleri kayalıklar arasında yankılar yaparak uzaklaştı ve yavaş yavaş kulaklardan silindi.

Kara Murat:

-Buradan hemen gidelim, dedi. Adamlar bir süre ilerleyip hiç bir ize rastlamayınca dönüp tekrar buraları taramaya başlayacaklar.

Ayağa kalkarak deniz tarafına doğru yürüdüler.

Kayalar arasında ilerlemek zor ve yorucuydu. Üs-

telik karanlık işlerini daha da güçleştiriyordu.

Bir süre sonra Kara Murat durdu:

-Artık bir adım bile gidemeyiz. Geceyi burada geçireceğiz, dedi.

Peşinden sürüklediği atın üzerindeki heybeden çıkardığı battaniyeyi yere serdi.

Karanlıkla beraber dağlara serinlik de çökmüştü.

Kara Murat'ın etraftan çalı çırpı toplayarak ateş yaktığını gören Elen hayretler içinde:

-Yakalanmak mı istiyorsun? diye sordu.

Kara Murat, parlak dişlerini göstererek tatlı tatlı güldü:

-Hayır..Kurnazlık yapıyorum..Bizim ateş yakacağımız akıllarına gelmeyeceği için, uzaktan görseler de aldırış etmeyecekler...Karşı dağlara bak..Yanan ateşleri görmüyor musun?

Elen merakla çevresine bakındı. Ötelerde, karanlıkları bölen, titreye titreye yanan alevleri gördü:

-Bunlar nedir ?

-Çobanların dağlarda yaktıkları ateşler... Bak, birkaç yerde birden yanıyor. Tek tek bakmaya zamanları yetmez.. Hem, belki onlar da bir ateş yakıp, bizim gibi sabahı beklemeye karar vermişlerdir.

Elen, alev alev yanmaya başlayan ateşin karşısına geçerek oturdu:

-Haklısın...

Alevlerin kızıl ışıkları, genç kadının yüzüne vuruyordu. Bir dakika sonra Kara Murat da onun karşısına oturdu.

Elen, güzel gözlerini delikanlıya dikerek konuştu:

-Beni ölümden kurtardın. Bunun için ölüme bile önem vermedin, sebebini izah edebilir misin ?

-Ne gibi ?

-Meselâ, aşk mı ? Para mı ? Yoksa bilinmeyen daha önemli bir neden mi var bu çılgınca davranışın ardında ?

Kara Murat gülümsedi, cevap vermedi.. Verebilirdi de.. Elen'e "Seni kandırdım. Venedik'e değil, İstanbul'a götüreceğim" diyemezdi ya...

Elen devam etti:

-Hayatımı kurtardın. Sen olmasaydın, şimdi çoktan ölmüş olacaktım..

-Bırak şimdi bunları.. Battaniyeyi üzerine çekip uyumaya bak.. Yarın zor bir gün olacak.

-Nöbetleşe uyuyalım..

-Olur.. Önce sen uyu.. Sonra ben yatarım, sen beklersin...

Elen itiraz etmedi. Battaniyeye sarınıp, ateşin karşısında yan yattı:

-İyi geceler...

-İyi geceler Elen...

Elen uyumaya çalışırken Kara Murat bir taşın üzerine oturdu, gecenin sessizliğini dinlemeye başladı. Ay çoktan batmış, her yer koyu bir karanlığa bürünmüştü. Gökte yüz binlerce yıldız ışıldıyordu.

Kara Murat dirseğini dizine, başını da eline dayayarak düşünmeye başladı.

Son günün olayları arasında kendisini, hızlı bir ırmağın akışı içindeki bir dal parçasına benzetiyordu.

Hanın yakılışı, gözü dönmüş adamların arasından Elen'i kurtarması... Kaçış... Peşlerindeki öfkeli sürü... Dev Zenci Şandi'nin korkunç kini...

Tehlike Kara Murat'a vız geliyordu ama Elen'in güzelliğinin başını döndürdüğünü de kendi kendine itiraf ediyordu.

Keşke, onu kaçırmak gibi bir görevi üzerine almamış olsaydı...

Nereden bilecekti?

Bir erkek olarak beğendiği bu kadını kandırıp kaçırmak, sonra onu, hiç istemediği bir yerde yaşamaya mecbur etmek, Kara Murat'a üzücü, can sıkıcı bir sonuç olarak görünüyordu.

Tam bunları düşünürken, Elen yattığı yerden seslendi:

-Ne düşünüyorsun?

Kara Murat, onu kırmak istemediği halde soğuk bir cevap verdi:

-Her halde seni değil...

Elen, kızacağı yerde güldü. Onun doğru söylemediğini anlamıştı.

Kara Murat da içinde, yalan söylemenin ezikliğini duydu.

Genç kadın, yüzüne kızıl ışıklar vuran Kara Murat'ı yattığı yerden seyrediyor, düşünüyordu.

Kendi yalnızlığını düşünüyordu.

Önünde kralların, prenslerin diz çöktüğü zamanlar bile yalnız olduğunu düşünüyordu.

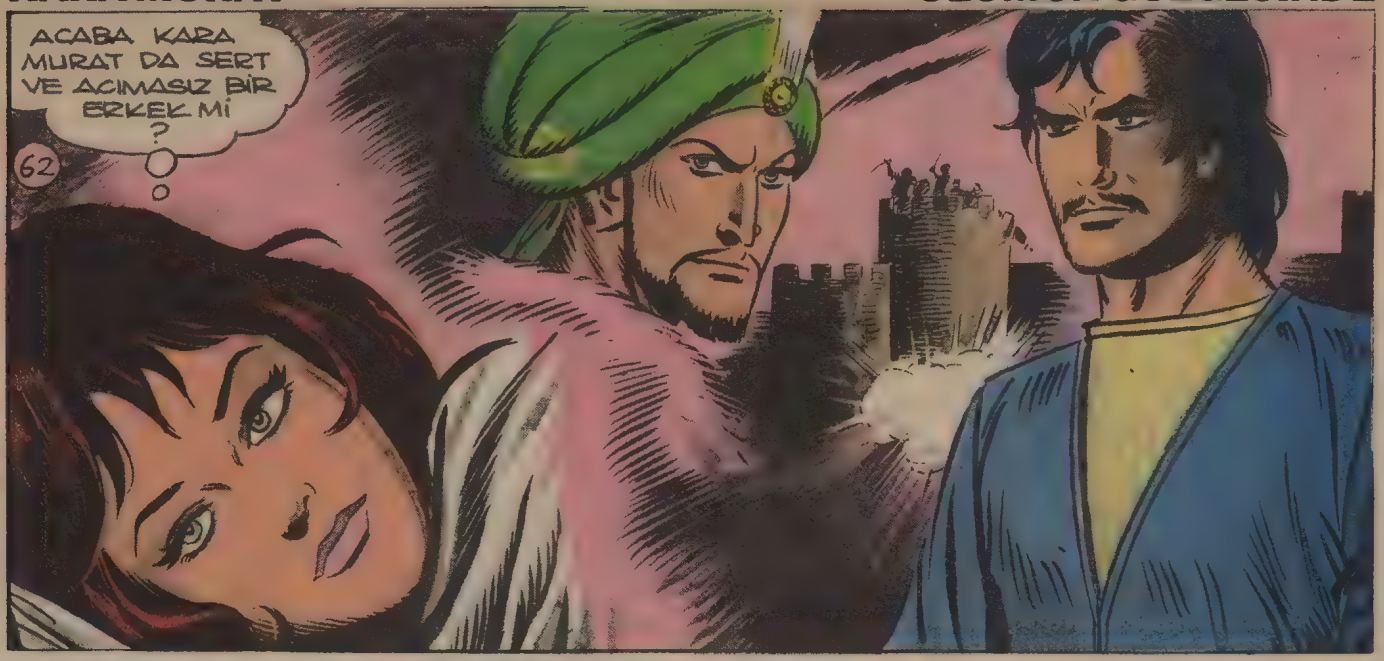

Yıllar önce, tam yalnızlıktan kurtulduğunu, sandığı anda birdenbire yine dünyası kararmış, Tüm hayalleri yıkılmış, kendini her zamanki gibi yapayalnız bulmuştu.

Sevmeye başladığı genç padişah aşkını çiğnemiş ülkesini yakıp yıkmış, babasını idam ettirmişti.

Sultan Mehmet, tarihin en büyük Fatihi'i olarak ordularının başında İstanbul'a girdiği gün Elen Marmara'ya açılan bir yelkenli ile ondan kaçmıştı.

Kalbi kırık.. Boynu bükük.. Gözü yaşlı.. Şimdi, ikinci kez bir erkek Elen'in hayatına girmeye başlıyordu.

Ne gariptir ki o da bir Türk'tü...

Acaba Kara Murat da, Sultan Mehmet gibi sert ve acımasız bir erkek miydi?.. Kalbinin hislerini dinlemez miydi? Fikri neydi? Ne düşünüyordu?..

Bunu bilmek için genç kadın hayatının on yılını vermeye hazırdı.

Macera dolu günün gecesinde, Kara Murat da Elen'inkine benzer düşünceler içindeydi.

Sabah olur olmaz sahile koşup, kendilerini beklemekte olan küçük yelkenliyi arayacaktı.

Bulundukları yerden denizin sesi duyuluyordu.

Dalgalar usul usul sahili yalıyor, suların çırpıntısı gecenin sessizliği içinde eriyordu.

Kurtuluşa birkaç adım kalmıştı.

Yelkenliye bindikten sonra Anadolu sahillerini tutacaklardı.. Sonra ver elini İstanbul...

Kara Murat'a bütün bunlar zor görünmüyordu ama, Elen'e gerçeği söyleyeceği anı düşünmek onu terletiyordu.

Genç kadının yüzünde belirecek ıstırap çizgilerini görmek istemiyordu. İstemiyordu ama mecburdu, yapacaktı...

Kara Murat için hangisi daha önemliydi? Fikirleri mi? Duyguları mı? Görevi mi? Elen, yattığı yerde döndü, göz kapaklarını araladı.

Gözleri önce karanlığa alışamadı. Hatta bir taşın üzerine oturmuş olan Kara Murat'ı bile göremedi.

Ateşe baktı.. Hâlâ yanıyordu.

Sonra delikanlının gölgesini seçti..

Kara Murat oturduğu yerde kımıldamadan duruyordu. İlk anda onun uyumakta olduğu sanılırdı.

Oysa her zamankinden daha uyanıktı. Gözleri karanlıkları delmek ister gibi boşluğa dikilmişti.

Yeni bir gün doğmak üzereydi.

..Ve bu yeni gün kim bilir neler getirecekti?

Genç adamın bunu bilmek ister gibi bir hali vardı.

Elen kalktı, tatlı bir sesle fısıldadı:

-Biraz da sen uyu.. Ben nöbet tutarım. Kuvvetli olman için dinlenmek gerek..

Kara Murat'ın yüzünü yorgun bir gülüş kapladı:

-Teşekkür ederim..

Sonra gerinerek, Elen'in kalktığı battaniyenin üzerine sırt üstü uzandı:

-Şüpheli bir ses duyarsan beni uyandır, diye tembih ederek gözlerini kapadı.

Bir dakika sonra, kendini derin bir uykunun kucağına bırakmış, göğsü düzenli soluklarla kalkıp inmeye başlamıştı.

Elen, delikanlıyı uzun uzun seyretti..

Onu sevdiğini, ona inandığını, onu beğendiğini, bu seyrediş anında çok iyi anladı.

Ne var ki korkuyordu. Kara Murat'tan değil, aşktan korkuyordu.

Yıllar önce sonu hayal kırıklığı ve umutsuzlukla biten aşkın yarası henüz kapanmamıştı..

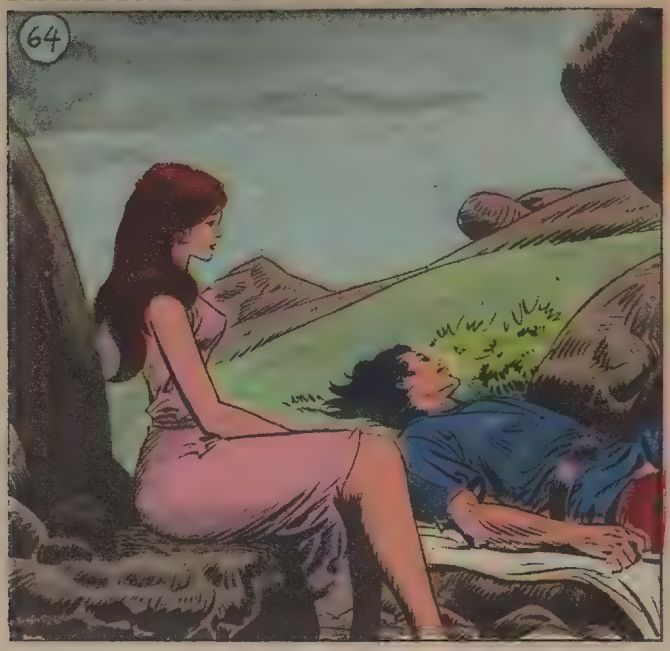

Bu yara kalbinin derinliklerinde zaman zaman lavlarını püskürten eski bir volkan gibi kanıyordu.

Hassas kalbinin yeni bir aşka, yeni bir hayal kırıklığına dayanamayacağını biliyor, bundan korkuyordu.

Gecenin ürkütücü sessizliği içinde, geçmişin kanlı olaylarını düşünerek sabahı buldu.

Günün ilk ışıkları, gecenin siyah kadife rengini beyaza çevirirken, Elen, Kara Murat'ın erkek yüzü -

ni gördü...

İnce, altın bir zincirdi bu...

Dayanılmaz bir merak, içini kurt gibi kemirdi.

Yaptığı şeyin doğru olmadığını bile bile zinciri usulca çekti..

Kalbi heyecandan o kadar hızlı çarpıyordu ki, yüreğinin gürültüsünün Kara Murat'ı uyandırmasından korktu.

Zincirin ucunda iri bir madalyon vardı.

nü son bir kez daha içini çekerek uzun uzun seyretti.

Sonra uyandırmak için elini uzattı, vazgeçti, delikanlının düz saçlarını usul usul okşadı.

Büyük bir zevk duydu bundan...

Kalbi kafeste bir kuş gibi çırpındı.

Tatlı bir duygu tüm benliğini sardı.

Birden...

Genç adamın boynunda bir madalyonun zinciri-

Elen, madalyonu avucunun içine alınca ürperdi.

Bu sırada Kara Murat kımıldadı, uyanır gibi oldu, fakat uyanmadı.

Elen soluğunu tutarak bir süre bekledi.

Sonra titreyen parmakları ile madalyonu açtı.

İçinde kat kat olmuş bir kağıt vardı.

Genç kadın garip bir önsezi ile, bu kağıdın çok önemli bir sır sakladığını hissetti, kanı damarlarında daha hızlı akmaya başladı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 SUBAT 1975 ÇARSAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 56 FİYATI 100 KURUS

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

Kâğıdı açtığı vakit birden dondu kaldı.

Gözleri dehşetle büyüdü.

Tüyleri diken diken oldu.

Ne görmüştü?

Neydi Elen'i böyle korkutan, ürperten, dehşete düşüren?..

Ne olmuştu?..

Bu soğukkanlı, mağrur ve cesur kadını sarartan, heyecandan kalbini yerinden koparacakmış gibi attıran, gözlerinde öfke şimşekleri çaktıran şey ne olabilirdi?

Elen, alevlerin kızıl ışığında, kâğıdın altında gördüğü mührü ve imzayı bir bakışta tanımıştı..

Bu, Osmanlı Padişahı Sultan Mehmet'in imzasıydı.

Kâğıtta yazılanları okumadan bile ne olduğunu bir anda kavradı.

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra kendini toparladı, içinde kabaran öfke ile kâğıtta yazılanları okudu.

Bu, açık bir emirname idi.

Fatih, emirnamede, yalnız Osmanlı paşalarına değil, bütün komşu ülkelerin ileri gelenlerine hitap ediyor ve:

"Bu yazımı görenler, Kara Murat'a yardım etsinler. Ben bu yardımın karşılığını öderim" diyordu.

Elen, gözlerinde kin ışıltıları dolaşarak:

-Emredersiniz... diye homurdandı.

Tüm gerçeği anlamıştı..

Kara Murat, Sultan Mehmet'in adamıydı.

Onu Midilli'ye, Türk padişahı yollamıştı. Kendisini kaçırması için..

Demek Sultan Mehmet, yıllar sonra izini bulmuştu..

Kara Murat alelâde bir kimse değildi. İyi yetişmiş yaman bir dövüşçüydü, zekâsı ve dili de, kılıcı kadar keskindi. Böyle bir adam, tesadüfen Midilli'ye gelmiş olamazdı.

Bundan, tuzağı anlaması gerekirdi.

Ama anlayamamış, erkekler hakkında bir kez daha yanılmıştı.

Aldatılmış olmak ateş gibi içini yaktı..

Gözleri kinle tutuşuyordu.

Yüzü gerilmiş, dudakları mosmor olmuştu.

Önünde, ayaklarının dibinde, sanki derin bir uçurum açılmıştı.

Uyuyan Kara Murat'a bakıp, nefretle düşündü:

"-Sultan Mehmet'in casusu..Seni öldüreceğim ... Yaşatmayacağım seni."

Geçmişin acı hatıraları genç kadının gözlerinin önünde canlandı. Sultan Mehmet'le yaptığı son görüşmeyi hayalinde bir kez daha yaşadı.

Tarabya köşkünde buluşmuşlardı.

Göz yaşları içinde ona, İstanbul'u kuşatmaması için yalvarmış, "Orası benim ülkem..Orayı zapteder-

sen, beni kaybedersin. Babam evlenmemize izin vermez..Bir tercih yapmalısın" demişti..

Sultan Mehmet, öfkeli adımlarla salonda dolaşmış, esefle başını sallayarak:

-Ne yazık..Bir tercih yapamıyorum.. diye cevap vermişti.

Sonra bakışları dikleşmiş, ağzı büzülmüş ve yumruğunu önündeki masaya indirerek kükremişti:

-Hem Bizansı, hem de seni alacağım!. İkiniz de benim olacaksınız!.

Bu cevapla Elen, müthiş bir darbe yemiş gibi olmuştu. Şaşkın, perişan, korkudan ve öfkeden titreyerek bağırmıştı:

-Asla..Asla senin olmayacağım..

Gözlerinden ıstırap dolu yaşlar sicim gibi boşanmıştı..

Sultan Mehmet, genç kızın hıçkırıklarına aldırış etmeden konuşmasını sürdürmüştü:

"–Senin, benim karım olman için babamın iznine ihtiyacım yok. Ben seni almak istiyorsam, baban razı olmasa da, sen beni sevsen de, sevmesen de alırım. Buna kimse engel olamaz. Olmaya gücü yetmez!„

Genç kızın omuzları hıçkırıklarla sarsılmıştı ... Dehşet, kin, öfke ve isyan gibi duygular karmakarışık şekilde kalbinde dolaşmış, gözyaşları içinde inlemişti:

-Allahım! Ben ne talihsiz insanmışım!

Sultan Mehmet, sert ve öfkeli bir sesle devam etmişti:

-Madem sen aşkımdan, ülken için çıkar sağlamak istiyorsun, madem ki sen aşkımı koz olarak kullanmak istiyorsun, işte sana kesin cevabım: Bizansı alacağım!. Askerlerime Ayasofya'da cuma namazı kıldırırken, aynı anda sen de bana Vlakerne Sarayı'nda karı olacaksın.

Genç kız hıçkırıklar arasında:

-Hayır! Olmayacağım! Olmayacağım!.. diye bağırmıştı. Bu, isyan eden kalpten fışkıran umutsuz bir çığlıktı.

Sultan Mehmet:

"İstanbul'u alacağım" demiş, almıştı.

"Askerlerime Ayasofya'da cuma namazı kıldıracağım" demiş, kıldırmıştı.

Elen'e, "Aynı gün Vlakerne Sarayı'nda bana karı olacaksın" demiş, fakat olmamıştı...

Bunu unutmamıştı demek ki...

Yıllar sonra izini bulmuştu. Elen çevresine bakarak, kendisini Sultan Mehmet'e götürmek isteyen casusu nasıl öldüreceğini düşündü.

Korkunç kin bütün benliğini kaplamıştı. Biraz önce ılık duyguların hakim olduğu kalbini şimdi nefretin keskin tırnakları kazıyordu.

Rahat nefeslerle uyuyan Kara Murat'a bakarken gözleri bulandı, düşmanca duygularla mırıldandı:

- Bu son uykun olacak Kara Murat! Bir daha uyanamayacaksın! Seni öldüreceğim! Öldüreceğim anlıyor musun?

Ufuk, kızarmaya başlamıştı. Güneş, her zamanki gibi yine dağları kızıla boyayarak doğuyordu.

★★★

Ortalığın aydınlanmasıyle birlikte dev zenci Şandi ve muhafızlar tekrar aramaya koyulmuşlardı.

- Yeni bir şey var mı?
- Hayır.. Hiç bir ize rastlayamadık..
- Fakat bunlar uçmadılar ya.. Herhalde buralarda bir yerde saklanmışlardır.
- Ben de aynı fikirdeyim. Bütün yolları tuttuğumuza, önleri de deniz olduğuna göre, bir yere gitmelerine imkân yok.
- Yok ama hâlâ bulamadık.
- Ben de buna kızıyorum ya!..

Şandi, Kara Murat'ın izini bulacağına inanıyordu. Gecenin karanlığının kalkması, kaçaklar için büyük tehlike idi. Çünkü artık gizlenmeleri imkânsız hale geliyordu.

Kafileden bir grup, bütün gece etrafta dolaşmıştı. Aramayı sürdüren muhafızların başı, atını Şandi'nin önünde durdurdu.

Dev zenci sordu:

- Yer yarılıp, dibine mi girdiler?
- Ne olursa olsun, yakalayıp asacağız onları...
- İyi... Aramalara devam...

★★★

Elen, gözlerinden kıvılcımlar fışkırarak, Kara Murat'ın başına dikildi.

Hatıraları duyduğu nefret ve kini artırıyordu.

Bütün hatları gerilmişti. Gözleri kısık, çeneleri kaskatıydı..

Çevresine bakınırken, iri bir kaya parçasına gözü ilişti.. Bunu alıp, olanca gücüyle Kara Murat'ın kafasına indirebilirdi..

Ama ya bir vuruşta öldüremezse?

Kara Murat uyandıktan sonra her şey biterdi.

Bundan vazgeçti...

Kara Murat'ın kılıcını usulca alıp kalbine saplamayı düşündü.. Ama, mışıl mışıl uyuyan delikanlı kılıcının üzerine yatmıştı.. Alırken uyanabilirdi..

Perişan bir halde düşünürken birden aradığını bulmanın heyecanı ile titredi..

Ateş.. Evet ateş vardı.. Ateşten yararlanabilirdi.

Gürültü etmemeye çalışarak gitti, yanmakta olan iki dal parçasını çekip ateşin içinden aldı..

-İşte mükemmel birer silah.. diye düşündü. Uçları kor halinde olan odunları Kara Murat'ın gözlerine aynı anda sokarsam, her şey biter.. Kör bir adam, ölüden daha zararsızdır..

Elen şu anda, ağının ortasında pusu kurmuş bir örümcek gibiydi.. Sessizdi ama içinde fırtına vardı. Kara Murat öldükten sonra, kendisi için de her şey bitecekti.. Bunu biliyordu...

Ama kararı kesindi . Onu öldürecekti..

Kalbi küt küt çarparak, elinde uçları kor halindeki odunlarla Kara Murat 'a yaklaştı.

Delikanlı, kendisini bekleyen korkunç tehlikeden habersiz uyuyordu. Yüzünde sakin, sevimli, mutlu bir ifade vardı.

Elen, Kara Murat'ın baş ucunda durdu, ateşten çubukları tam gözlerinin hizasına ayarladı.. Daha isabetli vuruş yapabilmek için iyice yaklaştırdı...

Hazırlık tamamdı!..

Bir saniye sonra her şey bitecekti!..

Ateşten çubuklar Kara Murat'ın gözlerine gire - cek, yakacak, korkunç cızırtıyı tüyler ürpertici bir feryat izleyecekti!..

Elen, birdenbire kendini öyle bitkin hissetti ki, o anda her şeyden vazgeçmeyi düşündü...

Ama, aldatılmış olmanın verdiği ıstırap bütün iyi duygularını bastırdı, ihtiras ve kin galip geldi.

Genç kadın yeniden korkunç bir buhranın pençeleri arasına düşmüştü.

Elleri titriyordu...

Gözlerini kapadı, bütün gücünü toplayarak ateşten çubukları Kara Murat'ın gözlerine indirdi ve haykırdı:

-İşte seni kör ediyorum! İntikamım korkunç oldu Kara Murat!

Ateşten çubukların, ete değmesinden, doğan "Cızz" sesi Elen'in tüylerini ürpertti. Çubukları daha kuv - vetli itti, bastırdı...

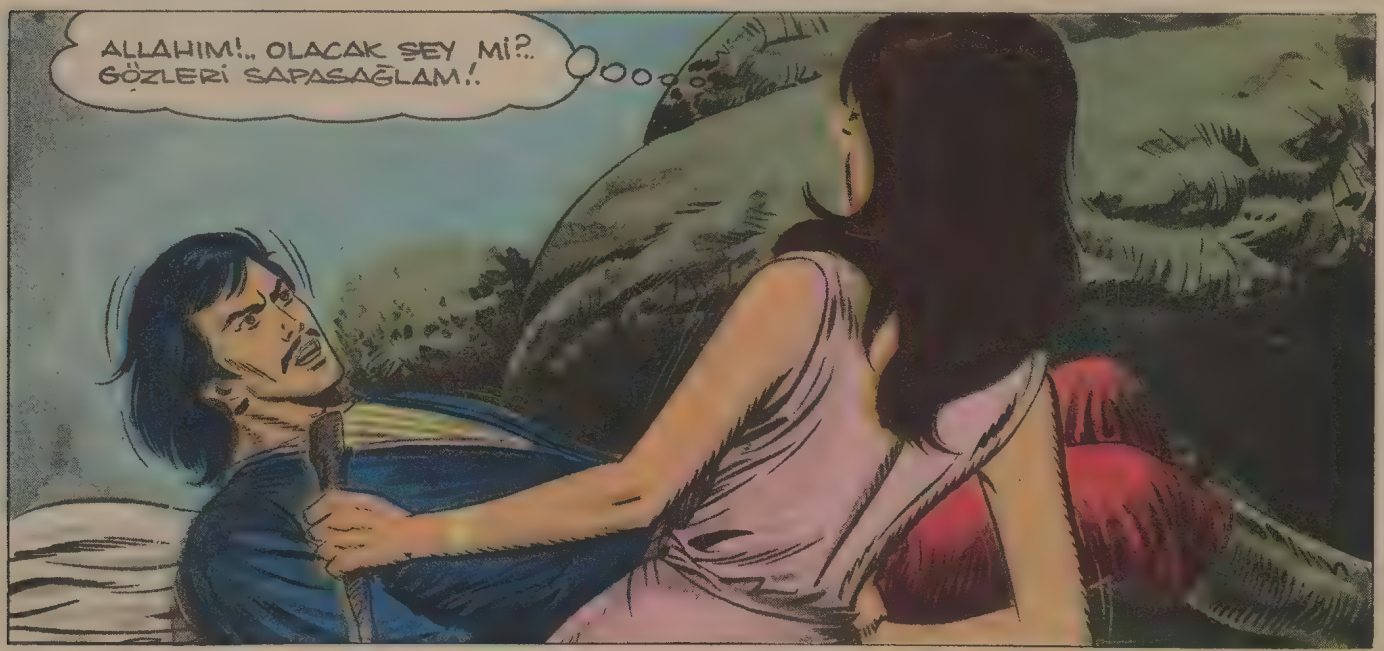

Etrafa yayılan yanık et kokusu midesini kabarttı. Kusacak gibi oldu..

Genç kadın yaptığı işin korkunçluğunu yeni yeni anlıyor, sımsıkı yumduğu gözlerini açmaya cesaret e- demiyordu...

Göreceği kanlı manzara onu ürkütüyordu...

Bir pişmanlık duygusu içini sararken, Kara Mu - rat'ın hiç bağırmadığını, çırpınmadığını fark etti..

Bu şaşılacak bir şeydi...

Yavaş yavaş göz kapaklarını araladı.

Birden, tepeden tırnağa titredi!

Aman Allahım, o ne?

Elen şaşkın, perişan, öfkeden ve kinden deli gibi bakakaldı..

Kara Murat'ın gözleri sapasağlamdı.. Olanlardan hiç bir şey anlayamamış gibi yattığı yerden hayret - le Elen'e bakıyordu...

İnanılır gibi değildi!..

Bu ne demekti?
Nasıl olmuştu?
Mesele gayet basitti...

Kara Murat son anda birden uyanmış, kirpiklerini aralayınca, gözlerine doğru inen ateşten çubukları görmüştü.

Saniyenin yarısı kadar bile vakti yoktu...
Başını yana doğru çevirirken, inanılmaz bir hızla ellerini yüzüne siper etmiş ve ateşleri avuçlamıştı.

Yanık et kokusu, kavrulan ellerinden yayılıyordu.

Duyduğu büyük acıya rağmen, çubukları bir çekişte kadının elinden aldı, ötelere fırlattı...

Sonra şimşek gibi tokadı Elen'in yüzünde patladı.
Tokat, sabahın sessizliğinde mavzer kurşunu gibi şakladı...

Elen sarsıldı, sendeledi, iki adım öteye gidip kayanın dibine yığıldı. İnsan sesiyle ilgisi olmayan müthiş bir çığlık attı.. Gözlerinde sonsuz bir ümitsizlik vardı.. Bağıra bağıra ağlamamak için alt dudağını ısırıyordu.

Kara Murat'ın avuçlarındaki etler feci şekilde yanmış, kabarmıştı.. Bu korkunç yanıklar en az bir ayda iyileşirdi.. Bu süre içinde kılıç değil bir kaşık bile tutamazdı.

Öfkeli öfkeli soluyarak ayaklarını gerip Elen'in önünde durdu, kükremesi, kayalar arasında yankılar yarattı:

-Neden?.. Neden yaptın bunu?..

Elen titriyordu.

Dudakları bembeyaz kesilmişti.

Kara Murat'a dikili olan bakışlarında tarif edilmez bir kin vardı. Boğulurcasına bağırdı:

-Senden korkmuyorum, öldür beni! Eğer öldürmezsen efendine en büyük kötülüğü yapmış olursun!

Çünkü sağ kalırsam, ben onu öldüreceğim...

Kara Murat bir an yanan ellerinin acısını unuttu:

- Efendim mi? Kimmiş o?

- Seni buraya yollayan! ..Sultan Mehmet! Padişahımız...

O zaman Kara Murat, Elen'in yere fırlatmış olduğu madalyonu gördü. Her şeyi anladı. Hatta buna biraz sevindi bile.. Çünkü gerçeği söylemek derdinden kurtulmuştu..

"- Ellerimin acısı, buna değer doğrusu!" diye düşünmekten kendini alamadı..

Elen boğuk bir sesle devam etti:

- Biliyorum.. Beni Sultan Mehmet'e götüreceksin.. Böylece o, dediğini yerine getirmiş olmanın zevkini, mutluluğunu duyacak.. Bu zevk, başka bir insanın hayatı pahasına da olsa...

Kara Murat yanan ellerine üzüntüyle baktı: "Bu

ellerle kılıç tutmama imkân yok" diye acı acı düşündü..

Elen bağıra bağıra devam ediyordu:

- Beni İstanbul'a götüreceksin.. Padişaha teslim edeceksin.. Sana aferin diyecek.. İki kese altın verecek.. Sonra ne olacak biliyor musun? İlk gece onu kalbinden bıçaklayacağım.. Öldüreceğim onu.. İlk gece olmazsa başka bir gece.. Mutlaka öldüreceğim.

Anlıyor musun? Öldüreceğim...

Kara Murat gitti, Elen'in eteğinden büyük bir parça yırttı. İkiye böldü ve yanık ellerine sardı, bunu yaparken avuçları sızladı, duyduğu müthiş acı yüzünde kırışıklıklar yarattı. Buz gibi bir sesle:

- Hadi gidiyoruz! dedi.

Aynı anda, kayalar arasında sert bir ses çınladı:

- Hiç bir yere gidemezsiniz!..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 ŞUBAT 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 57 AYRICA 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

Kin dolu, kalın, emredici ses ikisini de ürpertti.

Elen'in, sesin geldiği yana dikilen bakışlarında tarif edilmez bir dehşet belirdi, sarardı, geriledi, kekeledi:

-Şandi !

-Şandi !

...Ve şimşek hızıyla aklından şu düşünce geçti :

"İşte şimdi mahvolduk !"

lıyordu :

-İşte nihayet seni yakaladım Kara Murat !

Delikanlı soğukkanlı görünmek istemesine rağmen içinden itiraf etmek zorunda kaldı :

"-Evet! Yakalandık ne yazık ki ! Hem de yanık ellerimle kılıç tutamaz bir halde..."

Şandi, kendisini karşısında görünce korkudan titreyeceğini sandığı Kara Murat'ın sakin sakin durmakta olduğunu, hatta dudaklarının ucunda hafif bir

Kara Murat ise, hafif bir şaşkınlık geçirdikten sonra kendini toplamıştı.

Şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi gülümseyerek çevresine bakındı.

Tepeden tırnağa silâhlı muhafızlar her yanını sarmıştı.

Dev Zenci Şandi, iri bir kayanın üzerinde heykel gibi duruyor, iğrenç kahkahaları kulakları tırma-

gülümseme belirdiğini görünce fena halde bozuldu ve kaşlarını çatarak küstah bakışlarla onu süzdü :

-Seni öldüreceğim !

Bıçaklı kolunu öfkeyle havada salladı :

-Sakat bıraktığın kolumla geberteceğim seni !

Kara Murat, çevresini saran muhafızların mızraklarını her an savurmaya hazır bir halde beklediklerini görüyordu. Bu durumda kurtulması imkânsızdı.

Onu en çok üzen şey, kavrulan ellerinin acıklı haliydi.

Dövüşemeden ölmek düşüncesi ona ağır geliyordu.

Kalbi ıstırapla burkuldu, her şeye rağmen ölümü yiğitçe, güler yüzle karşılamaya karar verdi.

Şandi şeytanca bir kahkaha atarak konuşmasını sürdürdü. Kötü sesi, kayalıklar arasında bozuk bir çan gibi çınladı :

-Sakat bıraktığın kolumun intikamı cok acı, çok

Şandi, kaşlarını çatarak hayretle Kara Murat'a baktı,

"Hımmm... Beni öfkelendirerek teke tek dövüşmeye zorluyor !" diye düşündü.

Şandi, Kara Murat'la teke tek dövüşürse de onu bir vuruşta cehenneme yollayacağından emindi. Ama o zaman dilediği gibi bir intikam alamamış olacaktı. Onu, aylardır içinde tortulanan öcünün tadını çıkara çıkara, kinini yavaş yavaş akıta akıta öldürmek istikanlı olacak Kara Murat !

Kara Murat, Dev zenciyi tahrik etmek için hazin hazin gülümseyerek :

-Arkanda otuz tane muhafız varken intikamdan söz etmek kolaydır Şandi ! dedi.

Zenci'nin gözleri döndü :

-Nee? Onlara mı güvendiğimi sanıyorsun?

-Sanmıyorum, eminim... Senin gibi yüreksizin biri, başka türlü intikamdan nasıl söz edebilir?

yordu.

Ağır ağır yaklaşırken, Kara Murat, korkusuz bakışlarını Zenci'ye dikerek sordu :

-Kızı ne yapacaksın?

-Onu da öldüreceğim!

Şandi gerçek bir canavardı ama, cesarete de bayılırdı. Kara Murat'ın sakin, alaycı hali, bu umutsuz durumdaki soğukkanlılığı Zenci'yi gerçekten şaşırtıyordu.

Koluna korkunç bıçağı taktığı günden beri karşısında titremeyen ilk insandı bu...

Kara Murat, Şandi'yi kızdırarak son birkez şansını denemek istedi :

-Bana bak koca Arap ! Senin yerinde olsam ben de kolumu sakat bırakan bir adamdan öc almak isterdim. Ama bunu arkama otuz kişiyi takarak değil, tek başıma dövüşerek yapardım. Hatta seni uykuda bile bulsam uyandırır "İşte kılıcın...İşte benimki...Seni

öldüreceğim !" derdim. Şimdi de aynı sözlerle seninle dövüşmeye hazırım...

Şandi kaba kaba güldü :

-İyi bir fikir. Ama ya ben sana benimle dövüşmek şerefini vermezsem...

Kara Murat onu küçümser bir tavırla dudak büktü :

-Bu çok normaldir ! Çünkü sen korkağın birisin!

Şandi birden sapsarı kesildi. Öfkeden titreyen bir sesle bağırdı :

-Beni tahrik ederek dövüşmeye zorlamak istiyorsun !

-Dövüşmek istediğim doğru ! Ama sende o yüreğin olup olmadığını bilmiyorum !

Şandi kükredi :

-Ben senin ne hınzır olduğunu bilirim ! Mutlaka bir oyun hazırlıyorsun yine...

Kara Murat alaylı alaylı baktı :

-İnsanlar korktukları vakit kendi kendilerini böyle aldatırlar...

-Ben kimseden korkmam !

-Belli...Otuz kişinin arasında kahraman gibi duruyorsun !

-Boşuna uğraşma ! Seninle dövüşerek vakit kaybetmek istemiyorum ! Seni geberttikten sonra bir işim daha var ! Kızı asacağım !

Şandi , adamlarına dönerek bağırdı :

-Yakalayın şunları !

Sonra Kara Murat'a dönerek korkunç kinini kustu :

-Dilim dilim doğrayacağım seni! Sonra leşini çakallara yedireceğim !

Muhafızlar hep birden Kara Murat'ın üzerine atıldılar.

Delikanlı, alışkanlıkla elini kılıcına attı. Atmasıyla birlikte yüzü müthiş bir acı ile buruştu, gözlerinden alev fışkırdı. Kabaran yanık elinin acısı bey -

Sadece, fazla acı çekmeden, bir kılıç darbesiyle sessizce ölürdü, o kadar...

Şandi'nin şeytanca kahkahaları arasında, kılıçlı, mızraklı yirmi kadar asker, onu her tarafından kıskıvrak yakaladı, kılıcını aldı.

Şandi ağzından köpükler saçarak bağırdı :

-Onu şu ağaca bağlayın ! Kızı da ötekine !

Zenci'nin kanı müthiş bir öfke ile kaynıyordu. Yüzü korkunçtu. Konuştukça kara dudakları arasın -

nine bıçak gibi saplandı.

Bu ellerle kılıç kullanması imkânsızdı...

Bunu anladı, derin bir üzüntü kalbini ezdi, içini kararttı.

Bir an, içinde bulunduğu bu acıklı durumu unutmuş, Şandi'ye meydan okumuştu...

Zenci, kendisiyle dövüşmeyi kabul etse bile bu ellerle ne yapabilirdi?

Tokat bile atamazdı !

dan dişleri sedef gibi parlıyordu :

-İşte aylardır beklediğim an geldi ! diye homurdandı.

Kara Murat gibi ağaca bağlanan Elen, Zenci'nin üzerlerine doğru geldiğini görünce ürperdi, bakışları ıstırapla bulandı :

-Bizi koyun gibi kesecek bu adam !

Kara Murat hazin bir şekilde cevap verdi :

-Öyle görünüyor...

Elen delikanlıya acır gibi baktı, en içten sesiyle :

-Bütün bunlar benim yüzümden oldu ! dedi.

Sesinde af dileyen, ince, titrek üzgün bir ifade vardı.

Kara Murat ilgisiz bir tavırla :

-Aldırma, dedi. Beni öldürmek istemiyor muydun? İsteğin olacak işte...

Elen'in yüzü pembeleşti, cevap vermedi.

zünü bile kırpmadı.

Dudaklarında, ölmek üzere olan yürekli bir adamın soluk gülümsemesi vardı :

-Çok konuşma ! Bitir işini !

Şandi, bıçağı Kara Murat'ın gırtlağına dayadı, hafifçe bastırdı. Delinen etten iri bir kan damlası fışkırdı.

Zenci sadist kahkahalarla güldü :

-Yooo...Öyle yağma yok ! Yavaş yavaş öle-

Şandi geldi, Kara Murat'ın önünde durdu. Bıçaklı kolunu onun yüzüne doğru uzattı. Bakışlarında ölüm alevleri vardı :

-İşte sonun geldi Kara Murat ! Ama seni yavaş yavaş öldüreceğim ! Karşımda inleyeceksin ... Seni bir an önce öldürmem için köpek gibi yalvaracaksın ! Hah hah ha !

Kara Murat biraz sararmıştı. Ama sakindi. Burnunun ucuna kadar gelen korkunç bıçağa rağmen gö-

ceksin yiğidim...Yavaş yavaş...Kana kana bir ölüm olacak bu...

Bütün bunların kendisi yüzünden olduğunu düşünen Elen'in yüreği burkuldu...Kara Murat'tan sonra ölüm kendisinin kapısını çalacaktı...Bir çaresi yok muydu bunun? Zenci'yi kandıramaz mıydı?

Fakat, Şandi'nin kanlı bakışlarında, kininden başka bir şey tanımayan korkunç ışıltılar vardı.

Zenci vahşi bir tavırla Kara Murat'a baktı :

-Oyunumuz başlıyor dostum...Şimdi bıçağımın ucuyla gözünü oyarak açılışı yapacağım !

Deli gibi bakan gözlerini Kara Murat'a dikmişti. Onu en çok çileden çıkaran delikanlının umursamaz duruşuydu.

Şandi bıçaklı kolunu kaldırdığı vakit, Elen bu tüyler ürpertici sahneyi görmemek için gözlerini yumdu, ıstırapla inledi :

-Allahım ! Ne korkunç !

leri, aç bir ihtirasla, kanlı sahneyi daha iyi görebilmek için açılmış gibiydi.

Elen ise, feci sonucu görmemek için gözlerini sıkı sıkı yummuştu.. Kulaklarını tırmalayacak müthiş çığlığı ıstırapla bekliyordu.

Nihayet bir çığlık duydu !..

Ama bu, insanın kanını donduran bir ıstırap çığlığı değildi...

Bir muhafızın korku dolu haykırışıydı...

Kara Murat'ın saçlarının diplerinde soğuk bir ter belirmişti... Hafifçe içini çekti ve inecek darbeyi beklemeye başladı.

Bir saniye...İki...Üç...

Hiç kımıldamadan duruyor, yüreği, bekleme ıstırabı içinde sızlıyordu.

İri ter damlaları solgun yüzünden akıyordu.

Etraftaki muhafızlar, ilgisiz, sessiz ve soğuk duruyorlardı. Bakışları düşmancaydı. Bazılarının göz-

Elen, gözlerini titreye titreye açtı...

Hiç umulmayan, beklenilmeyen bir olay olmuştu.

Muhafızlar uzaklardan gelen boru sesleriyle irkilmişler, tepeden tırnağa titremişlerdi.

Adamlardan biri perişan bir halde haykırmıştı :

-Tehlike borusu bu !

-İki uzun, bir kısa çalınıyor !

-Savaş ! Savaş tehlikesi bu ! Dışarıdaki bütün muhafızlar kaleye çağırılıyor !

-Hemen gidelim !

-Prens, gecikenin kafasını kopartır vallahi !

Askerler arasında müthiş bir panik başladı !

Şandi, adamların kendisini bırakarak atlara doğru koştuklarını görünce indireceği darbeyi unut - tu, onlara doğru atılarak :

-Durun ! Nereye gidiyorsunuz ? Geri dönün kor

çiren ?

Bunun cevabını, ufka dikilen gözleri yuvaların - dan fırlayacak gibi korkuyla açılan bir muhafızın deh- şet dolu çığlığı verdi :

-Türkler geliyor !

Bu iki kelimelik cümle, muhafızlar arasın - da hızla ağızdan ağıza dolaştı :

-Türkler geliyor !

-Türkler geliyor !

kak herifler ! diye haykırdı.

Ama muhafızlar, ne kadar disiplinsiz olurlar sa olsunlar, sonuç olarak birer askerdiler. Daha ön - ceden kendilerine öğretilen, tekrarlatıla tekrarlatıla ezberletilen çağrılara uymak zorundaydılar...

Uymamanın cezası ölümdü !

Neydi bu boru sesi ?

Ne olmuştu acaba ?

Nasıl bir tehlike idi Midilli ordusunu alarma ge-

Hayret ve korku içinde bir an ufka baktıktan sonra atlarını dört nala şehire doğru sürdüler.

Dev Zenci Şandi, denize baktığı vakit, uzaklar- da, muazzam bir donanmanın Midilli'ye doğru yak - laşmakta olduğunu gördü.

Savaş gemileriydi bunlar... Bu kadar çok sa - vaş gemisine ancak Türkler sahip olabilirdi. Evet Türkler geliyordu...

KARA MURAT

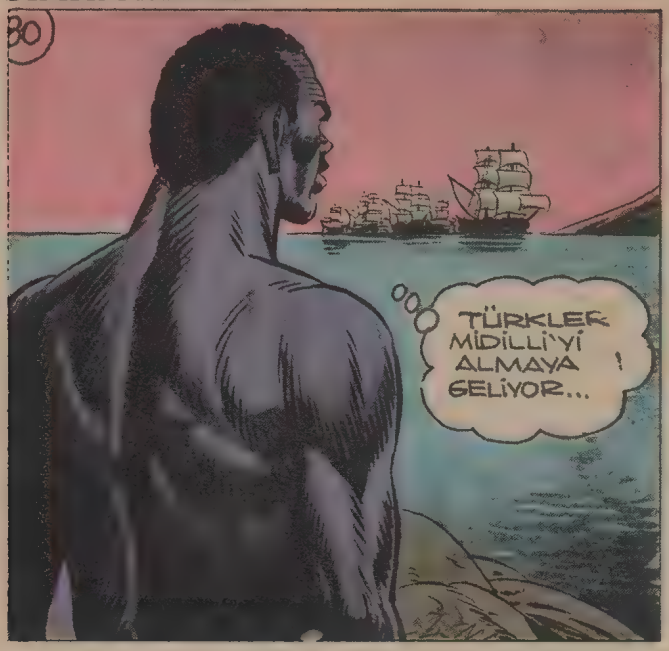

Bizans ve Trabzon Rum İmparatorluğunu yıkan Bulgaristan, Romanya, Yugoslavya ve Yunanistan'ı zapteden, tüm Avrupa ülkelerini titreten Türkler Midilli'yi almaya geliyorlardı.

Bu büyük gücün önünde hiç bir ordu duramazdı.

Uzaklarda çalınan kiliselerin çanları dağlarda yankılar yapıyordu...

Tüm ada halkı gelen tehlikeye karşı ayaklan -

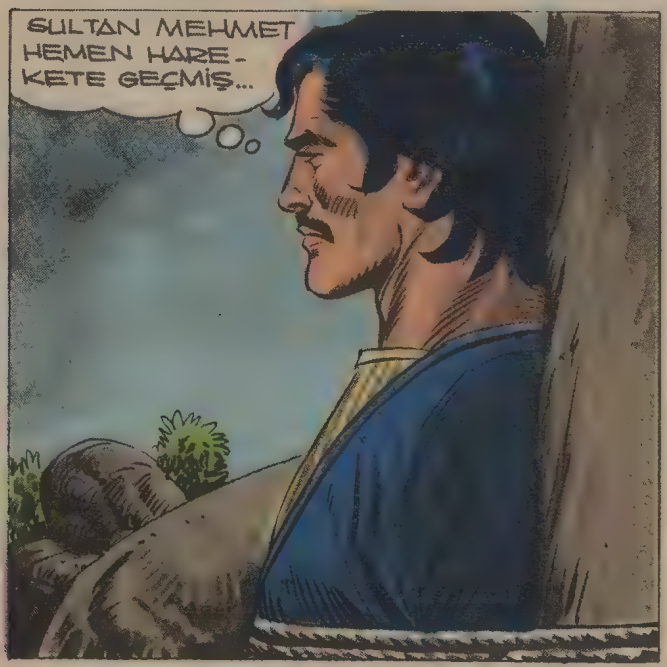

Demek, aylar önce yolladığı haber Sultan Mehmet'e ulaşmıştı.

Kara Murat, Padişaha, Midilli'nin Osmanlı donanmasına bir ay bile dayanamayacağı görüşünde olduğunu bildirmiş, Midilli ordusunun gücü hakkında eline geçirdiği bazı belgeleri ona yollamıştı.

Kara Murat bunları Baba Prens Gateluzyo'nun odasında bulmuştu.

Fatih'in o değerli belgeleri eline geçirdikten,

ÖLÜMÜN GÖLGESİNDE

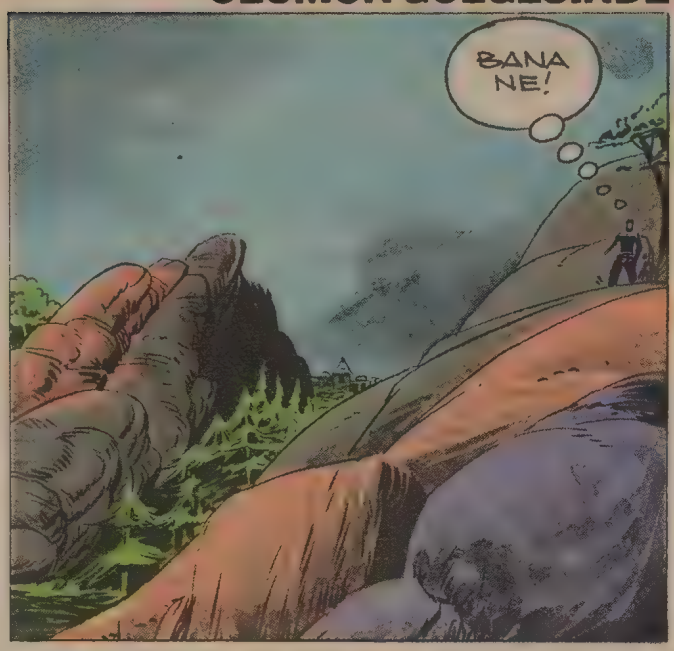

mıştı.

Şandi, büyük bir acı içinde bunları düşündü, sonra kendi kendine omuz silkti :

-Bana ne? Ben işime devam etmeliyim !

Bu beklenmedik olay, Kara Murat'ı, yeniden dünyaya gelmiş gibi sevindirmişti.

Donuklaşan gözleri eski parlaklığına kavuş - muş kalbini coşkun bir umut dalgası sarmıştı.

sonra hemen harekete geçeceğinden emindi.

İşte bu düşünceleri gerçekleşmişti.

Şimdi kalbinde ılık bir sevinç rüzgarı esiyordu.

Dudaklarını mutlu bir gülümseme kaplamıştı.

Zaferden sarhoş olmuş gibiydi.

Birden, gerçeğin katı ve soğuk yüzüyle burun buruna geldi, adeta uykudan uyanır gibi silkindi.

Ölüm karşısındaydı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 MART 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 58 FİYATI 100 KURUŞ

KARA MURAT

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

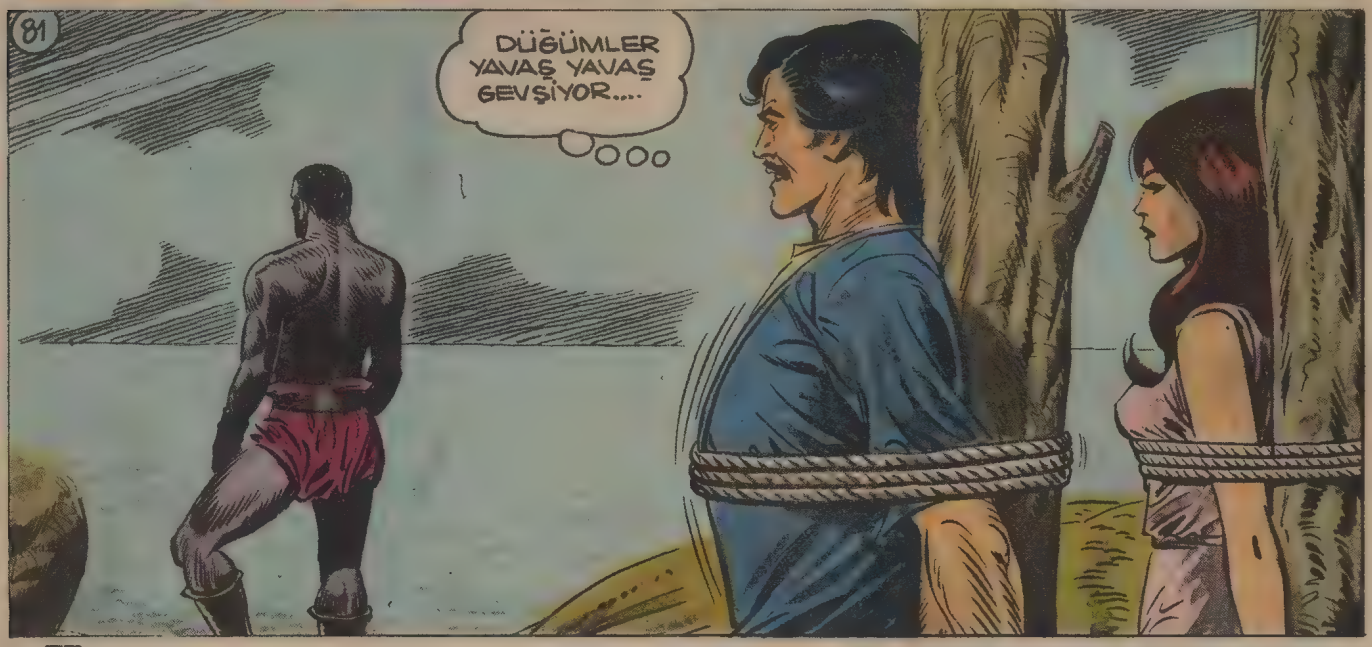

Korkunç, iğrenç, rezil bir ölüm...

Bütün gücünü kullanarak, kendisini ağaca bağlayan ipleri zorladı.

Bu son şansı, son umudu idi.

Bundan yararlanmaya bakmalıydı.

Birden, iyi bağlanmamış olduğunu sevinçle fark etti.

Belki sıkı bağlamaya gerek görmemişlerdi.

Kalabalıktılar çünkü...O kadar kişi arasında aslında bağlamanın bile gereksiz olduğunu düşünmüşlerdi.

Coşkun bir heyecan içinde, kendini saran ipleri tekrar zorladı.

Düğümler yavaş yavaş gevşiyordu...

Bir düğümü çözdü...Bir düğüm daha... Gayret, az kaldı...

Şandi bütün muhafızların gittiğini gördükten sonra bir süre dalgın dalgın denizde süzülen gemilere bakmıştı...

Tepedeki düzlükte üç kişi kalmışlardı : Kara Murat, Elen ve kendisi...

Sabırsız bir hareketle döndü, Kara Murat'a yaklaştı.

Onun, iplerini çözmek için çırpındığını görünce kapkara yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı :

-Boşuna uğraşıyorsun ! Öleceksin !

Gözleri nefretle tutuştu :

-Hem de feci şekilde geberteceğim seni !

Kara Murat vakit kazanmak için :

-Bizimkiler seni sağ bırakmazlar ! dedi.

Zenci homurdandı.

-Bulurlarsa bırakmasınlar !

Bıçaklı kolunu Kara Murat'ın gözüne nişanlayıp hızla saplamak istedi.

Kara Murat henüz tamamen kurtulamamıştı ama, gevşeyen ipler ona hareket edebilme olanağını sağlamıştı.

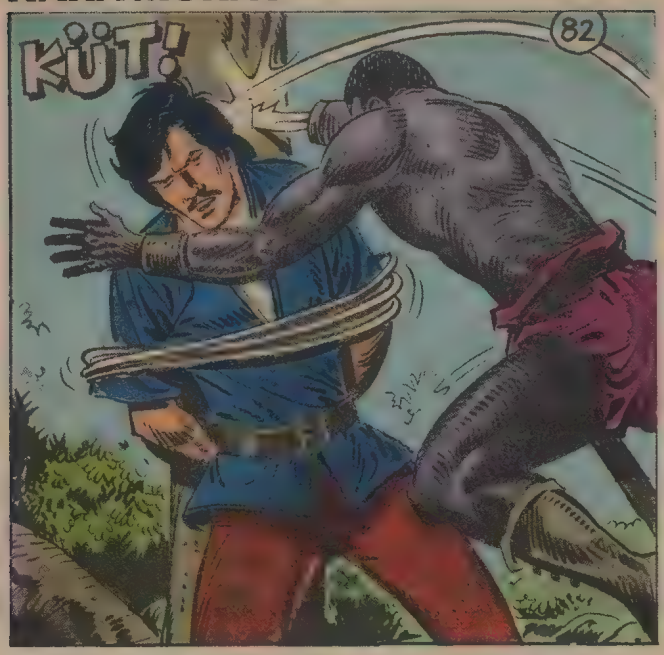

Hızla yana çekilerek müthiş darbeden kurtul - du.

Zencinin kolunun ucundaki bıçak, tok bir ses çıkararak ağaca saplandı...

Hem de öyle saplandı ki, Şandi bir süre kolunu ağaçtan kurtaramadı...

O bıçağını çıkarmaya çalışırken Kara Murat da kendisini saran iplerden kurtulmuştu...

Elen, alnı ter içinde seyrediyordu. Kalbinde ga-

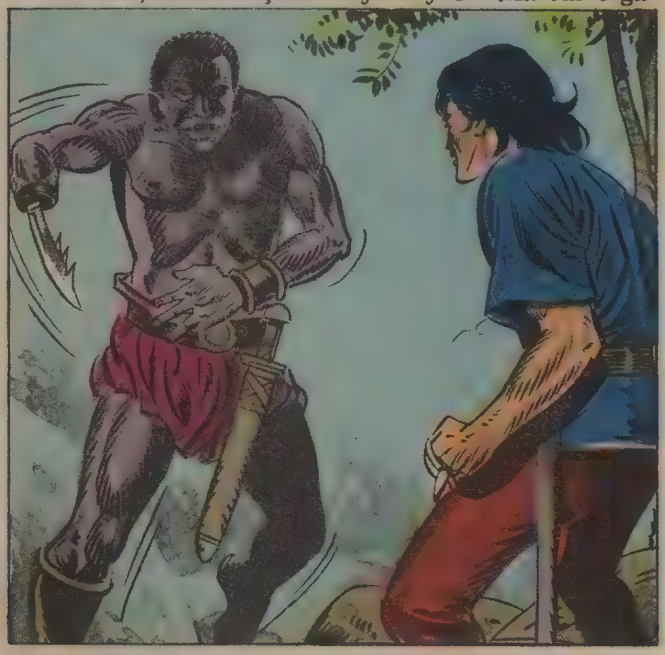

Şimdi, Kara Murat ile Şandi karşı karşıya dur- muşlardı.

Korkunç bir sessizlik dakikası oldu.

İkisinin de yüreği öfkeyle kaynıyordu.

Bir an bakıştılar...

Bu bakış o kadar kanlı, o kadar karanlık, o ka- dar bulanıktı ki, Elen "İkisi de birbirini öldürecek " diye düşündü...

rip bir heyecan vardı.

Bu kavgayı kim kazanırsa kazansın kendisi için hiç bir kurtuluş yoktu.

Durumu acınacak kadar umutsuzdu.

Zenci galip gelirse, Elen'i de öldürecekti.

Kara Murat kazanırsa, genç kadını ölümden de kötü saydığı bir yere, İstanbul'a götürecekti.

Aşk ve öfke kalbinde bütün şiddetiyle çarpıştı, ruhuna kadar titredi.

Sonra acı acı ekledi :

"O zaman bu ıssız yerde beni iplerden kim kur- taracak?"

Zenci, gözlerinden ateş saçarak, vücudu titre - yerek Kara Murat'ın üzerine yürüdü :

-Kolla kendini köpek ! Geliyorum !

Kara Murat'ın bakışları ıstırapla bulandı.

Bu müthiş devle nasıl dövüşecekti?

Yanık elleriyle ona nasıl karşı koyacaktı?

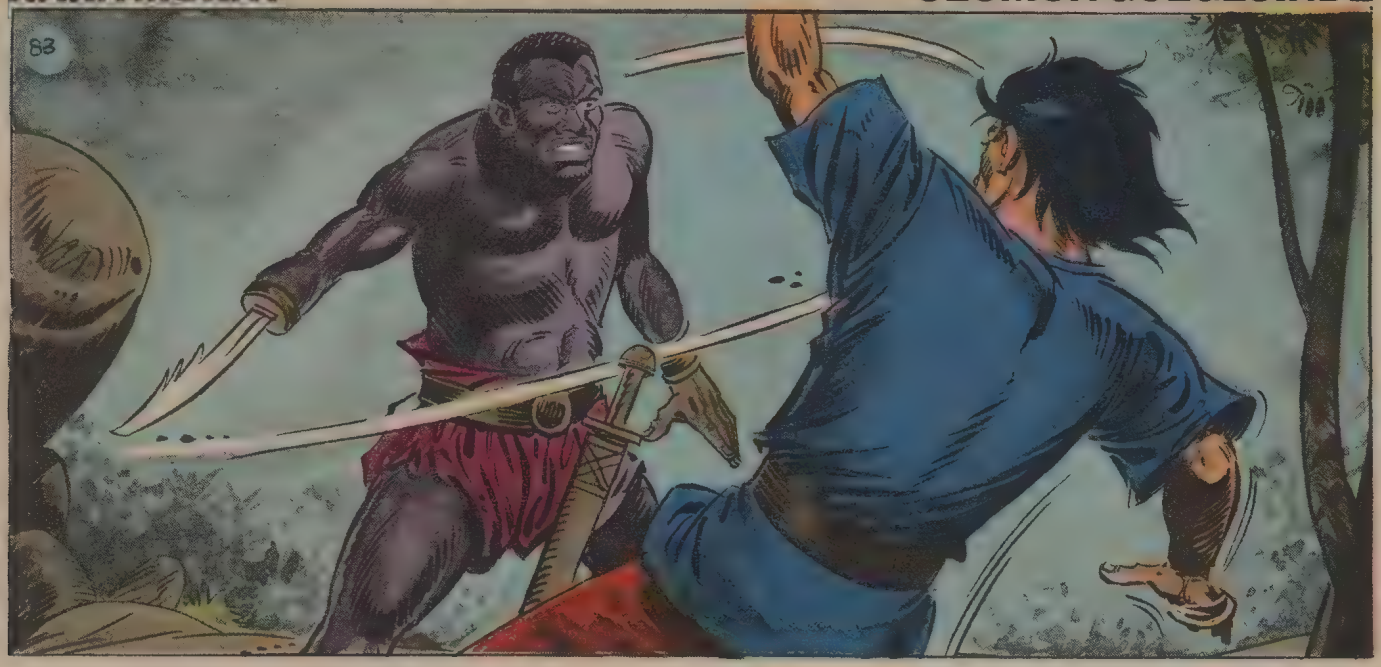

-Tanrım, bana güç ver! diye mırıldandı.

Kırmızı şalı görmüş boğa gibi gözü dönmüş olan Şandi'nin beyninde kin ve intikam düşüncesi her şeyi bastırdı, hızla atılarak bıçaklı kolunu salladı:

-Geber!

Kara Murat eğildi, bıçak saçlarını yalayarak geçti.

Şandi arka arkaya iki müthiş hamle daha yaptı.

ğunu görerek gözleri sevinçle parladı:

-Ellerine ne oldu?

-Sana ne?

-Öyleyse ölmeye hazırlan!

Atıldı, darbesini indirdi, Kara Murat hızla kaçtı, bıçaklı kolu havada ıslığa benzer keskin bir ses çıkardı.

Kara Murat'ın ellerinin yaralı olduğunu anladık -

Kara Murat, genç vücudunun olağanüstü çevikliği sayesinde bu ölüm darbelerinden de kurtuldu ama boğazında açılan bir çizikten sızan kanlar gömleğinin altından göğsüne doğru inmeye başladı.

Zenci boğuk ve vahşi bir sesle:

-Kurtulamayacaksın! dedi.

Birden, Kara Murat'ın ellerini hiç kullanmadığını fark etti, dikkatli bakınca iki elinin de sarılı oldu -

tan sonra Şandi'nin kendine güveni daha da artmıştı.

Bıçaklı kolunu arka arkaya indirmeye, bir ölüm makinesi gibi çalıştırmaya başladı.

Kara Murat çok çevikti ama, onu mutlaka yakalayacak ve ikiye biçecekti...

Her saldırısıyla birlikte, ağzından homurtular, küfürler taşıyor, öfkesi artıyor, darbeleri daha sıklaşıyordu.

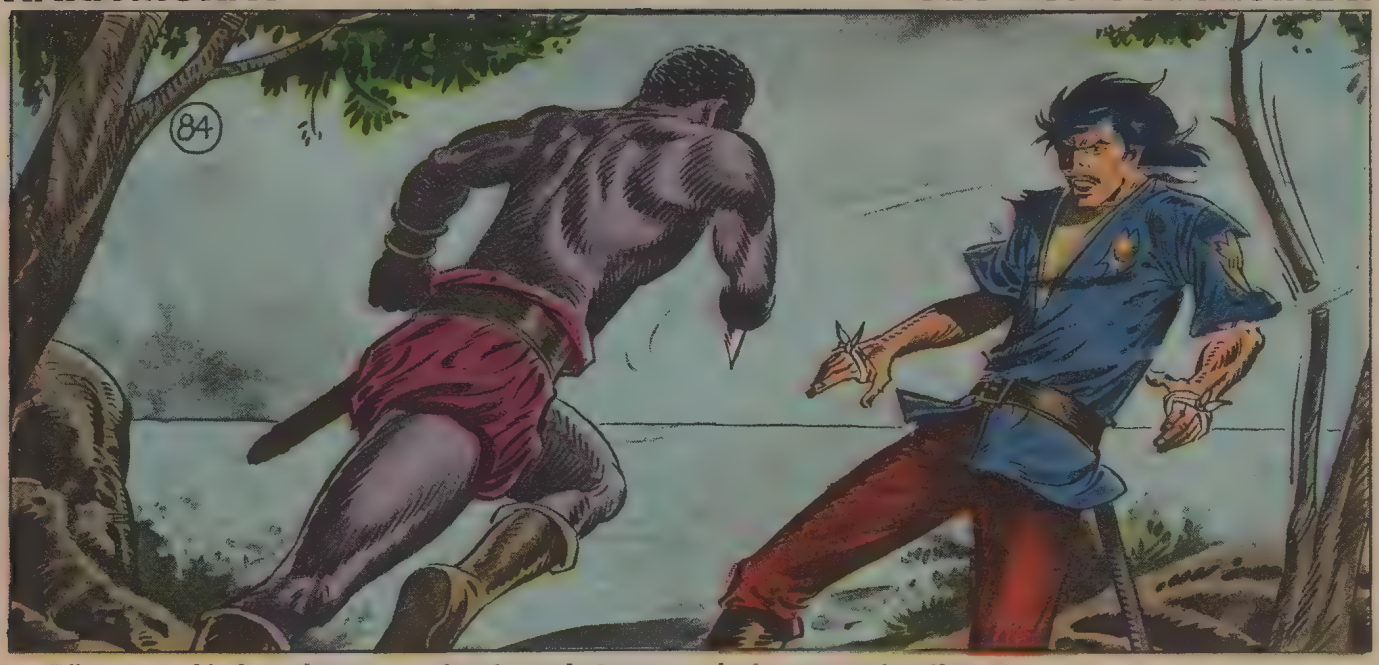

Düşmanına hiç karşılık veremeden devamlı kaçmaktan başka çaresi bulunmayan Kara Murat, bir an kendini, ölüm uçurumunda dans eden bir palyaçoya benzetti..

Hayatında ilk kez bir düşmanı karşısında savunmasız, aciz, acınacak bir hale düşmüştü.

Yanan elleri kadınlara güvenmenin ne kadar yanlış olduğunu bir kez daha kendisine öğretmişti...Hayal kırıklığına uğrayan, kalbi kin ve nefretle dolan bir kadın, sevse de affetmiyordu.

Şandi kudurmuşcasına tekrar saldırdı. Kara Murat eğildi, darbe yanıbaşındaki ince bir ağacı ikiye böldü, dalları, çalıları budadı.

Zenci tekrar atıldı, bu kez taşlara çarpan bıçak kıvılcımlar çıkardı...

Kara Murat sıçrıyor, zıplıyor, eğiliyor, bükülüyor, inanılmaz hareketlerle ölüm darbelerini savuşturuyordu.

Ter içinde kalmıştı.

Saçları dağılmış, elbisesi parçalanmış, aldığı ufak yaralardan kan fışkırmaya başlamıştı.

Zenci, çılgın kahkahalar atarak kudurmuş gibi bağırıyordu:

-Kaçma! Kaçma korkak! Erkek gibi dövüş benimle!..

Elen, bakışları ıstırapla dolarak bu garip mücadeleyi seyrediyordu.

Bu duruma kendisi sebep olmuştu.

Ellerini yakmasa Kara Murat bu hale düşer miydi?

Şandi böyle rahat hareket edebilir miydi?

Zenci de artık soluk soluğa kalmıştı.

Yavaş yavaş yorulduğunu, darbelerini eskisi kadar güçlü indiremediğini fark etti, aklından şimşek gibi bir fikir geçti:

-Alçak! Beni yormak istiyor!

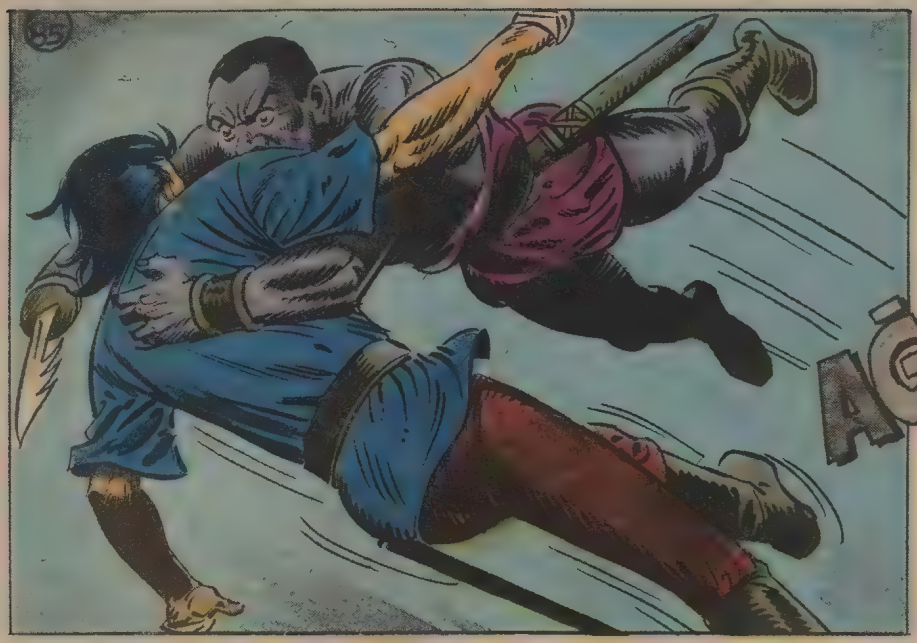

Bu düşünce ile âdeta kudurdu.

Kendinde öfkenin, ıstırabın, kinin müthiş gücünü hissetti...

Yay gibi fırladı, Kara Murat'ın üzerine uçtu...

Artık iş burada bitmeliydi..

Delikanlı bu kez kaçamadı!..

Gülle gibi üzerine inen Zenci'nin ağır gövdesiyle birlikte yere yuvarlandı.

Şandi, bıçaklı kolunu kaldırdı. Düşüncesi kararı, Kara Murat'ı ikiye bölmek için, hırlayarak olanca gücüyle bıçağı indirdi..

İşte o an her şey bitti!..

Kavga kanlı bir şekilde sona erdi!..

İnsan sesiyle ilgisi olmayan bir uluma dağları inletti!..

Elen, bağlı olduğu ağaçtan, bu son hareketi dehşet içinde görmüş, sapsarı bir yüzle:

-Allahım! diye inlemişti.

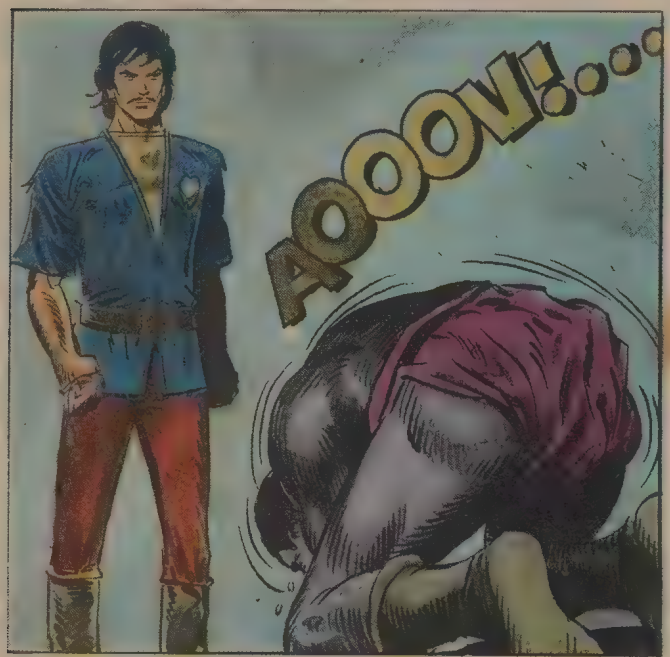

Ama bir saniye sonra Kara Murat'ın ayağa kalktığını, Zenci'nin ise yerde diz çökmüş bir halde hıçkıra hıçkıra ağladığını görünce hayretler içinde kaldı.

Evet... Kavga bitmişti ama, Kara Murat'ın zaferiyle...

En umutsuz anda bu nasıl olmuştu?

Kara Murat'ı kurtaran mucize neydi?

Hayır! Mucize değildi delikanlıyı kurtaran.. Dövüş zekâsı, soğukkanlılığı ve çevikliğiydi...

Dev zenci Şandi, şimdi avazı çıktığı kadar bağırıyordu, göğsü hıçkırıklarla kabarıyordu:

-Kolum! Kolum! Kendi kolumu kestim! Gitti öbür kolum da! Alçak adam! Öldür beni, böyle bırakma!

Kara Murat, Şandi son darbeyi indirdiği anda, iki hareket birden yapmıştı...

Bu, inanılması zor, başarılması güç, umutsuz bir davranıştı.

Bıçaklı kolun üzerine indiğini görünce hızla yana kaçmış, aynı anda şimşek gibi bir hareketle Şandi'nin sol kolunu tutarak bıçağın altına çekmişti.

Dev zenci, indirdiği ölüm darbesinin kendi kolunu kopardığını dehşet içinde görmüştü...

Gözlerine inanamamıştı bir an...

Sonra faltaşı gibi açılan gözleriyle kanlı koluna bakarak insanın iliklerini donduran bir ıstırap çığlığı atmıştı:

-Kolum! Kolum! Kendi kolumu kestim!

Bileğinin az üstünden kopan eli, kayanın dibine düşmüştü.

Kesik kolundan kan çeşme gibi akıyordu.

Beynine pençelerini geçiren korkudan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

Yüzünde, bakışlarında, sesinde, insanlık dışı bir ifade belirmişti.

Kara Murat esefle başını salladı:

-Şansın yokmuş dostum! Sen kaybettin!

Şandi uludu:

-Öldür beni! Yalvarırım öldür!

Kara Murat şu anda, eğilmez bir kuvvet ve kudretin örneği gibiydi:

-Yazık! Bu isteğini yerine getiremeyeceğim! Savunmasız bir düşmanı öldüremem!

Şandi diz çöktü ve inledi:

-Bu şekilde köpek gibi yaşamak istemiyorum! Öldür beni!

Sonra birden ayağa fırladı, avazı çıktığı kadar bağırarak Kara Murat'a doğru koşmaya başladı.. Çılgın bir boğa gibiydi..

Kara Murat onu gördü, "Korkudan çıldırdı bu adam!" diye düşündü, kendini savunmaya hazırlandı.

Ama Şandi Kara Murat'a saldırmadı..

Yanından soluyarak geçti...

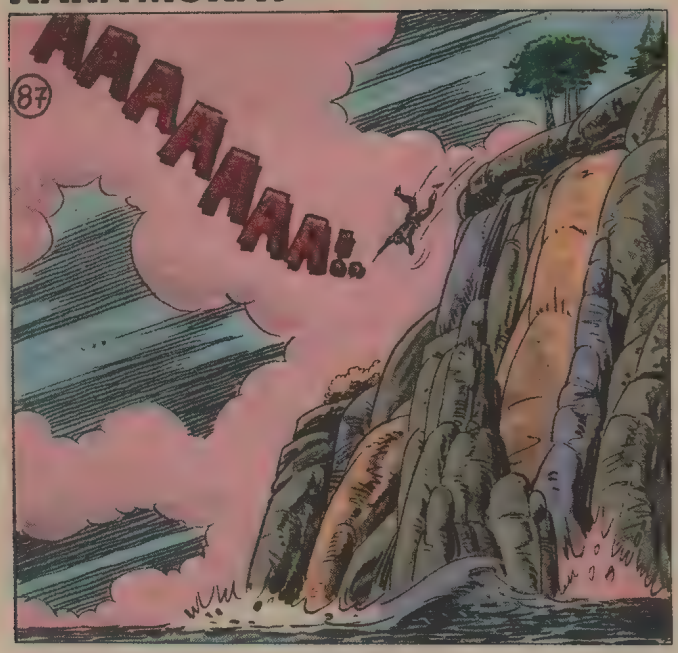

Gözleri çanaklarından fırlamış, yüzü tanınmaz hale gelmişti..

Koştu, koştu, kendini kayalıklardan aşağıya attı.

Bir çığlık perde perde yükseldi, yankılar yaptı, sonra uzaklaştı, eridi ve kayboldu.

Bu, Şandi'nin dünyadaki son çığlığıydı...

★★★

1462 yazının son günleriydi...

Türk donanması kuzey burnundan dönerek limana girdi..

Şehirde büyük bir gürültü koptu.

Halk dehşet içinde kaldı.

Bugüne dek böylesine büyük bir Osmanlı donanmasının Ege denizinde dolaştığı görülmemişti.

Önce tehlike boruları, sonra kiliselerin çanları çalınmaya başladı.

Halkın kıyıdaki feryatları gemilere kadar gelmiyordu.

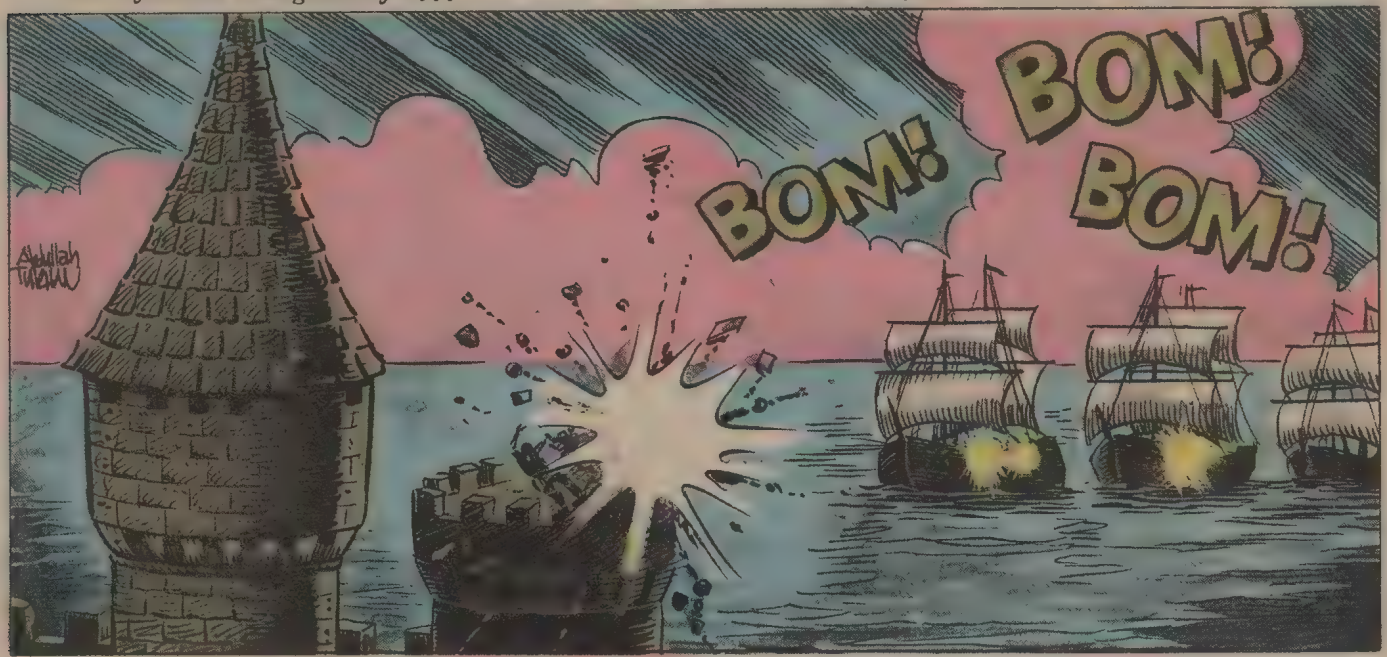

Donanmanın, ağır savaş kalyonları ateşe başladı...

Limandaki Midilli tekneleri dehşet saçan güller altında parçalandı, çatırdaya çatırdaya yanarak sulara gömüldü..

Liman temizlendikten ve sahil ele geçirildikten sonra, kale topları donanmaya karşılık vermeye başladı...Ama Türkler kıyıya çıkmışlardı bile...

Midilli adasının idare merkezi olan Mitilen şehri, bir haftadır Türklerin muhasarası altında bulunuyor, Prens Nikola inatla şehri savunmaya devam ediyordu.

Kalın surlar, Türk toplarının mermer gülleleri altında parçalanıyor, ufalanıyor, şehirde yer yer çıkan yangınlarla binalar, kuleler kül oluyordu.

Her tarafı kan ve duman kaplamıştı.

ÖLÜMÜN GÖLGESİNDE

Prens Nikola, Türk donanmasının limana girdiği ilk gün, Sadrazam Mahmut Paşa'nın teslim çağrısına adadaki 5 bin askerine ve 20 bin nüfusa güvenerek:

-Hayatta olduğum sürece adayı ve prensliğimin idare merkezini asla teslim etmeyeceğim! diye cevap vermişti.

İşte bundan sonra korkunç bir bombardıman başlamış, Türk topları Mitilen şehrine ateş ve ölüm yağdırmıştı.

Savaşın tüm şiddetiyle sürdüğü günlerden birinde Türklerin elindeki Midilli limanından büyük bir gemi harekete hazırlanıyordu.

Küpeşteye yaslanmış olan Elen gülleler altında parçalanan şehre ıslak gözlerle bakıyor, dokuz yıl geçirdiği bu adanın birkaç gün sonra tamamen Türklerin eline geçeceğini düşünüyordu.

Yıllar önce Türkler kendi ülkesini, Bizansı da böyle almışlardı...

İstanbul'un zaptedilmesi sırasındaki acı günler, gözlerinin önünde canlanırken, hatıraları, Sultan Mehmet'e karşı duyduğu öfkeyi artırıyordu.

Bu genç padişah böyle durmadan Hıristiyan ülkelerini yerle bir mi edecekti?

Onu kimse durduramayacak mıydı?

Elen iyi Türkçe biliyordu. Leventlerin konuşmalarından Padişah'ın bir süre önce İstanbul'dan hareket ettiğini, Edremit ve Kemer yolu ile Ayazma'ya geldiğini öğrenmişti.

Ayazma, işte şuracıkta, karşı sahildeydi... Sultan Mehmet orada kendisini bekliyordu demek ki...

Onunla karşı karşıya geleceği anı düşününce gözlerinde şimşekler çaktı.

Fatih, kendisini nasıl karşılayacaktı?

Gözlerinde bir tanıma, bir hoşgeldin sevinci ışıldayacak mıydı?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 MART 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 59 FİYATI 100 KURUŞ

Kara Murat, Prenses Elen ile birlikte Midilli Sarayı'ndan kaçar. Bu arada çıkan kargaşalıkta Elen'in düşmanı olan Prenses Julya ölür. Julya'nın sadık kölesi Dev Zenci Şandi ise Kara Murat'la dövüşürken bir kolunu kaybeder. Dev Zenci kesik kolunun ve ölen hanımının intikamını almak için Kara Murat'ın peşine düşer.

Yoksa yüzünü mağrur bir galibin müthiş ifadesi mi kaplayacaktı?

Elen, bütün ruhunun yıllardan beri küllenmeyen bir kinle dolduğunu hissetti.

Onu, esir düştüğü şu günlerde yaşatan şey, belki de Sultan Mehmet'e karşı duyduğu kindi.

Bir acı, ruhunu sıkıyordu.

Bu, garip, anlatılması zor, tuhaf bir sızıydı.

Sevdiği, tüm benliği ile âşık olduğu bir adamın,

İşte, padişaha doğru son yolculuk başlıyordu.

Elen sapsarıydı. Fakat sakindi. Vahşi bir karar vermişe benziyordu.

Bir gün önce eline geçirdiği ve koynuna sakladığı küçük hançeri yokladı, dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi:

-Karşı karşıya geldiğim an, Sultan Mehmet'i kalbinden bıçaklayacağım. Yıkılan Bizans'ın, öldürülen babamın ve bütün azizlerin ruhu için yemin ederim ki, onu öldüreceğim...

Kara Murat'ın eliyle düşmanına teslim edilişi ona çok ağır geliyordu.

Kalbinde öfke, ıstırap ve umutsuzluk çarpışıyordu.

Gözleri bir türlü akamayan yaşlardan şişmişti sanki...

Birden geminin yavaş yavaş limandan ayrılmaya başladığını fark etti. Teknenin hareketinden doğan bir rüzgâr, yüzünü yaladı, alnında saçlarıyla oynadı.

Birden Kara Murat aklına geldi. Gemiye bindikten sonra onu hiç görmemişti. Duyduğu kine, öfkeye, nefrete rağmen ondan hoşlandığını kendi kendine her zaman itiraf etmişti.

Böyle mi ayrılacaklardı?

Birbirlerine soğuk da olsa bir "Allahaısmarladık" demeyecekler miydi?

ÖLÜMÜN GÖLGESİNDE

Elen, "Ona yaptığım kötülüklerden sonra bana böyle davranmakta haklı" diye düşündü.

Genç kadın hayatı süresince yalnız Kara Murat'ın bakışlarında ılık bir sevgi bulmuştu. Başkalarının bakışları hep arzu ve şehvet dolu, kanlı, aç, intiraslı bakışlardı.

Kara Murat...

Her damlası yiğitlik ve mertlik dolu bir addı bu.

Elen, bütün vücudunda, kararsızlıktan gelme bir titreyiş hissetti...

Dayanılmaz bir istekle onun nerede olduğunu öğrenmek istedi, döndü, seslendi:

-Hey... Kaptan..

-Buyurunuz madam..

-Bakar mısınız bir dakika?

İri yarı, orta yaşlı, kızıl sakallı bir gemici olan Osman Reis, arka arkaya emir yağdırdığı leventlerin yanından ayrıldı, genç kadına yaklaştı:

-Bir emriniz mi vardı?

Elen sıkılgan bir tavırla sordu:

-Emir değil, bir rica... Kara Murat'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?

Osman Reis kaşlarını çattı, alnı düşünce ile kırıştı:

-Vallahi, bilmem ki... Adını çok duydum ama yüzünü hiç görmedim. Onu tanımam...

Elen ne diyeceğini şaşırdı, mırıldandı:

-Yaa.. Ben sanmıştım ki.. Beni gemiye o getirdi de...

Osman Reis birden hatırlamış gibi elini alnına vurdu, siyah gözlerinin içi güldü:

-O delikanlı Kara Murat mıydı? diye bağırdı. Size Venedik'e kadar göz kulak olmamı sıkı sıkı tembih eden o genç Kara Murat'tı demek?

Elen birden yanlış duyduğunu sandı.

Kulaklarına inanamadı adeta...

Ne söylüyordu bu adam?

Heyecandan boğulurcasına sordu:

-Neee? Venedik'e mi gidiyoruz biz?

Osman Reis genç kadının bu hayretine, şaşırdı:

-Evet.. Bu bir ticaret gemisidir. Venedik'e buğday götürüyoruz..

Elen büsbütün alıklaşmış bir halde baktı. Sevincinden neredeyse deli olacaktı:

-Venedik... Buğday gemisi... Aman Allahım , doğru mu bu?

Osman Reis genç kadının şaşkınlığına, hiç bir anlam veremiyordu. İşi çok olduğu için konuşmayı kısa kesti:

-Venedik'e kadar emrinizdeyim madam. Bir isteğiniz olursa bana bildirin. Bu iş için sizi gemiye getiren genç bana iyi para verdi...

Elen, belli belirsiz bir mırıltı ile kaptana teşekkür etti.

Işıldayan yüzünde, erkek cesaretiyle, delikanlı

mahçupluluğunun birbirine karıştığı Kara Murat'ı düşündü, içini çekti.

Ona hep kötü davrandığını düşünerek adeta utandı.

Kara Murat'ı, Midilli Sarayı'nda, yüzlerce kişi önünde kırbaçladığı gün aklına geldi. Kırbaç altında bile onun bakışlarında kin göremeyişti..

Hep tatlı bir şefkat, ılık bir sevgi vardı gözlerinde...

Sonra dağlarda uyurken, çılgınca bir girişimle , delikanlının gözlerini ateşten çubuklarla oymaya kalkışmış, bu arada ellerini feci şekilde yakmıştı.

Kavrulmuş avuçları ile kılıç bile tutamayan Kara Murat, Dev Zenci'yle dövüşürken defalarca ölümün soğuk yüzü ile karşı karşıya gelmişti.

Bütün bunlara rağmen, Kara Murat şimdi ona özgürlüğünü bağışlıyordu.

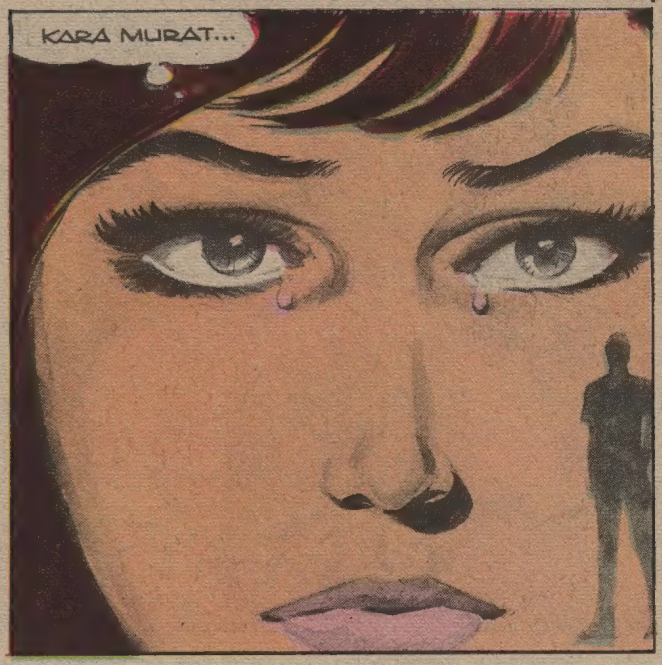

Kötülüğe karşı sunulan bu iyilik Elen'in yüzüne çarpan bir tokattı sanki...

Kendisine hep düşmanca davrandığı bir insan, tüm suçlarını, günahlarını affedecek kadar yüksek ve soylu bir ruha nasıl sahip olabiliyordu?

Gördüğü kötülüklere rağmen yüreği bunca iyilik, bunca şefkat ve bunca sevgiyle nasıl doluyordu?

Tatlı bir rüyada yaşar gibi mırıldandı:

-Türkleri çok yanlış tanımışım...

Ilık duygular kalbini kaplamış, kanı damarların - da sarhoş edici bir tempo ile akmaya başlamıştı.

Ağladığının bile farkında değildi.

Birden derin bir heyecan içinde sahile baktı, rıhtımda Kara Murat'ın ince silüetini gördü.

Uzun kirpiklerinin arasında inci gibi beliren yaşlar yanaklarına doğru yuvarlanıyordu.

Titreyen elinde sıktığı mendili sallayarak:

-Allahaısmarladık, diye mırıldandı.

Duruşu, sessizliği, akan gözyaşları, sözle anla - tılamayacak kadar derin heyecanları ifade ediyordu.

Gemi ufukta nokta gibi küçülmüştü.

Kara Murat rıhtımda bir heykel gibi kımıldama- dan duruyor, uzaklaşan gemiye bakıyordu.

Bakışları ufku delmek ister gibi keskindi.

Giden gemi, kalbinin bir parçasını da almış götürmüştü.

Birden yanında telaşlı ayak sesleri duydu başı - nı çevirmeden sordu:

-Sen misin Mavro?

Saygılı bir ses cevap verdi:

-Evet beyzadem...

-Mihail nasıl?

-Bugün biraz daha iyi... Fakat hekim, en az üç ay yataktan kalkamaz diyor...

İkisi de sustu. Bir an, beraberce, kaybolmakta olan gemiye baktılar.

Mavro:

-Onu neden bıraktın? diye sordu.

Kara Murat acı acı gülümsedi:

-Padişahın hayatını kurtarmak için...

Mavro şaşırdı:

rılışından sonra savaş üç hafta daha devam etti.

Bu savaşı ve Midilli'nin zaptını Avusturyalı tarihçi Hammer şöyle anlatıyor:

"Şehrin yarısının kül haline geldiğini, muhafızların çıkış hücumlarında daima kayıplar vererek püskürtüldüğünü gören Prens Nikola nihayet Türklere gücünün yetmeyeceğini anladı. Sadrazam Mahmut Paşa'ya canının bağışlanması şartı ile teslim olacağını bildirdi.

-Anlamadım...

-Anlaşılmayacak bir şey yok. Elen'in bakışlarında ölüm kararı vardı. Bütün öfkeli titreyişleri, bütün perişanlığı aynı kesin kararı ifade ediyordu. Sultan Mehmet'i öldürecekti...

-Peki padişaha ne diyeceksin?

-Gerçeği...

Kara Murat'ın Midilli macerası burada bitiyor. Elen'i Venedik'e götüren geminin limandan ayrılışından sonra savaş üç hafta daha devam etti.

Mahmut Paşa, Fatih Sultan Mehmet'e haber yolladı. Fatih Midilli'ye geldi. O mağrur Prens Nikola ağlayarak Padişah'ın ayaklarına kapandı ve ilk ihtarda teslim olmadığı için affını yalvardı.

Fatih, önünde diz çöken, ağlayan, yalvaran, hıçkıran prensin canını bağışladı.

İşte Midilli böylece Osmanlı ülkesine katıldı."

BU SERÜVENİN SONU